

ВЕЛИКИЙ НАУКОВИЙ ПРОЄКТ

Олександр БОЙКО

30 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

ВІД 18 СЕРПНЯ 1991 Р.

ДО 31 ГРУДНЯ 1991 Р.

ТОМ 2

Харків
«ФОЛІО»
2021

УДК 94(477)

Б77

Художник-оформлювач

М. С. Мендор

Дякуємо глядачам skypin.ua, yanevsky.com.ua та umn.ua,
які взяли участь в опитуванні щодо назви книги

Використані фотографії з приватного архіву Д. Б. Яневського
та Марти Коломиєць-Яневської

Головний проєкт країни

«ТАЄМНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»

<http://24081991.com.ua/>

Бойко О. Д.

Б77 30 років незалежності України: у 2-х т. — Т. 2. Від 18 серпня 1991 р. до 31 грудня 1991 р. / Олександр Дмитрович Бойко; худож.-оформлювач М. С. Мендор. — Харків: Фоліо, 2021. — 446 с.: іл.

ISBN 978-966-03-8087-4

(Великий науковий проєкт).

ISBN 978-966-03-9781-1

ISBN 978-966-03-9747-7 (Т. 2)

Детальний та обґрунтований аналіз подій та процесів, що відбувалися в останні чотири місяці формального існування радянської імперії; ретельне вивчення механізму, специфіки та наслідків трансформаційних змін на фінішному етапі доби перебудови (серпень—грудень 1991 р.); з'ясування місця та ролі України у цих карколомних суспільних перетвореннях набувають напередодні 30-ї річниці проголошення незалежності особливої актуальності й неабиякої ваги та значення. Події в Ново-Огарьово — це справжній політичний детектив, підводні течії якого невідомі донині.

Серпневий заколот, трансформація «комуністичного заповідника», феномен Біловезької Пущі і крах СРСР. Все це — в історичному дослідженні, яке буде цікавим не тільки спеціалістам, політикам чи журналістам, а й усім читачам, які бажають зрозуміти, як і чому виникла на політичній карті світу Незалежна українська держава, дізнатися, що реально відбувалось за лаштунками динамічних та драматичних подій 1985—1991 років.

УДК 94(477)

© О. Д. Бойко, 2021

ISBN 978-966-03-8087-4

(Великий науковий проєкт)

ISBN 978-966-03-9781-1

ISBN 978-966-03-9747-7 (Т. 2).

© Фотографії з приватного архіву Д. Б. Яневського та Марти Коломиєць-Яневської

© М. С. Мендор, художнє оформлення, 2021

© Видавництво Фоліо — марка серії, 2021

IN MEMORIAM

Марта Коломиєць-Яневська (1959—2020)

Марта Коломиєць-Яневська, журналіст, громадська діячка. Народилася в родині емігрантів в Чикаго (Іллінойс, США). Вищу освіту здобула в Іллінойському університеті та Університеті Урбана-Шампейн. З 1985 р. постійно відвідувала Україну з харитативними місіями матеріальної та інформаційної допомоги дисидентам. 1987 р. записала перше інтерв'ю з В'ячеславом Чорноволом та Михайлом Горинем (т. зв. «Інтерв'ю з-під поли»). Була затримана співробітниками КДБ, інтерв'ю конфісковане, Марта була депортована за звинуваченням у шпигунській діяльності. На початку 1991 р. була першою американською журналісткою, акредитованою в МЗС УРСР, відкрила Київське бюро найстаршого українського англomовного видання The Ukrainian Weekly, одночасно була кореспондентом Associated Press та Newsweek по Укра-

їні. В 1996—1999 рр. — прес-секретар Агенції США з міжнародного розвитку (USAID), з 1999 керівник низки просвітницьких організацій та проектів: Української освітньої програми ринкових реформ, «Партнерство за прозоре суспільство», «Партнерство громад», українського офісу Національного Демократичного інституту США (NDI), Української католицької освітньої фундації, Українського жіночого фонду, фонду «Приятелі дітей» та ін. З 2013 р. — керівник програми академічних обмінів ім. сенатора Фулбрайта

Заслужений журналіст України, кавалерка ордену «За заслуги».

Передмова

Історія — це політика, яку вже не можливо виправити. Політика — це історія, яку ще можна виправити.

*Зигмунд Графф,
німецький письменник*

У людей уповільнена реакція: лише майбутні покоління щось зрозуміють.

*Станіслав Єжи Лец,
польський письменник*

У першій половині 80-х років ХХ століття траєкторія розвитку СРСР дедалі більше не вписувалася у новітні світові тенденції. Система, що діяла в Радянському Союзі у період застою, з одного боку, демонструвала затухаючий економічний розвиток, падіння основних економічних показників, що робило цілком реальною загрозу стадіального відставання: у той час як світ вже вступав у постіндустріальну стадію розвитку, СРСР ще не пройшов індустріальної. З іншого боку, відбувалося зміцнення політичного монополізму КПРС, в основі якого лежала підміна справжнього народовладдя формальним представництвом трудящих у Радах, обмеження їхньої реальної влади, що зумовлювало прогресуюче відчуження народу від владних структур, формування психологічного клімату колективної пасивності, утриманства, абсолютного пріоритету державних інтересів щодо особистих.

Проголошена М. Горбачовим у середині 80-х років «перебудова» була спробою шляхом модернізації навздогін вивести СРСР із глухого кута «застою». Але гасло «перебудови» на стартовому етапі було досить абстрактним, а гальмівні механізми діючої системи ще доволі потужними. Для виведення системи з рівноваги тодішнє радянське керівництво спробувало застосувати інструменти гласності та демократизації. Це кардинально змінило ситуацію, фактично створило нову систему координат для суспільного розвитку, адже гласність дозволила не лише з'ясувати та розкрити вади та недоліки пануючої системи, але й окреслити та спрогнозувати можливі шляхи виходу з кризи, а демократизація, включивши у суспільні

«Революція згори» не лише переросла у «революцію знизу», але й фактично вийшла з під контролю, що в кінцевому підсумку і зумовило поетапний процес розвалу-розпаду переділу СРСР.

процеси широкі кола громадськості, дала їм можливість реально впливати на хід історичного розвитку. У результаті «революція згори» не лише переросла у «революцію знизу», але й фактично вийшла з під контролю, що в кінцевому підсумку і зумовило поетапний процес розвалу-розпаду-переділу СРСР.

Особливо цікавими є останні чотири місяці формального існування радянської імперії, адже, як влучно висловилася М. Максимова, це були «120 днів, які потрясли світ... 120 останніх днів у житті Союзу, що поклали початок принципово новому етапові у розвитку народів ще нещодавно єдиної країни... Нічого схожого історія ще не знала»¹.

За цих обставин ретельне вивчення механізму, специфіки та наслідків трансформаційних процесів, на фінішному етапі доби перебудови (серпень — грудень 1991 р.) та ролі і місця в них України набуває особливої актуальності й неабиякої ваги та значення.

Дослідження Ю. Алексєєва, В. Андрущенко, В. Барана, С. Веретеннікова, А. Деркача, А. Єрмолаєва, В. Кременя, С. Кульчицького, В. Литвина, М. Михальченка, А. Слюсаренка, Д. Табачника, В. Ткаченка, Ф. Турченка, В. Чемериса та інших стали першими у вітчизняній історіографії спробами різноаспектно висвітлити та осмислити цей важливий, але недостатньо вивчений період в історії нашої держави².

Окремі сюжети порушеної проблеми стали об'єктом певної уваги західних дослідників — Т. Кузьо, Е. Уїлсона, Е. Уолкера, С. Плохія, Д. Боффа, Д. Хоскінга, Н. Верта, М. Маля, В. Марченяка, А. Жуковського³. Проблема модернізації суспільства та специфіка її реалізації у Радянському Союзі на фінішному відрізьку перебудови знаходилась і знаходиться в центрі уваги російських по-

¹ Максимова М. От «имперского» Союза к Содружеству независимых государств // Мировая экономика и международные отношения. — 1992. — № 4. — С. 11, 14.

² Алексєєв Ю. М., Кульчицький С. В., Слюсаренко А. Г. Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985 — 1999 рр.). — К., 2000; Баран В. Україна: новітня історія (1945 — 1991 рр.). — Львів, 2003; Кремень В. Г., Табачник Д. В., Ткаченко В. М. Україна: альтернативи поступу (критика історичного досвіду). — К., 1996; Турченко Ф. Г. ГКЧП і проголошення незалежності України: погляд із Запоріжжя. — Запоріжжя: Просвіта, 2011; Михальченко Н. И., Андрущенко В. П. Беловежье. Л. Кравчук. Украина 1991 — 1995. — К., 1996; Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К., 1994; Литвин В. М. Украина: политика, политики, власть. — К., 1997; Деркач А., Веретенников С., Ермолаев А. Бесконечно длящееся настоящее: Украина: четыре года пути. — К., 1995; Чемерис В. Президент. — К., 1994.

³ Kuzio T., Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994; Walker E. W. Dissolution Sovereignty and the Break-up of the Soviet Union. Lanham — Boulder — New — Yrk — Oxford, 2003; Плохий С. Остання імперія. Занепад і крах Радянського Союзу / Сергій Плохий; пер. з англ. Я. Лебеденка, А. Сагана. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019; Боффа Д. От СССР к России. История неоконченного кризиса. 1964—1994. — М., 1996.; Верт Н. История советского государства. 1900—1991. — М., 1992.; Хоскинг Д. История Советского Союза. — Смоленск, 2000; Marciniak W. Rozgrabione imperium. Upadek Związku Radzieckiego i powstanie federacji rosyjskiej — Krakow, 2001; Joukowsky, Arkady. Histoire de l'Ukraine / Préf. D'A.Besançon. — 2.ed. — P.: Aux ed. Du Dauphin, 1993; Маля М. Радянська трагедія: історія соціалізму в Росії 1917—1991. — К., 2000.

літологів та істориків; варто виділити праці В. Андріянова, О. Барсенкова, Ф. Бурлацького, В. Мау, А. Міграняна, Р. Піхої, В. Согріна, З. Станкевича, І. Стародубовської, І. Фроянова А. Черняка та ін.¹.

Втім, слід підкреслити, що головна увага у більшості згаданих праць як вітчизняних, так і закордонних фахівців, як правило, приділялась двом ключовим подіям, що визначили межі цього доленосного етапу — серпневому путчу та грудневому створенню СНД. У результаті значна частина подієвого ряду серпня — грудня 1991 р. фактично випала з поля зору дослідників, що не дало можливості ґрунтовно проаналізувати причинно-наслідкові зв'язки різновекторних процесів суспільно-політичного розвитку СРСР і чітко визначити в них місце і роль України.

Певною мірою цю прогалину дозволяють заповнити мемуари та публіцистичні твори державних, партійних і громадських діячів. Для дослідника ця група джерел цінна тим, що яскраво передає і відбиває не лише загальну атмосферу в країні тієї доби, а й розкриває приховані пружини закулісної боротьби, більш широкий ніж відомо загалу, спектр обставин та причин прийняття тих чи інших кардинальних рішень, що були доленосними для СРСР в цілому та для України зокрема.

Специфічною рисою мемуарної літератури, присвяченої цьому періоду є те, що значна її частина має не лише інформативний, а й дослідницький характер. Це знаходить свій вияв у тому, що, як правило, в цих творах не просто подається виклад та опис хронології подій, а аналізуються причинно-наслідкові зв'язки фактів та явищ, характеризуються особливості та специфіка динаміки як суспільних процесів, так і діяльності окремих політичних персонажів. Разом із тим, не слід забувати й про по суті класичні вади мемуаристики (суб'єктивізм, тенденційний добір та інтерпретація матеріалу, свідоме замовчування окремих сюжетів, значний вплив темпераменту та емоційного стану автора мемуарів на зміст та характер викладу, пряме та приховане виправдання ним власних дій, заповнення вимислом прогалин у пам'яті тощо), які певною мірою представлені в цих джерелах.

Динаміка реформаційного процесу, місце і роль в ньому лідерів та еліт, стосунки та взаємозв'язки політичного керівництва та мас знайшли своє відбиття у роботах мемуарного та публіцистичного характеру Л. Абалкіна,

---

¹ Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг. — М., 2002; Бурлацкий Ф. М. Русские государи. Эпоха реформации. Никита Смелый. Михаил Блаженный. Борис Крутой. — М., 1996; Стародубовская И. В., Мау В. А. Великие революции от Кромвеля до Путина. — М., 2004; Мигранян А. Россия в поисках идентичности (1985—1995). — М., 1997; Пихоя Р. Г. Советский Союз: история власти. 1945 — 1991. — Новосибирск, 2000; Согрин В. В. Политическая история современной России. 1985 — 1994: от Горбачова до Ельцина. — М., 1994; Станкевич З. А. История крушения СССР: Политико-правовые аспекты. — М., 2001; Фроянов И. Г. Погружение в бездну. — М., 2001; Андриянов В. И., Черняк А. В. Одинокий царь в Кремле. Борис Ельцин и его команды. Книга первая. — М., 1999.

В. Болдіна, Є. Гайдара, М. Горбачова, А. Грачова, Б. Єльцина, В. Ісакова, Н. Рижкова, А. Черняєва, Г. Шахназарова, О. Яковлева та ін¹. Надзвичайно цікаву інформацію про хід горбачовської модернізації та неординарні оцінки трансформаційних явищ та подій містить мемуарна робота колишнього американського посла в СРСР Джека Ф. Метлока².

Усі вищезгадані джерела цінні тим, що в них, по-перше, віддзеркалювалися загальносоюзні тенденції розвитку суспільно-політичних процесів, без знання яких важко зрозуміти специфіку історичного розвитку України у цей період; по-друге, висвітлювалися прийняття та реалізація кардинальних, загальнодержавних рішень, які безпосередньо торкалися інтересів українського народу; по-третє, в них неодноразово подавався значний фактичний матеріал та описувалися сюжети, пов'язані з суспільно-політичними процесами в нашій республіці.

Разом із тим, оскільки Україна не була основним полем діяльності більшості з названих мемуаристів та публіцистів і знаходилась у їхньому полі зору не постійно, а ситуативно, згадані твори лише частково можуть збагатити наші знання про специфіку розгортання розвитку суспільно-політичних подій в Україні у контексті суспільних процесів на теренах СРСР в серпні — грудні 1991 р. Втім, цю прогалину певною мірою заповнюють мемуари та публіцистика вітчизняних державних, партійних та громадських діячів. Мова йде про роботи Л. Кравчука, І. Плюща, Ю. Бадзьо, Б. Олійника, Л. Лук'яненка, В. Масола, Ю. Іоффе та ін.³. Особливостями цієї частини джерел є, по-перше, їхня видова неоднорідність та специфіка, амплітуда якої доволі широка: від класичних мемуарів до записів бесід з журналістами і пронизаних пристрастю публіцистикою статей та інтерв'ю; по-друге, ці роботи належать політичним противникам, що дозволяє подивитися на перебіг суспільно-політичних трансформацій в Україні з різних боків барикад.

¹ Абалкин Л. Неиспользованный шанс: Полтора года в правительстве. — М., 1991; Болдин В. И. Крушение пьедестала. Штрихи к портрету М. С. Горбачова. — М., 1995; Гайдар Е. Т. Дни пораженный и побед. — М., 1997; Горбачев М. С. Жизнь и реформы: В 2-х кн. — М., 1995; Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992; Грачев А. С. Горбачов. — М., 2001; Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998; Рыжков Н. И. Десять лет великих потрясений. — М., 1996; Медведев В. А. В команде Горбачова. Взгляд изнутри. — М., 1994; Шахназаров Г. Х. С вождями и без них. — М., 2001; Черняев А. С. Шесть лет с Горбачовым: По дневниковым записям. — М., 1993; Яковлев А. Н. Омут памяти. — М., 2001.

² Джек Ф. Метлок. Смерть империи. Взгляд американского посла на распад Советского Союза. — М., 2003.

³ Кравчук Л. М. Останні дні імперії... Перші роки надії. — К., 1994; Плющ І. С. Хто ми і куди йдемо: Доповіді, виступи, статті, інтерв'ю. — К.: Україна, 1993. Бадзьо Ю. Влада — опозиція — держава в Україні сьогодні: Думки проти течії — К., 1994; Лук'яненко Л. Незнищенність. — К., 2003; Масол В. А. Упущенный шанс: Небеспристрастные размышления экс-премьера Украины о том, что произошло в бывшем Советском Союзе. — К., 1993; Олійник Б. І. Два роки в Кремлі. — К., 1992; Иоффе Ю. Я. Один на один с системой: Воспоминания и размышления бывшего вице-премьер-министра Украины. — Луганск, 1995.

Оцінюючи в цілому результативність колективного доробку дослідників та мемуаристів, які, починаючи з 1991 р., висвітлювали та вивчали ті чи інші аспекти проблеми суспільно-політичних трансформацій в Україні фінішного етапу доби перебудови, слід констатувати цілу низку позитивних тенденцій і зрушень. До здобутків вивчення цього складного комплексу питань слід віднести:

- вихід дослідників, завдяки певному доступу до архівного матеріалу, не лише на новий рівень джерельного забезпечення історичних та політологічних студій, а й на якісно вищий рівень осмислення суспільних процесів та аргументації гіпотез та висновків;
- розширення спектру пошуку, висвітлення низки питань, які раніше не перебували у полі зору науковців;
- утвердження плюралізму думок, аргументування різнобічних і політично-різновекторних поглядів щодо модернізаційних процесів доби перебудови;
- розкриття окремих аспектів специфіки протікання суспільно-політичних трансформацій у нашій республіці;
- спроби теоретичного осмислення суспільних змін другої половини 80-х — початку 90-х рр. з метою визначення уроків на майбутнє.

Разом із тим, ще досі вагома значимість та актуальність вивчення проблеми суспільно-політичних трансформацій другої половини 80-х рр. ХХ ст. для перспектив сучасного вітчизняного державотворення різко контрастує зі ступенем її наукового висвітлення та дослідження. Об'єктивно характеризуючи дійсний стан речей у вітчизняній історіографії, автори колективної узагальнюючої праці «Новітня історія України (1900—2000)», що побачила світ у 2000 р., з прикрістю зазначають: «Період 1985—1991 рр. в українській історії ще не проаналізовано належним чином... Дослідження цього цікавого, насиченого різноманітними і навіть сенсаційними подіями періоду займається обмежене коло науковців»¹. Думку про існування розриву між ступенем вивченості та суспільною значимістю і актуальністю дослідження глибинних трансформаційних зрушень, що відбулись з радянським суспільством у добу перебудови, акцентував і відомий фахівець академік І. Курас, зазначаючи: «Велика тема про роль і місце України у розпаді СРСР і творенні на його руїнах нового політичного простору ще чекає на своїх дослідників»². Значною мірою ці слова актуальні і нині.

¹ Новітня історія України (1900—2000): Підручник / А. Г. Слюсаренко, В. І. Гусев, В. П. Дрожин та ін. — К., 2000. — С. 537.

² Курас І. Ф. Етнополітика: Історія та сучасність: Статті, виступи, інтерв'ю 90-х рр. — К., 1999. — С. 216.

Отже, аналіз наявної наукової літератури дозволяє дійти висновку, що суспільно-політичні процеси в Україні у контексті еволюції союзної державності на фінішному етапі перебудови вивчені недостатньо і тому існує потреба у ретельному та всебічному дослідженні цієї проблеми. Саме тому автор ставить перед собою такі завдання: висвітлити перебіг подій на відрізьку серпень—грудень 1991 р. як на союзному так і на республіканському рівні; різноаспектно проаналізувати процес зіткнення інтересів союзних і республіканських лідерів та еліт; показати взаємозв'язок політичних та економічних чинників суспільного розвитку; охарактеризувати динаміку громадської думки; розкрити механізм розпаду СРСР та роль у ньому українського фактору.

Розділ І. КРАХ СРСР:

АНАТОМІЯ КАТАСТРОФИ

1. Новоогарьовський процес: дуель, що призвела до катастрофи...

- Ви вже билися на дуелі?
- Ні, але я вже отримав ляпас.

Жюль Ренар

Це ще не кінець. Це навіть не початок кінця. Але, мабуть, це кінець початку.

У. Черчіль.

Глибинні причини і механізми серпневого путчу, мотивацію його ініціаторів важко зрозуміти без з'ясування суті та основних тенденцій розвитку новоогарьовського процесу. Вперше думка про необхідність розробки програми дій Президента СРСР спільно з керівниками республік, які брали участь у березневому референдумі стосовно майбутнього СРСР, прозвучала 10 квітня 1991 р. на засіданні Ради безпеки СРСР. У той час у М. Горбачова був дуже не простий вибір. Згадуючи про це, колишній секретар ЦК КПРС В. Медведєв зазначає: «У розмові зі мною Горбачов підкреслював дилему: або піти на серйозну угоду і зрушення з «дев'яткою», але тоді це може бути зустрінуте у багнети на Пленумі ЦК, або, навпаки, проводити більш жорстку лінію з керівниками республік, але отримати підтримку на Пленумі ЦК»¹. Михайло Сергійович зробив ставку на «дев'ятку», що невдовзі ледве не коштувало йому на квітнево-му Пленумі ЦК КПРС 1991 р. посади генерального секретаря.

Після березневого референдуму 1991 р. М. Горбачову потрібен був інструмент, який дозволяв би без посередників — центральних союзних структур, що на його думку показали свою неефективність у попередній період, — на пряму домовлятися про майбутню долю Союзу з лідерами національних республік. Саме такою площадкою і мав стати за задумом «новоогарьовський процес». Дуже точно охарактеризував його суть радник Президента СРСР Г. Шахназаров: **«По суті справи, тоді на союзному рівні розігрувався перший раунд протистояння виконавчої та законодавчої влади. Треба визнати, що зробивши ставку на новоогарьовські зустрічі, що президент допускав нехтування правами парламенту. Верховна Рада СРСР і Верховні Ради республік були фактично відсторонені від роботи над союзним договором, яка, звичайно ж, входила в їхні прерогативи і ними починалася... Народні депутати**

¹ Медведєв В. А. В команді Горбачова: взгляд изнутри. — М., 1994. — С. 181.

тижнями залишалися в невіданні щодо того, чим займалися їхні президенти і голови. Бродіння у депутатському середовищі посилювалося. Все частіше воно проривалося у гнівних виступах і гірких наріканнях з трибуни Верховної Ради. Лук'янов у силу свого службового становища акумулював ці настрої і кілька разів **попереджав конклав лідерів, що в парламенті назріває бунт**. Але ті просто відмахувалися від застережень, вважаючи, очевидно, що коли це і бунт, то тільки на колінах. Дійсно, адже **реальна влада, попливши з рук Політбюро, так і не дісталася парламенту, а потрапила до рук новоогарьовської десятки** (виділено — О. Б.)¹

23 квітня 1991 р. у підмосковній резиденції «Ново-Огарьово» відбулася закрита зустріч М. Горбачова і керівників дев'яти союзних республік (РРФСР, Україна, Білорусія, Узбекистан, Казахстан, Азербайджан, Киргизія, Таджикистан і Туркменія), підсумком якої стала їхня спільна заява (Заява «9+1»), у якій чітко зазначалося, що першочерговим завданням для подолання кризи є укладення нового договору суверенних держав з урахуванням підсумків проведеного всесоюзного референдуму.

У таборі прихильників М. Горбачова ця подія, яка фактично і поклала початок практичній реалізації новоогарьовського процесу, була зустрінута з величезним піднесенням. Як згадує радник Президента СРСР Г. Шахназаров: «Деякий час угода «9 + 1» була джерелом своєрідної ейфорії. Немов у момент, коли два війська готові були зійтися у жорсткій рукопашній сутичці, їхні вожді почули голос народу і домовилися жити дружно. Навіть відзначили цю подію келихом шампанського. Як розповідав потім Михайло Сергійович, за обідом вони з Борисом Миколайовичем, цокнувшись, випили...»²

Г. Шахназаров.
Фото: sf.convex.ru

Але були й інші думки і підходи до оцінки того, що відбувалося. На думку частини експертів, Заява «9+1» не лише не зняла з порядку денного практично жодної значної проблеми суспільного життя, а навпаки — тільки посилила старі проблеми і породила нові.

По-перше, був створений надзвичайно небезпечний прецедент вирішення найважливіших питань державного життя неуповноваженою на те групою вищих державних посадових осіб ряду союзних республік з ініціативи та за активної участі в цьому Президента СРСР.

¹ Шахназаров, Г. Х. С вождями и без них / Георгий Шахназаров. — М.: ВАГРИУС, 2001. — С. 415.

² Шахназаров, Г. Х. С вождями и без них / Георгий Шахназаров. — М.: ВАГРИУС, 2001. — С. 404

По-друге, виступаючи за прийняття рішучих заходів з відновлення конституційного порядку, автори заяви «9+1», по суті, самі вводили нову практику ігнорування конституційної законності, запропонували встановити «режим найбільшого сприяння» для республік, які підписали союзний договір.

По-третє, окремі положення заяви представляли собою зразок грубого втручання у компетенцію виконавчої і, почасти, законодавчої влади Союзу і республік, конституювали порочний досвід вирішення практичних питань соціально-економічного життя країни свого роду політичною «директорією».

По-четверте, вихід у світ заяви «9+1» серйозно загострив відносини між союзним центром і колишніми автономними республіками, які угледіли в цьому документі явний перегляд колишнього підходу союзного керівництва до питання про місце і роль автономій у процесі реформування Союзної держави на нових договірних засадах¹. Простіше кажучи, Заява «9 + 1» створювала прецедент вирішення державних питань у нелегітимний спосіб, ігнорувала конституційну законність, вводила у пріоритет принцип політичної доцільності, закладала підвалини конфлікту у трикутнику Центр — союзні республіки — автономні республіки. Практично усі згадані проблеми та суперечності реально існували, а у подальшому розвитку новоогарьовського процесу лише поглибилися.

Модель новоогарьовського процесу, на перший погляд, була дуже простою і зрозумілою: існує два полюси — М. Горбачов, що уособлює Центр, і Б. Єльцин, який обстоює інтереси республік (Б. Єльцин так пояснював розклад сил, що склався на той момент: «Ми з Горбачовим раптом ясно відчували, що наші інтереси нарешті збіглися. Що ці ролі нас цілком влаштовують. Горбачов зберігав своє старшинство, я — свою незалежність. Це було ідеальне рішення для обох»). Саме тому засідання у Ново-Огарьово, відбувалися приблизно за однаковим сценарієм. Спочатку виступав М. Горбачов, який, як правило, не відступав від своїх принципів і манер: довго, округло, неквапливо. Потім розпочиналося обговорення, у ході якого, якщо йшлося про принципове питання, брав на себе ініціативу Б. Єльцин і починалася суперечка. За свідченням Б. Єльцина: «Це всіх влаштовувало... При існуванні двох полюсів всім іншим було зручно вибирати свою позицію, маневрувати. Ми з Горбачовим брали всю моральну важкість з'ясування спірних проблем на себе». Оцінюючи цю «новоогарьовську біполярність», Л. Кравчук зазнавав: «Не було жодного засідання Ради федерацій, в тому числі і по відпрацюванню Союзного договору, де б у будь-який момент або декілька разів протягом цих засідань не виникали такі, знаєте, перепалки між Єльциним і Горбачовим. Не було

---

¹ Станкевич. З. А. Историко-правовые аспекты распада Союза ССР: автореферат дис... доктора юридических наук: 12.00.01 / Моск. гос. соц. ун-т. — Москва, 2002. — С. 41.

жодного. То ми відчували, що це є велика напруга. Єльцин не міг змиритися з тим, що в Москві ще є один керівник, крім нього. А Горбачов відчував це, але він не бачив, просто не бачив, як змінити ситуацію на свою користь, він бачив, що Єльцин росте¹.

Відчуваючи свою наростаючу силу, Б. Єльцин інколи свідомо віддавав ініціативу до рук М. Горбачова, який був у цейтноті і мав дуже обмежену сферу маневру. Формально він ніби відкривав перед Михайлом Сергійовичем перспективи: по-перше, давав йому можливість тішитися ілюзією, що він йде на чолі процесу оновлення Союзу, зберігаючи «батьківську» позицію, ініціативу і лідерство, адже ніхто не посягав на стратегічну роль Президента Союзу: всі глобальні питання зовнішньої політики, оборони, велика частина фінансової системи залишалися за ним. По-друге, у новоогарьовському форматі з М. Горбачова знімалася відповідальність за національні конфлікти, у яких він з «людини з рушницею» перетворювався в миротворця, в третейського суддю. По-третє, амбіційному М. Горбачову подобалась безпрецедентна у світовій практиці роль керівника не одного, а значної кількості демократичних держав, яка давала можливість для гнучкого входження у роль світового лідера². Однак, цілком зрозуміло, що Б. Єльцин не стільки думав про те, як забезпечити комфортність М. Горбачову та перспективу його кар'єри, скільки про те, коли нанести головний удар.

Варто підкреслити, що не зважаючи на ухвалену в квітні Заяву «9+1» перемовини, що відбувалися у період травня-липня 1991 р., часто нагадували

Б. Єльцин.
Фото: Kremlin.ru

класичну формулу «лебідь, рак та щука». На це вказує у своїх спогадах і А. Лук'янов, який представляв у Ново-Огарьово Верховну Раду СРСР: «Позиції учасників багато у чому були протилежні. Якщо, скажімо, пропозиції Білорусії і Казахстану були близькі до збереження і оновлення радянської федерації, то представники України, Киргизії та деяких інших республік відстоювали ідеї «Співдружності» типу Європейського співтовариства. Керівництво РРФСР не погоджувалася з пропозиціями про збереження єдиного союзного громадянства, з багатьма аспектами розмежування повноважень Союзу і республік. Серйозні розбіжності були між Азербайджаном і Вірменією, республіками Середньої Азії. Особ-

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Єльцин Б. Н. Записки президента: Размышления, воспоминания, впечатления... — М.: «Российская политическая энциклопедия» (РОССПЭН), 2008. — С. 51—52.

ліві позиції займали представники автономних республік, вимагаючи для себе статусу засновників нового Союзу»¹.

Саме тому практично усі зустрічі у межах новоогарьовського процесу, що відбулися у травні-липні 1991 р., бажаного ефекту не дали. За оцінкою радника Президента СРСР Г. Шахназарова, основний сюжет, «драматичну інтригу» новоогарьовських зустрічей складала «фундаментальна суперечка між союзними і автономними республіками, яка затягнула на кілька місяців роботу над проектом договору, залишилася не вирішеною...»² Ситуація у черговий раз починала заходити у глухий кут...

На мою думку, ключові події, які у подальшому детонували виступ путчистів, відбулися у другій половині липня 1991 р. — 23 липня та у ніч з 29 на 30 липня. Саме 23 липня 1991 р. розпочалась чергова зустріч М. Горбачова з лідерами союзних та автономних республік у Ново-Огарьово.

Практично усі зустрічі у межах новоогарьовського процесу, що відбулися у травні-липні 1991 р., бажаного ефекту не дали.

Основними, принциповими питаннями, що розглядалися на цьому зібранні, стали умови членства у Союзі, і механізми взаємодії між його суб'єктами; уточнення редакції договору про Союз та часу і місця підписання. Ситуація була дуже не простою, як висловився М. Горбачов: «Ми маємо справу з найбільшою, з найтоншою матерією і дуже суперечливою ситуацією. І її не так легко досягнути простою і ясною формулою. В одному випадку — одні небезпеки, у другому — інші, а в третьому — ще щось. І завдання: знайти таку формулу, у якій всі небезпеки були б зняті»³. Фактично мова йшла про політичний варіант розв'язання класичної проблеми «вовк-коза-капуста».

А якщо без жартів, то суть проблеми була такою: є три держави (або три види держав): Союз; держава, що утворює Союз і входить в нього безпосередньо (раніше позначалася терміном «союзна республіка»); держава, що утворює Союз, але входить в нього у складі іншої держави (колишня автономна республіка в союзній республіці). Ключове питання: яким механізмом і у який спосіб повинні регулюватися відносини у цій «політичній матрешці»: між Союзом, колишньою автономією і республікою, до складу якої вона входить? Можливими способами/моделями/інструментами вирішення цього питання були: договір (угода); конституція республіки (колишньої автономії); конституція республіки, до складу якої входить колишня автономія; Конституція

¹ Лукьянов А. И. Переворот мнимый и настоящий. М., 1993. — С. 52.

² Шахназаров, Г. Х. С вождями и без них / Георгий Шахназаров. — М.: ВАГРИУС, 2001. — С. 412.

³ Из записи Ю. М. Батурина об очередной встрече руководителей делегаций республик в Ново-Огареве. 23 июля 1991 // https://www.gorby.ru/userfiles/file/23_07_1991_sssr.pdf

СРСР. Але саме у цьому питанні стикалась величезна кількість різнорівневих та різновекторних інтересів та мотивів, здатних не стільки сприяти створенню та розбудові оновленого Союзу, скільки розірвати його зсередини ще до моменту утворення. Дуже яскраво ці процеси та проблеми ілюструє стенограма новоогарьовського засідання від 23 липня 1991 р.¹:

М. Горбачов: По-перше, я бачу, у нас проявилася одна тенденція: **ось ми говоримо — і начебто, домовляємося, а розходимося — і починаємо розмивати те, про що вже домовилися.** Або ж хтось не висловлюється відверто і до кінця. Зараз прийшов час повної ясності, і я прошу всіх займати якусь позицію і чітко її позначати. Я прошу також йти назустріч один одному і позиції ці узгодити. Якщо ми не прийдемо до згоди щодо договору, зруйнується і те взаєморозуміння, яке з таким трудом знайдене. По-друге, ми повинні підтвердити свою прихильність Союзу суверенних держав як федерації. Спроби товаришів підігнати проєкт під, скажімо так, дохлу федерацію, дорого обійдуться країні. По-третє, конструюючи цей Договір, нам треба мати на увазі, перш за все, долю Російської Федерації. Її доля значною мірою визначає майбутнє Союзу. Тому я ще раз повторюю: не може бути двох стандартів, міцна Російська Федерація — основа міцної союзної Федерації. Я бачу, як товариші у Росії переживають, що вийде з РРФСР, і як вони все роблять, щоб ця федерація була живою, функціонуючою, а влада реальною. Я це підтримую. Але хочу, щоб і Росія чітко і без оглядки підтримувала б союзна федерацію.

По-четверте, я прошу всі союзні республіки дати можливість реалізувати у договорі те, що тягне суверенізація колишніх автономій. Але точно також я прошу автономії зрозуміти, що таке Російська Федерація. Нам потрібно знайти гармонійне рішення. **Я не знаю, товариші, до вас доходить чи ні, але я вже відчуваю небезпечні тенденції. Нам потрібно швидше завершити з Договором. Швидше!..**

І. Карімов (Узбекистан): — Ми у цьому самому залі 17-го числа (мова йде про засідання Підготовчого комітету по проєкту Союзного договору, яке відбулося 17 червня 1991 р. — О. Б.) домовилися і прийняли за основу документ, який був за вашим підписом розісланий у республіки. А що

І. Карімов

¹ Исаков В. Б. Кто и как развалил СССР. Хроника крупнейшей геополитической катастрофы XX. — М.: «Книжный мир», 2012. — С. 8—11; Из записи Ю. М. Батурина об очередной встрече руководителей делегаций республик в Ново-Огареве. 23 июля 1991 // https://www.gorby.ru/userfiles/file/23_07_1991_sssr.pdf

зараз відбувається? Звідки з'явився документ, який нам потім надіслали для сьогоднішнього обговорення?

М. Горбачов: — Як звідки? Ти ж пам'ятаєш — мені особисто доручили, як завжди, врахувати зауваження і послати вам...

І. Карімов (Узбекістан): — Якщо так, Михайло Сергійович, вибачте, я повинен прямо Вам сказати. Ми тут минулого разу бити годину сперечалися по кожному рядку, зробили документ, який зблизив нас. А зараз з'явився новий... Я не хочу заглиблюватися в конкретні пункти, але ось переконайтеся, **у мене тут червоним чорнилом відзначено те, чого немає в зауваженнях республік**. І тому я пропоную цей текст відкласти, а взяти варіант 17-го числа.

М. Горбачов: — Ну, добре, добре... Давайте відкладемо все, що є у нас і повернемося до варіанту 17-го числа.

Д. Завгаєв (Чечено-Інгушетія): — Ми говоримо: максимум прав союзним республікам. Може бути, це і правильно. Потрібні сильні республіки. Але нам насамперед потрібен сильний Союз, федеративна держава. Ми йдемо до ринку, маємо намір уписатися у світовий господарський комплекс. Як же ми будемо вписуватися з аморфною союзною державою, яку сильні республіки розгойдують, як хочуть?

М. Ніколаєв (Якутія): — Колишні автономні республіки без будь-якої підказки висловилися за збереження російської держави ще рік тому. І мені незрозуміло, чому ви, Михайло Сергійович, за два-три останні засідання постійно нагадуєте про це. Російська Федерація була, є і буде. Але ось, **як регулюються відносини між державами, одна з яких входить до складу іншої?** У проекті записано: «... Регулюються договорами між ними та конституцією держави, до якої вона входить». Друга частина тут має подвійний сенс — якої «держави»? Я, наприклад, трактую, що Союзу. У цьому випадку ми згодні. Яким документом буде визначатися і регулюватися майбутня федерація? Питання далеко не другорядне. Якщо Конституцією СРСР — значить контрольний пакет повноважень в руках у союзного центру. Він розробляє і приймає нову Конституцію. Якщо конституціями республік — господарями становища стають республіканські лідери. Якщо

Д. Завгаєв.
Фото: council.gov.ru

М. Ніколаєв.
Фото: Gavril Kirillin

договорами і угодами — має бути важка боротьба за «свій шматок» влади...

М. Горбачов: — **Я бачу, у деяких товаришів алергія на Союз**, але не треба її так вже вихлюпувати. Йдеться про документ, який має стати базою оновленої федерації. Тому не варто тут демонструвати зневагу до союзної Конституції. Конституція після договору буде обов'язково, тому що всі, кого представляють тут присутні, крім Вірменії, висловилися за федерацію. Тому ми повинні реалізовувати її в чітких формулах. І не тягнути в сторону, протилежну волевиявленню народу. Ви знаєте, що я прихильник різкого відходу від унітаризму, щоб був кисень для свободи. Але це не означає, що треба впадати в іншу

крайність. І так нинішній проект паплюжать за те, що він розвалює країну. Але мені здається, проект якраз відрізняється тим, що знайдена гранична ступінь свободи, далі якої розпад. Тому зневага до Конституції СРСР неприпустима!..

І. Плющ (Україна): — І до конституцій республік — теж! Тому що Конституція — документ, який визнається міжнародним співтовариством, це носій міжнародного права, а договори і угоди міжнародними не визнаються...

Б. Єльцин (Росія) — Компромис: Конституцією держави, в яку вона входить, і Конституцією СРСР..

М. Рахімов (Башкирія): — Так, Михайло Сергійович, **ми сьогодні жодне питання не вирішимо. Багато з тих, хто тут сидить, дійсно хочуть розвалити Союз.** Чому ми поважаємо дійсно вистраждані декларації про суверенітет, прийняті у союзних республіках, але деклараціям, прийнятим в колишніх автономіях, відмовляємо у повазі? **Навіщо ми тоді збираємося? Навіщо в кішки-мишки граємо? Нехай тоді «дев'ятка» залишається тут і вирішує свої питання...**

М. Рахімов.
Фото: www.bashkortostan.ru

М. Горбачов: — Не треба, не треба в таких тонах, товариш Рахімов. Реформування Союзу — справа вкрай складна. **Була у нас унітарна держава, а ми хочемо створити таку, що не розберешся: хто з ким матиме справу, хто кому підпорядковується... і так далі.** Особистісні моменти, чиїсь амбіції можуть зіграти. Це неприпустимо, адже йдеться про долю держави...

В. Ардзінба (Абхазія): — Будь ласка, давайте просуватися вперед! Прийміть одну з формул, яка вас більше влаштовує, і підемо далі. Я звертаюся з великим проханням. Будь-який варіант, скільки їх пропонували — жоден не підходить. Так не буває, зрозумійте...

Н. Назарбаєв (Казахстан): — Ми минулого разу обговорили проєкт. І повезли його до парламентів республік. **Парламенти винесли свої постанови. А зараз ми один одному виламуємо руки. Як я можу змінити рішення Верховної Ради?** (всі виділення у стенограмі — *О. Б.*) Зрештою, якщо Росія та інші республіки, де є автономії, згодні, можна було б прийняти пропозицію: «... Регулюються договорами або Угодами і Конституцією СРСР».

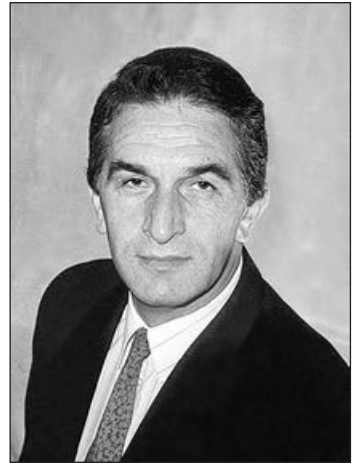
М. Горбачов: — Це Ваш Союз. Як запишете...

Н. Назарбаєв: — Але одна держава входить в іншу, і та, інша — в Союз. Тоді ми повинні і щодо Союзу записати точно так само. Давайте логічно доведемо думку до кінця. Раз угодами, то давайте і з Союзом годинами. І точка, більше нічого...

Отже, у ході цього блиц-діалогу чітко визначилися та окреслилися основні больові точки та тенденції взаємовідносин між потенційними суб'єктами оновленого Союзу, ключовими серед них були:

1. Відсутність єдності у поглядах і діях, незважаючи на березневий референдум 1991 р. і підписання Заяви «9+1».

2. Поглиблення серйозних протиріч і наростання недовіри як по лінії Центр — союзні республіки, так і по лінії союзні республіки — автономні республіки.

В. Ардзінба

Н. Назарбаєв.

Фото: Elbasy, Press service of the First President of the Republic of Kazakhstan

А. Лук'янов.
Фото: duma.gov.ru

3. Граничне ослаблення Центру, який не може навіть відіграти роль ефективного координатора.

4. Зростання ролі владних структур (у першу чергу парламентів) і нормативних актів республік.

5. Наростання скептичних настроїв стосовно перспектив оновленого Союзу.

6. Скорочення часу для прийняття рішень.

Те, що розмова у Ново-Огарьово 23 липня 1991 р. була дуже гострою і непростою, підтверджує і тодішній Голова Верховної Ради СРСР А. Лук'янов, який досить цікаво, точно, але можливо дещо пристрасно описує у своїх мемуарах ситуацію на цій зустрічі¹. Своєрідним епіграфом для розуміння загальної картини «взаємовідносин, проблем та рішень» можуть слугувати слова цього автора: «Розмова на цій зустрічі виявилася, можливо, найважчою, а по ряду пунктів абсолютно неконструктивною». Як аргументи для такої своєї оцінки Анатолій Іванович наводить наступні факти. По-перше, принаймні дві Республіки (Азербайджан і Киргизія) запропонували взагалі виключити з Договору згадку про те, що Союз РСР є суверенною федеративною державою, і не застосовувати слово «федерація» ні в одній із статей проекту. По-друге, представники кількох республік знову і знову наполягали на тому, що у Союзу не може бути своєї власності і що все закріплене за ним майно має визначатися як спільна власність республік, які становлять Союз. По-третє, передбачалося вилучити з договору поняття «виключної компетенції Союзу», розглядаючи її як сферу спільних інтересів усіх суверенних держав. По-четверте, не вдалося досягти згоди з питань податкових надходжень до союзного бюджету. По-п'яте, представник України виступив на зустрічі із заявою, що Україна взагалі має намір вирішувати питання про своє ставлення до Союзного договору не раніше середини вересня.

Особливо гостро на ново-огарьовській зустрічі постало питання щодо фінансових платежів Центру, яке, до речі, неодноразово піднімалося і на попередніх перемовинах. Б. Єльцин у черговий раз наполягав на одноканальних фіксованих платежах, які буде відраховувати кожна республіка. У відповідь роздратований М. Горбачов сказав, що «податок треба збирати з кожного підприємства, регулюючи частку його відрахувань. Якщо немає федеральних податків, немає і Союзу! Жодної федерації немає в світі без федерального податку. Якщо ми цього не підпишемо в договорі, мені тут робити нічого». Після

¹ Лук'янов А. И. Переворот мнимый и настоящий. М., 1993. — С. 57—58.

цих слів Михайло Сергійович, намагаючись натиснути на опонента, почав демонстративно збирати папери у папку. Але останню крапку у цій дискусії поставив все ж Б. Єльцин, який загрозливо застеріг: «Не доводьте нас до того, щоб ми вирішили це питання без вас!»¹ Трохи пізніше ця розмова мала своє логічне продовження на таємній зустрічі М. Горбачова, Б. Єльцина та Н. Назарбаєва, що відбулася 29 липня...

За спогадами І. Плюща, можна відновити картину участі України та її ролі у Новоогарьовському засіданні, що відбулося 23 липня 1991 р. Ця картина містить цікаві деталі. На цьому зібранні українську сторону представляв саме І. Плющ, якого туди направив Л. Кравчук зі словами: «У відпустку вже йду... треба тобі їхати в Ново-Огарьово». Дії Голови Верховної Ради Іван Степанович прокоментував у своєму стилі: «Леонід Макарович не хотів уже їхати, бо це таке воно складне...». Справа у тому, що 5 липня 1991 р. Верховна Рада України ухвалила Закон «Про заснування поста Президента Української РСР і внесення змін та доповнень до Конституції (Основного Закону) Української РСР», і у Л. Кравчука з'явилися нові перспективи та політичні траєкторії. За цих обставин їхати у Ново-Огарьово і обговорювати проект нового Союзного договору, який був неоднозначно сприйнятий в українському парламенті через те, що суттєво суперечив Декларації про державний суверенітет України, вступати у дискусії з невідомими наслідками, у яких можна зіпсувати набутий політичний імідж не входило у плани Леоніда Макаровича. Краще відправити на цю зустріч І. Плюща, щоб позначити українську позицію та прозондувати ґрунт і... піти у відпустку та подивитися, що з цього вийде.

Але повернемося до спогадів І. Плюща. Перше, що йому кинулось в очі ще в аеропорту, це зміна моделі зустрічі офіційних представників — зустрічала «Чайка» не з постпредства, а із гаража Президента або Верховної Ради СРСР, що означало дотримання протоколу уже на рівні міждержавних стосунків. По-друге, не зовсім зрозумілий формат обговорення, який Іван Степанович у своїх спогадах так прокоментував: «Ну, а тут же експертів повно, я ж це сказав тільки тих, що за столом. А скільки на приставних, там же і всі сиділи — і міністри союзні ж, і так далі, це взагалі було незрозуміло, що це за суб'єкти, суб'єкти при всьом Союзі? **И той оставляем, и новый создаем** (виділено — О. Б.)».

Одним з ключових питань, які розглядалися у Ново-Огарьово, була стаття Договору, що регулювала відносини між суб'єктами майбутнього Союзу, у якій було записано, що вони регулюються Конституцією

І. Плющ: «Відносини между суб'єктами Союзу регулюються їхніми Конституціями».

¹ Воротников В. И. Хроника абсурда: отделение России от СССР. — М.: Ексмо:Алгоритм, 2011. — С. 292.

СРСР, Конституціями союзних республік, а також договорами й угодами, укладеними на рівні суб'єктів. Тут представники автономних республік запропонували дописати... і Конституціями автономных республик». Ну, й почалась гостра дискусія.

У цей момент, вловивши хвилю, І. Плющ виступив з пропозицією записати: «Відносини между суб'єктами Союзу регулюються їхніми Конституціями». І все!», на що Михайло Сергійович відповів — «так». Але ж тут підскочив А. Лук'янов і сказав: «Іване Степановичу, якщо хтось приїхав сюди розвалювати Союз, то міг би і не їхати. Над цим формулюванням працювало вже стільки юристів» — і так далі, і так далі. На що І. Плющ відповів: «По-перше, Анатолій Іванович, я не хочу принижувати якомось вас, як великого юриста, але в народі є такий вислів: «де зібралось три юристи, то там щонайменше п'ять думок ну і стільки ж позицій». По-друге, я вам хочу сказати, а хто ви такий тут? Я — суб'єкт, от, а ви хто, хто ви тут? Михайло Сергійович — я розумію. А ви — хто?» У цей момент М. Горбачов, бажаючи припинити перепалку, сказав: «Все, досить, досить, Іван, заспокойся, досить» і оголосив перерву.

У перерві між І. Плющем і М. Горбачовим відбувся наступний діалог:

І. Плющ: «Для чого ви дурите знов увесь світ?»

М. Горбачов: «У чому?»

І. Плющ: «Ви почитайте, усі газети пишуть «Дев'ять плюс один», дев'ять нас було і приїхав Тер-Петросян, десятий, який приєднався. За столом нас сидить 26 чоловік, то що це за суб'єкти сидять? Тоді ж пишеть, що нас 26 суб'єктів».

М. Горбачов: «Ти автономні республіки маєш на в увазі?»

І. Плющ: «Ну перш за все автономні, а потім Лук'янова и Павлова, що це за суб'єкти?»

М. Горбачов: «А як їх виженеш?»

І. Плющ: «Е, Михайло Сергійович, щоб не виганяти, треба було не пускати».

Другою больовою точкою на новоогарьовській зустрічі було питання принципів та моделей формування союзного бюджету. У проєкті договору було записано, що він формується з відрахувань союзних підприємств. Проти такого підходу категорично виступив І. Плющ («Михайло Сергійович, ну так же не можна»), оскільки в Україні, за його словами, було більше 60 % союзних підприємств. Іван Степанович запропонував: давайте ми запишемо, що «союзний бюджет формується за фіксованими платежами, за узгодженою методикою». На що М. Горбачов в принципі погодився («а вообще-то да»). Пропозицію І. Плюща одразу підтримав Б. Єльцин («от это что-то, давайте так запишем») та Н. Назарбаєв і після цього почалося бурхливе обговорення, у ході якого неодноразово прозвучало «Ні!» пропозиції І. Плюща. За цих обставин М. Горбачов зробив перерву, після якої з ініціативи представників союзних міністерств була підготовлена нова редакція цієї статті: «союзний бюджет формируется из платежей союзных предприятий, а также

фіксованих платежів по погодженій методикі». Реакція І. Плюща на «оновлений» документ була прогнозованою і різкою: «Ви що, вже нас взагалі вважаєте за таких, чи?.. тобто, я два рази повинен платити в союзний бюджет: раз підприємства союзні заплатили, а потім ви ще й по методиці мені... і так далі. То якщо ви так будете творить...» Ну, і далі, за словами Івана Степановича, «пішов скандал». Намагаючись уникнути поглиблення конфлікту, М. Горбачов доручив Б. Єльцину, І. Плющу, Назарбаєву внести пропозиції щодо нової редакції 9-ї статті Союзного договору.

А ось тут розпочалися цікаві маневри. Коли позиція цієї трійки була майже узгоджена, всі спроби фінальної зустрічі, на якій наполягав І. Плющ, наражались на перешкоди: Б. Єльцин (постійно «зайнятий»), Н. Назарбаєв («уже півтори години як злетів, уже полетів у Казахстан»). Коли ж врешті решт Івану Степановичу вдалося законтрактувати з Борисом Миколайовичем, між ними відбувся такий діалог:

Б. Єльцин: «Це ж дуже серйозне питання, як ти вважаєш?»

І. Плющ: «Я вважаю, що ми повинні узгодити редакцію, а потім узгодити її у своїх парламентах, а потім уже можна вважати, що це формулювання України, Росії і... а це буде, якщо сьогодні ми напишемо, то це Плюща. Я ж не узгодив його ні з ким, то це просто моя редакція. А як я узгоджу з Верховною Радою, то тоді це буде позиція...»

Б. Єльцин: «Правильно, їжджай, ми будемо тут...»¹.

Така поведінка Б. Єльцина та Н. Назарбаєва очевидно пояснюється тим, що на той час у них уже були попередні домовленості з М. Горбачовим, які вони мали остаточно узгодити у ніч з 29 на 30 липня 1991 р. ...

Однак, незважаючи на всі проблеми, протистояння та протиріччя, учасники зустрічі все ж у цілому схвалили проект Союзного договору. Парадоксально, але факт, що документ, який було узгоджено на новоогарьовській зустрічі 23 липня 1991 р., називався «Договір про Союз Суверенних Держав» (скорочено ССД), але держава яка засновувалась цим документом отримала інше ім'я — «Союз Радянських Суверенних Республік» (СРСР). І справа тут очевидно не у помилках і не у ностальгії. Ймовірніше за все, це було бажання ініціаторів таких дій наповнити новим змістом звичну для громадян і світу аббревіатуру, і при цьому (майже непомітно) змінити акцент з «соціалізму» на «суверенітет»

У першому розділі Союзного договору були сформульовані базові принципи формування оновленого Союзу. Союз Радянських суверенних Республік визначався як «суверенна федеративна демократична держава», що утворилася у результаті об'єднання рівноправних республік, які у свою чергу є повноцінними суверенними державами без будь-яких застережень (у другому розділі

¹ Інтерв'ю з Іваном Плющем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/636/>

за ними закріплювалося право вільного виходу з Союзом). Союз Радянських Суверенних Республік як суб'єкт міжнародного права проголошувався спадкоємцем Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Держави, які утворювали Союз, визнавалися повноправними членами міжнародного співтовариства», які можуть укласти будь-які договори із зарубіжними державами, «не порушуючи міжнародних зобов'язань Союзу».

Другий розділ мав на меті визначення членства у Союзі, громадянства та розмежування повноважень Союзу та республік і сфери спільного управління. Членство держав у Союзі було проголошено добровільним. Держави, що утворюють Союз, входили до нього безпосередньо або в складі інших держав. Це не обмежувало їхніх прав і не звільняло від обов'язків за Договором. Відповідно до Договору, усі вони мали рівні права і мусили виконувати рівні обов'язки (цей пункт практично урівнював у правах колишні союзні республіки та автономії). До сфери повноважень Союзу були віднесені питання оборони та оборонної промисловості, державної безпеки, зовнішньої політики та зовнішньоекономічної діяльності, виконання союзного бюджету, грошова емісія, прийняття союзної Конституції, загальносоюзні системи зв'язку та інформації, атомна енергетика, федеральні правоохоронні органи, а також координація політики республік по більшості з цих питань. У сферу спільного управління входило приблизно те ж саме (лише з окремими нюансами) і більшість питань організації, економіки і соціальної політики у формах узгодження, координації, «вироблення основ» тощо.

Значне коло питань вирішувалося Союзом спільно з республіками: захист конституційного ладу і забезпечення прав громадян, визначення військової політики Союзу, Стратегії державної безпеки та соціально-економічного розвитку, управління енергетичною системою країни, боротьба зі злочинністю. У веденні республік залишалися також ті сфери, які не були перераховані в договорі. Шляхом укладення угоди з Союзом кожна республіка могла додатково «делегувати йому здійснення окремих своїх повноважень, а Союз за згодою всіх республік передати одній або кільком з них здійснення на їхній території окремих своїх повноважень».

За Договором, за Союзом зберігалися об'єкти державної власності, необхідні для здійснення повноважень, покладених на союзні органи влади та управління. Установлювалися єдині союзні податки і збори у фіксованих процентних ставках, що мали визначатися за погодженням з республіками, на основі представлених Союзом статей витрат.

Третій розділ Союзного договору стосувався організації союзних органів влади та управління. У ньому передбачалося, що гарантом виконання Союзного договору є Президент, обраним на цю посаду вважався той, хто отримав більше половини голосів виборців, які взяли участь у голосуванні в цілому по Союзу і в більшості держав, які його утворюють.

Законодавчу владу Союзу повинна була здійснювати Верховна Рада Союзу РСР, що складається з двох палат: Ради республік і Ради Союзу. Рада республік мала складатися з представників республік, делегованих їхніми вищими органами влади. Раду Союзу передбачалося обирати населенням всієї країни по виборчих округах з рівною чисельністю виборців. При цьому гарантувалося представництво у Раді Союзу всіх республік-учасниць Договору. Палати Верховної Ради Союзу відповідно до Договору повинні були спільно вносити зміни до Конституції СРСР; приймати до складу СРСР нові держави; визначати основи внутрішньої і зовнішньої політики Союзу; затверджувати союзний бюджет і звіт про його виконання; оголошувати війну і укладати мир; затверджувати зміни кордонів Союзу. Органом виконавчої влади мав стати Кабінет Міністрів, який мав формуватися Президентом Союзу за погодженням з Радою республік Верховної Ради Союзу.

У заключному четвертому розділі за російською мовою був закріплений статус «мови міжнаціональної спілкування»¹.

Дуже точну характеристику цьому документу дає дослідник С. Чешко: «Все це нагромадження суперечностей і політичних неологізмів пояснювалося дуже просто. Республіки висловили таким чином своє бажання бути абсолютно безконтрольними з боку центру, але в той же час зберегти його, щоб експлуатувати в своїх інтересах (щодо ресурсів, бюджетних субсидій тощо). Іншими словами, передбачалося створити «колоніальну імперію» навпаки. З боку Горбачова резон полягав, очевидно, в тому, щоб зупинити процес «хаотизації» хоча б на цьому, маловигідному рубежі, задовольнити амбіції республік, забезпечити собі перепочинок, а там — буде видно. Позиція Горбачова була, напевно, більш логічна, але вона допускала великий ризик»².

Більш детальну характеристику протиріч і «больових точок» проекту оновленого Союзу окреслює А. Барсенков:

По-перше, проект визнавав республіки-учасники суверенними державами, які «володіють всією повнотою політичної влади», «є повноправними членами міжнародного співтовариства», можуть укласти будь-які договори із зарубіжними країнами, «не порушуючи міжнародні зобов'язання Союзу». Союз Радянських Суверенних Республік також визначався як «суверенна федеративна демократична держава», однак з контексту випливало, що суверенітет республік є первинним.

По-друге, сфера впливу Союзу практично повністю (відрізнялися лише формулювання) збігалася зі сферою спільного впливу Союзу і республік, роз-

¹ Договор о Союзе Суверенных Государств // Союз можна было сохранить. — М., 1995. — С. 268—283.

² Чешко С. В. Распад СССР: этнополитический анализ. 2-е изд. — М.: ИЭА РАН, 2000. — С. 358.

межування можна вважати умовним. Тому сфера впливу Союзу виглядала розпливчасто, невизначено.

По-третє, за Союзом передбачалося збереження об'єктів держвласності, необхідних для здійснення покладених на нього повноважень, однак він позбавлявся власних податкових надходжень. Встановлювалася... система збирання податків, при якій союзний бюджет визначався республіками на основі представлених Союзом статей і витрат. Контроль видатків союзного бюджету повинен був також здійснюватися учасниками договору.

По-четверте, у спільній заяві «9+1», схваленій 23 квітня, декларувалася необхідність не пізніше шести місяців після підписання договору підготувати і прийняти нову Конституцію Союзу. У підсумковому ж тексті договору, а також в супутніх йому документах, строки прийняття нового основного Закону чітко не фіксувалися, що не пов'язувало держави-учасниці ніякими певними зобов'язаннями з цього приводу. Заява від 23 квітня вводила поняття «перехідного періоду», під яким розумівся час між підписанням союзного договору і прийняттям нової Конституції разом із подальшими виборами органів влади нового Союзу на її основі. При цьому декларувалася безперервність здійснення державної влади та управління органами СРСР до створення нових союзних структур. Фактично ж це положення на невизначений час консервувало ситуацію правової конфліктності, що характеризувала відносини між Центром і республіками після прийняття декларацій про суверенітет, від яких у 1991 р. ніхто не збирався відмовлятися¹.

Втім, незважаючи на перераховані суперечності та протиріччя, компроміс у питанні майбутньої долі СРСР було знайдено. Крім того, новоогарьовське зібрання, що відбулося 23 липня 1991 р., не лише схвалило у цілому проєкт Союзного договору і прийняло рішення про доцільність підписання договору у вересні—жовтні 1991 р., маючи на увазі проведення цього підписання на З'їзді народних депутатів СРСР із запрошенням на нього всіх повноважних делегацій. Такий формат був передбачений Постановою Верховної Ради СРСР «Про проєкт Договору про Союз Суверенних держав» від 12 липня 1991 р.² Також, за свідченням А. Лук'янова, саме такий порядок укладення Союзного договору був підтриманий М. Горбачовим у стенограмі Ново-Огарьовської зустрічі³.

Характерно, що у цей момент у голові М. Горбачова очевидно відбувалася боротьба за класичною формулою «його думка — і неправильна», але йому були потрібні формальні учасники/співучасники цього процесу, у ході якого

---

¹ Барсенков А.С. Реформы Горбачова и судьба союзного государства. 1985—1991. М.: Изд-во МГУ, 2001. — С. 193.

² Постановление Верховного Совета СССР «О проекте Договора о Союзе суверенных государств» /Ведомости Съезда народных депутатов СССР и Верховного Совета СССР. — 1991. — № 29. — /Ст. 853—854.

³ Лукьянов А. И. Переворот мнимый и настоящий. М., 1993. — С. 57—58.

він би «пояснював, пояснював аж сам зрозумів...». Ілюстрацією можуть слугувати свідчення відомого історика Роя Медведева: «26 липня один з помічників Горбачова запросив мене в Кремлівський кабінет президента і генсека. Сюди ж був запрошений і Борис Олійник, відомий український поет і громадський діяч, член ЦК КПРС і один із заступників Голови Ради Національностей Верховної Ради СРСР. «Я запросив вас сюди, — сказав Михайло Горбачов, — щоб порадитися щодо процедури підписання Союзного договору. Є три можливі варіанти...» І далі Горбачов протягом приблизно 30 хвилин розбирав вголос ці три варіанти. Я подумки обмірковував свою пораду, згадуючи про те, як йшло в 1922 р. підписання найпершого Союзного Договору на з'їзді рад. Але моя порада не знадобилася. Наприкінці свого монологу Горбачов раптом сказав: «Мабуть, другий варіант є найбільш підходящим. Велике спасибі». І простягнув нам руку для прощання. Я був здивований, але Б. Олійник, який зустрічався з Горбачовим не один раз, зробив якийсь особливий жест, показуючи: все як завжди. Ні я, ні Олійник не вимовили в кабінеті Горбачова жодного слова»¹.

Як показав подальший розвиток подій потужним каталізатором історичних (це не перебільшення, а констатація) процесів, що розгорнулися у СРСР у серпні 1991 р., стала малопомітна і маловідома подія — таємна зустріч М. Горбачова, Б. Єльцина та Н. Назарбаєва, яка відбулася у ніч з 29 на 30 липня 1991 р. у Ново-Огарьово, що тривала з підтримкою алкоголю до 3 години ночі... Спонукальним мотивом для М. Горбачова могла бути фраза, яка була сказана Б. Єльциним напередодні на офіційному засіданні: «Не доводьте нас до того, щоб ми вирішили це питання без вас!» У чому ж була суть цієї таємної зустрічі і які були її результати? Ми не знаємо деталей, але з тих джерел, які зараз доступні, можна з впевненістю стверджувати, що це були кулуарні політичні торги.

Які ж їхні наслідки? З одного боку, у результаті цих перемовин М. Горбачов отримав бажане — Б. Єльцин та Н. Назарбаєв погодились не чекати вересня-жовтня 1991 р., як раніше домовлялися, а підписати Союзний договір вже 20 серпня. З іншого боку — М. Горбачов зобов'язувався: по-перше, звільнити з посад значну частину вищої союзної номенклатури (за виразом Б. Єльцина, «одіозного оточення»). Мова йшла про В. Крючкова, Д. Язова, Г. Янаєва, В. Павлова, Б. Пуго, Л. Кравченка... — тобто майже про весь склад майбутнього ДКНС); по-друге, призначити прем'єр-міністром Н. Назарбаєва; по-третє, М. Горбачов погодився з пропозицією Б. Єльцина про включення до договору формулювання про одноканальну систему надходження податкових коштів до бюджетів республік (зі статті 9 проекту, що стосувалася союзних податків, Б. Єльцин тоді ж власноруч викреслив слова: «зазначені податки

¹ Медведев Р. Советский Союз. Последние годы. Конец советской империи. — М.: АСТ, 2010. — С. 461–462.

і збори вносяться платниками безпосередньо в союзний бюджет»); взяв на себе зобов'язання видати одразу після підписання Договору указ про переведення під юрисдикцію Росії всіх підприємств союзного підпорядкування, розташованих на її території¹.

Що ж змінила зустріч «трійки»?

1. Змінено час та порядок підписання Союзного договору: своєрідними локомотивами майбутніх змін повинні були стати одні з найвпливовіших республік СРСР — Росія і Казахстан, які до цього стояли вичікуючи «на запасних путях», а тепер повинні були стартувати вже 20 серпня 1991 р.

2. Виключено з процесу модернізації СРСР його центральні органи — Верховну Раду СРСР та З'їзд народних депутатів, які точно б не підтримали та не затвердили б запропонований 23 липня 1991 р. текст Союзного договору.

3. Домовлено про серйозні зміни та перестановки у правлячій союзній еліті.

4. Кулуарно змінено певні пункти уже узгодженого 23 липня 1991 р. проєкту Договору.

5. Створено неформальний союз «Горбачов-Єльцин-Назарбаєв».

6. Апробовано та запроваджено у політичний процес модель формально (юридично) нелегітимної для прийняття рішень на союзному рівні «трійки», яка вирішує масштабні проблеми кулуарно.

На перший погляд нарешті сформувався міцний союз трьох лідерів, який уособлював єдність Центру і республік, але насправді це було ніщо інше як ситуативний компроміс. Не випадково, що коли через кілька днів після тієї знакової зустрічі — 2 серпня М. Горбачов у розмові зі своїм помічником А. Черняєвим згадав про її учасників — Б. Єльцина і Н. Назарбаєва, то дав їм не дуже приємну характеристику: «Ох, Толя. До чого ж дрібна, вульгарна, провінційна публіка. Що той, що інший! Дивишся на них і думаєш — з ким, для кого?.. Кинути б усе. Але на них кинути-то доведеться. Втомився я...»²

Кінець липня — початок серпня 1991 р. був дуже насичений подіями. Знаковим у контексті перипетій навколо Союзного договору є візит до Києва американського Президента Джорджа Буша, що відбувся вже 1 серпня.

Історія цього візиту доволі цікава. Причин відвідати Україну у Дж. Буша було щонайменше дві. По-перше, динаміка подій засвідчувала, що «українське питання» як і напередодні Другої світової війни починає все більше переміщуватися до центру уваги міжнародної спільноти, адже ставало дедалі

---

¹ Єльцин Б. Н. Записки президента. — М.: РОСПСЭН, 2008, — С. 53—54; Лукьянов А. И. Переворот мнимый и настоящий. М., 1993. — С. 59—60; Воротников В. И. Хроника абсурда: отделение России от СССР. — М.: Эксмо:Алгоритм, 2011. — С. 292.

² Черняев, А. С. 1991 год: Дневник помощника президента СССР / Анатолий Черняев. — М.: ГЕРРА, Республика. — С. 96.

зрозумілішим, що без України М. Горбачову не вдасться створити оновленого Союзу і у такій формі зберегти імперію. Крім того, американську сторону турбувало й те, що саме на українській території було зосереджене ударне угруповання стратегічних ракет, які безпосередньо загрожували безпеці США. Як образно і точно про це сказав Ю. Щербак: «Американських стратегів лякала перспектива появи в наших степах махновських тачанок з балістичними ракетами і касетними ядерними боеголовками». Була і друга причина, яка підштовхувала американського Президента до візиту в Київ. Справа у тому, що у 1992 р. мали відбутися чергові президентські вибори. За цих обставин, Дж. Бушу, який палко підтримував М. Горбачова, необхідно було здійснити для врівноваження ситуації широкий жест або кілька кроків у бік радянських республік, адже опоненти постійно його критикували за пасивність у питанні визнання незалежності балтійських республік. Ці фактори і примусили Дж. Буша звернути увагу на Україну.

Коли посол США у СРСР Джек Ф. Метлок формально узгодив, не зустрівши заперечень, поїздки американського Президента до Києва з радянським міністерством закордонних справ і майже скоординував програму цього візиту з українськими дипломатами, раптом з'явилися непередбачені обставини. 21 липня американському послу зателефонували з Вашингтона і повідомили, що радянський повірений у справах приїздив до Білого Дому з таємним повідомленням з канцелярії радянського Президента, в якому зазначалося, що з огляду на напружені відносини між Росією і Україною поїздка Дж. Буша до Києва в даний момент «не є хорошою ідеєю» і була б небажаною. У якості компенсації «за незручності» Дж. Бушу пропонувалося... провести день з М. Горбачовим на одному з курортів Ставропольського краю. За цих обставин американці потрапили у скрутне становище, коли і їхати до Києва не можна — М. Горбачов не рекомендує, і не їхати — це не вихід, оскільки були вже попередні домовленості з українською стороною. Назрівав дипломатичний скандал...

Втім справжній дипломат завжди знайде вихід. Посол США у СРСР Джек Ф. Метлок обрав безпрограшний варіант прихованого шантажу. За попередньою домовленістю з Вашингтоном, він спеціально подзвонив до державного департаменту по відкритому зв'язку, з тим, щоб його почули в КДБ, і сказав: «Чи знають ці хлопці з радянського уряду, що вони роблять? Вони роблять погані речі з українцями і їх засудить громадська думка всюди, включаючи США». І от коли перед радянським урядом з'явилася реальна загроза нести відповідальність за скасування візиту до України роздратований М. Горбачов був змушений на нього погодитися¹.

¹ Мэтлок, Джек Ф. Смерть империи: взгляд американского посла на распад Советского Союза. — М.: Рудомино, 2003. — С. 478—479; Щербак Ю. Украина на «шахматной доске» Буша-старшего. — <https://day.kyiv.ua/ru/article/nota-bene/ukraina-na-shahmatnoy-doske-busha-starshogo>

У своїй вітальній промові під час зустрічі американського Президента в аеропорту Л. Кравчук спробував зорієнтувати Дж. Буша у потрібному для України напрямку: «Ми надаємо вашому приїзду на Україну, пане Президент, винятково великого значення і сподіваємось, що він увійде в історію як **важливий крок до нової оцінки ситуації**, що склалася в нашій країні і в політичному, і в соціально-економічному плані. Ваш візит відображає ті зміни, які відбулися за останній час у наших країнах, у міжнародних відносинах, у світі в цілому (виділено — *О. Б.*)». Отже месидж Леоніда Макаровича заключався у тому, що в «умовах змін» Президенту США доцільно зробити «важливий крок» до «нової оцінки ситуації».

У відповідь Дж. Буш висловив гранично дипломатичну обтічну формулу («і нашим — і вашим»), основних принципів і постулатів якої він дотримувався під час усього візиту до Києва: «Ми хочемо далі підтримувати якнайміцніші офіційні відносини з урядом Горбачова, але ми також усвідомлюємо важливість ширших зв'язків з Україною та іншими республіками, з усіма народами Радянського Союзу»¹.

Публічний діалог Л. Кравчука та Дж. Буша продовжився у сесійній залі українського парламенту. Відкриваючи зустріч, вловивши настрої американського Президента стосовно підтримки оновленого Союзу і стабільності, Леонід Макарович однак заявив, що підтримуючи

Л. Кравчук

ці ідеї Україна не збирається відмовлятися від проголошеного суверенітету: «Ми хочемо сказати, пане Президент, що люди, які тут зібралися, представляють різні політичні сили, але всі вони **об'єднані однією великою ідеєю — ідеєю суверенітету України**, розбудови її державності, бажання бути господарем своєї власної долі. Ми хочемо вам також сказати, що **Україна є одним з ініціаторів утворення нового союзу — Союзу Суверенних Держав**, у якому кожна республіка виступала б як суб'єкт міжнародного права, брала активну участь в усіх справах європейських і світових. І що саме на цих підвалинах суверенітету, єдності, братерства, дружби, співпраці з республіками, з іншими державами об'єднуються всі політичні сили України. І що саме це забезпечує сьогодні нам **стабільність** (виділено — *О. Б.*)».²

¹ У Києві — з офіційним візитом перебував Президент Сполучених Штатів Америки Дж. Буш // *Голос України* 2 серпня 1991 р.

² Україна — США новий етап партнерства// *Голос України* 3 серпня 1991 р.

Втім, у американського Президента було своє бачення ситуації і свій план дій, що чітко знайшло свій вияв у його виступі в українському парламенті. Промова була написана кваліфікованим фахівцем — Кондолізою Райс, яка обіймала посаду директора відділу у справах СРСР і Східної Європи Ради національної безпеки США. Втім досить швидко з «легкого пера» журналіста-консерватора Вільяма Сафіра, редактора газети The New York Times, вона отримала назву «котлета по-київськи». Як і слід очікувати, у будь-якому журналістському ярлику тут було подвійне дно: з одного боку, брутальна і не зовсім коректна назва спічу Президента США у парламенті іншої держави, з іншого — приховане звинувачення лідера у боягузстві. Як про це згадував у 2004 р. сам В. Сафір: «Я тоді назвав цю промову «котлетою по-київськи». Це настільки розлютило Буша, який помилково сприйняв як звинувачення в боягузстві, а не у колосальному прорахунку (по-англійськи котлета по-київськи називається Chicken Kiev, а слово «chicken» в американському сленгу означає «Боягуз»), що з тих пір він зі мною не розмовляє»¹.

Наврядчи Президента США можна звинувачувати у боягузстві, але у чому ж суть «колосального прорахунку», про який говорив відомий американський журналіст?

Виступаючи у Верховній Раді, Джорж Буш, на перший погляд, дуже точно добирав слова. У сесійній залі українського парламенту з вуст Президента на початку промови дуже багатозначно та актуально прозвучало: «Сьогодні ваш народ відчуває надію на свободу». А от далі... далі, боячись наслідків стихійного розпаду/розвалу СРСР, особливо наслідків цього процесу у сфері ядерних озброєнь та під впливом «схибленого на стабільності» (вислів В. Сафіра) радника по національній безпеці Брента Скоукрофта Джорж Буш оголосив три тези, які і дали в подальшому підставу говорити про «колосальний прорахунок» Президента США:

1. Висловив підтримку М. Горбачову («Відверто кажучи, Президент Горбачов домігся разючих речей і цілями його політики гласності, перебудови і демократизації є свобода, демократія і економічна свобода. Ми будемо підтримувати як можна більш міцні відносини з радянським урядом Президента Горбачова...»).

2. Розмежував поняття «свободи» і «незалежності» та застеріг від «самогубного націоналізму» («І разом із тим свобода — це не те ж саме, що незалежність. Американці не будуть підтримувати тих, хто прагне до незалежності для того, щоб змінити тиранію, нав'язувану здалеку, місцевим деспотизмом. Вони не будуть допомагати тим, хто захоочує самогубний націоналізм, який породжується на міжнаціональній ненависті»).

¹ Путинская «котлета по-киевски». — https://censor.net/ru/resonance/729/putinskaya_quotkotleta_pokievskiquot_quotthe_new_york_timesquot_ssha

3. Підтримав ідею оновленого Союзу («Республіки цієї країни (мова йде про СРСР — О. Б.) мають великі торговельні зв'язки, які ніхто не може скасувати одним розчерком пера або новим законом. Незрівнянно більша частина торгівлі, здійснюваної радянськими компаніями, будь то імпорт або експорт, припадає на торгівлю між республіками, і це вам відомо краще, ніж мені. Угода «дев'ять плюс один» вселяє надію на те, що республіки поєднуюватимуть більшу автономію з більш активною добровільною взаємодією — політичною, соціальною, культурною та економічною — замість того, щоб ступати на безнадійний шлях ізоляції»)¹.

Всі ці слова були сказані за 23 дні до проголошення незалежності України від Радянського Союзу і за 4 місяці до проведення на Україні референдуму про незалежність.

Характерно, що до тексту майбутньої промови Президента Буша досить критично поставився Джек Ф. Метлок, який на той час був послом США у СРСР. Він мав можливість ознайомитись з цими матеріалами вже під час польоту на борту Боїнга 427 — «літака номер один», що летів за маршрутом Москва — Київ. Перше, що кинулося в очі досвідченому дипломату, це кілька фраз, що звеличували Горбачова, і «виглядали недоречними і непотрібними». Куди краще було б висловити підтримку створенню демократичних інститутів і приєднання країни до світової економіки... Сумніви у Джек Ф. Метлока виникли і з приводу того, чи варто особливо підкреслювати підтримку Сполученими Штатами нового союзного договору, який був наслідком «багатьох політичних компромісів, одних несуттєвих, інших — все ще сумнівних». За цих обставин «іноземному державному діячеві влазити в усе це було самовпевнено і необачно, бо він ризикував створити враження, протилежне бажаному»...

Свої роздуми і сумніви Джек Ф. Метлок висловив тут же у літаку у розмові з одним з укладачів тексту промови:

— Не слід президенту так персоніфікувати, говорячи про «Радянський Союз Горбачова», і не слід давати зрозуміти, що ми проти їхньої незалежності, якщо такий їхній вибір.

— Я вас розумію, — відповів мій співрозмовник, — але не думаю, що зможу прибрати ці фрази. Ми вже видрукували екземпляри для преси. А крім того, це вставив сам президент. Так він хоче, щоб це звучало...²

Отже, Джордж Буш не просто прочитав 1 серпня 1991 р. в українському парламенті текст церімоніальної для таких візитів промови, який йому підготували. Американський Президент фактично зробив важливу політичну

---

¹ «Котлета по-київськи»: повний текст скандальної промови Джорджа Буша-старшого в Раді — <https://www.uaportal.com/ukr/news/kotleta-po-kiivski-povnij-tekst-skandalnoi-promovi-dzhordzha-busha-starshogo-v-radi.htm>

² Мэтлок, Джек Ф. Смерть імперии: взгляд америк. посла на распад Совет. Союза. — М.: Рудомино, 2003. — С. 479—480.

заяву стосовно актуальних суспільних процесів в СРСР, у якій сам розставив акценти: а) підтримав М. Горбачова; б) закликав Україну до відмови від курсу на незалежність; в) привітав ідею створення оновленого Союзу. Така озвучена позиція Сполучених Штатів Америки створила сприятливий ґрунт для реалізації планів М. Горбачова.

Уже наступного дня — 2 серпня 1991 р. увечері Михайло Сергійович дав інтерв'ю про союзний договір, у якому анонсував модель «перетворення Союзу на основі наступності і оновлення», яка мала реалізовуватися поетапно «на різних швидкостях». У його заяві Центральному телебаченню «Союзний договір відкритий до підписання» сказано: «...Сьогодні я надіслав листа керівникам делегацій уповноважених верховними радами республік з пропозицією відкрити договір для підписання 20 серпня нинішнього року. Лист направлено і республікам, яким ще належить визначити свою позицію. Мається на увазі, що першими договір підпишуть делегації Російської Федерації, Казахстану та Узбекистану. Потім, через певні проміжки часу, представники інших республік, які брали активну участь у розробці та узгодженні договору. Такий порядок дасть можливість Верховній Раді України завершити розгляд проекту. За цей час відбудеться референдум у Вірменії. Прийме рішення про ставлення до союзного договору Молдова. Зможуть визначитися в цьому життєвому питанні і народи Грузії, Латвії, Литви, Естонії. Отже, ми вступаємо у вирішальний етап перетворення нашої багатонаціональної держави в демократичну федерацію рівноправних радянських суверенних республік». (Поетапна/покрокова формула М. Горбачова була покликана приховати/замаскувати той факт, що до початку серпня 1991 р. з 15 колишніх союзних республік лише 8 погодилися підписати новий союзний договір)¹. Як відголосок домовленостей М. Горбачова, досягнутих 29—30 липня з Б. Єльциним та Н. Назарбаєвим, у цьому зверненні прозвучала багатозначна фраза-натяк: «Договір передбачає значну реконструкцію органів влади та управління»².

М. Горбачов: «Договір передбачає значну реконструкцію органів влади та управління».

20 серпня новий союзний договір повинні були підписати РРФСР, Казахська РСР і Узбецька РСР, а через деякий час і представники інших республік, для яких передбачався наступний порядок: 3 вересня — Білоруська РСР, 17 вересня — Азербайджанська РСР і Таджикицька РСР, 1 жовтня — Туркменська РСР і Киргизька РСР, 22 жовтня — Українська РСР, а також імовірно у жовтні Вірменська РСР і Молдавська РСР³.

¹ Болдин В. И. Крушение пьедестала. Штрихи к портрету М. С. Горбачева. — М.: Республика, 1995. — С. 404.

² Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 284—285.

³ Союз Суверенных Государств. — https://ru.wikipedia.org/wiki/Союз_Суверенных_Государств

У СРСР наступав час великих змін і тектонічних зрушень. І у цей момент М. Горбачов раптово «забув» про проголошену ним же гласність і про її роль у суспільстві. Лише після телезвернення М. Горбачова 2 серпня 1991р. текст Договору про ССД був розісланий керівникам делегацій і вищим посадовим особам Радянського Союзу. При чому на цей документ було накладений гриф «Цілком таємно», з нього заборонялося робити копії, вносити ті чи інші зміни у положення Договору. Чим була викликана така утаємниченість? Справа у тому, що проєкт Союзного договору містив не просто поверхові парадокси, суперечності та протиріччя на кшталт того, що документ узгоджений на новоогарьовській зустрічі 23 липня 1991 р., називався «Договір про Союз Суверенних Держав» (скорочено ССД), але держава яка засновувалась мала отримати ім'я — «Союз Радянських Суверенних Республік» (СРСР). Причини були набагато глибші... А. Лук'янов у своїх мемуарах наводить висновки та оцінки новоогарьовському проєкту Союзного договору трьох груп незалежних експертів — юристів, істориків, економістів і політологів:

Перша група експертів: «Аналіз тексту договору призводить до того, що Союз не буде володіти суверенітетом тією мірою, яка необхідна для нормального функціонування держави і в силу цього не є федеративною державою. Норми практично всього тексту договору свідчать про конфедерацію, яку автори проєкту, не бажаючи суперечити відкрито результатам референдуму, прагнуть видати за федерацію».

Друга група експертів: «Проєкт договору створює умови для стимулювання у Союзі відцентрових тенденцій, дія яких може вийти з-під контролю тих, хто візьме на себе зобов'язання по договору. Весь текст проєкту дозволяє за сумніватися у щирості бажання авторів сприяти збереженню та оновленню Союзу. проєкт договору свідчить про конфедеративний характер майбутнього Союзу, тоді як 17 березня 1991 р. більшість народу висловилося за збереження і оновлення Союзу Радянських Соціалістичних Республік як федерації рівноправних суверенних республік»

Третя група експертів: «Визнавши федерацію, договір насправді створює не конфедерацію, а просто клуб держав. Він прямим шляхом веде до знищення СРСР. Проводячи цю лінію таємно, неявно, він — подвійно небезпечний, оскільки розмиває усі поняття такою мірою, що виникає державний монстр»¹.

Попри всі можливі варіанти ймовірної заангажованості експертних груп, які теоретично могли б бути близькими до А. Лук'янова та зацікавленими у його прихильності, висновок у них один: запропонований новоогарьовцями проєкт Союзного договору націлений на розбудову не дієздатної федерації (як проголошувалося), а на трансформацію СРСР в аморфну конфедерацію,

---

¹ Лук'янов А. И. Переворот мнимый и настоящий. М., 1993. — С. 54—55.

з подальшою перспективою перетворення її на «простий клуб держав». Цікаво і показово, що оцінки експертів практично співпадають зі свідченнями довіреної особи та радника М. Горбачова Анатолія Черняєва, який у своїх мемуарах засвідчив, що виступаючи 2 серпня 1991 р. стосовно майбутнього підписання Союзного договору Михайло Сергійович, «фактично «засвітив», що мова тепер йде про «вільну конфедерацію незалежних держав»¹.

Саме тому, що офіційно проголошувалось одне («перетворення СРСР у демократичну федерацію»), а по факту мало відбутися інше («створення на базі СРСР конфедерації»), і було обрано такий надзвичайно обмежений формат не обговорення, а «ознайомлення» з проектом Союзного договору. Після того, як 2 серпня М. Горбачов виступив по телебаченню зі зверненням до народу і оголосив, що Союзний договір «відкритий до підписання», текст договору відправили до республік лише 5 серпня. До Верховної Ради РРФСР він надійшов 10 серпня, а на 20 серпня вже було призначено підписання, після якого договір вступав в силу. Ретельно відпрацьованим був і протокол підписання Договору, який фактично виключав участь у цьому процесі і союзного, і республіканських парламентів; ні слухань, ні голосування в парламенті не передбачалося. Тверезо оцінюючи ситуацію, що склалась, тодішній член Верховної Ради РРФСР В. Шейніс констатував: «Запізнившись з конституційним оновленням Союзу щонайменше на рік, Горбачов та інші члени Ради Федерації небезпідставно поспішали завести корабель у гавань, розуміючи, наскільки небезпечними для нього можуть виявитися навіть легкі хвилі нової дискусії»².

Втім цілком уникнути дискусії не вдалося. 15 серпня 1991 р. (за п'ять днів до підписання) у пресі з'явився текст майбутнього Союзного договору (в українській пресі він з'явився взагалі 17 серпня)³, що викликало значний суспільний резонанс... але часу для розгортання дискусій вже не було... наступав час дій...

Втім, А. Лук'янов вже 16 серпня видав Заяву Голови Верховної Ради СРСР (правда, опублікована вона була чомусь аж 20 серпня).

Ключовими ідеями/вимогами Заяви А. Лук'янова була необхідність чіткого відображення у тексті Союзного договору:

1. У найменуванні та основних принципах результатів Всесоюзного референдуму, в ході якого абсолютна більшість громадян країни підтримала збереження Союзу Радянських Соціалістичних Республік як оновленої федерації рівноправних суверенних республік. (Аналогічний підхід до найменування і характеру Союзної держави був сформульований і З'їздом народних депутатів СРСР).

¹ Черняев А. С. Шесть лет с Горбачёвым: По дневниковым записям. — М.: Прогресс — Культура, 1993. — С. 476.

² Шейнис В. Л. Взлет и падение парламента. Переломные годы в российской политике (1985—1993). — Т. 1. — М., 2005. С. 493.

³ Голос України № 159 від 17 серпня 1991 р.

2. Процеса формування єдиного економічного простору, єдиної банківської системи і закріплення за Союзом власності, необхідної для його нормального функціонування як федеративної держави.

3. Припинення так званої «війни законів», шляхом впровадження норми, що не допускає призупинення Союзом РСР республіканських законів, а республіками — союзних законів, і вирішення можливих суперечок шляхом погоджувальних процедур або рішеннями Конституційного суду СРСР.

4. Формулювання/регламентування процесів перехідного періоду, що забезпечує спадкоємність в роботі органів державної влади та управління¹.

Ну а тепер дві цитати щодо «спускових гачків» дуелі, про яку йшла мова у назві цього параграфу:

Б. Єльцин «Все йшло нормально (мова йде про таємну зустріч М. Горбачова, Б. Єльцина та Н. Назарбаєва, яка відбулася у ніч з 29 на 30 липня 1991 р. у Ново-Огарьово), але коли торкнулися тем зовсім конфіденційних, я раптом

Після серпневого путчу в кабінеті у Болдіна, начальника апарату Горбачова, слідчі прокуратури знайшли у двох сейфах гори папок з текстами розмов Єльцина.

заговк. «Ти що, Борис?» — здивувався Горбачов. Мені складно зараз згадати, яке відчуття у той момент я відчував. Але було незрозуміле відчуття, ніби за спиною хтось стоїть, хтось за тобою невідступно підглядає. Я сказав тоді: «Ходімо на балкон,

мені здається, що нас підслуховують». Горбачов не дуже твердо відповів: «Та облиш ти», але все-таки пішов за мною... Мине небагато часу, і я своїми очима побачу розшифровку розмови Президента СРСР, Президента Росії і керівника Казахстану. Після серпневого путчу в кабінеті у Болдіна, начальника апарату Горбачова, слідчі прокуратури знайшли у двох сейфах гори папок з текстами розмов Єльцина. Мене протягом декількох років записували — вранці, вдень, ввечері, вночі, в будь-який час доби. Записали і цю розмову. **Може бути, цей запис і став спусковим гачком серпня 91-го року.**

В. Болдін, керівник апарату Президента СРСР, помічник генерального секретаря ЦК КПРС, який брав активну участь у подіях серпня 1991 р. на боці ДКНС: «... **Ново-огарьовські посиденьки стали спусковим гачком для багатьох несподіваних явищ в нашому суспільстві...** (виділено — О. Б.)».²

У цьому контексті події 19—21 серпня 1991 р. у СРСР були зумовлені дією не одного спускового гачка, а двох... По своїй суті це була дуель... дуель між республіканськими та союзними елітами. Якщо більш детально та глибинно, то ця дуель за своєю природою була різнорівневою і різновекторною, адже

¹ Заявление Председателя Верховного Совета СССР от 16.08.1991// https://ru.wikisource.org/wiki/Заявление_Председателя_Верховного_Совета_СССР_от_16.08.1991

² Болдин В. И. Крушение пьедестала. Штрихи к портрету М. С. Горбачова. — М.: Республика, 1995. — С. 394.

вона відбувалася одразу по кількох лініях і на кількох ярусах: Горбачов — органи центральної влади СРСР; Горбачов — Єльцин; Центр — союзні республіки; союзні республіки — автономні республіки. На той час республіканські еліти відчували, що Центр «дає слабину» і можна досягнути більшого — стати «повновладними господарями у своїй стороні», а союзні — дедалі більше почали розуміти, що колишній СРСР не просто увійшов у фазу проблемних рішень, а й у геометричній прогресії розпочалась його дезінтеграція, а головне — під ними не лише захиталися владні крісла, але й з'явилася перспектива повної їх втрати... За цих обставин класичного у детективних фільмах випадкового «Бах!!!» було достатньо, щоб усі учасники процесу натиснули на спусковий гачок...

На мою думку, ця дуель увійшла у вирішальну фазу 23 липня 1991 р., коли у Ново-Огарьово під тиском республіканських еліт було заряджено патрон — проект Союзного договору, який «з глушником» (з утаємниченими домовленостями) їхні лідери вистрілили у ніч з 29 на 30 липня... За цих обставин М. Горбачов намагався відіграти роль секунданта... але, як не парадоксально, секунданта обох сторін: одним (Б. Єльцину та Н. Назарбаєву) він пообіцяв підписання Союзного договору на сприятливих для них умовах, іншим (О. Бакланову, В. Болдіну, В. Варенникову, О. Шеніну та ін.) у Форосі дав «карт бланш» — «Чорт з вами, дійте»¹... Оце намагання «бути над процесом» і зіграло з М. Горбачовим у подальшому злий жарт.

Отже, новоогарьовський процес був для М. Горбачова формою налагодження прямих зв'язків із лідерами національних еліт республік з метою прискорення трансформаційно-інтегративних процесів у СРСР, способом вийти з-під контролю центральних союзних структур, площадкою для обговорення і узгодження принципів та методів розв'язання ключових суспільних проблем. Прийняття Заяви «9+1», яка, незважаючи на всі юридичні протиріччя, порушення та неузгодженості, за певних обставин в умовах домінування «політичної доцільності» могла стати основою формування бодай урізаного, але оновленого Союзу, було певним зрушенням в інтеграційних процесах на теренах СРСР, які до весни 1991 р. зайшли практично у глухий кут. Втім, після стартового успіху реальні потреби республік, помножені на амбіції їхніх лідерів, не давали змоги домовитися по двом ключовим проблемам — формулі взаємодії між союзними і автономними республіками у майбутньому Союзі та

Зіткнення інтересів союзних та республіканських еліт і стало одночасно і приводом, і причиною виступу ДКНС.

¹ Болдин В. И. Крушение пьедестала. Штрихи к портрету М. С. Горбачева. — М.: Республика, 1995. — С. 17.

питанні про фінансові платежі Центру, які повинні/зобов'язувалися здійснювати республіки. Спроба М. Горбачова, Б. Єльцина та Н. Назарбаєва у ході таємної змови 29—30 липня 1991 р. взяти на себе ініціативу і прискорити інтеграційні процеси зустріла опір з боку союзних високопосадовців, які, з одного боку, бачили у підписанні нового Союзу трансформацію федерації у конфедерацію, а з іншого — втрачали свої владні крісла. Оце зіткнення інтересів союзних та республіканських еліт і стало одночасно і приводом, і причиною виступу ДКНС.

2. Серпневий заколот 1991 р.: фатальний рух політичного маятника

Будь-яка влада є безперервна змова.

*Оноре де Бальзак,
французький письменник*

Зазирнув я одного разу за куліси маріонеток: біля шнурків теж маріонетки. Далі мене не пустили.

*Станіслав Єжи Лец,
польський письменник*

На початку літа 1991 р. у політичному житті України сформувалося майже одночасно два вузла серйозних протиріч: на союзному рівні на ґрунті кардинальних розходжень щодо питання про проєкт нового Союзного договору і на республіканському — на базі різних підходів до формування концепції Конституції.

За цих обставин помітно зросла та радикалізувалася суспільно-політична активність народних мас країни. Зокрема, 21—23 червня у Києві відбувається Установчий з'їзд Всеукраїнської організації солідарності трудящих (ВОСТ), на якому були присутні 313 делегатів з 21 області республіки. Поряд з економічними, на зібранні було висунуто і ряд політичних вимог: вихід України із складу СРСР, розпуск КПРС, зміну державно-політичної системи, припинення урядом УРСР усіх фінансових відрахувань до центру, розпуск Верховної Ради УРСР та ін. На з'їзді констатувалося: «Партійна номенклатура боїться об'єднання наших сил, партократія знає, що ми хочемо робити, готує наступ і він вже почався, треба негайно відсунути Компартію від влади, віддати до суду, а майно націоналізувати»¹. Така радикалізація народних мас була характерною рисою суспільно-політичного руху на всій території СРСР.

Спроба консервативного табору перейти до активних дій, силою взяти соціальний реванш знайшла своє втілення у здійсненні 19—21 серпня 1991 р. державного перевороту. Які ж основні фактори підштовхували ініціаторів путчу до активних дій? Офіційно заявленою метою ДКНС було збереження

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2906 /Інформація «Про установчий з'їзд Всеукраїнського об'єднання комітетів солідарності трудівників», від 25 червня 1991 р., арк. 34—40; Там само /Маніфест трудящих України, арк. 42—45.

Радянського Союзу і припинення у країні реформ, які на думку учасників комітету, не модернізували, а руйнували СРСР. Чому саме 19 серпня? Справа у тому, що на 20 серпня 1991 була призначена дата підписання нового союзного договору між республіками СРСР. У результаті цієї акції замість Радянського Союзу мала з'явитися конфедерація під назвою Союз Суверенних Держав, до того ж не всі республіки СРСР планували до неї приєднатися. Але у організаторів путчу були і свої приховані меркантильні мотиви — вони боялися за свої крісла та посади, адже у разі підписання нового союзного договору керівництво колишнього СРСР навряд чи змогло б залишитися при владі. За свідченням М. Горбачова, у липні 1991 р. він домовився з президентом РРФСР Б. Єльциним про радикальне оновлення кабінету міністрів СРСР після підписання нового союзного договору. М. Горбачов не виключає, що ця розмова була записана співробітниками КДБ і її зміст став відомим членам ДКНС, що могло стати одним з каталізаторів подальших подій¹.

Втім, ідея силового вирішення суспільних проблем визріла у певній частині правлячих кіл ще наприкінці 80-х рр., коли процес перебудови в СРСР наштовхнувся на низку труднощів. За цих обставин у 1990 р., передбачаючи подальше поглиблення кризи суспільної модернізації, Верховна Рада Радянського Союзу прийняла Закон «Про правовий режим надзвичайного

У організаторів путчу були і свої приховані меркантильні мотиви — вони боялися за свої крісла та посади, адже у разі підписання нового союзного договору керівництво колишнього СРСР навряд чи змогло б залишитися при владі.

стану», який регламентував механізм його оголошення та реалізації. Цей документ передбачав, що надзвичайний стан міг бути введений Президентом чи Верховною Радою СРСР лише за умови прохання або ж згоди Президії Верховної Ради чи вищого органу влади відповідної республіки.

Напередодні III З'їзду народних депутатів СРСР у березні 1991 р. активно розгорнулася підготовка до введення за певних обставин надзвичайного стану. Хоча в цей період і не вдалося реалізувати запланованого, Рада безпеки дала команду розробити комплекс необхідних документів. Розуміючи, що дедалі втрачає контроль за перебігом суспільних подій, М. Горбачов неодноразово у цей час говорив про необхідність реалізації «надзвичайних заходів». Масштабна підготовка до майбутнього запровадження надзвичайного стану в разі граничного загострення кризи в країні відбувалася з санкції Президента СРСР. Уже у квітні 1991 р. майбутній член Державного комітету з надзвичайного стану (ДКНС, за російською аббревіатурою ГКЧП) А. Тізаков

¹ Стыдные вопросы про август 91-го Что такое путч? Кто за что боролся? И хотел ли кто-то развалить СССР? — <https://meduza.io/feature/2016/08/19/stydnye-voprosy-pro-avgust-91-go>

підготував перший проєкт Указу про введення надзвичайного стану і створення Тимчасового комітету управління СРСР — прообразу майбутнього ДКНС. Тоді ж було фактично і сформовано склад цього надзвичайного органу. Показово, що у списку фігурували високопоставлені партійні функціонери (секретар ЦК КПРС О. Шенин та перший секретар Московського міськкому Ю. Прокоф'єв), які в подальшому — очевидно, щоб не компрометувати КПРС, не увійшли до складу ДКНС, хоча і були активними учасниками путчу.

З метою отримання підтримки у силових структурах, Кабінет міністрів СРСР на чолі якого стояв майбутній гекачепіст В. Павлов, влітку 1991 р. збільшує норми продовольчого забезпечення офіцерам армії, МВД, КДБ СРСР, Залізничних військ. Активно розгортається організаційна підготовка до введення надзвичайного стану. 20 липня 1991 р. відбулася розширена колегія КДБ за участю керівників УКДБ республік, країв та областей з питань боротьби з організованою злочинністю, на якій ретельно опрацьовувалась координація спільних дій КДБ і МВД в умовах «паралічу виконавських структур».

Місцеві партійні організації забезпечили хвилю листів до органів влади та низку публікацій у пресі, лейтмотивом яких була думка про «необхідність наведення порядку», що створювало ілюзію масової підтримки знизу ідеї запровадження «надзвичайних заходів».

16 квітня 1991 р. в Смоленську відбулася зустріч партійних працівників з міст-героїв Росії, України, Білорусії. Учасниками зібрання була номенклатурна еліта — переважно перші і другі секретарі партійних організацій Москви, Ленінграда, Києва, Мінська, Бреста, Керчі, Мурманська, Новоросійська, Одеси, Севастополя, Смоленська, Тули. Формальним приводом для цього зібрання стала підготовка до 50-річчя початку Великої Вітчизняної війни, але реальна мета була зовсім іншою — консолідувати консервативну частину партії та сформувані її позицію напередодні квітневого пленуму ЦК КПРС. Саме тому на цьому зібранні мова йшла не стільки про вшанування ветеранів та необхідність миролюбної зовнішньої політики, скільки звучала жорстка критика теорії і практики перебудовчих процесів; у виступах лунали різкі випадати проти Політбюро, в першу чергу проти М. Горбачова; висловлювалися вимоги «зміни керівництва» та заклики до надзвичайних заходів «порятунку країни». За словами Михайла Сергійовича, «знала про ці розмови, якщо не виступала їх ініціатором», та частина Політбюро, яка намагалася вплинути на Генсека з метою використання його президентських повноважень для

В. Павлов.

Фото: ru.wikipedia.org

введення надзвичайного стану та відновлення диктату керівництва КПРС¹. Крім того, напередодні квітневого Пленуму ЦК на пленумах Московського та Ленінградського обласного комітетів КПРС чітко пролунали виступи з вимогою відставки М. Горбачова.

З огляду на такий розвиток подій і, очевидно, проаналізувавши іншу інформацію, О. Яковлев 18 квітня 1991 р. направив М. Горбачову листа, в якому попереджав: «Наскільки я обізнаний, та й аналіз диктує прогноз: ГОТУЄТЬСЯ ДЕРЖАВНИЙ ПЕРЕВОРОТ СПРАВА (тобто комуністичний. — А. Я.)... Настане щось, подібне неофашистському режиму. Ідеї 1985 року буде розтопано. Ви та Ваші соратники будуть піддані анафемі. Наслідки трагедії не піддаються навіть уяві»². Отже відчуття, що от-от щось відбудеться, наростало...

Активні та масштабні дії майбутніх гекачепістів не могли не потрапити в поле зору західних політиків. Саме тому вже 20 червня у Берліні державний секретар США Дж. Бейкер повідомив міністру закордонних справ СРСР А. Бессмертних про те, що у Радянському Союзі готується усунення з посади М. Горбачова. У змові, за даними американської розвідки, активну участь беруть В. Крючков, В. Павлов та Д. Язов. Цю ж інформацію було передано М. Горбачову через посла США Дж. Ф. Метлока. На заяву дипломата про реальність державного перевороту радянський лідер відповів: «Передайте президентові Бушу, що я розчулений... Але скажіть, щоб він не хвилювався. **Я все тримаю у руках** (виділено — О. Б.)»³.

6 серпня В. Крючков дав завдання групі аналітиків (заступнику начальника

В. Крючков.

Фото: specsluzhby-all.ru

1-го Головного управління КДБ В. Жижину, помічнику першого заступника голови КДБ А. Єгорову, командувачу Повітряно-десантними військами П. Грачову) підготувати довідку-прогноз стосовно перспектив та можливих наслідків запровадження в країні надзвичайного стану. 8 серпня В. Крючкову було повідомлено про нецільність запровадження комплексу надзвичайних заходів. Однак, на думку керівника КДБ, далі зволікати з цим кроком вже було неможливо: після підписання Союзного договору ввести надзвичайний стан буде вже нереально.

За лаштунками змови стояли кілька груп високих партійних та державних посадовців:

¹ Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М.: «Издательство «Новости»», 1995. — С. 535.

² Яковлев А. Н. Сумерки. Изд. 2-е, доп. и перераб. — М.: Материк, 2005. — С. 427.

³ Джек Ф. Метлок. Смерть империи. Взгляд американского посла на распад Советского Союза. — М., 2003. — С. 457—462.

представники воєнно-промислового комплексу (О. Бакланов, А. Тізяков); вищі партійні керівники нової хвилі (В. Болдін, О. Шейнін); силові міністри (В. Крючков, Б. Пуго, Д. Язов); вищі керівники державних структур СРСР (В. Павлов, Лук'янов, Г. Янаєв). У кожній з цих груп були свої причини для усунення М. Горбачова від влади. Силові міністри та воєнно-промисловий комплекс були невдоволені прогресуючою політикою розрядки, демократизацією і гласністю, які суттєво звужували їхню сферу впливу. Керівники нової хвилі в КПРС бажали цілком оволодіти важелями слабючого, але ще досить потужного партійного апарату, а цим зазіханням заважав Генсек М. Горбачов. Свої мотиви мали і вищі державні чиновники СРСР, адже в разі укладення нового Союзного договору у серпні 1991 р. вони втрачали свої посади.

Розуміючи, що втрачати часу не можна навіть за умови несприятливих прогнозів, В. Крючков переходить до активних дій. 15 серпня віддає наказ прослуховувати всі розмови вищого керівництва Росії — Б. Єльцина, І. Силаєва, Г. Бурбуліса. 16 серпня у пресі з'явилася заява «Від «Слова» — до справи», підписана «ініціативною групою по скликанню установчого з'їзду національно-патріотичного руху». Лейтмотивом цього документу була теза про необхідність «наведення порядку».

17 серпня у приміщенні одного з об'єктів КДБ під кодовою назвою АБЦ, розташованому на околиці Москви, під час таємної зустрічі В. Крючкова, Д. Язова, В. Болдіна, О. Шеніна, О. Бакланова, заступників міністра оборони В. Варенникова, В. Ачалова та заступника голови КДБ В. Грушко було обговорено останні деталі змови¹.

18 серпня у Форос (Крим) на дачу до М. Горбачова прибули О. Бакланов, В. Болдін, О. Шенін, В. Варенников та Ю. Плеханов. Вони ознайомили Президента СРСР зі складом майбутнього ДКНС і запропонували підписати указ про введення у країні надзвичайного стану. Відмова М. Горбачова гранично ускладнила становище змовників, адже продовження ними активних дій, направлених на практичну реалізацію комплексу надзвичайних заходів, фактично ставило їх поза законом, перетворювало на заколотників.

Увечері цього ж дня у Кремлі знову зібралися ініціатори путчу. Як згадує В. Крючков, «товариші, що повернулися із Форосу», розповіли, що прямої санкції на введення надзвичайного стану М. Горбачов не дав, але після бесіди кинув фразу: «Що ж валяйте, дійте». Майбутні ГКЧепісти опинилися перед непростим вибором. Якщо вірити О. Яковлеву, щоб остаточно переконати присутніх у необхідності активних дій В. Крючков сказав своїм колегам по путчу, що всі вони в списках демократів на знищення, а 60 міністрів у списках на інтернування, і до цих дій уже готові бойовики демократів. За цих обставин і було прийнято ряд документів, які за виразом В. Крючкова «свідчили

---

¹ Крючков В. А. На краю пропасти. — М., 2003. — С. 160.

про намір групи осіб з числа вищого радянського керівництва здійснити відчайдушну спробу спасти державу»¹.

У ніч на 19 серпня 1991 р. засоби масової інформації повідомили про утворення Державного комітету з надзвичайного стану (ДКНС). До його складу ДКНС увійшли перший заступник Голови Ради Оборони СРСР О. Бакланов, голова КДБ В. Крючков, прем'єр-міністр В. Павлов, міністр внутрішніх справ В. Пуго, голова Селянського Союзу В. Стародубцев, президент Асоціації державних підприємств та об'єктів промисловості, будівництва, транспорту і зв'язку О. Тізяков, міністр оборони Д. Язов, віце-президент Г. Янаєв). Утворення ДКНС та оголошення надзвичайного стану на окремих територіях СРСР поклали початок серпневому путчу, який тривав з 19 по 22 серпня 1991 р.

Варто підкреслити, що напередодні цих подій, готуючись до виступу на квітневому 1991 р. пленумі КПРС, один з майбутніх путчистів, голова Ради Оборони при Президенті СРСР О. Бакланов практично виклав концептуальні засади майбутнього перевороту (спонукальний мотив, стратегію дій, основного виконавця): «Досягнутий у 70-ті роки з величезним напруженням сил і засобів народу військовий паритет сьогодні зруйновано, і ми жи-

Прес-конференція ДКНС у МІС СРСР

¹ Крючков В. А. На краю пропасти. — М.: Изд-во Эксмо, 2003. — С. 170, 172; Олександр Яковлев: Треба зупинити «червоне колесо»... //Голос України. — 1991. — 14 листопада. — С. 12.

вемо практично під диктовку США, які стали фактично єдиним володарем країн і народів, світовим жандармом. Далі відступати не можна... Основною умовою антикризової програми має бути негайне призупинення усіх республіканських і регіональних законів, ухвалених після 1985 року... відновлення цілісності СРСР в «кордонах 1985 року», створення Комітету національного порятунку з надзвичайними повноваженнями аж до запровадження надзвичайного стану в країні. Надзвичайні заходи можуть бути здійснені лише надзвичайною політичною владою, яка має розгалужену структуру, що пронизує всі верстви суспільства, усі форми народного господарства. Такою владою може бути лише КПРС, хай знекровлена, відлучена від важелів управління, але така, що зберегла в собі вертикальні структури, а отже і здатність та можливість управляти на основі залізної дисципліни її членів...»¹.

19 серпня 1991 р. група змовників з числа керівників союзних структур, ізолювавши М. Горбачова на його кримській дачі у Форосі, фактично захопила владу у країні. Цього ж дня було обнародовано чотири документи, які мали на меті легалізувати змовницькі дії, підвести під них юридичну базу:

19 серпня 1991 р. група змовників з числа керівників союзних структур, ізолювавши М. Горбачова на його кримській дачі у Форосі, фактично захопила владу у країні.

1) Указ віце-президента Г. Янаєва, у якому оголошувалося, по-перше, що М. Горбачов немає можливості «за станом здоров'я» виконувати обов'язки Президента СРСР (ніяких посилань на висновки медичної експертизи указ не містив); по-друге, що за цих обставин сам Г. Янаєв починає виконувати обов'язки глави держави.

2) «Заява радянського керівництва», що констатувала необхідність запровадження надзвичайного стану в окремих місцевостях СРСР терміном на 6 місяців з метою «запобігання сповзанню суспільства до загальнонаціональної катастрофи». Для управління країною в умовах надзвичайного стану було утворено Державний комітет з надзвичайного стану (ДКНС за російською аббревіатурою ГКЧП).

3) «Звернення до радянського народу», у якому, по-перше, ситуація в СРСР характеризувалася як «криза влади», зумовлена хаотичним сповзанням економіки до ринку, що викликало вибух регіонального, групового та особистого егоїзму; по-друге, стверджується, що руйнація єдиного народно-господарчого комплексу призвела до різкого падіння життєвого рівня населення; по-третє, обґрунтовувалася теза про те, що в разі не застосування термінових та рішучих заходів по стабілізації країну чекає голод, новий виток зuboжіння, масові прояви стихійного невдоволення.

¹ Цит. за: Степанков В., Лисов Е. Кремлёвский заговор. –М., 1992. — С. 33—34.

4) «Постанова ДКНС № 1». Зміст цього документу був націлений на блокування будь-якої протидії ДКНС (розпуск усіх владних структур, воєнізованих формувань та визнання недійсними законів і рішень, які суперечать Конституції СРСР; призупинення діяльності політичних угруповань, що «перешкоджають нормалізації ситуації», заборона мітингів, демонстрацій та страйків, встановлення контролю за засобами масової інформації) та забезпечення підтримки (проголошено гасло об'єднання «усіх здорових сил» з метою «покласти кінець нинішньому сумутному часу»).

За спиною ДКНС стояли реакційні сили у керівництві КПРС, хоча формально до його складу не увійшов жоден компартійний функціонер і в ньому домінували представники воєнно-промислового комплексу та силових структур. Показово і знаково, що з усіх зарубіжних керівників переворот в Москві підтримали тільки Ясір Арафат, Муаммар Каддафі, Слободан Мілошевич, а Саддам Хусейн назвав його «добре зробленою справою»¹.

Показово і знаково, що переворот в Москві підтримали тільки Ясір Арафат, Муаммар Каддафі, Слободан Мілошевич, а Саддам Хусейн назвав його «добре зробленою справою».

а Саддам Хусейн назвав його «добре зробленою справою»¹.

За рішенням ДКНС до столиці було введено Таманську мотострілкову та Кантемирівську танкову дивізії (362 танки, 140 бойових машин піхоти, 148 бронетранспортерів, 430 важких армійських грузовики, 3809 солдат та офіцерів)². Крім того, у роз-

кову дивізії (362 танки, 140 бойових машин піхоти, 148 бронетранспортерів, 430 важких армійських грузовики, 3809 солдат та офіцерів)². Крім того, у роз-

Муаммар Каддафі

Саддам Хусейн

Ясір Арафат

¹ 20 лет назад ГКЧП атаковал «разрушителей СССР». — https://aif.by/social/20_let_nazad_gkchp_atakoval_razrushiteley_sssr_

² Степанков В., Лисов Е. Кремлёвский заговор. — М., 1992. — С. 108—109.

порядженні ДКНС у Москві перебували Тульська повітряно-десантна дивізія, елітний підрозділ «Альфа», загони міліції особливого призначення, окрема дивізія особливого призначення ім. Дзержинського.

Центром протистояння між консервативними лідерами ДКНС та ліберальними силами в особі керівництва РРФСР стала Москва. Б. Єльцин та його оточення у гранично короткий термін зробили цілу низку принципово важливих кроків, направлених проти заколотників.

По-перше, було розгорнуто масштабну інформаційно-викривальну акцію, що мала на меті дискредитувати ДКНС, довести його антиконституційність. Акцент робився на неправомірності відсторонення М. Горбачова від влади. Російська сторона запропонувала взяти на себе всі валютні витрати для проведення у триденний термін медичного огляду Президента СРСР за участю експертів Всесвітньої організації охорони здоров'я.

По-друге, організовано оборону Білого дому. На заклик Б. Єльцина відгукнулося, за різними джерелами, від 4 до 90 тис. добровольців, які протягом усього терміну протистояння утворювали так зване «живе кільце» захисників, що було потужним стримуючим фактором для ДКНС. Білий дім захищали 6 застав та 16 барикад, у приміщенні знаходилося 1500 ополченців, 300 озброєних професіоналів, 300 «афганців»¹.

По-третє, одразу ж після утворення ДКНС керівництво РРФСР прийняло рішення про створення ешелонованої структури опору. З метою створення опорної бази у Свердловську для боротьби із заколотниками, туди терміново виїхав О. Лобов, призначений головою резервного уряду, міністр закордонних справ А. Козирев вилетів до Парижу для організації міжнародної підтримки Росії.

По-четверте, Б. Єльцин, з одного боку, намагаючись максимально послабити вплив кремлівських змовників, з іншого — користуючись моментом і діючи на перспективу, прийняв низку указів, що максимально концентрували владу у його руках.

Указ Президента Росії № 61 підпорядковував усі органи виконавчої влади Союзу РСР «обраному народом президенту РРФСР», а Указ № 64 оголошував Б. Єльцина командуючим збройними силами СРСР на території Росії. Реагуючи на активну протидію керівництва Росії, виконуючий обов'язки Президента СРСР Г. Янаєв кваліфікував укази Президента РРФСР як такі, що не відповідають Конституції СРСР і на цій підставі не мають юридичної сили.

Б. Єльцин, намагаючись максимально послабити вплив кремлівських змовників, користуючись моментом і діючи на перспективу, прийняв низку указів, що максимально концентрували владу у його руках.

¹ Барсенков А. С., Вдовин А. И. История России. 1938—2002. — М., 2003. — С. 384.

Активні дії керівництва РРФСР, направлені проти ДКНС, різко контрастували з реакцією лідерів решти союзних республік. Н. Назарбаєв, Л. Кравчук, О. Акаєв та інші у своїх публічних виступах зробили ставку на тактику вичікування, не засудивши ні саму появу ДКНС, ні запровадження надзвичайного стану. В основі такої позиції значною мірою лежало бажання дистанціюватися на деякий час від московських подій і, зберігши суверенітет, вступити в діалог з ДКНС в якості рівноправного партнера. Разом із тим, частина лідерів досить крупних регіонів — Татарстану, Краснодарського краю, Ростовської, Самарської та Липецької областей відкрито підтримали заколотників.

Досить пасивною у ставленні до ДКНС була і позиція громадськості СРСР. На заклик Б. Єльцина розпочати загальний політичний страйк у Москві не відгукнулося жодне (!) підприємство, російське керівництво підтримали лише шахтарі — у Кузбасі застрайкували 16 шахт та розрізів зі 101. Низка мітингів та демонстрацій пройшла у республіках. Втім, у цілому реакція населення на дії ДКНС була досить пасивною: за даними КДБ у страйках та мітингах в цілому по країні взяло участь не більш як 150—160 тис. осіб¹.

За цих обставин (вагання та непевність змовників, відсутність у їхніх лавах чіткого лідера, вичікувальна позиція більшої частини республіканських керівників, організаційна слабкість демократичних сил в регіонах, пасивність основної частини населення) вирішальну роль відігравали вміння рішуче діяти, концентрувати сили на вузлових напрямках, грати на слабких сторонах супротивника. Саме ці принципи і поклав в основу своїх дій Б. Єльцин.

20 серпня у другій половині дня у Генеральному штабі обговорювалося питання про штурм Білого дому. Після проведеної напередодні рекогносцировки генерали — заступник командувача ВДВ О. Лебедь, командир «Альфи» В. Карпукін, заступник командувача Московським військовим округом

А. Головнінов доповіли, що з воєнної точки зору оволодіти цим об'єктом нескладно, однак будь-які силові дії на підступах призведуть до масштабного кровопролиття. Не зважаючи на це, О. Лебедю було віддано наказ готувати комплекс заходів, направлених на блокування приміщення Верховної Ради Росії. Загальний план штурму Білого дому отримав назву Операція «Гром». Початок штурму було призначено на 3 години ночі 21 серп-

О. Лебедь. Поштова марка ПМР

¹ Крючков В. А. На краю пропасти. — М., 2003. — С. 197; Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг.- М., 2002. — С. 221.

ня¹. Вночі стало відомо, що «Альфа» від участі у операції відмовляється, Держинська і Тульська дивізії не прибули на місце дислокації, а бригада спецназу «Теплий Стан» «взагалі кудись зникла»².

Свою роль у такому розвиткові подій відіграв своєрідний «армійський синдром», суть якого полягала у небажанні армії та її керівництва після кривавих подій у Тбілісі, Баку та Вільнюсі, брати участь у силових діях проти мирного населення. Під тиском обставин і присяги військовослужбовці погодилися виконувати роль своєрідного важеля психологічного тиску у серпневих подіях, проте реально застосовувати зброю і проливати кров не мали бажання. Після того як в ніч з 20 на 21 серпня у тунелі на перетині Садового кільця і Калінінського проспекту під час спроби збудженого натовпу зупинити колону бойових машин загинуло троє молодих людей (Д. Комар, В. Усов, І. Кричевський), колегія Міністерства оборони СРСР прийняла рішення про виведення військ з Москви, скасування підвищеної бойової готовності, рекомендувала міністру оборони терміново вийти зі складу ДКНС. Фактично це означало остаточний провал заколоту.

21 серпня до Форосу майже одночасно прибули дві делегації — ДКНС (Д. Язов, В. Крючков, О. Бакланов, А. Лук'янов та ін.) і російського керівництва на чолі з О. Руцьким та І. Силаєвим. М. Горбачов відмовився зустрічатися з путчистами, яких невдовзі було заарештовано, і повернувся до Москви.

Серпневі події 1991 р. викликали серйозні зміни у державному і суспільному житті країни, надзвичайно посиливши центробіжні тенденції в СРСР. Точний і лаконічний діагноз суті і наслідків путчу поставив народний депутат СРСР Г. Бурбуліс: «Після ГКЧП ми втратили будь-які шанси договірного процесу.

ГКЧП — політичний «Чорнобиль» радянської тоталітарної системи»³. У цьому контексті закономірно, що до кінця жовтня 1991 р. офіційно проголосили про свою незалежність ще 9 радянських республік.

Г. Бурбуліс: ГКЧП — політичний «Чорнобиль» радянської тоталітарної системи».

Цей процес став не лише одним з переконливих свідчень фактичного краху перебудови в СРСР, а й важливим фактором наступної остаточної дезінтеграції Радянського Союзу.

Окремої уваги та аналізу заслуговують серпневі події 1991 р. в Україні.

Картину початкового етапу протистояння в умовах путчу дають спогади Л. Кравчука, В. Варенникова та Б. Шарикова⁴:

¹ Пихоя Р. Г. Советский Союз: история власти. 1945 — 1991. — Новосибирск. — С. 596.

² Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985—1991 гг. — М., 2002. — С. 226.

³ Формула распада: 25 лет назад советские граждане на референдуме решали судьбу СССР. — <https://tass.ru/spec/ussr-referendum>

⁴ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної

19 серпня о шостій годині ранку Л. Кравчуку зателефонував С. Гуренко:

— А знаєш, що в Москві переворот?... У Києві знаходиться представник ГКЧП, генерал В. Варенников, і він хоче з нами зустрітись.

Далі у розмові з Л. Кравчуком С. Гуренко спробував одразу продемонструвати новий розклад сил і запропонував зустрітись з В. Варенниковим у приміщенні ЦК КПУ. Як досвідчений політик, Леонід Макарович одразу все зрозумів, і вирішив уже на цьому етапі зайняти певну позицію: «Станіслав Іванович, справа в тому, що держава уособлюється Верховною Радою, а я голова Верховної Ради. Якщо В. Варенников хоче зустрітись, то зустрінемося в моєму кабінеті у Верховній Раді».

Коли Л. Кравчук був уже в дорозі йому зателефонував Б. Єльцин: «Леонид Макарович, вот я все время звоню к Горбачову — меня не соединяют. Может вы позвоните, может вас соединят? Вы ж на Украине, Крым в общем». Прибувши до Верховної Ради Леонід Макарович спробував дозвонитися у Форос. І отримав відповідь делікатним жіночим голосом: «Михайла Сергійовича немає, він просив його не турбувати». Тоді Л. Кравчук зв'язався з Б. Єльциним: «Борис Миколайович, така ситуація, і мене, не з'єднують», на що Борис Миколайович відповів: «Ну, все ясно».

Невдовзі до кабінета Голови Верховної Ради зайшли В. Варенников, представники воєнного керівництва — командуючий Київським військовим округом В. Чечеватов, заступник командувача Київського військового округу генерал-лейтенант Б. Шариков, та партійного — перший секретар ЦК КПУ С. Гуренко і перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР К. Масик.

— Ви знаєте, що відбулося у Москві? — одразу пішов у атаку В. Варенников.

— Загалом знаю, але це тільки, — відповів Л. Кравчук, — я знаю по радію.

— Ну все ж ясно... Влада перейшла до ДКНС, який врятує країну. Рекомендую вам подумати і зайняти правильну позицію. Змінити свій особистий курс і курс Верховної Ради¹.

Друга теза генерала полягала в тому, що він як головнокомандуючий сухопутними військами приїхав в Україну з метою перевірити підвищену бойову готовність військ, які тут дислоковані, і що за наказом міністра оборони цим військам дані певні повноваження і з врахуванням ситуації вони діятимуть незалежно від позиції чинного керівництва України. Якщо військові побачать, що потрібно буде ввести надзвичайний стан на якійсь території або за-

України 1988 — 1991, касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>; Інтерв'ю з Валентином Варенниковим Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/401/>; Рахманін С. Борис Шариков: «Те, що ГКЧП провалиться, я відчув, коли побачив прес-конференцію членів комітету» // Дзеркало тижня. — 2001. — 18–22 серпня. — №31 (355) [Електронний ресурс]: https://zn.ua/politcs_archive/boris_sharikov_to_chno_gkchp_provalitsya_ya_pochuvstvoval_kogda_uvidel_presskonferentsiyu_chleno.html

¹ Чемерис В. Президент. — К., 1994. — С. 206, 209.

провадити десь комендантську годину, то вони будуть діяти за наказом міністра, з відома комітету по надзвичайному стану¹.

На безапеляційний тон генерала спікер українського парламенту відповів:

— Справа в тому, що мені неясно, я не можу так без документів. От коли прийде з Москви документ з червоною печаткою — мені адресований, тоді, я можу його відкрити, прочитати, ким він підписаний буде, це також має значення, і тільки після цього я, як Голова Верховної Ради, можу виходить на Верховну Раду, маючи конкретний документ. «Радіо — це одне, Ваша розмова це також не є документом для мене, тим більше».

Після цих слів вже Л. Кравчук пішов у атаку:

— У вас повноваження якісь є? Де мандат, підписаний керівником ГКЧП про ваші повноваження?»

Ця фраза була для В. Варенникова дуже незручною, тому що дійсно документа у нього не було ніякого.

— Мандату немає, тому ми вас... послухаємо уважно, — продовжив Л. Кравчук.

В. Варенников почав переконувати Леоніда Макаровича в тому, що необхідно терміново вводити надзвичайний стан. («Загрозлива тональність розмови, директивність, статутність свідчили про певні наміри», — акцентував Л. Кравчук, розповідаючи у сесійній залі парламенту 24 серпня 1991 р. про цю ситуацію та поведінку генерала)².

У відповідь на вимоги В. Варенникова спікер українського парламенту звернув увагу присутніх на прийнятій у 1990 р. Верховною Радою Радянського Союзу Закон «Про правовий режим надзвичайного стану», який чітко регламентував, за яких умов вводиться надзвичайний стан, ким вводиться і як вводиться. Далі Леонід Макарович зауважив:

— За нашими законами, які ми вже також поприймали, у нас надзвичайний стан може ввести тільки Верховна Рада. Я, як Голова, не можу, більше ніхто не може ввести надзвичайний стан, це по-перше, а по-друге, які підстави нам вводити надзвичайний стан? Що у нас відбувається в Україні: мітингів немає, танки не їздять по Києву, по інших містах, ну, в Москві, Ви кажете, що там, — так це ж в Москві, а ми живемо в Києві». (До речі, своєчасна поява у руках Голови Верховної Ради Закону «Про правовий режим надзвичайного стану», яку він використав у якості сильного аргумента, викликала в подальшому дискусії серед істориків: чи знав Л. Кравчук заздалегідь про підготовку путчу? З одного боку, стверджується, що якщо ще 18 серпня 1991 р. секретарі деяких обкомів КПУ отримали вказівки щодо запровадження надзвичайного

---

¹ Зустріч Голови Верховної Ради Української РСР Л. М. Кравчука з зарубіжними журналістами. // Голос України. — 1991. — 24 серпня. — С. 3.

² Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

стану в республіці та, відповідно, мали певну інформацію про плани ДКНС, то навряд чи член Політбюро ЦК КПУ, голова Верховної Ради УРСР міг перебувати у стані повного невідання¹. З іншого боку, учасник тієї резонансної зустрічі Б. Шаріков у своїх спогадах зазначає: «У мене склалося враження, що, наприклад, Леонід Кравчук не мав достовірної інформації про підготовку в Москві. Але якимись відомостями, безумовно, володів. Я можу дозволити собі зробити подібний висновок хоча б на підставі такої деталі: коли Варенников заговорив про можливість введення в Україні надзвичайного стану, Леонід Макарович тут же взяв в руки закон, що визначає умови введення НП, який лежав прямо перед ним, на столі. Потрібний документ опинився під рукою — значить, людина готувалася»².)

Між тим розмова у кабінеті голови Верховної Ради продовжувалась. В. Варенников звернувся до Л. Кравчука, щоб той своїми діями посприяв «підтримці порядку» у стилі ГКЧП: «Ви людина авторитетна, від Вас багато залежить, і я вас особисто прошу, щоб ви виступили по телебаченню, виступили по радіо, закликали народ до спокою, з урахуванням того, що було вже оголошено... рішення там різні і так далі. Щоб ви зібрали керівників усіх рухів, партій, особливо Руху, все керівництво, і теж їх закликали. До речі, проінформуйте їх про те, що військам дана команда про підвищену бойову готовність. Це не для залякування, а для того, щоб самі представники партій просто уявляли, що в цих умовах ні в якому разі не можна жартувати, і якщо якісь будуть зрушення з боку Руху, то може... можуть бути непорозуміння».

У ході цієї зустрічі у кабінеті спікера українського парламенту С. Гуренко зберігав мовчання і підкреслену відстороненість, що у подальшому дало підстави Л. Кравчуку звинувати його у змові з путчистами: «...він абсолютно уникав підтримки мене не тільки словами, а навіть, ну скажімо, мімікою якоюсь, якимось рухом руки, нічого, — він сидів, як скеля, як мумія. Ні пари з вуст, як кажуть, не промовив жодного слова. І я зрозумів, що з ним усе узгоджено і що Компартія України, принаймні Секретаріат Центрального Комітету зайняв позицію, яка не відповідала моему баченню державності...»³.

Під час зустрічі гекачепісти використали ще один важіль тиску на Л. Кравчука — йому зателефонував керівник КДБ СРСР Крючков. Між ними відбувся дуже короткий, але знаковий діалог:

---

¹ Кузьменко Ю. В. Серпневий путч 1991 р. та його вплив на партійно-радянську номенклатуру УРСР / Ю. В. // Український історичний журнал: Науковий журнал. — 2011. — № 4. — С. 45.

² Рахманін С. Борис Шаріков: «Те, що ГКЧП провалиться, я відчув, коли побачив пресконференцію членів комітету» // Дзеркало тижня. — 2001. — 18–22 серпня. — № 31 (355) [Електронний ресурс]: https://zn.ua/politics_archive/boris_sharikov_to_chto_gkchp_provalitsya_ua_pochuvstvoval_kogda_uvidel_press-konferentsiyu_chleno.html

³ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 7. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

— Ну, як справи в Україні?

— Так у нас немає особливих там ситуацій...

— Ну, а все ж таки, як народ?

— Ну народ поки що на вулиці не виходить, ніякої своєї думки прилюдно не висловлює, у нас спокійно. Те, що робиться там у вас, воно до нас не дійшло...

— У вас Варенников?

— Так.

— Ну, передайте йому привіт.

Цілком зрозуміло, кому реально був адресований цей «привіт» від керівника КДБ СРСР...

Розуміючи, що у даний момент переконати Л. Кравчука не вдасться, В. Варенников вдався до прихованої погрози: «У Західній Україні не має радянської влади, суцільний «Рух». У західних областях необхідно ввести надзвичайний стан. Припинити страйки. Закрити всі партії, крім КПРС, їхні газети, припинити і розганяти мітинги. Вам необхідно здійснити екстрені заходи, щоб не склалась думка, що ви йдете старим курсом... Війська доведені до повної бойової готовності, і ми вживемо заходи аж до пролиття крові»¹.

Про те, що за певних обставин розвиток подій може піти саме за таким сценарієм, переконливо свідчила дислокація військових частин навколо Києва. Під столицю

були зосереджені Кіровабадська та Кременчуцька десантно-штурмові бригади (1200 осіб); на одеському шосе знаходився піхотний полк 72-ої дивізії (1500 осіб); у межах Києва дислокувалися 2—3 тис. військовослужбовців. У стані підвищеної бойової готовності перебували десятитисячна Деснянська танкова дивізія. У Борисполі приземлився десантний полк спеціального призначення з Бреста, що мав на меті захоплення урядових структур. І війська все прибували²...

Крім того, у разі потреби у розпорядженні генерала В. Варенникова лише у Західній Україні перебувало півмільйонне угруповання — Прикарпатський військовий округ, який включав, станом на кінець 80-х років:

8-у танкову армію (Житомир)

— 23-ю танкову дивізію (Овруч)

— 30-у гвардійську танкову дивізію (Новоград-Волинський)

В. Варенников: У західних областях необхідно ввести надзвичайний стан. Припинити страйки. Закрити всі партії, крім КПРС, їхні газети, припинити і розганяти мітинги.

¹ Цит. за: Степанков В., Лисов Е. Кремлівський заговор. — М., 1992. — С. 114—115; Васильєва Л., Зорка О. За лаштунками державного перевороту // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 135.

² З прес-конференції представників політичних партій та громадських організацій. Київ 20 серпня 1991 р. // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 303; Васильєва Л., Зорка О. За лаштунками державного перевороту // Там само. — С. 135.

13-у армію (Рівне)

- 17-у гвардійську мотострілецьку дивізію (Хмельницький)
- 51-у гвардійську мотострілецьку дивізію
- 97-у гвардійську мотострілецьку дивізію
- 161-у мотострілецьку дивізію

38-у армію (Івано-Франківськ)

- 70-у гвардійську мотострілецьку дивізію (Івано-Франківськ)
- 128-у гвардійську мотострілецьку дивізію (Мукачів)
- 287-у навчальну мотострілецьку дивізію (Ярмолинці)

66-й артилерійський корпус

- 26-у артилерійську дивізію (Тернопіль)
- 81-у артилерійську дивізію (Виноградів)
- 39-у окрему гвардійську десантно-штурмову бригаду (Хирів)
- 38-й окремий дисциплінарний батальйон, Львівська обл. (Яворів)
в/ч 75139¹.

А були ще і Київський, і Одеський військовий округи...

Не викликає сумніву, що ніякими демонстраціями, мітингами, пікетами і зборами устояти проти такої військової машини було б неможливо.

Особливо насторожили Л. Кравчука слова генерала про те, що Москва може приймати рішення про введення надзвичайного стану на основі подання військових.

Те, що ситуація у Києві за певних обставин могла розгортатися за сценарієм В. Варенникова («Війська доведено до повної бойової готовності і ми вживемо заходів аж до пролиття крові») підтверджує у своїх спогадах Є. Марчук, який на той час був міністром з питань оборони, національної безпеки і надзвичайних ситуацій УРСР. Євген Кирилович нарахував три ключові моменти, у ході яких ситуація могла розгортатися дуже драматично. Перший момент — це тоді, коли над Кабміном і над Парламентом дуже низько пролетіли три важкі штурмові гелікоптери саме у той час, коли відбувалося засідання Президії Верховної Ради, яке вів Л. Кравчук («Вони низько пролетіли. Гул такий, що вібрація вікон і... і всього»). З цього приводу у Є. Марчука була гіпотеза: Оскільки важкі воєнні вертольоти в принципі не мають дозволу на такі польоти... «це щось зараз почнеться». Перед Верховною Радою майданчик, достатній для того, щоб сіло три штурмових вертольоти, у кожному з яких могло бути по 15—20 бійців. У той момент Євген Кирилович подумав, що «ось зараз вони приземляться перед будинком Верховної Ради.. і почнеться. А можливостей же ніяких нема, нічого зробити. Ні одна воєнна структура в Києві нам не підпорядкована. Все підпорядкування центральне». Однак так

---

¹ А що, якби ГКЧП переміг, і при владі залишилися комуністи? // <https://www.unian.ua/common/532782-a-scho-yakbi-gkchp-peremig-i-pri-vladi-zalishilisya-komunisti.html>

не сталося. Ймовірніше за все авіа-шоу над українським парламентом було дуже красномовним актом «заялювання» з боку В. Варенникова, адже без його відома важкі вертольоти не могли пролетіти на висоті 40 метрів над Верховною Радою, зробити круг, поворот, і саме тоді, коли там іде засідання Президії Верховної Ради.

Друга тривожна ситуація була пов'язана з тим, що ввечері з 19 на 20 серпня з'явилась інформація, що в Борисполі приземляється полк повітряно-десантних військ із Білорусі. Ніякої конкретної інформації про причини, цілі і таке інше в українського керівництва не було. Лише після дзвінка Є. Марчука до штабу Київського військового округу, міністра запевнили, що не треба хвилюватися, це звичайна, маневрова операція. І справді полк повітряно-десантних військ, побувши в Україні день чи два, повернувся назад до Білорусі. Як згадує Євген Кирилович «Я думав, що це другий раз, коли зараз почнеться».

Третій маневр військових, що міг натякати на активний розвиток подій, був пов'язаний з Кіровоградською бригадою спецназу, яка вночі розпочала рух у київському напрямку. Як потім з'ясувалося, вона прямувала не до Києва, а під Київ «щоб бути поближче підтягнутою». Як згадує Є. Марчук: «Але це третій раз, коли я подумав: ну, все, значить, тоді рішення прийняте. Тобто, за оці два дні багато було драматизму... Оцих три епізоди..., вони для мене, суто з професійної точки зору, були такими знаками, що мені здавалось, що ну, все, мирний розвиток завершився».¹

Між тим, коли відбувалася розмова з генералом В. Варенниковим, у приймальній Л. Кравчука вже зібралися лідери впливових політичних сил, щоб обговорити неординарну ситуацію, що склалася. Генерали вийшли з кабінету Голови Верховної Ради і не привітавшись з присутніми «промарширували» до виходу. Тоді у кабінеті Леоніда Макаровича сіли за стіл І. Драч (Рух), Л. Лук'яненко (УРП), Д. Павличко (Демпу), Філенко (ПдвУ). Оскільки не було С. Гуренка, серед присутніх виникло питання: «А хто ж представляє Компартію?» на що Л. Кравчук лаконічно відповів: «я». Голова Верховної Ради коротко розповів про суть розмови з генералами та проакцентував їхню категоричну вимогу виконувати розпорядження ГКЧП: не виводити людей на вулиці й майдани, бо вони поведуть армію на придушення. За цих обставин необхідно було терміново приймати не якесь, а правильне рішення... І учасники цієї наради мали

Є. Марчук

¹ Інтерв'ю з Євгеном Марчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/428/>

максимально цьому посприяти... Ось як оцінював ту ситуацію радикал Л. Лук'яненко: «Я розумів, що історія підсовує Кравчуку п'єдестал під ноги. Ніхто із нас не уповноважений на дію, яку треба вчинити, а він — уповноважений. Тільки він може піти на радіо, наказати увімкнути всі радіостанції України і передати народові заклик до дії: народові — вийти на майдани й вулиці для спорудження барикад із гаслами про непокору ГКЧП і виходу України зі складу СРСР, до військових — перейти на бік народу задля збереження демократії та мирного розлучення з імперським центром... Цей п'єдестал означав або вічну славу рятівника нації, або негайну смерть...».

Іншими словами, все по класиці, відповідно до відомої російської приказки: «Или грудь в крестах, или голова в кустах...» Але приказка російська, а менталітет у нас інший... Оцінюючи дії та позицію Л. Кравчука, той же Л. Лук'яненко акцентує: «Він виявився геніальним в умінні політичного маневру: у час другого виклику з Москви до телефону він знайшов геніальний виверт: сказав, що не може вдаватися до дій, бо ще не одержав документи з Москви. Уже 6 годин усі радіостанції Союзу без упину передають рішення ГКЧП і усі громадяни СРСР уже їх знають ледь не напам'ять, а Кравчук не може діяти, бо не одержав письмові документи — це геніально! На його місці можна було стати українською Жанною Д'арк або втратити голову, а його геній — не програти, а бути з переможцями»¹. Дозволю собі (з огляду на подальші події) трохи перефразувати слова шановного Левка Григоровича у оцінці Л. Кравчука, ймовірніш за все кінцева мета Леоніда Макаровича не «бути з переможцями», а «бути переможцями» незважаючи на складні обставини.

Після зустрічі у кабінеті Л. Кравчука Перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР К. Масик, який «залишився на господарстві», оскільки Прем'єр-міністр В. Фокін на той момент перебував у відпустці, терміново зібрав засідання Президії Кабінету Міністрів. Як згадує С. Комісаренко, який на той момент обіймав посаду заступника Голови Ради Міністрів УРСР із гуманітарних питань, незважаючи на те, що К. Масик був «трошки наляканий» жодна людина з Президії Кабінету Міністрів (віце-прем'єри, міністр Кабінету Міністрів, керуючий справами та ін.) не підтримала заколотників. У ході розмови Константин Іванович звернувся до С. Комісаренка з тим, щоб той проконтролював ситуацію у пресі та на телеба-

Л. Кравчук.

Фото: Dmitriy Donskoy
(RIA Novosti archive)

¹ Лук'яненко Л. На грані двох епох // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 101—102.

ченні і не допустив провокативних заяв. Зауважень Сергія Івановича про те, що вже діє закон «Про свободу преси» К. Масик не сприйняв: «Все одно, зберіть, будь ласка, редакторів всіх газет і повідомте їх, щоб вони були дуже обережні, щоб ніяким чином не провокувати до категоричних виступів проти Москви».

Отримавши вказівку, С. Комісаренко зібрав редакторів ЗМІ і висловив їм формулу, яка дозволяла, з одного боку, діяти «на свій страх і ризик», з іншого — займати вичікувальну позицію: «Я маю вказівку від виконуючого обов'язки голови уряду, щоб ви були обережні у висловлюваннях, але також я вам хочу нагадати, що ми прийняли Закон про свободу преси. І от тому, виходячи з того, що у нас є Закон про свободу преси, а з другого боку, маю вказівку, але все одно, давайте все-таки бути обережними, тому що ми не знаємо, до чого це призведе, невідома доля Горбачова, давайте стежити, що воно буде, і тоді вже будемо висловлювати державну думку»¹.

Активні дії відбувалися і у протилежному таборі. Після розмови з Л. Кравчуком В. Варенников прибув до штабу округу і мав довгу розмову з Москвою по спецзв'язку, у ході якої він вкрай обурювався бездіяльністю членів ДКНС². Про рішучу позицію генерала свідчив його лист з Києва на адресу ДКНС, у якому він вимагав від керівництва заколотників максимально рішучих дій: «Оцінюючи першу добу, прийшов до висновку, що більшість виконавчих структур діє вкрай нерішуче і неорганізовано. Правоохоронні органи фактично взагалі не виконали ніяких завдань. Це може призвести до важких наслідків. Зовсім незрозуміла бездіяльність у ставленні до деструктивних сил, хоча напередодні все було обговорено... Ми всі переконливо просимо терміново здійснити заходи по ліквідації групи авантюриста Єльцина Б. М... Нерішучість і напівзаходи тільки підштовхнуть екстремістів та псевдомократів до ще більш жорстких і рішучих дій»³. Проте лідери ДКНС вичікували...

За цих обставин, які, з одного боку, були гранично невизначені, а з іншого — таїли в собі цілком реальну загрозу жорсткої конфронтації з кривавою розв'язкою не на користь демократії, Голова Верховної Ради, через декілька годин після того, як дізнався про утворення ДКНС, виступив по телебаченню зі зверненням до українського народу. Лейтмотивом цього виступу були слова: «Отже, наша позиція — це

В. Варенников: Ми всі переконливо просимо терміново здійснити заходи по ліквідації групи авантюриста Єльцина Б. М... .

¹ Інтерв'ю з Сергієм Комісаренком // Архів Д. Яневського.

² Рахманін С. Борис Шариков: «Те, що ГКЧП провалиться, я відчув, коли побачив пресконференцію членів комітету» // Дзеркало тижня. — 2001. — 18—22 серпня. — № 31 (355) [Електронний ресурс]: https://zn.ua/politics_archive/boris_sharikov_to_chto_gkchp_provalitsya_ua_pochuvstvoval_kogda_uvide_l_press-konferentsiyu_chleno.html

³ Степанков В., Лисов Е. Кремлёвский заговор. — М., 1992. — С. 149—150.

позиція виваженості і ще раз виваженості. Це захист конституційних норм, захист законів. Все, що йде всупереч цій позиції, яку схвалив народ, є для нас неприйнятним. Ми маємо відстояти закони, захистити демократію, утвердити в суспільстві законний порядок, захистити інтереси людей. Ми маємо діяти так, щоб не пролилася кров»¹.

Цікаво і показово, що текст виступу Л. Крачука по телебаченню було надруковано 20 серпня 1991 р. газетою Верховної Ради «Голос України» на першій сторінці, документи ДКНС були розмішені на 6—7 сторінках цього номера часопису, а поруч з ними знаходилось невеличке повідомлення під назвою «Позиція керівництва РРФСР». У цьому повідомленні, зокрема, зазначалося: «Президент РРФСР Б. Єльцин негативно сприйняв надзвичайні заходи радянського керівництва по наведенню порядку в країні. На прес-конференції, яку проведено в понеділок, було розповсюджено підписане керівниками Росії звернення, в якому, зокрема, Державний комітет по надзвичайному стану в СРСР названо «незаконним». Керівники РРФСР поставили вимогу скликати Надзвичайний з'їзд народних депутатів СРСР і закликали до «загального безстрокового страйку»².

Це був час вибору для багатьох, для головного редактора «Голос України» С. Правденка теж. Ось як він згадує про роботу над цим номером газети: «Почали формувати номер газети на вівторок. На першу полосу — фото. Замислені люди. Підпис — «Музична пауза». Бо весь час по телебаченню і радіо звучала класична музика, як у дні трауру. І рядки з поезій М. Рильського про «вітер злий». Поряд — виступ Голови Верховної Ради по телебаченню. Далі — на другій і третій полосі — матеріали Президії ВР. А в кутку з переходом в кінець номера — матеріали надзвичайного комітету. Було питання, ставити їх до газети чи ні? Вирішив ставити. Бо ж читачі газети мають знати, що той комітет вирішує. Тож не на початку номера — забагато честі, — а хоча б у кінці для інформації хай будуть. А під ними — інформація про позицію Єльцина. Як своєрідний коментар. Чи був страх? У перший день був. Що закриють газету. Численні дзвінки читачів «Вас не закрили?» — підтверджували той неспокій»³.

Але повернемося до виступу 19 серпня 1991 р. Л. Кравчука по телебаченню. Характерно, що його заява в той момент була прийнята неоднозначно, оскільки багатьох не влаштовувала: ні Б. Єльцина та російських демократів, які чекали на політичну підтримку, ні українських націонал-демократів, які сподівалися на більш радикальні слова та дії, ні членів ДКНС, що розраховува-

---

¹ Леонід Кравчук: «Ми маємо діяти так, щоб не пролилася невинна кров». Виступ по українському телебаченню 19 серпня 1991 р. //Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 103.

² Позиція керівництва РРФСР /Голос України, 20 серпня 1991 р., С. 7.

³ Правденко С. Ми-держава //Голос України, 1991, 24 серпня, С. 6.

ли на визнання законності їхніх дій, ні врешті-решт КПУ, яку не влаштували ті положення виступу, що суперечили настановам ДКНС¹. (Вже через кілька днів — 22 серпня 1991 р. під час зустрічі Голови Верховної Ради Української РСР із зарубіжними журналістами Л. Кравчук пояснював певну поміркованість свого виступу тим, що частину його відповідей на гострі питання було вирізано цензурою. Зокрема, коли кореспондент радіо «Свобода» запитав: «Леоніде Макаровичу, з вашого короткого виступу по центральному телебаченню 19 серпня не ясно було, чи засуджуєте ви те, що Горбачов сьогодні назвав авантюрою», Голова Верховної Ради відповів: «Справа в тому, що з інтерв'ю, яке я дав для центрального телебачення, вони там залишили тільки чотири перших речення. А розмова тривала хвилин вісім. Я чітко сказав, що виступаю проти неконституційних форм влади в будь-якій формі, виступаю проти того, щоб був затиск слова. Мені було навіть конкретне запитання: як ви ставитесь до того, що закривають газети, телевізійні канали? Я прямо відповів, що цього не можна допустити, ми на Україні цього ніколи не допустимо, поки буде та влада, яка є сьогодні: що не можуть бути демократичними дії, коли все починається з заборони права на слово. Але з усього сказаного залишили тільки початок, тільки те, що у нас на Україні спокійно і що ми працюємо. Тобто, була цензура і мого, й інших виступів. Друкували і давали в ефір тільки те, що відповідало інтересам тих, хто здійснив цю авантюру»². Так це було, чи не так, зараз сказати важко...)

Втім, у поведінці Голови Верховної Ради УРСР була своя логіка, логіка політичного прагматизму. На нашу думку, Л. Кравчук зайняв вичікувальну позицію не тому, що був нерішучим чи боягузом, адже гостро критичне ставлення до ДКНС у присутності свідків він виявив під час персональних розмов з В. Варенниковим та телефонних контактів з В. Крючковим, А. Лук'яновим³. За свідченням Л. Кравчука, 21 серпня він мав розмову з А. Лук'яновим, якому зателефонував сам. Свідком цієї бесіди став І. Юхновський, який у той момент перебував у кабінеті Голови Верховної Ради. У ході діалогу Леонід Макарович ультимативно заявив, що Україна ні в якому разі не може підтримати жодного кроку ГКЧП до тих пір, поки всі процеси не будуть введені у правове поле. Л. Кравчук запропонував А. Лук'янову скликати сесію Верховної Ради СРСР, запросити на це зібрання М. Горбачова з тим, щоб депутати, як представники держав, республік мали можливість отримати більше інформації і вислухати всі сторони.

---

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2908 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 20 серпня 1991 р., арк. 167.

² Зустріч Голови Верховної Ради Української РСР Л. М. Кравчука з зарубіжними журналістами. // *Голос України*. — 1991. — 24 серпня. — С. 2.

³ Див.: Чемерис В. Президент. — К., 1994. — С. 206—209; Юхновський І. У централізованій державі опір був би марним // *Хроніка опору. Збірка матеріалів*. — К., 1991. — С. 143.

Далі, зауважив у розмові Леонід Макарович, нехай сесія Верховної Ради прийме ті документи, які прийняв ГКЧП, і «тоді ці документи набудуть державної сили, і вже тоді ми будемо визначатись, як до них ставитись. А зараз ми не можемо навіть просто їх обговорювати». На, що А. Лук'янов відповів: «Да, Вы правы, Вы правы». Але в цілому, за свідченням Л. Кравчука, розмова була «дуже різка, в різких тонах». Ми говорили: «Що ж Ви там робите? Що Ви, це ж переворот, це ж зовсім неконституційно. Де в Конституції записано, на яку статтю Ви можете послатись про це ГКЧП? Де воно є? В якій Конституції? В якому документі? Це ж свавілля, це переворот». — «Ну, мы вот... спасибо, мы подумаем», — але ніякої сесії¹. Цілком зрозуміло, що після цих бесід-сутичок назад дороги вже не було.

Основними чинниками, що визначили відносно помірковану тональність телевізійного виступу Л. Кравчука, були: по-перше, намагання уникнути кровопролиття в республіці; по-друге, погана поінформованість щодо розвитку подій (керівництво РСФСР, яке реагувало більш рішуче та радикально не лише раніше дізналося про наміри путчистів, а фактично кожної хвилини тримало руку на пульсі подій); по-третє, в Україні не було офіційно введено надзвичайного стану, що залишало спікеру українського парламенту певний простір для політичного маневру, в той час як Б. Єльцина підштовхували до активних дій танки на вулицях столиці та введення надзвичайного стану в Москві та Ленінграді; по-четверте, розвиток попередніх подій показав, що політичні сили республіки знаходяться в патовій ситуації, тобто жодна з них не має відчутної переваги. За цих обставин у Голови Верховної Ради УРСР не було впевненості, що більшість українського народу не підтримає ДКНС і піде на барикади як росіяни за Б. Єльциним; по-п'яте, на бік заколотників перейшли командуючі Київським, Прикарпатським, Одеським військовими округами та командуючий Чорноморським флотом — і як за цих обставин поведуть себе військові частини, дислоковані на території республіки, було важко передбачити.

Врешті-решт не варто скидати з рахунку і те, що політичний характер Леоніда Макаровича формувався апаратною роботою, яка стимулювала розвиток зваженості в оцінках та діях, вміння тримати паузу і не поспішати з виходом з невизначеної ситуації. По суті, в серпневі дні 1991 р. Л. Кравчук зайняв позицію, що знаходилась на межі, з одного боку холоднокривності та витримки, з іншого — нерішучості та обережності. Втім, відомі українські політологи М. Михальченко та В. Андрущенко певною мірою небезпідставно схиляються до думки, що в цей критичний для України та самого Леоніда Макаровича момент домінували все ж холоднокривність та витримка, які, на їх думку, і «від-

---

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 5. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

вернули реально існуючу загрозу збройного зіткнення в Україні...»¹. Показово, що таку ж вичікувальну позицію, як і Л. Кравчук, у перший день путчу зайняли і інші впливові політичні лідери на теренах СРСР — Президент Казахстану Н. Назарбаєв.

Вечері 19 серпня було скликано термінове засідання Президії Верховної Ради УРСР, але ніякого рішення прийнято не було. Це пояснюється тим, що, по-перше, не було кворуму і будь-яке прийняте рішення не мало б легітимності, по-друге, як і слід було очікувати, не було єдності у поглядах на те, що відбувається в країні, між комуністичною більшістю та некомуністичною меншістю. Після чотирьохгодинної дискусії, ініційованої депутатами від опозиції з метою попереднього обговорення заяви, яка супроводжувалась демонстрацією сили заколотників — методичним «прасуванням» важкими бойовими вертольотами повітряного простору над будинком Верховної Ради, чітко викристалізувалися позиції сторін. Якщо О. Ємець, В. Яворівський, І. Юхновський, Л. Танюк, В. Гриньов зайняли активну антипутчівську позицію і наполягали на тому, щоб дати чітке визначення ДКНС як організації самочинної і контрреволюційної, то більшість, речниками якої виступили М. Гришко, О. Коцюба, Я. Кондратьєв, ухилялась від будь-якої оцінки (О. Коцюба навіть заявив: «Важливо не давати оцінки. Бо на нас це не розповсюджується»), мотивуючи свою позицію відсутністю інформації, бажанням не провокувати введення надзвичайного стану в Україні, реальністю перспективи застосування центром збройної сили².

Таку ж вичікувальну позицію, як і Л. Кравчук, у перший день путчу зайняли і інші впливові політичні лідери на теренах СРСР — Президент Казахстану Н. Назарбаєв.

Якщо позицію Президії Верховної Ради УРСР у перший день путчу, в силу фактично діаметрально різних поглядів її членів, можна назвати невизначеною, або ж вичікувальною, то реакція найбільш впливових політичних сил України була по суті полярною. Демократичні кола, чудово розуміючи, що 19 серпня фактично розпочалось поетапне відновлення позицій союзного центру і запровадження надзвичайного стану в Москві і Ленінграді та потужний політичний тиск на керівництво РСФРР — лише перша фаза перевороту, активно виступили з рішучим протестом проти дій та самого існування ДКНС. Показово, що основними центрами антипутчівських виступів були Західний регіон республіки — основна база націонал-демократичного крила опозиції, Харків і Донецьк — оплот її загальнодемократичної частини та Київ,

¹ Михальченко М., Андрущенко В. Беловежське. Л. Кравчук. Україна 1991—1995. — К., 1996. — С. 29.

² Танюк Л. Коментар до трьох засідань Президії Верховної Ради України // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 114—115.

що синтетично та органічно об'єднував різні потоки антитоталітарних сил. Вже 19 серпня у Луцьку, Івано-Франківську, Житомирі, Харкові, Чернігові та Києві відбулися мітинги протесту проти запровадження надзвичайного стану та ДКНС. Лейтмотивом виступів на цих зібраннях було звинувачення комуністів у здійсненні державного перевороту, антиконституційних діях, встановленні диктатури, наступі на демократію. У Миколаєві та Полтаві з'явилися листівки УРП, що містили заклики до громадянської непокори, бойкотування указів ДКНС¹.

Львівська обласна рада закликала народ до масових актів громадянської непокори у відповідь на наступ консерваторів на права демократії. Рішучою була і позиція страйкомів у шахтарських районах України. Вже о 15 годині 19 серпня донецький страйком заявив, що «незалежно від того, яке рішення прийме Президія Верховної Ради УРСР у зв'язку з ситуацією в країні, донецький страйком не визнає путчистського ДКНС і його рішень». Ввечері цього дня Координаційна рада ВОСТ звернулася до громадян України з закликом бути готовими до всеукраїнської акції громадянської непокори. Крім того, вона висунула вимогу до Верховної Ради України скасувати постанови ДКНС на території республіки². У цей критичний для долі демократії момент на засіданні Ради Львівської обласної організації УРП Б. Горинь сказав мужні і разом з тим пророчі слова: «Довго заколотники не протримаються... Ми не повинні схилитися як раби. Наш голос повинен прозвучати... Ми повинні внести свою власну частку в боротьбу за незалежність... Можуть бути різні ситуації, бо боротьба пішла по великому рахунку... Україна може скористатися ситуацією і стати незалежною»³.

Разом із тим ситуація була дуже непростою. І рівень протестної народної реакції на дії путчистів був різним у різних регіонах. Яскраво це засвідчує ситуація у Києві, адже саме столиця як, наприклад, Москва, могла стати зразком, зачинателем всеукраїнських акцій протесту. Але того не сталося. Зокрема, коли 20 серпня Народна Рада прийняла рішення про те, що треба йти по київських заводах і піднімати народ на спротив путчу, практично здійснити це не вдалося. Ось як згадує про цей момент Т. Стецьків: «Нас всіх розподілили по заводах, розійшлися; як пам'ятаю, мене послали на АТЕК. Що я можу сказати? Практично всюди, куди ми прийшли, ніхто на зустріч з нами не зібрався. Не скажу, що Київ був переляканий, ні, він заचाївся, тому що тоді була заява

---

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2908 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 20 серпня 1991 р., арк. 167; Інформація про діяльність державних органів та їх посадових осіб, керівників установ, організацій та громадських об'єднань України під час державного заколоту в період з 19 до 21 серпня 1991 р. // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 285.

² Васильєва О. Республіки во время путча // Путч. Хроника тревожных дней. — М., 1991. — С. 200.

³ ЦДАГОУ, ф. 271. — оп. 1. — спр. 7 / Протокол Львівської Ради обласної організації УРП від 19 серпня 1991 р., арк. 41, 42, 52, 53.

Кравчука, який відповів Вареннікову, що він не буде вводити военний стан і закликав всіх до спокою. І Київ так принишк, заचाївся, і тому наша спроба підняти київські заводи закінчилася невдачею, ніхто не піднявся¹.

Думку про те, що кияни не виявляли протестної активності до тих пір поки ситуація з путчем не дійшла до логічної розв'язки, підтверджує і Я. Кендзьор: «Двадцятого числа на Майдані Незалежності (площі Жовтневої революції — О. Б.) зібралися ой не багато людей, кількасот народу киян зібралося і усе, негусто було. Уже двадцять першого було більше людей... ми тішилися, що перелом у Москві відбувся, і тут осмілилися всі... Але знову ж таки я не знаю, чи суспільство, громада українська, чи вона була здатна на той час, я й до сьогоднішнього дня не можу точно сказати, виступити із спротивом»².

Те, що Україна у дні путчу в окремих регіонах виступила з активним протестом проти заколоту, а у інших — «заचाїлася», підтверджується інформацією тодішнього голови КДБ М. Галушко, відповідно до якої у акціях протесту проти заколоту по всій Україні взяли участь не більше 3 тис. осіб³.

Втім, треба відверто сказати, що крім протестної або ж пасивної була і інша реакція на дії путчистів. Характеризуючи дії представників цього табору, газета «Голос України» змушена була констатувати: «Але є на нашій землі ще й інші люди, які не переймаються клопотами про порядність. Вони своїми діями наче близнюки схожі на натхненників з т. з. комітету. Ті виводять танки на площі міст у зв'язку із загостренням у Президента радикаліту, а ці, як повідомляють наші власні кореспонденти, у зв'язку з оголошенням надзвичайного стану у Москві поспішають до своїх підприємств, організацій та установ знімати портрети Президента і збирати співробітників для обговорення питання про створення у своїх регіонах певних структур, з допомогою яких можна буде в майбутньому поглиблювати процеси, до яких кличе «радянське керівництво» на чолі з Г. Янаєвим. Саме на такі «кадри» розраховували путчисти»⁴.

У цьому контексті і слід розглядати той факт, що на противагу демократам представники обласних рад, що знаходилися під впливом та контролем Компартії України, зокрема, Дніпропетровської, Житомирської, Одеської, Миколаївської, Чернігівської та ін. заявили про свою підтримку ДКНС. Разом із тим, ЦК КПУ офіційно зберігав мовчання. Втім, це мовчання було умовним, оскільки ще 18 серпня 1991 р. Секретаріат ЦК Компартії України направив на адресу перших секретарів Кримського райкому, обкомів, київського міськкому партії таємну шифрограму-інструкцію, у якій зазначалося, що «найважливішим завданням партійних комітетів є сприяння Державному Комі-

---

¹ Інтерв'ю з Тарасом Стецьківом // Архів Д. Яневського.

² Інтерв'ю з Ярославом Кендзьором // Архів Д. Яневського.

³ Інтерв'ю з Олександром Копиленком // Архів Д. Яневського.

⁴ Сидоренко Б. Після «чорних клоунів» // Голос України, 1991, 24 серпня 1991 р., С. 6.

тету по Надзвичайному Стану в СРСР». Вказувалося, що особливе значення має «покладення краю екстремістським настроям, недопущення будь-яких протизаконних дій, які можуть викликати безпорядки, громадянську непокору, спричинити кровопролиття. Будь-які демонстрації, мітинги, маніфестації, страйки мають бути виключені». Партиїним функціонерам на місцях рекомендувалося «зорієнтувати» керівників засобів масових інформації на «необхідність утриматися від публікації будь-яких матеріалів, що можуть дестабілізувати ситуацію». Для більшої переконливості у документі Секретаріату ЦК КПУ підкреслювалося, що дії та розпорядження ДКНС «відповідають настроям переважної більшості трудящих і співзвучні з принциповою позицією Компартії України»¹.

І хоча, за твердженням С. Гуренка, вже ввечері наступного дня цю шифрограму було відкликано, що свідчило про коливання керівництва ЦК КПУ, все

У документі Секретаріату ЦК КПУ підкреслювалося, що дії та розпорядження ДКНС «відповідають настроям переважної більшості трудящих і співзвучні з принциповою позицією Компартії України».

ж певний орієнтир для партійних функціонерів на місцях було виставлено, програму дій задекларовано². У інформації ЦК КПУ про оперативну ситуацію в республіці поведінка провінційних партійних органів 19 серпня характеризується так: «На місцях вживаються за-

ходи з дотримання правопорядку та попередженню провокаційних дій»³. Оцінюючи «мовчазну» позицію КПУ, В. Гриньов пізніше влучно зазначить: «У політиці пауза, мовчання означають більше ніж слово... Пауза КПУ була красномовнішою за всякі слова. Мовчазна підтримка перевороту компартією — це факт»⁴.

Вранці 19 серпня у Спільці письменників України зібрались керівники цілого ряду політичних партій, громадських організацій (за оцінкою В. Філенка) чоловік тридцять-сорок. Серед присутніх були В. Чорновіл, Л. Лук'яненко, О. Ємець, Т. Стецьків та ін. Оскільки голова Народної Ради І. Юхновський на момент початку пугчу перебував у Львові, головував його заступник В. Філенко. Було сформовано штаб протидії ДКНС, опорними точками якого мали стати Спілька письменників, штаб Народного Руху України, інформаційна і координаційна роль була відведена Комісії з прав людини, що знаходилась

¹ Див.: Танюк Л. Викриття. Все має свій кінець // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 167, 168.

² Див.: Коммунистическая партия Украины. Хроника запрета. — Донецьк, 1992. — С. 13; Гуренко С. О ГКЧП и не только о нем // Коммунист. — 2001. — 16 серпня. — С. 3.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2908 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 20 серпня 1991 р., арк. 166.

⁴ Заместитель Председателя ВС Украины Владимир Гринев: «Они не ушли, а отошли» // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 176.

на Садовій, 3, яку очолював на той час народний депутат О. Ємець. На цьому засіданні дуже швидко відбулась консолідація демократичних сил, про яку мріяли ще з початку роботи Верховної Ради 12-го скликання, але все з різних причин ніяк не складалося. Ось як описує цей момент В. Філенко: «19 серпня я запропонував: «Давайте створим блок «Незалежна демократична Україна», який фактично стане базою цього опору... І був вироблений текст заяви відповідний, що ми такі-то, такі-то, такі-то, створюєм такий-то блок з такою-то метою, і зокрема він бере на себе завдання відпору путчистам. За двадцять хвилин повернувся цей аркуш — 27 підписів, п'ятнадцять хвилин було витрачено на формування блоку, що ми не змогли зробити протягом року. Тобто фактор небезпеки, який виник з огляду на путч, відкинув, відмів фактично всі ті дрібниці, які заважали нам цей блок зробити»¹.

20 серпня політична ситуація в країні поступово почала набирати більш окреслених рис, інформація розширюватися, а активність політичних сил та окремих політиків помітно зростати. Центром, у якому зосереджувалась діяльність опозиції у столиці, став Будинок письменників України. В цей день тут відбулося засідання «Народної Ради», нарада представників «Народної Ради», Асоціації демократичних рад України, НРУ, політичних партій та інших громадських організацій демократичного спрямування, дві прес-конференції. На засіданні Народної Ради були присутні 52 члени із 128-ми, у тому числі: В. Чорновіл, Л. Лук'яненко, І. Заєць, М. Батіг, Я. Зайко, О. Сугоняко, Д. Чобіт, Л. Скорик, Ф. Свідерський, М. Поровський, В. Філенко, В. Івасюк та інші. На цьому зібранні негативно були оцінені дії Голови Верховної Ради Л. Кравчука, якого звинувачували у бездіяльності особливо через його небажання терміново скликати Надзвичайну сесію Верховної Ради. У ході обговорення члени Народної Ради узгодили план активних заходів протидії путчу, основними серед них були: негайне скликання Надзвичайної сесії Верховної Ради (Лук'яненко, Сугоняко, Зайко), проведення референдуму про незалежність України (Чорновіл, Батіг, Чобіт), створення на основі Народної Ради та Асоціації демократичних рад України Парламенту України, альтернативного Верховній Раді Української РСР; у разі, якщо не буде скликано Надзвичайної сесії (Чорновіл, Мельничук, Конєв — депутат Верховної Ради СРСР) та проведення з цією метою Надзвичайних зборів Асоціації демократичних рад України 23—24 серпня у Дніпродзержинську (Чорновіл, Мельничук, Конєв), скликати мітинги, готуватися до страйків, проводити сесії рад, а там, де це неможливо, — збори демократичних блоків у радах, за основу документів яких можна взяти заяви Бориса Єльцина про ГКЧП (Філенко, Сугоняко, Лук'яненко, Зайко, Чорновіл, Свідерський)².

---

¹ Інтерв'ю з Володимиром Філенком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/438/>

² Мельничук В. Дух України // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошен-

У цей день демократичними силами було прийнято звернення до громадян республіки розпочати о 12 годині 21 серпня Всеукраїнський політичний страйк. Крім того, було заявлено про об'єднання всіх політичних організацій демократичного спрямування для захисту демократії та суверенітету республіки у коаліцію «Незалежна Демократична Україна». До її складу увійшло 25 політичних партій та громадських організацій.

Під час прес-конференції, що відбулася 20 серпня, була дана оцінка поточного моменту та дій ДКНС, гострій критиці піддавалися позиція Л. Кравчука та Президії Верховної Ради УРСР. В центрі обговорення була проблема організації протидії заколотникам, мобілізації громадськості України на акції громадянської непокори. У своєму виступі Л. Лук'яненко підкреслив: «... Те, що ДКНС не пішов стрімголов на заборону демократичних інституцій, дає нам шанс розгорнути сили». На необхідності активних організаційних дій наполягав В. Яворівський: «так на карту суверенітет України ніколи не ставився, сьогодні треба йти у війська, на заводи, підняти Україну, покінчити з політичною розхристаністю». Лідери опозиції наполягали на розгортанні широкої пропагандистської роботи в масах, хоча і з тривогою відзначали, що «можемо не підняти значну частину населення»¹.

20 серпня Президія Верховної Ради УРСР знову повернулася до обговорення питання про політичну оцінку ситуації, яка склалася у державі. Як і напередодні, члени Президії знову не дійшли згоди. На обговорення було винесено кілька варіантів заяви. У проєктах демократичного крила керівництва парламенту (І. Юхновського, А. Матвієнка та О. Ємця) мова йшла про засудження антиконституційного перевороту і про декларування невід'ємного права України на захист свого суверенітету. Запропонований більшістю проєкт заяви акцентував увагу на тому, що надзвичайний стан на території УРСР не запроваджено і тому в Україні діє Конституція СРСР. Разом із тим, навіть у цьому проєкті зазначалося, що будь-які спроби неконституційних дій «ми відкидаємо». Досить чітку позицію, за цих ще не до кінця визначених обставин, зайняв Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук, який звернув увагу присутніх на те, що дії віце-президента фактично відмінюють Конституцію України, через що може постати питання про відмову від Декларації про суверенітет, а в недалекій перспективі про розпуск українського парламенту. За оцінкою Л. Танюка, «це трохи остудило гарячі голови запальних представників більшості»².

Виступаючи по республіканському телебаченню після засідання Президії Верховної Ради УРСР, Леонід Макарович зробив наступний політичний крок,

---

ня, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 136—137.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2906 / Інформація «Про деякі питання діяльності опозиційних сил», від 21 серпня 1991 р., арк. 153, 154.

² Танюк Л. Коментар до трьох засідань Президії Верховної Ради України // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 116, 117.

назвавши зміну влади, що відбулася у країні, антиконституційною і заявивши, що республіка буде відстоювати власний суверенітет. У телефонній розмові з А. Лук'яновим Голова Верховної Ради України попередив співрозмовника, що надзвичайна сесія українського парламенту, яка розпочне свою роботу 22 серпня, не визнає ДКНС¹.

Бажаючи оприлюднити свою позицію, а також намагаючись підштовхнути комуністичну більшість Президії Верховної Ради УРСР до політичної визначеності, група демократично налаштованих членів Президії (В. Гриньов, О. Ємець, Д. Павличко, В. Пилипчик, Л. Танюк, І. Юхновський, В. Яворівський) 20 серпня о 14.00 підписали «заяву сімох», у якій висловили свою підтримку демократичним силам Росії та закликали громадськість України до акцій громадянської непокори в разі загрози державного суверенітету республіки².

Лише ввечері цього дня після чергового раунду дискусій Президія Верховної Ради УРСР ухвалила текст заяви, що являв собою певний компроміс між демократичною меншістю та комуністичною більшістю. Про наявність такого компромісу переконливо свідчить той факт, що, з одного боку, у цьому документі вказувалося: «положення постанов Державного комітету по надзвичайному стану не мають сили на території України», з іншого — висувалося завдання «спільними зусиллями за-

побігти конфронтації і протистоянню, утриматися від страйків, мітингів та маніфестацій, зосередити всі зусилля на вирішенні найважливіших проблем повсякденного життя республіки»³. (Через кілька днів,

Президія Верховної Ради УРСР:
«Положення постанов Державного
комітету по надзвичайному стану
не мають сили на території України».

коли загроза вже минула, 22 серпня 1991 р. під час прес-конференції кореспондентка газети «Балтімор сан» запитала Л. Кравчука: «Я чула, що Єльцин критикував Україну за те, що вона не виявила різко своєї позиції». На це питання Леонід Макарович, виправдовуючи власні дії та позицію, відповів так: «Думаю, що він мав рацію, бо Президія Верховної Ради могла прийняти свій документ ще 19 серпня, а ми його прийняли 20-го. Це вже, як я говорив, залежало від складу Президії, частини її членів. Тут є одне делікатне питання. Я не президент і не можу видавати указів, не можу сам приймати рішень. Фактично можу тільки підписати те рішення, яке прийме Верховна Рада або її Президія. Коли б скажімо, у мене були повноваження Президента, то міг би

¹ Васильєва О. Республіки во время путча //Путч. Хроника тревожных дней. — М., 1991. — С. 201.

² Заява членів Президії Верховної Ради Української РСР //Літературна Україна. — 1991. — 22 серпня. — С. 1.

³ Заява Президії Верховної Ради Української РСР //Літературна Україна. — 1991. — 22 серпня. — С. 1.

без Президії Верховної Ради прийняти відповідний документ, зробити офіційну заяву перед народом, а я, на жаль, цього не міг...»¹.

По суті ухвалене Президією Верховної Ради УРСР звернення було «заявою вчорашнього дня», яка ще 19 серпня, коли ситуація була більш невизначеною, могла сприйматися як обережна, але наприкінці дня 20 серпня, коли вже було відомо про розвиток подій у Москві, протестні акції демократичних сил республіки та переважно негативну реакцію світового співтовариства на дії ДКНС, вона могла оцінюватися лише як угодовницька. Пізніше, Л. Кравчук визнав, що у тій ситуації припустився однієї помилки: не скликав 20 серпня сесію Верховної Ради².

Після незграбної спроби (чи імітації цієї спроби) заколотників оволодіти в ніч з 20 на 21 серпня «Білим домом» у Москві стало цілком зрозуміло, що путч зазнає поразки. Втім, резонним є і зауваження відомого російського політолога А. Бутенка про те, що хоча вже 21 серпня країною пішла інформація про поразку хунти, але лише пізно ввечері 22 серпня Президент СРСР повідомив світ, що він «цілком контролює ситуацію» і тому саме цей день і варто вважати остаточним провалом перевороту³.

21 серпня Л. Кравчук зустрівся з представниками Донецького страйкового комітету. Голова Верховної Ради УРСР погодився з вимогами страйкомів Донецька, Макіївки та Красноармійська про визнання незаконним ДКНС, про суд над його членами, а також заявив, що в разі втручання ДКНС в українську політику буде оголошено всеукраїнський страйк⁴. На мітингу у Тернополі цього дня було прийнято резолюцію, що вимагала: розпуску КПУ, МВС, КДБ; відмови від реєстрації кандидатів комуністів на посаду Президента України; висловлення недовіри Л. Кравчуку; розпуску комуністичної фракції Верховної Ради УРСР; виходу України з СРСР⁵. У Києві на майдані незалежності відбулася панахида по жертвах кривавих подій у Москві, яку відправив священник УАПЦ⁶. Дедалі активніше та рішучіше свій протест висловлювали демократичні сили і в інших населених пунктах республіки.

Про основні тенденції ставлення громадської думки країни до антиконституційного перевороту в цей час свідчить статистика. За даними «Соцінформ», на запитання «Чи вважаєте Ви законною діяльність комітету з над-

---

¹ Зустріч Голови Верховної Ради Української РСР Л. М. Кравчука з зарубіжними журналістами. // Голос України. — 1991. — 24 серпня. — С. 3.

² Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

³ Бутенко А. Август-91 // Август-91. — М., 1991. — С. 243, 245.

⁴ Хроніка опору. Інформаційна панорама //Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 286.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2906 / Інформація прес-центру Тернопільського обкому партії «Про зустріч депутатів обласної і місцевої Рад з громадськістю м. Тернополя», від 21 серпня 1991 р., арк. 170. 171.

⁶ Інформація //Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 299.

звичайного стану?» 20—21 серпня 1991 р. негативну відповідь дали у Львові 73 % респондентів, у Києві — 75 %, у Москві — 74, в цілому по Росії — 57 % (інерція мислення та страх перед системою були ще досить відчутними). На питання про можливість масових репресій ствердно відповіли у Москві — 71 % опитаних, у Львові — 63, у Києві — 68, у Ленінграді — 63, в цілому по Росії — 59 %¹.

За цих обставин час вимагав рішучих, але виважених кроків. Обґрунтовуючи свою вичікувальну позицію у цей драматичний час, Л. Кравчук в одному з інтерв'ю часів незалежності акцентував: «Я не поспішав скликати сесію. Я скажу відверто, я побоювався... Ну, скажімо, уявіть собі — скликається сесія 22-го числа ще, або 21-го, більшість комуністів в залі, зорієнтувати їх було непросто, і вони не засуджують ГКЧП, не засуджують або приймають якесь рішення таке, ну, кругленьке, формулювання незрозуміле... в Москві перемагають прогресивні сили, під натиском того в Україні... піднімаються прапори за незалежність.... Верховну Раду просто змели б, абсолютно. Хто приймав би рішення тоді про незалежність? От я задаю собі завжди питання, хто прийняв би історичний цей Акт про незалежність? Верховну Раду змели б... Нема легітимного органу влади... Для Горбачова і для інших не мало б ніякого правового сенсу, — це була б просто трагедія»².

Витримавши паузу, спікер українського парламенту 22 серпня на своїй прес-конференції озвучив траєкторію майбутнього розвитку подій, оприлюднивши порядок денний позачергової сесії Верховної Ради. Першочерговими кроками він вважав засудження путчу; встановлення парламентського контролю над розташованими в Україні військами, КДБ та міліцією; створення національної гвардії; вихід з перемовин про підписання нового Союзного договору. У своєму виступі голова Верховної Ради окреслив першочергові кроки: «Не треба стрімголов підписувати Союзний договір. Думаю, зараз у Радянському Союзі треба сформувати уряд перехідного періоду, можливо, комітет чи раду з дев'ятьох осіб чи близько того, що могла б захистити діяльність демократичних інституцій. Потрібно переоцінити всі форми політичного життя. Однак я впевнений, що ми повинні негайно підписати економічний договір»³.

22 серпня Президія Верховної Ради УРСР прийняла рішення про скликання 24 серпня позачергової сесії українського парламенту. Цього ж дня ЦК КПУ ухвалив спеціальну заяву щодо політичної ситуації в Україні, в якій фактично вже заднім числом засуджувалися «авантюрна спроба антидержавного пере-

---

¹ Путч і статистика // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 370.

² Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 7. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

³ Плохій С. Остання імперія. Занепад і крах Радянського Союзу / Сергій Плохій; пер. з англ. Я. Лебеденка, А. Сагана. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — С. 186—187.

вороту, порушення конституції СРСР, нехтування законами радянської держави, створення антиконституційних органів влади»¹.

Як бачимо, демократичним силам вдалося не тільки встояти, а й при підтримці народних мас перемогти путчистів. Втім, долаючи ейфорійні настрої, заступник Голови Верховної Ради УРСР В. Гриньов, як політик-прагматик, зазначав у ці дні у своєму інтерв'ю: «Сьогодні демократи здобули перемогу. Але перемогу здобули демократи Росії. І якщо сьогодні ми тут, на Україні, не використаємо цю перемогу для того, щоб втілити в життя демократичні реформи, зробити департизацію всіх органів внутрішніх справ, армії, КДБ, якщо не почистимо адміністративний апарат, то переконаний, через рік цей сценарій повториться на Україні»².

Між тим події стрімко розгорталися. Окрилений перемогою над путчистами Б. Єльцин починає дедалі більше витісняти з політичної арени М. Горбачова. Особливо яскраво це було помітно на зустрічі глав союзних республік у Москві, що відбулася 23 серпня. Формально присутні погодилися з призначенням нових міністрів оборони, внутрішніх справ і голови КДБ та обговорили створення нового виконавчого комітету, покликаного замінити радянський уряд. Але напередодні Б. Єльцин змусив М. Горбачова відмінити його кадрові призначення і «перепризначити» головами силових відомств людей «Єльцинського» кола³. У результаті на союзному рівні почала складатися нова політична реальність, у якій лідер Росії почав претендувати на роль ключового гравця...

Влучно характеризує вплив цих подій на позицію Л. Кравчука відомий історик С. Плохій, який акцентує: «Усе побачене в Москві лише посилює бажання Кравчука дистанціюватися від Москви й Горбачова та Єльцина. У Москву він їхав переконаним прихильником ідеї замінити всесоюзний уряд на комітет представників республік, але успішні маневри Єльцина, покликані посунути ставлеників Горбачова в союзному керівництві та замінити їх своїми людьми, а також його несподіване рішення заборонити діяльність росій-

ської компартії змінили політичний ландшафт у Москві не менше, аніж перемога дводенної давності над путчистами. Замість слабкого горбачовського центру народжувався сильний центр, підконтрольний Єльцину»⁴.

Серпневі події 1991 р. викликали серйозні зміни у державному і суспільному житті країни, надзвичайно посиливши відцентрові тенденції в СРСР.

¹ Київ: Рух-прес // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 290.

² Україна також готувалася до перевороту: інтерв'ю В. Гриньова кореспондентові "Молоді України" // Хроніка опору. Збірка матеріалів. — К., 1991. — С. 161.

³ Медведев Р. Советский Союз. Последние годы. Конец советской империи. — М.: АСТ, 2010. — С. 524—525.

⁴ Плохій С. Остання імперія. Занепад і крах Радянського Союзу / Сергій Плохій; пер. з англ. Я. Лебеденка, А. Сагана. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — С. 186—187.

Б. Єльцин та Г. Бурбуліс. Фото: Kremlin.ru

Серпневі події 1991 р. викликали серйозні зміни у державному і суспільному житті країни, надзвичайно посиливши відцентрові тенденції в СРСР. За цих обставин прийняття республіканським парламентом 24 серпня 1991 р. Акта про незалежність України було цілком закономірною подією.

Варто підкреслити, що цей доленосний для України документ мав цікаву передісторію. Ще 23 серпня, коли політичний маятник розвитку подій в СРСР енергійно хитнувся в інший бік і стало цілком зрозуміло, що путчисти зазнають поразки, у Верховній Раді зібралася Народна Рада. Присутні говорили про те, що слід скористатися розгубленістю та деморалізацією комуністів та підготувати проекти постанов або законів, які б стверджували українську державність. У ході дискусії Л. Лук'яненко акцентував: «Комуністична партія України брала участь у державному заколоті. Заколот провалився. Вони розуміють, що є співучасниками антиконституційної змови. Ця антиконституційна змова мовою Кримінального кодексу (стаття 56) зветься зрадою Батьківщини. Ця стаття передбачає кару аж до страти. Комуністи у верховній Раді розгублені — вони не знають, що з ними буде. Вони дивляться на Москву й думають, чи не почне Єльцин усіх їх завтра-післязавтра стріляти. Вони не знають, у що обернеться в Україні ненависть народу до комуністів — чи не почнуть кияни виловлювати їх по квартирах і вулицях і бити чим попало,

як мадяри 1956 року в Будапешті. Ця розгубленість довго тривати не буде. Кожна політична сила відчує своє місце, і співвідношення їх дасть таку-сяку рівновагу. Тепер її немає. Поразка жбурнула комуністів додолу і тим створила унікально сприятливий для нас момент. Він недовго триватиме. Тому пропонуємо підготувати документ про проголошення України самостійною державою. Якщо ми тепер цього не зробимо, то не знати, коли ще його можна буде зробити. Не можна прогавити нагоду, яку сама історія нам принесла»¹.

Левко Григорович висловив бажання підготувати проєкт такого документа. Залучивши Л. Сандуляка (у спогадах Л. Лук'яненка акцентується — «щоб не просто один») вони розпочали роботу. Перш за все питання треба було вирішити концептуально: «Є два підходи до документа, який ми можемо написати, говорив, звертаючись до колеги Л. Лук'яненка; або ми напишемо його довгий, або ми напишемо його короткий. Якщо ми напишемо цей документ довгий, то він неминуче викличе дискусію, якщо ми напишемо короткий, він має шанси менше дискусію викликати. Давайте напишемо якнайкоротший документ, щоб їм дати як можна менше дискусій з приводу того, де там кому поставити, і що треба замінити»². Л. Сандуляк погодився на таку аргументацію і практично за півтори години на сторінках звичайного шкільного зошита було написано чернетку Акта про проголошення незалежності України.³ У авторів цього доленосного документа була навіть дискусія щодо його назви. Л. Лук'яненко спочатку написав «Закон» потім закреслив, бо це нормативний акт багаторазової дії. Потім у нього народилась назва «універсал», але і від нього відмовилися, оскільки це політичний термін Гетьманщини, УНР, петлюрівщини, що могло викликати дискусію та відлякати комуністів. Тоді Л. Сандуляк запропонував Акт.⁴

Коли була завершена підготовка першого варіанту цього доленосного документа, розпочалося його обговорення на засіданні Народної Ради у більш широкому колі. Учасниками обговорення були В. Чорновіл, І. Заєць, С. Головатий, І. Драч, В. Яворівський, В. Івасюк, Ю. Костенко та ін. Особливу активність у дискусії виявляв С. Головатий, який не лише своєю рукою робив необхідні правки та поправки, а й вносив слушні пропозиції. Саме йому належить важлива концептуальна поправка стосовно традиції державотворення. Авторський текст Л. Лук'яненка починався словами про те, що

---

¹ Лук'яненко Л. На грані двох епох // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 106.

² Інтерв'ю з Левком Лук'яненком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/541/>

³ Півтори години і шкільний зошит: як писали Акт про проголошення незалежності України. — <https://my.ua/news/cluster/2019-08-24-pivtori-godini-i-shkilnii-zoshit-iaak-pisali-akt-pro-progoloshennia-nezalezhnosti-ukrayini>

⁴ Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

«... Виражаючи волю народу України до життя у незалежній державі, продовжуючи традиції державотворення Української Народної Республіки...» Коли обговорювалась ця теза документу, С. Головатий звернувся до автора проєкту: «Пане Левко, якщо ми це запишемо, нашу традицію державотворення тільки від універсалів, то тоді в нас не було традиції державотворення в принципі, а ми є давня нація, одна з європейських націй, в якій була своя державність, ще коли України і назви не було, але була Київська Русь». У результаті в Акті з'явилась фраза «продовжуючи тисячолітню історію українського державотворення»¹. Після внесених правок і поправок текст Акта про незалежність України отримав нові акценти («проголошення відновлення державності українського народу», яке було у чернетці Л. Лук'яненка було змінено на «проголошення незалежності України»), скоротився у обсязі, але став більш об'ємним, лаконічним і струнким.

Крім того, у ході обговорення група молодих депутатів (В. Івасюк, Ю. Костенко та І. Заєць) висловила думку про те, що процедура прийняття Акту про незалежність має бути комплексним процесом: спочатку слід ухвалити низку документів, які б засвідчили, що «українська держава, по своїй суті, незалежилась в усіх інститутах державної влади» — гроші, кордон, Міністерство закордонних справ, декомунізація та ін. Таких документів було підготовлено 13. І була пропозиція, щоб Акт про незалежність України приймався останнім, як апогей всього цього процесу. За словами В. Івасюка, після цих узгоджень тексту Акта та сценарію процесу його прийняття В. Чорновіл та Д. Павличко пішли до Л. Кравчука і, ніби домовилися про те, що режим проведення засідання Верховної Ради буде такий: попереду Акту незалежності підуть оці постанови Верховної Ради і короткі закони, які потім будуть розвинуті про творення Української держави².

Для відтворення повноти картини процесу підготовки Акта про незалежність України варто додати дві деталі. По-перше, за твердженням В. Яворівського, документ розроблений Л. Лук'яненком і Л. Сандуляком був не єдиним варіантом: як згадує Володимир Олександрович, законопроект, що стосувався незалежності України «створювався в кількох, так би мовити, точках. Я можу щось помилитися, хай мене не судять історики. Але один варіант Акту готував Сергій Головатий, один варіант Акту готував, здається, Левко Лук'яненко, і один варіант Акту... готували: я, Павличко і Драч... прямо там у Верховній Раді», «це майже автентичні були тексти,... тільки з певними якимись нюансами»³.

По-друге, на титульному аркуші зошита Л. Лук'яненка, у якому було написано від руки чернетку Акту проголошення незалежності України, стоїть

¹ Інтерв'ю з Сергієм Головатим //Архів Д. Яневського.

² Інтерв'ю з Валерієм Івасюком //Архів Д. Яневського.

³ Інтерв'ю з Володимиром Яворівським, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета 5. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/382/>

імя та по-батькові (Олександр Любимович) і номер телефону (293-60-66). Хто цей загадковий Олександр Любимович? Це старший консультант юридичного відділу секретаріату Верховної Ради України Олександр Любимович Копиленко. Ось як він сам пояснював у одному з інтерв'ю свою участь у процесі написання Акту проголошення незалежності України: «Двадцять третього серпня дев'яносто першого року мене викликав тодішній мій, я вже його згадував, завідувачий відділом юридичним Федір Глібович Бурчак... І там же був Лук'яненко в кабінеті. Бурчак мене викликав, представив Лук'яненку і сказав, що я буду йому допомагати в написанні одного документа... Він нас посадив у якийсь вільний кабінет, я вже не пам'ятаю де. Все це було не в центральній садибі на Грушевського п'ять, а напроти приміщення, потім називалося, Комітет Верховної Ради, а тоді — комісії. Грушевського, 18. Лук'яненко каже мені, що ми зараз напишемо документ, який закріпить, проголосить Українську незалежність. І каже мені, давайте думати як ми його назвемо. Він каже одразу, закон це замало і пропонує термін «Універсал». Я кажу, універсал не однозначний термін для нашої історії. Окрім універсалів Центральної Ради були... був універсал гетьмана Скоропадського, і Директорія. І тоді він каже, давайте назвемо акт. І так народилося слово «Акт», а потім ми йшли по тексту, зокрема, я спробував згадати тисячолітню традицію українського державотворення так, як воно було. Можливо далі були ще якісь узгодженості, переговори на політичному рівні. А оскільки я був скромним бюрократом, то я про це вже сказати нічого не можу. Оцю чернетку він поніс з собою... Він сам правив цей текст. Ми з ним радилися, він ставив питання, я щось йому говорив і так воно от... він працював з тим текстом, який був у нього»¹.

24 серпня, на два дні пізніше, ніж пропонували представники «Народної Ради», розпочалася позачергова сесія Верховної Ради. З самого ранку під стінами українського парламенту зібрався велелюдний мітинг, журналісти говорили про сотні тисяч людей. Першим гаслом протестуючих було «Ганьба Кравчуку!» і це закономірно, адже публічно він у дні путчу виступав дуже помірковано, а реальна позиція, яку він зайняв у розмові з В. Варенниковим 19 серпня, на той час була відома хіба що йому самому та тим, з ким він зустрічався. Йшла пряма трансляція з залу засідань Верховної Ради і мітинуючі дуже активно схвально або обурено реагували на виступи депутатів.

Практично з перших хвилин цього засідання було надано поштовху до прагматичного радикалізму. Зокрема, при затвердженні порядку денного сесії народний депутат О. Воробйов закликав до конструктиву — нарешті перейти від загальних політичних заяв до конкретних документів. У результаті питання «Про політичну ситуацію», що розглядалося першочергово, було доповнене словами: «і про заходи, які б запобігли можливості

---

¹ Інтерв'ю з Олександром Копиленком //Архів Д. Яневського.

перевороту». Ця поправка суттєво змінила не лише характер обговорення, а й формулювання прийнятих рішень. По суті, у цей момент народні депутати не тільки визначилися з вектором майбутнього розвитку подій, а й його загострили, поставивши у порядок денний не лише класичне питання «Хто винен?», а й зобов'язалися дати відповідь на не менш класичне — «Що робити?»

Втім, на цьому етапі депутати були досить зваженими і обережними... вони хотіли почути всі аргументи і прорахувати всі розклади... Очевидно, саме цим пояснюється те, що радикальна пропозиція депутата В. Колінця тимчасово відсторонити голову Верховної Ради Л. Кравчука від ведення сесії, а здійснення цих повноважень доручити його Першому заступнику та прибрати до початку сесії з залу парламенту пам'ятний знак Ульянова-Леніна не знайшли підтримки залу¹.

Після затвердження порядку денного з доповіддю про політичну ситуацію виступив Л. Кравчук. Свій виступ Голова Верховної Ради розпочав словами: «Нас привела в цей зал засідань потреба об'єктивно розібратися і дати оцінку всьому, що відбулося, намітити першочергові кроки по виходу з кризи в інтересах демократії і правопорядку, зміцнення суверенітету України, перетворення у справді незалежну суверенну державу»². Ця фраза фактично і анонсувала всю архітектуру виступу: перша частина — аналіз суті та деталей тих процесів, що відбулися у період путчу 19—23 серпня 1991 р., і характеристика поведінки у цей час посадових осіб України; друга частина — програма першочергових кроків на шляху утвердження державного суверенітету України, що була створена значною мірою на базі законопроектів від націонал-демократичної опозиції.

Перша частина виступу Л. Кравчука містила такі структурні елементи:

1. Юридична оцінка ДКНС («Правовий аналіз показує антиконституційний, незаконний характер утворення і діяльності Державного комітету по надзвичайному стану в СРСР», дії якого відкривали «дорогу до ескалації «надзвичайщини» по всій країні»).

2. Аналіз цілей та завдань путчистів («Головною метою перевороту... був намір грубою силою зупинити процес глибоких перетворень у країні, ліквідувати державний суверенітет республік, наступити на горло гласності, демократичним завоюванням народу, правам людини»).

3. Констатація низького рівня поінформованості керівництва України на початковому етапі путчу («Перш за все, як зорієнтуватися в цій обстановці? Адже ніякої офіційної інформації, крім тієї, що з самого ранку настирливо

---

¹ Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

² Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

звучала по центральному радіо й телебаченню, не було... Деяку ясність в розстановку сил... вніс генерал Варенников, який уночі прибув з Москви і безцеремонно попередив, що будь-які спроби не виконувати рішення комітету або здійснити акти громадської непокори будуть мати наслідком негайне введення надзвичайного стану в тих регіонах республіки, де це буде мати місце»).

4. Характеристика суті перших публічних дій керівництва України, його реакції на діяльність ДКНС («У цій вибухонебезпечній ситуації ми вважали своїм першочерговим обов'язком заявити про свою позицію щодо комітету, його рішень, заспокоїти людей, запевнити їх у непорушності конституційних засад громадського життя на Україні, нашого курсу на державний суверенітет республіки, закликати до зваженості та дотримання нормального ритму життя. Це й було зроблено у моєму виступі по українському телебаченню о 16-й годині 19 серпня»).

5. Розкриття обставин підготовки та прийняття Заяви Президії Верховної Ради УРСР («Засідання Президії відбувалося протягом двох днів, увечері 19 і цілий день 20 серпня, і було надзвичайно напруженим... Після тривалих емоційних дебатів Президія прийняла Заяву, в ній стверджувалось, що «до рішення Верховної Ради УРСР із цього питання положення постанов Державного комітету по надзвичайному стану в СРСР не мають юридичної сили на території Української РСР»).

6. *Детальний опис суті та змісту розмови з генералом В. Варениковим 19 серпня 1991 р.*

7. *Визнання історичної ролі Декларації як правової основи для надання відсічі путчистам* («не маючи Декларації про державний суверенітет України... ми просто не змогли б, ще раз підкреслюю, бо це дуже принципово, рішуче відстояти свої позиції, інтереси народу»),

8. *Констатація факту відсутності дієвого правового механізму захисту суверенітету України* («...Драматичні події останніх днів показали повну незахищеність нашої республіки від зовнішніх і внутрішніх авантур. Сьогодні на Україні немає механізму, який би надійно працював на захист народу та демократично обраної влади від антиконституційних дій груп або окремих осіб на захоплення влади і зміну державного ладу»).

9. *Обґрунтування Л. Кравчуком правильності та принциповості власної позиції в умовах путчу* («Стосовно різних розмов на мою адресу як Голови Верховної Ради, то я категорично відкидаю будь-які звинувачення в нерішучості, зволіканні і невизначеності моєї власної позиції. Хотів би особливо підкреслити, що і в бесідах з керівниками інших республік, і в телевізійному інтерв'ю 20 серпня, і у зверненні до Голови Верховної Ради СРСР А. І. Лук'янова 21 серпня я постійно наголошував на незаконності дій Комітету по надзвичайному стану, закликав до якнайшвидшого розгляду цієї ситуації на позачерговій

сесії Верховної Ради СРСР, у тому числі наполягав на обов'язковій присутності там Михайла Сергійовича Горбачова»).

Проголошена у другій частині промови Л. Кравчука програма першочергових кроків на шляху правового утвердження дійсного суверенітету України, яка ґрунтувалася на комплексі законопроектів від націонал-демократичної опозиції, включала цілий комплекс заходів та дій:

- зміцнення народовладдя і демократії;
- наповнення реальним змістом державного суверенітету України, забезпечення його конституційного захисту;
- створення Ради оборони України;
- розробку концепції оборони;
- створення власної національної гвардії;
- прийняття законів про статус військ, розташованих сьогодні на території республіки;
- закріплення статусу глави держави за Головою Верховної Ради Української РСР, а після президентських виборів — за майбутнім Президентом;
- підпорядкування Главі Української держави внутрішніх військ, Комітету державної безпеки, Міністерства внутрішніх справ;
- департизацію правоохоронних органів республіки;
- створення Конституційного суду, який би мав право приймати оперативні рішення, що мали б бути остаточними навіть за умов надзвичайного стану;
- перегляд позицій республіки відносно змісту Союзного договору: Україна може вступити лише в такий Союз, перебування в якому виключало б найменшу можливість зазіхань будь-кого на наш державний суверенітет;
- збереження економічного союзу республік;
- підготовку та прийняття пакету законодавчих актів з метою наповнення Закону про економічну самостійність України реальним змістом;
- вирішення питання про реальну передачу у відання республіки підприємств союзного підпорядкування;
- створення власної фінансової системи, спираючись на свою грошову одиницю¹.

Далі у сесійній залі зі співдоповідями виступили представник тодішньої комуністичної більшості О. Мороз та І. Юхновський від «Народної Ради».

Виступ О. Мороза, який першим отримав слово, засвідчив лояльність комуністичної більшості та схильність до співпраці. У промові політика було чотири ключові знакові тези. По-перше, вона містила заклик до єдності і застереження від розбрату («Або, засвоївши уроки останніх днів, ми пересту-

---

¹ Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

О. Мороз.
Фото: maidan.org.ua

пимо через те, що нас роз'єднувало, роз'єднує і буде роз'єднувати, і станемо займатися питаннями, важливішими від наших протиріч. Або, скориставшись зручним моментом, станемо зводити партійно-політичні рахунки, не забуваючи при тому клястися у вірності народу»). По-друге, у виступі О. Мороза підтримувалася і пропагувалася ідея розвитку багатопартійності («Ми різні, це — правда. Але в тому і є наше спасіння. Бо якщо позбавимось суперників, то шукатимемо їх між собою. Одноликість смертельна. І це вже було доведено нашою історією»). По-третє, лідер комуністичної більшості висловлював побажання, щоб майбутній Союзний договір відповідав би Декларації про державний суверенітет України. По-четверте, промовець не лише звертав увагу на те, що у документі, який планувалося ухвалити,

слід підкреслити «висновок про незмінність курсу до незалежності», а й пропонував реальні кроки на цьому шляху — реформування армії і запровадження власної валюти. «Суверенний не той, хто галасує про власну суверенність (ми вже бачили новітні приклади з цього приводу), — зауважив О. Мороз, а той, хто робить для забезпечення конкретні, реальні, але зважені кроки»¹.

Зовсім іншим за тональністю та змістом був виступ І. Юхновського, який спочатку дав короткий нарис серпневих днів путчу, у основі якого лежала ключова теза: «Країна пережила у повному шоку три дні державного компартійно-військово-кадебістського перевороту. Керована Компартією за участю КДБ та війська, значна частина України майже повсюдно була фактичним посібником у перевороті... якби він вдався, країна стікала б кров'ю, як ще не було ні разу в історії людства»), а потім висловив міркування стосовно основних проблем поточної політичної ситуації та визначив чинні завдання та пріоритети. Характеризуючи післяпутчовий стан справ в СРСР, Ігор Рафаїлович констатував: «Фактично зараз Союзу як держави немає. Республіки «дефакто» є незалежними державами, вони мають брати усю повноту влади в свої руки. Росія це робить. Як ми це маємо робити в Україні?» На думку промовця можливі два варіанти розвитку подій:

1. Утворення та консервація «компартійного заповідника». Ця модель суспільного розвитку передбачала, що після негайного проголошення Верховною Радою незалежності України та її виходу зі складу СРСР усі підпри-

¹ Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

ємства та військові частини, частини КДБ, міліції, розташовані на території республіки, визнають владу УРСР. У результаті: «За помахом чудодійної палички виникає могутня самостійна держава — держава під владою КПУ, КДБ і армії. Сюди стікається уся шпана, як сказав академік Яковлев, з інших республік, а найбільше з РРФСР. Країна, ворожа насамперед до Росії, до всього світу, країна, яку визнає Хусейн і інші диктатори, — така Україна неможлива».

2. Формування демократичної держави. В основі другого варіанту розвитку подій, на думку промовця, лежав той шлях, яким йшла у той час Росія Єльцина. Перш за все — декомунізація республіки, яка має починатися з департизації підприємств, установ, армії, КДБ, МВС, апарату Верховної Ради, апарату уряду. «Що насправді означає департизація, чому вона найбільш реальна? — запитував промовець у сесійній залі, і сам же давав відповідь: — Бо вона найбільш вигідна. Люди спокійно залишаються на своїх робочих місцях, але звільняються в першу чергу від тягаря парткомів. Кожний зберігає свою зарплату, свій шматок хліба, в країні є одна демократична влада».

Далі у промові І. Юхновський звернув увагу на важливу роль референдуму у процесі національного державотворення. Промовець акцентував, що «незалежність, одержана шляхом референдуму, є справжньою незалежністю», адже усі цивілізовані країни світу одержували незалежність у результаті вільного волевиявлення народу.

У завершенні свого виступу Ігор Рафаїлович озвучив та пояснив окремі пункти проєкту «головної» постанови та сказав ключову фразу: «З метою якнайшвидшої нормалізації внутрішньої ситуації в Україні, у зв'язку з державним переворотом, що мав місце з 19 по 22 серпня 1991 року, з метою надання виконавчій владі республіки визначальної, висхідної позиції у політичній, економічній і культурній галузях, з метою росту довіри народу України до Верховної Ради і Президії, Верховна Рада Української РСР постановляє: Проголосити, що від сьогодні, 24 серпня 1991 року, Україна стає повністю незалежною демократичною державою. Чинними для України стають тільки Конституція України і закони, урядові постанови та інші законодавчі акти республіки...»¹

Після цього на трибуну «прорвався» В. Яворівський і зачитав проєкт «Акт проголошення незалежності України» та попросив винести його на голосування. До речі, Л. Лук'яненко у своїх спогадах стверджує, що Народна Рада доручила саме йому прочитати цей документ на сесії Верховної Ради, але В. Яворівський «не послухався Народної Ради». У тодішнього народного депутата О. Барабаша є свій коментар до цієї ситуації: «Чому вискочив Яворівський?

---

¹ Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

Ну всім хотілося, я скажу м'яко, всім хотілося бути тим пророком, який проголосив оці речі...»¹

Натомість В. Яворівський так пояснює саме свою появу на трибуні у цей момент: «У нас була така домовленість: хто перший, кому вдасться прорватися на трибуну, той перший оголошує документ, який би він не був, але головне, щоби прозвучало у Верховній Раді, що сьогодні ставиться питання про прийняття Акту незалежності. Хто би перший не вийшов, якщо той варіант не проходить, ми тоді моделюємо інший, робимо такого кентавра, але головне було — сьогодні цей Акт проголосити. І сталося так, що я першим за якоїсь нагоди піднявся на трибуну. Висловився з приводу того питання, яке обговорювалося, але сказав: «Щоби другий раз не підніматися, я зачитаю Акт про незалежність». І я зачитав той Акт, у мене він був у руках, який готувала група Левка Лук'яненка. Він, до речі, в основному... і був прийнятий з якимись нашими потім доповненнями.»²

Існує і третій варіант пояснення саме такого розвитку подій, що пов'язаний з «фактором Кравчука». У основі цієї версії лежить думка про те, що поява на трибуні В. Яворівського з Актом про незалежність була зумовлена тим, що «комуністи комуністу краще повірять». Зокрема, Д. Пономарчук вказує на те, що Л. Лук'яненко сприймався комуністами як відвертий політичний опонент, натомість В. Яворівський був колишнім комуністом і до того ж ще й депутатом Верховної Ради СРСР і тому у нього «трохи статусу і близькості було більше до Комуністичної партії»³

Коментуючи таке трактування подій, Л. Лук'яненко визнає: «Правильно. Це пояснення з'явилося не одразу. Якщо воно не придумане, то свідчить про великий розум Кравчука. Він вів засідання ВР. Він мені особисто не казав, але нібито пояснення було таким: Лук'яненко — націоналіст, двічі судимий, рецидивіст: комуністи ловили націоналістів, садили в тюрми, вони дивляться на націоналіста Лук'яненка, як на ворога, а Яворівський — людина, близька до більшості; якщо Лук'яненко читатиме, то багато комуністів можуть не проголосувати, а на Яворівського будуть дивитися як на свою людину, швидше набереться конституційна більшість. Коли я почув це пояснення, був дуже радий, що така думка прийшла Кравчуку»⁴. У інших спогадах Левко Григорович уточнює цю версію: «Акт зачитав Яворівський, який перший вискочив

---

¹ Інтерв'ю з Олександром Барабашом //Архів Д. Яневського.

² Інтерв'ю з Левком Лук'яненком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/541/>; Інтерв'ю з Володимиром Яворівським, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета 5. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/382/>

³ Інтерв'ю з Дмитром Пономарчуком //Архів Д. Яневського.

⁴ Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

на трибуну. Було несподівано і трохи образливо. І тільки через 15 років Сандуляк розказав, що його покликав до себе Кравчук і переконав, що для того, щоб бути впевненому, що за акт проголосує більшість, треба комусь іншому зачитати, а не Лук'яненку, якого ще не всі сприймали з його радикальними поглядами у Верховній Раді»¹.

Після короткого обговорення проголошеного з трибуни В. Яворівським Акта про незалежність України було оголошено перерву, щоб «порадитись і подумати». Для підготовки остаточного варіанта доленосного документа була створена комісія, до складу якої увійшли І. Юхновський, О. Мороз, Д. Павличко, І. Заєць і А. Матвієнко. Депутати зібралися в коридорі за круглим столом біля кабінету Голови Верховної Ради і почали роботу. «Я дістав звичайний олівець і почав редагувати, вголос повторюючи існуючий текст і виправлення до нього, — згадує про той історичний момент Д. Павличко — В першу чергу я змінив назви Акта: «Акт Верховної Ради Української РСР» на «Акт проголошення незалежності України». Далі я зупинився на першому реченні: «Висловлюючи волю народу України про життя в незалежній державі». Автори Акта не знали про необхідність проведення референдуму. Вони правильно думали про «волю народу», але цю волю необхідно було ще продемонструвати. Тому довелося викреслити цю пропозицію. У підсумку замість волі народу з'явилося інша пропозиція: «Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла над Україною у зв'язку з держпереворотом в СРСР 19 серпня 1991 року». Не потрапили до офіційної версії і згадки Л. Лук'яненка про УНР, 4-й універсал 1918 року та законодавство СРСР, а до визначення «неподільна» було додано ще й «недоторканна». Дискусію викликало і питання відносно політичного статусу України: що це, республіка Україна або ж держава Україна? Втім, у кінцевому підсумку в Акті залишили просто слово Україна. Після всіх поправок, документ надрукували й роздали депутатам для ознайомлення»².

У кінцевій редакції цей доленосний документ декларував: «Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 р.,

- продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні,
- виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами,
- здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки урочисто

---

¹ Лук'яненко Л. На грані двох епох // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 107.

² Народження України: Як приймали Акт проголошення незалежності. — <https://patrioty.org.ua/politic/narodzhennia-ukrainy-iak-priymaly-akt-proholoshennia-nezalezhnosti-foto-dokumenty-131020.html>

проголошує незалежність України та створення самостійної української держави — України¹.

То були доленосні години. Народна Рада засідала на третьому поверсі, а комуністична більшість — у кінозалі. Зібрання «групи 239» розпочалася виступом секретаря ЦК КПУ С. Гуценка. За свідченням М. Вересня, роль цього політика у тій непростій, але надзвичайно важливій розмові була досить значною: «Я ніколи не забуду, коли 24 серпня Гуренко вмовляв в кінозалі комуністів голосувати за незалежність, «це означає, що треба було їх вмовляти...»² ...Я не думаю, що Станіслав Іванович їх по-справжньому «вмовляв», адже перед цим доленосним обговоренням була величезна кількість бесід, розмов і дискусій. Очевидно, у цей момент він просто «перед всіма розкрив усі карти», адже у «групі 239» були не лише очільники, які грали у велику політику, а й пересічні виконавці, які не завжди знали всі нюанси політичної гри, але у потрібний момент (коли і як скажуть), підкоряючись партійній дисципліні, натискали відповідну кнопку. Цю думку підтверджує і В. Івасюк: «Просто-напросто, оцей акт, святий текст наповнили чим? Владою і грішми. Купили і пояснили потім довбаним, тим, хто не розумів. Бо багато людей стартово, це знали, але не всім же могли сказати. Да, їм пояснили. А що власне ви втрачаєте? Навпаки, ви придбаєте можливість ще більше збагачуватися, швидко, незалежно від Москви».³

Реакція присутніх на слова С. Гуценка була неоднозначною. Одні схвально кивали головами, інші мовчки розмірковували. У ході обговорення секретар Сторожинецького райкому КПУ Чернівецької області Жук висловив думку, що хотів би бачити того розумника, який склав цей документ. Ніби передбачаючи такий розвиток подій у цій залі був присутнім співавтор Акту Л. Сандуляк. (Напередодні цього доленосного обговорення, коли він направився до кінозалу, де засідали комуністи, В. Чорновіл сказав йому «що він не туди йде». На що Л. Сандуляк відповів, що саме туди, бо у Народній Раді нема кого агітувати за прийняття Акта проголошення незалежності України, а комуністів треба переконувати в необхідності проголосувати «за».) Він підвівся і звернувся до присутніх з такими словами: «Я розумію глибину вашої відповідальності за прийняття цього доленосного історичного документа. Але український народ уповноважив вас приймати такі рішення. Давайте спрогнозуємо, що станеться, якщо ви не приймете Акта проголошення незалежності України. Гадаю, вам не вдасться вийти з цього приміщення. Вгляньте у вікно: там понад 50 тисяч громадян України очікують на ваше позитивне рішення. А якщо ви приймете цей Акт, то чи вдасться вам, пане Станіславе, вивести на вулицю на

---

¹ Акт про незалежність України // Літературна Україна. — 1991. — 29 серпня. — С. 1.

² Інтерв'ю з Миколою Вереснем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/>

³ Інтерв'ю з Валерієм Івасюком // Архів Д. Яневського.

знак протесту бодай робітників «Арсеналу», що завжди у новеньких комбінезонах, маючи однакову військову виправку, виходять публічно підтримувати Комуністичну партію? Думаю, що не вдасться. Часи не ті. Але якщо ви хочете знати думку народу, то прийміть документ і винесіть його на всенародне обговорення»¹.

І ось наступив момент голосування. Верховна Рада, попри свою комуністичну більшість, ухвалила його дивовоижно дружно: «за» проголосувало 346 депутатів, «утрималося» 13 (чортова дюжина) і «проти» був лише один — російськомовний депутат Альберт Корнеєв. Коли у одному з інтерв'ю часів незалежності Л. Кравчука запитали, чи очікував він на такі результати, Леонід Макарович відверто відповів: «Ні. Я не очікував. Я найбільше думав, що буде 290, після розмов. Я ж бачив: особливо погану позицію займала Одеська область, таку, як і зараз: ти їх не зрозумієш, цих одеситів. Полтавська була така якась, Кіровоградська незрозуміла, навіть Черкаська, — я не знав до того, що там такі сильні комуністичні засади в цих областях, я думав, що це — Україна, а вони настільки були консервативні і радикальні з точки зору комунізму,

Мітинг на площі біля Верховної Ради України. Київ, 24 серпня 1991 р.

Фото: Центральний державний кінофотофоноархів України ім. Г. С. Пшеничного

¹ Сандуляк Л. ГЧП. Проголошення незалежності України // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 111—112.

це просто диво було дивне. але коли я побачив на табло триста... сорок, здається... Це історичний момент!»¹. Оцінюючи результати голосування, народний депутат В. Карпенко теж висловлював своє певне здивування: «Що за феномен, що за метаморфоза? — задавалося, цими питаннями багато людей. власне, й Народна Рада — ініціатор цього історичного документа — не сподівалася на таку легку перемогу, тим більше, що практично група-239 завжди агресивно протистояла будь-яким її пропозиціям»².

А справді що за феномен, що за метаморфоза?

Виступаючи у 2016 р. на круглому столі «Роль Верховної Ради України в проголошенні та утвердженні незалежності української держави», Л. Кравчук резонно зауважив: «Як так сталося, що в залі 370 комуністів і тільки 80 національно-патріотично зорієнтованих людей проголосували спочатку за Декларацію, а потім про Акт? Ось запитання. Я думаю, що на нього ще немає повної відповіді ні нашої історичної науки, ні нашої політичної науки»³. Це питання залишається актуальним і без чіткої відповіді і нині.

Так чому комуністи підтримали Акт про незалежність України?

Однозначної відповіді тут бути не може. Ймовірніш за все спрацював цілий комплекс факторів — суспільно-політичних, економічних, психологічних та ін. При чому були фактори загальні, які діяли на всю «групу 239», а були й індивідуальні. У результаті практично у кожного депутата-комуніста міг бути свій індивідуальний набір факторів, що зумовив його мотивацію до голосування. На нашу думку, ключову роль відіграли наступні чинники:

1. *Існування напрацьованої у ході роботи над Декларацією про суверенітет моделі компромісу між «більшістю» і «меншістю», що став підґрунтям підтримки комуністами розвитку української державності* (Ось як про це сказано у стенограмі засідання Верховної Ради від 16 липня 1990 р.:

Кравчук Л. М., секретар ЦК Компартії України (Ямпільський виборчий округ, Вінницька область): «Я не хочу називати дати, я не хочу називати рішення, які приймали комуністи України, але саме історична справедливість вимагає того, щоб ми сьогодні в цьому залі сказали, що **комуністи України були з народом. Вони засвідчили своє бажання і прагнули до цього, і зробили немало, в тому числі і в цьому залі, для того, щоб цей день настав** (виділено — О. Б.)».

---

¹ Кравчук Л. Вирішити історичну проблему «Титаніка» — СРСР // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 12.

² Карпенко В. На порозі нашої незалежності // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 127.

³ Матеріали круглого столу «Роль Верховної Ради України в проголошенні та утвердженні незалежності української держави» /Укладачі Железняк О. Л., Крижанівський В. П., [ФОП Москаленко О. М.], 2016 р. — С. 5.

Шульга М. О., завідуючий відділом національних відносин ЦК Компартії України (Лутугинський виборчий округ, Луганська область): «Декларація сплвила в собі думки різних людей, різних політичних течій. **Це один з перших наших прикладів тієї консолідації, тих розумних Компромисів, без яких неможливо нам, нашій Україні досягти добробуту, демократії, гуманного суспільства...** (виділено — О. Б.) Я хотів би подякувати весь зал, який був не тільки не байдужим, а надзвичайно активним, і завдяки цьому ми створили документ, який є спільним нашим надбанням на подальше наше співробітництво» (виділено — О. Б.).

Юхновський І. Р., керівник Львівського відділення статистичної фізики Інституту теоретичної фізики АН УРСР (Червоноармійський виборчий округ, Львівська область): «Леонід Макарович виступав і вітав вас як представник від Комуністичної партії. **Я повинен сказати, що тут зібралися всі одnodумці. Всі ми, які тут є, хочемо одного — хочемо суверенної України. І цієї суверенної України ми всі добилися** (виділено — О. Б.)¹. Важливість досягнутого компромісу у процесі вітчизняного державотворення визнавав і Левко Лук'яненко: «Рік перед цим (проголошенням акту про незалежність України — О. Б.), 16 липня, ВР ухвалила програму будівництва незалежної України під назвою Декларація про державний суверенітет України. Ця програма так само була схвалена більшістю. Без комуністів процес не пішов би.»²

2. *Вплив демократизаційних процесів доби перебудови* (Л. Лук'яненко: «Чому вони (комуністи — О. Б.) проголосували? Тому що процес демократизації всього Радянського Союзу до 91-го року набув широкого розмаху»³

3. *Еволюція поглядів під впливом розширення доступу до інформації та реформаційних процесів у СРСР*. Згадуючи про фактори, які у період перебудови вплинули на його світобачення і політичну позицію «член групи-239» Б. Качура (Член Політбюро ЦК КПУ — у 1980—1990 рр.; секретар ЦК КП України у 1982—1990 рр.) зазначає, що ще у 1989 р. коли він працював у Верховній Раді Радянського Союзу і займався складанням річного бюджету країни, то вперше побачив реальні цифри союзного бюджету. «І мені було дуже неприємно, — підкреслює Борис Васильович, — коли я побачив інвестиції, які вкладалися в розвиток тієї чи іншої республіки...» От, якщо в цілому на одну людину в Радянському Союзі приходилося на рік 760 крб інвестицій..., то у Росії приходило 938 крб, у Казахстані -десь близько 800 крб, а в Україну приходи-

¹ Стенограма засідання Верховної Ради Української РСР вд 16 липня 1990 року. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4410.html>

² Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

³ Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

лось всього 560 крб» Це при тому, як акцентує Б. Качура у спогадах, що вклад України у загальносоюзний бюджет «був досить таки великий»: у сільському господарстві, займаючи близько 2,6 % земель, зайнятих у сільському господарстві СРСР, Україна давала 23—24 % усього обсягу сільськогосподарської продукції Радянського Союзу. Металургія України давала 50 млн тонн сталі, — це майже половина того, що давав Радянський Союз, 38 млн тонн прокату, 100 мільйонів тонн руди і т. д. «Але коли я взяв і подивився, а куди дівались кошти, — акцентує Борис Васильович, тут же Міністерство чорної металургії, збираючи кошти всі, виділяло більше коштів на Магнітку, на Челябінськ, і зовсім мало на Макіївку, на той же Маріуполь і так далі...» Висновок Б. Качури красномовний: «Але ж, не можна було цього не бачити..., що тут підхід зовсім не такий, як би ми хотіли. І тому, коли річ йшла про самостійність, про незалежність, так вона йшла про те, щоб Україна займала належне їй місце»¹.

Доречно зазначити, що під тиском суспільних настроїв навіть КПУ на XXVIII з'їзді прийняла резолюцію про державний суверенітет.

4. *Бажання змінюючись мати перспективу* (О. Мороз: «... якщо пленум ЦК, який повинен відбутися найближчим часом, не візьме на себе сміливість заявити про автономізацію комуністів України, то я беру на себе відповідальність організувати Українську комуністичну партію»)².

5. *Боязнь за майбутнє суспільства, партії та власне.* (А. Мартинюк: «Виходячи з тої ситуації, яка складалася, вище політичне керівництво кожної із компартій союзних республік, відповідно вище керівництво кожної союзної республіки, бачачи, розуміючи, аналізуючи процеси, які відбуваються в єдиній партії, в єдиній державі, і мабуть, більше усвідомлюючи, ніж ми на своїх посадах, я й зі своєї посади говорю, що твориться в країні у вищому політичному керівництві, шукали шляхів, шукали можливості збереження партії і збереження суспільства, і збереження держави. І один з таких шляхів був саме пошук дійсно більше суверенітету, більше незалежності, більше державності кожної союзної республіки». В. Філенко: «Комуністи боялися Єльцина. Вони думали, що краще зберегти уламок СРСР в Україні, ніж мати справу з демократичною Росією. Тож інтриги у тому, чи проголосують комуністи за незалежність, не було». О. Мороз: «Підтримали, бо розуміли: царські ігри в Москві можуть погано закінчитися для України...». Г. Крючков: «Ви подивіться, партію забороняють, репресії... Єльцин уже демонстративно, в присутності Горбачова, підписує указ про заборону компартії. Багато людей просто перелякалися і проголосували. За все що завгодно тоді, мабуть, проголосували б. Я кажу дуже такі, мабуть, образливі слова, для людей, які це рішення приймали, але

¹ Інтерв'ю з Борисом Качурою, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/360/>

² Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

знаючи багатьох, думаю, що саме цього вони не знали: що з ними буде далі...» В. Гриньов: «...тоді комуністи не були патріотами незалежності, це був спосіб саморяттування. Треба чітко розуміти, що прийняття Акту про незалежність 24 серпня — це не є перемога демократичних сил в Україні, це просто була реакція комуністів на неприємні явища, які раптом з'явилися ззовні». Л. Танюк: «Незалежність... була способом самозбереження в такому чисто історичному аспекті, самозбереження і компартійної еліти, і тієї інтелігентної еліти, яка була»¹.

І. Плющ: «...тоді був такий час, що після путчу в Москві у Верховній Раді ясно було видно, що 250—260 депутатів... проголосують в ім'я незалежності, не рахуючись ні з чим... якщо після цього да почнуть розбиратися... (комуністи більшості — О. Б.) хотіли відмежуватися від такого ЦК, від такого керівництва, від такого Політбюро, від таких ортодоксів. І вони це зробили від страху, і на всякий випадок...»².

6. *Несприйняття факту здобуття Україною незалежності як серйозної загрози існуванню СРСР* (Г. Крючков: «Незалежність якось не сприймалась ще, як повний розрив Союзу...» Б. Качура: «Коли мова йшла про незалежність — за це всі, економічна незалежність — так. Але мова про те, щоб розвалити Радянський Союз, щоб кожен став зовсім самостійним, не йшла про це мова.»)³.

Іван Плющ.

Фото: С. Семенець (uk_soborna)

¹ Хоменко С. «Шановні бандерівці»: як приймали акт про незалежність України. — https://www.bbc.com/ukrainian/politics/2013/08/130822_independence_rada_sx;

Почему коммунисты Украины голосовали за независимость. — <https://www.svoboda.org/a/27915498.html>; Інтерв'ю з Георгієм Крючковим, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/516/>; Інтерв'ю з Володимиром Гриньовим, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/239/>; Інтерв'ю з Адамом Мартинюком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 2.- <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/603/>; Інтерв'ю з Лесем Танюком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 4.- <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/298/>

² Інтерв'ю з Іваном Плющем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 5. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/636/>

³ Інтерв'ю з Георгієм Крючковим, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/516/>; Інтерв'ю з Борисом Качурою, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/360/>.

7. *Певна поміркованість та виваженість демократичного крила парламенту, у якому переважили сили, що не вимагали одночасного пакетного прийняття Акту про незалежність і декомунізаційних законів.* З цього питання у демократичному таборі була гостра дискусія. Виступаючи у сесійній залі, В. Гриньов наголошував: «Я думаю, що ніхто з вас не може сказати, що я проти незалежності України. Але я бачу грізну небезпеку сьогодні в тому, що ми приймаємо цей акт ізольовано. Без гасіння проблем декомунізації України цей акт стане порожнім місцем. Ми створимо тоталітарне комуністичне суспільство на Україні. Я пропоную цей акт приймати тільки в пакеті з питаннями, в яких буде руйнуватися тоталітарне суспільство на Україні. Інакше історія нам цього не пробачить...»¹ Під впливом цих ідей та настроїв, частина депутатів від Народної Ради звернулась до Л. Кравчука з тим, що у сесійній залі немає можливості прийняти жодного документа, оскільки «ми не можемо брати незалежність з рук комуняк». На що Леонід Макарович відповів: «А від кого тоді? Тут 450 депутатів, і з них 375 комуняки. Від кого? Немає у нас інших». Тоді представники опозиції запропонували спочатку розпустити Верховну Раду, а потім обрати нову, яка і проголосує за незалежність. На що досвідчений політик/номенклатурник відповів «Ну ви як діти. Поки буде існувати радянська влада та Комуністична партія, оберуть тих, кого обрали»². Урешті-решт прагматизм взяв гору. Так народилась формула «спочатку незалежність — потім декомунізація», яка значною мірою і забезпечила успіх при голосуванні за Акт незалежності України.

8. *Чітка поляризація політичних позицій під впливом пугачу.* (Л. Кравчук: «Ви знаєте, от сила цього серпня 91-го року полягала в тому, що ті, хто коливався, кажуть, «болото», не примкнув ні до того, ні до того, вони остаточно визначились і перейшли до конструктивної частини...»³

9. *Психологічний тиск та вплив «фактора вулиці».* (Д. Павличко: «... був страх цих людей (комуністів-депутатів — О. Б.) — навколо Верховної Ради 100 тисяч людей ходить, видно, що весь народ український цього (прийняття Акту про незалежність України — О. Б.) хоче, принаймні, вони так відчували...»)⁴

10. *Потужна агітація (кажучи термінологією компартійних номенклатурників, «організаційно-виховна робота»), в основі якої лежали дві тези*

---

¹ Стенограма пленарного засідання Верховної Ради Української РСР. 24 серпня 1991 року. Засідання друге, вечірнє. — <https://portal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4595.html>

² Романюк Р., Попадюк Ф. — «Став, бо задушу». 6 днів серпня, коли з'явилась Україна. — <https://www.pravda.com.ua/podcasts/5fee9b842e098/2021/01/1/7278743/>

³ Кравчук Л. «Усна історія незалежної України — 1988–1991» // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 548.

⁴ Інтерв'ю з Дмитром Павличком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/497/>

«організаційно працювати» (Л. Кравчук) і «виховувати» (Л. Лук'яненко) (Л. Кравчук: «Його (Акт про незалежність України — О. Б.) підтримали 346 депутатів. Навіть комуністи голосували «за». У цьому не сумнівався. Протягом кількох днів до цього працював з керівниками областей. Хотів дізнатися, як голосуватимуть депутати. Після перемовин зрозумів, що за Акт голосуватимуть не менше 300 депутатів»¹. Л. Лук'яненко: «Із 15 травня 1990 року, коли вперше зайшли до зали, ми взялися виховувати комуністів. Від Гельсінської спілки ми створили групу «За незалежність». Спочатку було 23 людини, потім 28. Ми виховували комуністів усюди: з трибуни, в коридорі, в туалеті, в буфеті... За два місяці ми їх так переагітували, що вони 16 липня проголосували за програму будівництва незалежної України. Звичайно, рух до демократії був широкий і позитивний... Наша з ними дискусія наблизила їх до розуміння, що Україна має бути самостійною державою.»². Думку про різноманітність і тотальність «виховної» роботи з комуністами підтверджує і В. Шишкін: «Хмара не соромлячись говорив, що з кожним нормальним комуністом (у нього було таке слово «нормальним» — думаючим) в курилці, в туалеті, в кулуарах проводив бесіду»³. Різкіше про методи «виховної» роботу націонал-демократів з комуністами висловився Лесь Танюк: «Звичайно, проголосували вони за це (Акт про незалежність України — О. Б.) під колосальним впливом Народної ради., перед тим, ми прямо з ножом до горла до них ішли, — або Ви загинете, або Ви зробите так, як ми хочемо.»⁴.

11. *Звичка комуністів наслідувати дії Центру.* (Л. Лук'яненко: «У Росії Єльцин проголосив декларацію про державний суверенітет РФ. Українські комуністи звикли бігти за московським возом, то вони біжать і за московськими саньми. Вони собі зрозуміли, що можуть проголосувати за Україну. Це був значний чинник.»⁵).

12. *Суперечливий вплив на процес голосування матеріального фактора.* З одного боку, у більшості комуністів ще не було ні власного бізнесу, ні активів у банках, тому їм не було чого втрачати. (Л. Лук'яненко: «У комуністів тоді не було свого бізнесу, своїх інтересів. У дискусії вони були чесні, бо історична правда була на нашому боці». Л. Кравчук: «Просто ті люди не мали в банках активів, і їм нічого було втрачати. Тому проголосували за те, що було найваж-

¹ Екс-президент 82-річний Леонід Кравчук розповів, чим ласуватиме на День Незалежності. — <https://ukr.media/ukrain/272361/>

² Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

³ Інтерв'ю з Віктором Шишкіним // Архів Д. Яневського

⁴ Інтерв'ю з Лесем Танюком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/298/>

⁵ Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

ливішим для них — УКРАЇНА. А якщо в банках багато активів, а ще більше власності, то є що втрачати, і є над чим подумати — голосувати чи не голосувати. Ось чому всі Верховні Ради після першої вже голосують через гаманець, тому що політика для них набула «зеленого» кольору.)¹

З іншого боку — у цей час уже було дано старт приватизації, і частина «групи 239» готова була перетворити її у номенклатурну «прихвизацію». На думку тодішнього народного депутата С. Волковецького: «Сам процес і мотиви проголошення України засвідчили, що тодішня компартійна еліта далеко не в першу чергу керувалася національними інтересами України, її перспективою. Особисті інтереси, влада, а потім бізнес за допомогою влади — тільки цим можна пояснити приватизацію-прихвизацію, яка перетворилася у справжнє пограбування народу. Звідти ідуть джерела формування сьогоднішньої кланової олігархічної системи правління, безпрецедентна торгівля національними інтересами на шкоду народу»². За цих обставин, як не парадоксально, у обох цих груп — і у тієї, якій «не було чого втрачати», і у тієї, яка розраховувала на перспективне збагачення, була своя мотивація голосувати за незалежність України.

13. *Розуміння частиною комуністів, що незалежність України відкриває як для країни, так і для для них особисто нові можливості та перспективи* (Відповідаючи у одному з інтерв'ю часів незалежності на питання журналіста В. Портникова: «У вас не було тоді (24 серпня 1991 р. — О. Б.) відчуття, що ваша політична кар'єра закінчується з усім цим?», О. Мороз відповів: «Ні. У мене було таке враження, що вона починається. Був розрахунок на те, що стартові можливості прекрасні, колосальні. Якби ми розвивалися по нормальному демократичному шляху, як європейські країни, то мали б зовсім іншу країну.»)³

14. *Послаблення партійної дисципліни та посилення центробіжних рухів у лавах «групи 239».* (Характеризуючи стан справ у таборі комуністів перед прийняттям Декларації про державний суверенітет України, В. Василенко, вітчизняний правник, який брав участь у розробці цього документа, акцентував: «Комуністи дотримувались партійної дисципліни, але тоді дисципліна була вже не така, як в 1937 році. За інакодумство вже не розстрілювали, не відсиляли вже у концтабори. І в (комуністичній) групі «239» були суверен-ко-

---

¹ Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>; Матеріали круглого столу «Роль Верховної Ради України в проголошенні та утвердженні незалежності української держави» /Укладачі Железняк О. Л., Крижанівський В. П., [Фоп Москаленко О. М.], 2016. — С. 5.

² Волковецький С. До 20-ї річниці проголошення незалежності України// Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. С. 198—199.

³ Почему коммунисты Украины голосовали за независимость. — <https://www.svoboda.org/a/27915498.html>

муністи, люди з життєвим і професійним досвідом, які стояли на українських позиціях. І вони проголосували так, як підказувала їм їхня совість і бачення майбутнього України. Тобто, комуністи не були однорідними»¹. Уже на початку серпня 1990 р., за даними ЦК КПУ, з 380 комуністів, які стали народними депутатами, 44 були виключені або заявили про свій вихід з партії, з них 40 увійшли до опозиції. Але дезінтеграційні процеси у лавах комуністичної більшості йшли далі... і у листопаді 1990 р. Політбюро ЦК КПУ змушене було констатувати, що на «послідовних партійних позиціях» залишалося на той час близько 200 народних депутатів².

Після путчу ці дві тенденції (послаблення дисципліни та посилення центробіжних рухів) у лавах комуністів-депутатів лише посилились та поглибилися. У цьому контексті характерно, що 22 серпня 1991 р. на питання кореспондента газети «Інdependent»: «Як вплинуть, на вашу думку, останні політичні події на депутатську «групу 239»?» Л. Кравчук відповів: «Скажу, що такої групи сьогодні у нас немає. Це на перших порах у списку однієї з груп було 239 депутатів. А зараз пройшло розшарування, далі розмежування позицій депутатів... утворились інші групи, сформувалися інші партії»³. На поступову диференціацію у лавах народних депутатів-комуністів вказує і В. Шишкін: «Група 239 була, але це не відображає комуністичне середовище того парламенту... Коли ви відкриваєте книгу народних депутатів... я нарахував, їх (комуністів — О. Б.) 375 чи 376, тоді де різниця між 239 і 375 чи 376, куди вона ділася, вони ж всі сиділи в парламенті. Я їх поділив на три групи, незважаючи на цю групу 239: ті, які... згадали, що вони спочатку українці. Друга група, яка хотіла зберегти себе при владі і зрозуміла, що московський центр вже рухнув, якщо ще не остаточно, то завтра рухне, немає перспективи. Для збереження влади вони зрозуміли, що краще мати синицю в руках, ніж журавля, який десь літає... І третя група — це ортодоксальні комуністи... Сама компартія фактично була розшарована, із тими першими двома групами, особливо які відчували себе українцями, якраз було дуже комфортно працювати на агітацію»⁴.

15. *Наростання розбіжностей між партійною номенклатурою — з одного боку, і радянською та господарською — з іншого.* Ще під час прийняття Декларації про державний суверенітет України народний депутат О. Барабаш помітив якісні зміни у поведінці комуністичної більшості: «...**Це вже не були**

---

¹ Хотин Р. Як Україна стала «майже незалежною» ще за СРСР. 30 років Декларації про державний суверенітет. — <https://www.radiosvoboda.org/a/30725645.html>;

² Литвин В. Від Декларації про державний суверенітет — до незалежності України // Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 1. — Житомир: Рута, 2011. — С. 18.

³ Зустріч Голови Верховної Ради Української РСР Л. М. Кравчука з зарубіжними журналістами. // Голос України. — 1991. — 24 серпня. — С. 3.

⁴ Інтерв'ю з Віктором Шишкіним // Архів Д. Яневського.

комуністи за переконанням, це були члени партії (виділено — О. Б.), і я скажу своє спостереження, дуже багато особливо, скажімо, господарських керівників тяжилися своїм якимось, я би так сказав, підлеглим становищем порівняно з партійними функціонерами... їх приваблювала економічна самостійність... вони дуже активно брали участь у розробці потім закону про економічну самостійність, про підприємства і так далі»¹. З плином часу та поглибленням перебудовчих процесів, які переміщували політичне ядро влади у Ради, а економічні важелі у господарські структури, саме радянсько-господарській частині номенклатури стало вкрай не вигідно залишатися під контролем партії, оскільки вона перестала приносити дивіденди, але разом із цим залишалася для них «вуздечкою», що не дозволяла перетворитися на повноправних власників. За цих обставин здобуття Україною незалежності для цієї групи номенклатурних працівників було шансом остаточно позбутися партійного контролю². Очевидно, саме радянсько-господарська номенклатура, що була частиною комуністичної більшості, у першу чергу і почула тезу з виступу І. Юхновського про те, що після проголошення незалежності України відбудеться департизація, у результаті якої «люди спокійно залишаються на своїх робочих місцях, але звільняються в першу чергу від тягаря парткомів».

16. *Зростання настроїв пасивності та апатії у лавах комуністичної більшості.* Аналіз роботи депутатів-комуністів, проведений у відділах ЦК КПУ на початку серпня 1990 р., показав, що лише третина з них істотно впливала на діяльність Верховної Ради, вносила пропозиції та доповнення до законопроектів, активно використовувала в політичних цілях депутатську трибуну, засоби масової інформації. Разом із тим, майже половина народних депутатів від КПУ мала слабку професійну підготовку: відчувалися брак правових знань, нездатність швидко і точно формулювати свої думки, небажання розібратися в аргументації опонента. Кожний десятий з них жодного разу не виступив на пленарних засіданнях і не виявив активності в постійних комісіях³.

17. *Намагання комуністичної більшості, враховуючи «реальний розклад» сил у Верховній Раді, зберегти шанси для маневру* (І. Плющ: «Я вам хочу сказати, що в тій Верховній Раді було 375 чи 376, я зараз не пам'ятаю, комуністів, з яких сформувалася «група 239».... То вже ж 130 не пішло майже в цю «групу». Так от уявіть: 130 і 120 чи 130 демократів, — то це вже 260. А для прийняття рішення достатньо 226. А у нас така свідомість: якщо будемо упиратися чи не будемо, а рішення все одно прийнято, то як же я прозивав? То я, і я «за» тоді... І от, відчуваючи, що все одно рішення буде прийнято, що розстановка сил

¹ Інтерв'ю з Олександром Барабашом // Архів Д. Яневського.

² Кузьменко Ю. В. Партійно-радянська номенклатура в умовах суверенізації УРСР (березень 1990 — серпень 1991 рр.). — Український історичний журнал. — 2013. — № 4. — С. 39.

³ Литвин В. Від Декларації про державний суверенітет — до незалежності України // Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 1. — Житомир: Рута, 2011. — С. 18.

у Верховній Раді така, що буде прийнято рішення, та ортодоксальна частина комуністів, там біля сотні десь, які, відверто скажу, на всякий випадок проголосували, щоб потім... можна було маневрувати...»¹)

18. *Тактичні маневри комуністів у розрахунку на те, що референдум «поставить все на свої місця».* (Д. Павличко: «...в перерві, потім ми з комуністами зібралися, Юхновський і я, ми пішли на фракцію комуністів, там їм сказали, що «Голосуйте за цей проєкт чи ні!» Ну, вони сказали: «Давайте референдум!», — сподіваючись, що на референдумі все це буде завалено. Ми сказали: «Добре, хай буде референдум». І. Заєць: «Комуністам треба було заховатися за волю народу. Вони начебто не могли проголосувати за незалежність. Але оскільки буде референдум, це ж «дозволяємо народу вирішити свою долю».)²

19. *Спроба використання частиною «групи 239» Акту про незалежність у якості інструмента збереження в Україні «комуністичного заповідника».* Характеризуючи погляди і позицію значної частини «групи 239» під час прийняття Декларації про суверенітет України, депутат із Народної ради С. Соболев зауважував: «Вони вважали, що проголошення незалежної Української держави дасть їм можливість відокремитися від ельцинської Росії, яка просулася набагато далі в ситуації свободи слова і демократизації. І вони вважали, що саме автономізація України дасть можливість законсервувати на території України той устрій, який є. Розклад був такий: з одного боку 239 депутатів — це Компартія, з іншого Народна рада, яка налічувала приблизно 135 чоловік. І все це давало їм підстави вважати, що вони зможуть і надалі контролювати парламент, а через нього і все інше»³. У цьому контексті ймовірно за все, у серпні 1991 р. частина комуністичної більшості українського парламенту могла вбачати у Акті про незалежність своєрідний інструмент відмежування від ельцинської Росії та збереження в Україні «комуністичного заповідника».

Цю думку підтверджує і В. Філенко: «Чому комуністи голосували? Вони злякалися тих процесів, які відбувалися в Росії. І злякалися, так би мовити, на той час демократичної позиції Єльцина. І вони хотіли до певної міри... **вони хотіли так, бути більшою рибою в меншому ставку. Зробити заповідник комунізму в Україні** (виділено — О. Б.). Вони ж від всього відмовилися. Мова українська — будь ласка, тризуб — скільки завгодно, синьо-жовтий прапор — та ясна річ, партквитки, та ну, вони нам самим заважають. Вони одного не від-

¹ Інтерв'ю з Іваном Плющем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 5. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/636/>

² Інтерв'ю з Дмиром Павличком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/497/>; Романюк Р., Подпюк Ф.—«Став, бо задушу». 6 днів серпня, коли з'явилась Україна. — <https://www.pravda.com.ua/podcasts/5fee9b842e098/2021/01/1/7278743/>

³ «Перша незалежність». 30 років тому була ухвалена Декларація про державний суверенітет України. Спогади, оцінки. — <https://novynarnia.com/2020/07/16/suverenitet/>

давали: вони не віддавали крісла і себе рідних у цих кріслах. Вони не віддавали владу. І вони були готові голосувати»¹.

Дуже чітко дає оцінку подібним настроям та позиції старої номенклатури, що складала основу «більшості» в українському парламенті, Є. Гайдар: «Комуністична олігархія сама стала могильником свого ладу, втім, корисливим, який сподівається збагатитися на власних похоронах, точніше, перетворити похорон свого ладу в своє звільнення від нього і народження нового... теж номенклатурного ладу»².

Якщо уважно підійти до аналізу перерахованих чинників, то можна дійти висновку, що структура мотивів поведінки депутатів-комуністів під час голосування за Акт незалежності України певною мірою відповідає «піраміді Маслоу»:

Є. Гайдар: «Комуністична олігархія сама стала могильником свого ладу, втім, корисливим, який сподівається збагатитися на власних похоронах, точніше, перетворити похорон свого ладу в своє звільнення від нього і народження нового... теж номенклатурного ладу».

Потреби в безпеці (потреби в захисті від фізичних і психологічних небезпек з боку навколишнього світу і впевненість у безпеці на перспективу); *Соціальні потреби* (потреби в приналежності до чого-небудь або кого-небудь, підтримки); *Потреби в повазі* (потреби в особистих досягненнях, компетентності, повазі з боку оточуючих, визнанні);

Потреби в самовираженні, самореалізації — потреби в реалізації своїх потенційних можливостей і зростанні як особистості.

Цікаво, що у сесійній залі під час голосування було фактично нівельовано основний недолік теорії Маслоу, який зводиться до того, що їй не вдалося врахувати індивідуальні відмінності людей. Як вже зазначалося, практично у кожного депутата-комуніста був свій індивідуальний набір факторів, що, з одного боку, створював критичну масу і зумовив його персональну мотивацію до позитивного голосування, з іншого — фактично забезпечував сумарне колективне досягнення одного і того ж результату незалежно від намірів та мотивів. Дуже точно цей феномен, в основі якого лежить потреба у незалежності, розкриває у своїх спогадах академік К. Ситник, який був членом ЦК Компартії України у 1982—1990 рр.: «Була значна кількість людей, які щиро внутрішньо все-таки хотіли незалежності, самостійності... Більшість людей мріяло, навіть керівних, навіть той же Щербицький відчував на собі тиск там, де його могло б не бути. Тому очікування, може це різна незалежність, різна міра незалежності, але у кожного бажання цієї незалежності було...»³.

¹ Інтерв'ю з Володимиром Філенком // Архів Д. Яневського.

² Гайдар Е. Т. Власть и собственность: Смуты и институты. Государство и эволюция. — СПб.: Норма, 2009. — С. 256.

³ Інтерв'ю з Костянтином Ситником, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/412/>

Лаконічну і фактично інтегральну характеристику тогочасного складу Верховної Ради України, яка проголосувала за Акт незалежності України, дав В. Пилипчук: «Повертаючись до пам'ятних днів проголошення Незалежності, слід відмітити, що перший склад Верховної Ради був високоінтелектуальним і вільним від корупції, а розбіжності в ідеологіях не стали антагоністичними, не стали перепоною в завоюванні незалежності, бо носії ідеологій керувались і розумом, і почуттями. Почуттями відповідальності перед народом, перед історією. Керувались почуттями українського патріотизму, але не секрет, що деякі — острахом залишитися поза процесами (як варіант — поза посадами)»¹.

Після прийняття Акту про незалежність України Р. Лубківський запропонував внести в до зали Верховної Ради український прапор, а В. Чорновіл вніс пропозицію підняти національний прапор над куполом парламенту. У залі піднявся сильний шум, депутати висловлювали дуже широку палітру емоцій: від гарячої підтримки — до цілковитого несприйняття. На думку ініціаторів цих символічних дій з національним прапором, для такого розвитку подій було щонайменше три переконливих аргументи: по-перше, Україна проголосила свою незалежність; по-друге, за свідченням В. Чорновола, саме цей прапор був на одному з танків, які захищали російський парламент; по-третє, мітингарі на вулиці кілька годин скандували: «Прапор на Раду». За цих обставин Л. Кравчук прийняв компромісне рішення: він дозволив внести прапор усередину Ради, нібито на знак торжества демократії в Москві, назвавши цей стяг «пам'ятним прапором, який був на танку, який захищав Верховну Раду РРФСР», але червоно-блакитний прапор над куполом змінювати тоді не стали, до внесення до Конституції змін про символіку. Прапор вносили під пісню, яку співали депутати, «Ой у лузі червона калина...»².

У одному з інтерв'ю часів незалежності Л. Кравчук розкрив першу реакцію Б. Єльцина та М. Горбачова на Акт проголошення незалежності України і висновки які він з цього зробив: «Я Єльцину потелефонував і сказав, що в нас отака ситуація, Горбачову також. Що ситуація дуже складна у Верховній Раді... «Ну, що ж, — Єльцин сказав, — ну, це нормально». — А Горбачов каже: «Що, як же воно, ну, що це означає?» А потім подумав і сказав: «Ну, це ж Верховна Рада приймає, а був же березневий референдум, де проголосували за Союз у березні, а Верховна Рада не може...відмінити березневий референдум, де більшість

---

¹ Пилипчук В. Законодавче забезпечення трансформації економічної системи України // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. С. 182.

² Народження України: Як приймали Акт проголошення незалежності. — <https://patrioty.org.ua/politic/narodzhennia-ukrainy-ia-k-priymaly-akt-proholoshennia-nezalezhnosti-foto-dokumenty-131020.html>; Плохій С. Незалежна Україна. — <https://www.istpravda.com.ua/articles/2019/08/24/156129/>

населення проголосувало за збереження Союзу. Після цієї розмови з Горбачовим у мене виникла зразу ідея прийняти рішення про референдум ...»¹.

Між тим суспільні процеси почали вибухово прискорюватися. Зважаючи на обставини, Президія Верховної Ради за короткий термін прийняла цілий ряд принципово важливих постанов: про власність Компартії України та КПРС на території України; про заборону діяльності КПУ та ін.

Що це за обставини? Чому всі питання, пов'язані з департизацією, у сесійній залі Верховної Ради активно блокувалися (навіть постанова, яку запропонував Володимир Гриньов, — про опечатування комітетів Комуністичної партії — не набрали необхідної кількості голосів), а тут Президія парламенту, у якій комуністи переважали ще більше, ніж у Верховній Раді, раптово і швидко прийняла рішення? Що переконало самого Л. Кравчука, який за його визнанням «сам був не готовий до департизації» («Я, — характеризує свою позицію на той момент Леонід Макарович, — не був переконаний, що цей крок приведе до полегшення ситуації в країні, а не стане причиною загострення конфлікту, в тому числі у Верховній Раді»)?

Причин для таких дій Президії Верховної було щонайменше три: по-перше, висновки Тимчасової комісії, створеної для перевірки діяльності посадових осіб, органів влади у дні державного перевороту 19—21 серпня 1991 р.; по-друге, це обнародувана В. Чорноволом шифротелеграма, яку надіслав ЦК Компартії України в усі обкоми партії із закликом і рекомендаціями підтримати ДКНС (напередодні 24 серпня, коли у Верховній Раді ламалися списки стосовно питання про департизацію, інформації про існування цього документа ще не було); по-третє, вибухоподібна реакція народних мас України на дії комуністів, які підтримали путчистів (адже на місцях дуже важко було втаїти шило у мішку»). Але події розгорталися не так вже й просто.

26 серпня 1991 р. рішенням Президії Верховної Ради УРСР було утворено Тимчасову комісію для перевірки діяльності посадових осіб, органів влади, управлінь, об'єднань і організацій у зв'язку з державним переворотом 19—21 серпня 1991 р. До її складу увійшов 21 народний депутат, зокрема Р. Богатирьова, Ю. Костенко, І. Салій, Л. Скорик, В. Шишкін та інші. Очолив комісію Ю. Гайсинський. Аналогічні комісії мали утворити Верховна Рада Кримської АРСР та місцеві ради народних депутатів, які повинні були опечатати службові приміщення партійних комітетів КПУ і взяти їх під охорону. Цього ж дня Президія Верховної Ради України тимчасово припинила діяльність КПУ до з'ясування усіх обставин, пов'язаних з її діяльністю під час державного перевороту.

Вже 30 серпня Президія Верховної Ради розглянула звіт цієї комісії. Ключовим аргументом/доказом реальної співпраці керівних органів КПУ з ініціа-

---

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 7. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

торами ДКНС стала шифротелеграма за підписом першого секретаря ЦК КПУ Станіслава Гуренка, другого секретаря Григорія Харченка і секретарів Валентина Острожинського та Анатолія Савченка, яку вони 19 серпня направили першим секретарям Кримського республіканського комітету, обкомів та Київського міськкому КПУ, яка фактично дублювала шифрограму з Москви від 18 серпня про необхідність підтримки ДКНС членами партії (зміст цього документу був обнародований лише завдяки рішучим діям В. Чорновола у Львові, адже шифротелеграма ЦК КПУ вже 20 серпня була відкликана, а 22 більшість її екземплярів знищено)¹.

Текст цього документу однозначно свідчив про співпрацю ЦК КПУ з ДКНС та його підтримку: «У зв'язку з введенням у ряді місцевостей країни надзвичайного стану Секретаріат ЦК рекомендує: оперативно зорієнтувати партійний актив, народних депутатів, керівників підприємств, колгоспів, радгоспів, організацій й установ на необхідність забезпечити спокій, твердий конституційний порядок і дисципліну, чітку, безперебійну роботу всіх підприємств, організацій і служб... У цій обстановці найважливіше значення має припинення екстремістських настроїв, недопущення будь-яких протизаконних дій, які можуть викликати безладдя, громадську непокору, привести до кровопролиття. Будь-які демонстрації, мітинги, маніфестації, страйки повинні бути заборонені... Сьогодні ключовим питанням є збереження СРСР... Будь-які дії, направлені на підрив Союзу, порушення радянських законів, прояви регіонального егоїзму повинні припинитися негайно... Зорієнтуйте керівників засобів масової інформації на необхідність утриматись від публікації будь-яких матеріалів, які можуть дестабілізувати обстановку. Секретаріат ЦК звертає увагу на те, що заходи, які приймаються керівництвом країни зі стабілізації обстановки і виходу з кризи, відповідають настроям переважної більшості трудящих і співзвучні з принциповою позицією Компартії України».

У іншій шифротелеграмі «українських комуністів» сказано ще конкретніше — «У зв'язку з введенням у країні надзвичайного стану найважливішою задачею партійних комітетів є сприяння Державному комітету з надзвичайного стану в СРСР. У всій практичній діяльності необхідно керуватися Конституцією і законами СРСР, документами, які видаються ГКЧП...».²

Після обнародування телеграми комуністична частина Президії була деморалізована і перелякана, але на захист Комуністичної партії активно виступив О. Коцюба. Розгорнулася дискусія. На засідання Президії терміново були викликані заступник Голови Ради міністрів УРСР К. Масик та міністр внутрішніх справ А. Васишин. Вони охарактеризували суспільно-політичну ситуацію в Україні, розкрили перед присутніми, які йдуть процеси, підкрес-

---

¹ Перша заборона Комуністичної партії України. — <https://www.pravda.com.ua/news/2002/01/11/2986279/>

² Справа про заборону. // <https://www.pravda.com.ua/news/2002/01/11/2986279/>

лили, що обкоми партії перебувають під серйозним натиском, засвідчили, що мітингуєчі мають намір штурмувати приміщення ЦК Компартії України, що ставиться питання про передачу всіх приміщень, які займав ЦК Компартії України, у власність Верховної Ради...¹ Ось тоді комуністична частина Президії остаточно злякалася і рішення про департизацію були прийняті. Спираючись на висновки комісії про те, що керівництво КПУ «своїми діями підтримало державний переворот і тим самим сприяло його здійсненню на території України», 30 серпня 1991 року Президія Верховної Ради України ухвалила указ про заборону діяльності Комуністичної партії України. Майно відповідних партійних комітетів мали взяти на свій баланс Верховна Рада Кримської АРСР та місцеві ради народних депутатів, тоді як майно Управління справами ЦК КПРС та ЦК КПУ переходило на баланс ВР України. Правовою підставою для заборони стала частина друга статті 7 Конституції Української РСР, що забороняла створення і діяльність партій, націлених на зміну конституційного ладу насильницьким шляхом².

Але ж знову не все так просто... Матеріали і висновки Тимчасової комісії для перевірки діяльності посадових осіб, органів влади, управлінь, об'єднань і організацій у зв'язку з державним переворотом 19—21 серпня 1991 р. дали підставу заборонити діяльність Компартії України. «Однак, — як згадує один з її членів О. Піскун, — комісія не завершила своєї роботи. Процес загальмувався, коли почали заслуховувати представників із ЦК КПУ, МВС, КДБ, Кабміну... дехто з них погрожував, інші рюмсали, хтось поводився пристойно, не змінюючи власних поглядів (наприклад, перший секретар ЦК КПУ Станіслав Гуренко). Між іншим, над стенограмою незабаром хтось попрацював, добре її відредагувавши. Я був дуже здивований, коли не знайшов там багатьох речей, які занотовував до свого записника. Коли ж дійшли до заслуховування Леоніда Кравчука, комісія, так і не зробивши остаточної висновку, фактично згорнула свою роботу – когось призначили послом, комусь дали іншу посаду... Не були навіть опубліковані документи. Більше того, сейф зі стенограмами

загадково зник, хоча й охоронявся хлопцями з КДБ...»³.

Отже, серпневий путч 1991 р. був не спробою державного перевороту, як вважають деякі фахівці,

Серпневий путч 1991 р. був не спробою державного перевороту, а саме державним переворотом.

¹ Кравчук Л. Вирішити історичну проблему «Титаніка» — СРСР // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 14—15.

² Указ Президії Верховної Ради України «Про заборону діяльності Компартії України» // <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1468-12#Text>

³ Піскун О. Роздуми напередодні 20-річчя незалежності // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 155—156.

а саме державним переворотом. Про це свідчать класичні риси цього виду політичних змін (відмова частини державного керівництва від лояльності до легітимної влади; авантюристичні дії вузького кола змовників; намагання здійснити не докорінну зміну влади, а лише зміну суб'єкта політичної влади; бажання однієї політичної групи — керівників держави, військових, представників силових структур — усунути від влади нелегітимним шляхом іншу групу; втручання військових у політичний процес керівництва державою; використання армії для здійснення психологічного тиску на суспільство), що виявили себе у подіях 19—21 серпня 1991 р. в СРСР. Специфічною особливістю серпневого державного перевороту була його незавершеність. Втім, тут як подивитися і оцінити. У цьому контексті російський дослідник О. Барсенков досить резонно і точно акцентує: «Складнощі розуміння подій 19—21 серпня полягають у тому, що **«путч» почали одні, а переворот зробили інші, протилежні сили»**¹.

Основними факторами, що протягом січня—серпня 1991 р. суттєво підкорегували громадську думку, кардинально змінили розклад політичних сил у суспільстві, підштовхнули його до радикальних рішень та дій, були криваві січневі події у Литві, березневий референдум та провал серпневого путчу консерваторів. Ці віхові події в режимі маятника розгойдали суспільну свідомість та розхитали пануючу систему. Своєрідним каталізатором цього процесу в Україні стала двоїстість, притаманна національній ментальності, що знайшла свій вияв у великій амплітуді чуттєвого життя українців, у досить динамічній зміні оцінок та рішень: від любові до ненависті, від ейфорії до розпачу, від пасивного споглядання до активної участі у суспільних змінах. За цих обставин наданого політичним маятником імпульсу виявилось достатньо для остаточної зміни політичного вектору розвитку України у напрямку незалежності. Прийняття українським парламентом Акту про незалежність поклало початок новому етапові вітчизняної історії, радикальним змінам та глибоким трансформаціям у житті суспільства — остаточному краху командної системи, розвалу СРСР, вступу республіки на шлях самостійного державотворення, тобто стало для України своєрідним політичним вододілом між радянською епохою та епохою самостійного розвитку.

---

¹ Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг. — М., 2002. — С. 232.

3. Серпнева «точка біфуркації»: вперед чи назад?

Випадковість — це непізнана закономірність.

Георг В. Ф. Гегель

Нічого не буває випадкового, все має першопричину.

Зигмунд Фрейд

Випадковими здаються події, причини яких ми не знаємо.

Демокрит

Переможці не вірять у випадковість.

Фрідріх Ніцше

1991 рік у житті СРСР в цілому та України зокрема був дуже динамічним та драматичним. Особливо насиченою подіями була його друга половина, яка відрізнялась швидкістю, гостротою та непередбачуваністю розвитку суспільних процесів та явищ. Саме у цей час Україна, скориставшись поразкою путчистів, проголосила свою незалежність. Це був період величезного емоційного суспільного напруження, яке після досягнення пікових точок все одно залишалось на дуже високому рівні, додаючи ситуації ще більшої нестабільності та граничної невизначеності, коли дії навіть невеликої групи осіб могли викликати не лише радикальні трансформації у житті союзних республік, а й вирішувати долю усього Радянського Союзу, детонувати глобальні світові зміни. За цих обставин питання закономірності чи випадковості тих чи інших подій цього часу набувають особливої гостроти. Втім, досліджувати це питання не так просто.

Справа в тому, що на оцінку ступеня закономірності процесу здобуття Україною незалежності значний відбиток накладають, з одного боку, суспільна думка, з іншого — пропаганда. Можна нарахувати щонайменше сім суб'єктів цих процесів:

1. Безпосередні учасники подій (політичні лідери, партії, громадські рухи, неформальні об'єднання, окремі особи тощо), які боролись на різних етапах за здобуття незалежності. Для них однозначно її здобуття — це очікувана перемога, закономірність.

2. Учасники подій, які відкрито або приховано боролись проти незалежності і тривалий час обстоювали ідею збереження чи хіба оновлення Союзу. У цій групі оцінки суперечливі, залежно від того, як їй представникам вдалось (чи не вдалось) вписатися після серпня—грудня 1991 р. у нову реальність незалежної України.

3. Знача пасивна маса «звичайних обивателів», у складі якої не стільки учасники, скільки свідки тогочасної боротьби за незалежність. Правда інколи, підхоплена емоціями та протестною хвилею, частина цієї великої за обсягом групи на короткий час могла виявляти свою політичну активність. У цій громаді оцінки не лише різновекторні, а й мають велику амплітуду, залежно від віку, ідеологічних поглядів, соціального статусу та ін. Характерно, що і у різні історичні періоди оцінка незалежності України була різною: якщо у грудні 1991 р. понад 90 % її підтримували, то напередодні Революції гідності 2014 р. — 60 % ностальгували за СРСР.

4. Сучасні українські політики, які з кон'юнктурних міркувань у процесі боротьби за завоювання чи збереження влади періодично намагаються використовувати історичний контекст.

5. Канадська українська діаспора та інші зовнішні симпатички України за кордоном, які не лише позитивно сприйняли, а й всіляко підтримали і підтримують її незалежність.

6. Російське керівництво, яке від Б. Єльцина до В. Путіна ніяк не може змиритися з незалежністю України і з тим, що вона спочатку не увійшла до оновленого Союзу, а потім до омріяної керманічами Росії оновленої імперії. Саме тому російські лідери та ЗМІ періодично актуалізують, пропагують та тиражують тезу про штучність, випадковість формування самостійної української держави.

7. Науковці (історики, політологи, соціологи...). Їхня роль у процесі оцінки ступеня закономірності тенденцій суспільного розвитку України у добу перебудови мала б бути досить вагомою, однак після проголошення незалежності вітчизняні суспільствознавці почали активно досліджувати новітні державотворчі процеси і на тривалий час залишили поза увагою аналіз доленосного періоду — 1985—1991 рр.

Взаємодія цих різновекторних позицій та поглядів надзвичайно ускладнює об'єктивну оцінку закономірності/випадковості процесу здобуття Україною незалежності. Нажаль, суспільна думка найчастіше тяжіє до чорно-білої, полярної оцінки: «або-або». А насправді картина цього процесу різнобарвна, з напівтонами, і дуже багатofакторна, складна і заплутана. У цій системі координат на сучасному етапі голос історика/науковця часто-густо звучить досить тоненько, тихенько і нерідко не дуже переконливо. «Тоненько» оскільки, по-перше, кількість науковців, які досліджують період історії України 1985—1991 рр., чисельно значно поступається тим, хто вивчає Центральну Раду

чи скажімо революцію Б. Хмельницького; по-друге, нових концепцій і підходів до оцінки історичних подій доби перебудови не так вже й багато. «Тихенько» — тому, що історики часто намагаються не стільки об'єктивно оцінити історичні процеси та явища, скільки «вписатися у генеральну лінію» (чого таїти, залишки радянського ладу даються взнаки). «Генеральна лінія» — це офіційне (на даний момент!) трактування історичного процесу. Саме тому частина істориків старається уникати нестандартних думок чи оцінок, щоб не порушити той баланс сил, який склався на цю мить між вже згаданими суб'єктами впливу та зацікавленими сторонами у цьому питанні, і потрапити у безпечну колію. «Не дуже переконливо» тому, що, з одного боку, архіви, без яких ґрунтовне дослідження є практично неможливим, відкривалися дуже уповільнено, а у перші роки незалежності навіть у режимі: «то відкриється — то закриється», з іншого боку — з'явилась величезна кількість спогадів і мемуарів, які часто-густо суперечать один одному.

Отже, на даний момент з'ясування ступеня закономірності процесу здобуття Україною незалежності зберігає свою актуальність не лише для історика чи політика, а й для пересічного громадянина.

Доба перебудови залишила нам дуже непросту спадщину у різних сферах суспільного життя, яка й донині накладає свій відбиток на протікання суспільних процесів. З одного боку, саме у той час з'явилися нові явища та виникли нові тенденції, відбулась ціла низка радикальних трансформацій, які по суті розчистили будівельний майданчик для вітчизняного державотворення, дозволили мобілізувати сили та ресурси, відкрили нові перспективи та шляхи суспільного розвитку. Мова йде в першу чергу про руйнацію політичної монополії КПРС, усунення диктату союзного центру, закладення юридичних підвалин національного суверенітету, початок формування нової політичної структури суспільства, наповнення лозунгу народовладдя реальним змістом, появу на політичній арені цілої плеяди демократичних лідерів, розгортання розбудови громадянського суспільства, утвердження політичного плюралізму, різке зростання ступеню реального включення у політичне життя широких народних мас, поглиблення процесу національного відродження та ін.

Разом із тим ціла низка сучасних суспільних проблем та негараздів веде свій родовід саме з доби перебудови. Не слід забувати, що політично самостійною Україна стала у серпні 1991 р. несподівано, практично внаслідок своєрідної «закономірної випадковості», пов'язаної значною мірою із зовнішнім чинником — невдалим пучем ортодоксальної частини номенклатури колишнього СРСР, а не з внутрішніми політичними процесами — національно-визвольними змаганнями української політичної контреліти¹.

---

¹ Цю гіпотезу автор вперше висловив у статті На переломі: студії з новітньої історії України (квітень 1994 — квітень 1995 р) // Сіверянський літопис. — 1995. — № 4. — С. 6. У подальшому аргументація цього трактування розвитку подій у серпні 1991 р. була посилена у статті Феномен перебудови: причини, суть, наслідки // Сучасність. — 2002. — № 6. — С. 90—91.

У результаті прийняття Акту проголошення незалежності не було свідченням перемоги опозиції та поразки консерваторів, воно, по суті, юридично закріпило компроміс, що склався на фінішному відрізку доби перебудови між прагматичною частиною старої партійно-державної номенклатури та лідерами націонал-демократичних сил. Саме він і став наріжним каменем стартового етапу вітчизняного державотворення. Суть цього компромісу полягала в тому, що ідейно-політично він був вигідний націонал-демократам, які у його результаті довели до завершення і реалізації ідеали, прагнення та зусилля борців за незалежність України, а от у партійно-державної номенклатури навіть не приховувала свого політико-економічного інтересу — відмежувавшись від Москви, оволодіти економічним потенціалом і ресурсами та, спираючись на це, повноцінно повернути собі всі важелі влади. Втім, досить швидко цей хисткий альянс перетворився на основний камінь спотикання, оскільки кожна зі сторін прагнула (і прагне) використати іншу у своїх власних, часто протилежних цілях.

Тверезо і чесно оціюючи причини цього компромісу, Т. Стецьків засвідчує: «Ми пішли на цей, як тоді вже сказав Кривенко, гнилий компроміс в силу тієї обставини, що у нас була меншість у Верховній Раді. Тих десяти чи двадцяти тисяч людей, які стояли біля стін Верховної Ради, було б не досить, щоб заставити комуністів голосувати. В результаті було прийнято, на мою думку, на той момент неминуче рішення, яким гнилим компромісом його зараз не називати, але 125 людей з Народної Ради плюс ще така сама кількість комуністів дали можливість проголосувати за незалежність. Якщо би ми заперлися, наприклад, на питанні спочатку про заборону компартії, ясна річ, ми би програли. Пізніше під загрозою була і незалежність, то було ось таке вузьке вікно можливостей, ось таке вузьке...»¹ Отже, основними причинами укладення цього компромісу були: а) чисельна меншість опозиції у Верховній Раді, яка не давала широкого маневру у прийнятті рішень і практично диктувала необхідність тих чи інших домовленостей з комуністичною більшістю; б) невіра у те, що «тиску вулиці» без домовленостей з колмуністами буде достатньо для того, щоб «група 239» підтримала незалежність України; в) гострий дефіцит часу — вікно можливостей, яке і так було дуже «вузьким», могло взагалі закритися...

У контексті дослідження процесу здобуття Україною незалежності заслужують на увагу слова відомого канадського історика О. Субтельного: **«Є одна важлива риса нової української держави, відсутність якої виглядає дивною: ця нова держава з'явилася без національно-визвольної боротьби (виділено — О. Б.). В історії формування національних держав унаслідок розпаду імперій ця риса є досить незвичною. Зокрема, виникнення**

¹ Інтерв'ю з Тарасом Стецьківом // Архів Д. Яневського.

польської, естонської, латвійської, литовської та чехословацької держав з імперських руїн супроводжувалося воєнними конфліктами різного масштабу та інтенсивності. Те ж саме відбувалося й у більшості країн третього світу, які виникли внаслідок розпаду британської, французької та португальської імперій. Однак Україна змогла уникнути таких конфліктів. А це означає, що «героїчний період» — час спільних зусиль, боротьби і жертв (дійсних та уявних), який зазвичай охоплює довгий період в історії національних держав, — в українському випадку відсутній. Внаслідок цього Україні буде важко витворити той здатний надихати «міф творення», який є стандартною рисою нових державних формувань. Брак «героїчного періоду» також означає відсутність героїв та страдників, наявність яких неминуче пов'язана з виникненням нових національних держав»¹.

Практично цю ж думку більш як через двадцять років продублювали й авторитетні вітчизняні науковці Я. Калакура, О. Рафальський, М. Юрій: «Більшість українців, виснажених тоталітаризмом, сприйняли відновлення незалежності України як дарунок, що дістався їм заслужено за багатолітню боротьбу за волю і державність. **Відбулося це доволі несподівано: не шляхом організованого і підтриманого масами виступу проти комуністичної системи, як це було у країнах Прибалтики чи, скажімо, у Грузії, а внаслідок глибокої кризи радянської імперії і її правлячої партії** (виділено — О. Б.). Суверенітет України постав значною мірою як номенклатурна незалежність з метою нейтралізації радикального антикомуністичного руху на українських теренах, який загрожував демонтажу СРСР. Проголошення незалежності в умовах переляку і розгубленості республіканської номенклатури — **і не так від ГКЧП, як від перемоги над ним** (виділено — О. Б.), — на певний час перетворило Україну на «заповідник комунізму»².

Для розуміння природи та суті парадоксальної формули «закономірної випадковості» достатньо уявити собі просту модель «яблука на гілці». Восени це яблуко завдяки закономірним процесам — закону сили тяжіння і закону дозрівання — впаде на землю. Але воно може впасти і влітку — через дію того самого закону тяжіння і при випадковому пориві вітру. По суті, це і буде закономірна випадковість: яблуко впало, підкоряючись потужній силі тяжіння, але впало недозрілим, під впливом не внутрішніх чинників, а зовнішнього впливу. У цій формулі сила тяжіння — це багатолітня боротьба і потяг українського народу до незалежності, — але будьмо мужніми та чесними: не вони були у серпні 1991 р. визначальними. Динаміці подій могутнього імпульсу надала зовнішня сила — невдала спроба (чи імітація

---

¹ Субтельний О. Розпад імперії та утворення національних держав: випадок України // Сучасність. — 1994. — №12. — С. 66.

² Калакура Я. С. Ментальний вимір української цивілізації / Я. С. Калакура, О. О. Рафальський, М. Ф. Юрій. — К.: Генеза, 2017. — С. 429—430.

цієї спроби) державного перевороту. Активний учасник тогочасних подій В. Яворівський, якого навряд чи можна запідозрити у бракові патріотизму та недооцінці потенціалу національно-демократичних сил, зазначає: «... Далекочудні плани Горбачова за кілька днів зруйнував ГКЧП,... **випадок** (виділено мною. — О. Б.) здетонував розпад прогнилої імперії»¹. Народний депутат України І скликання Верховної Ради Марія Гуменюк (Куземко), яка брала участь у голодуванні студентів, підкреслює: «...стрілка маятника не стоїть на місці: ... через рік (після студентського голодування — О. Б.) **ГКЧП породить нашу незалежність** (виділено — О. Б.)»². Ну і нарешті В. Чорновіл: «24-го серпня 91-го року, **тут нам допомогли трошки путчисти, ГКЧП допомогло...** (виділено — О. Б.)»³

Інтегрально думку про роль путчу у процесі здобуття Україною незалежності сформулював Є. Марчук у одному зі своїх інтерв'ю:

Кореспондент: **Яку роль взагалі путч відіграв у тому, що Україна стала незалежною?**

Є. Марчук: Колосальну.

Кореспондент: **Можна сказати: визначальну?**

Є. Марчук: Ну, визначальну, мабуть, ні. Тому що визначальну (роль відіграли — О. Б.) багато факторів... А путч просто був пусковим механізмом того, що вже все накопичилося, ну, зі збігом, безумовно, обставин, тих, які розвивалися, там, в Радянському Союзі. Але те, що колосальне значення для подальшого розвитку всієї ситуації на Україні і виходу на державний суверенітет, на незалежність, путч... Без путчу цей процес, він відбувся б також. Накопичення вже було настільки сильне... Єдине, що це могло бути пізніше. І як це не дивно, могло бути... для України, могло бути в кривавій формі. Чому? Тому, що путч в Москві розвивався швидко, їм було не до нас. І ситуація в... на Україні не мала такого довгого розвитку, небезпечного кривавими, ну, конфліктно-кривавими, скажемо так, наслідками»⁴.

Описуючи роль заколоту ДКНС у процесі здобуття Україною незалежності, О. Ткаченко, який у 1988—1991 рр. працював редактором і ведучим щотижневої телепрограми «Молодіжна студія» Гарт «на державному телеканалі УТ-1, у одному зі своїх інтерв'ю ніби спеціально зробив ілюстрацію для моєї гіпотези: «...Я думаю, що нічого б взагалі тут не сталося, якби не той серпневий путч. Тобто, це був привід формальний для того, щоб оголосити формально

¹ Яворівський В. О. Що ж ми за народ такий?: Публіцистика. — Київ: Український письменник, 2001. — С. 78.

² Гуменюк (Куземко) М. Амплітуда українського маятника на шкалі свободи. С. 414.

³ Чорновіл В. «Усна історія незалежної України — 1988—1991» // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. С. С. 617.

⁴ Інтерв'ю з Євгеном Марчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/428/>

незалежність, тому що все це відбувалося формально. Я не думаю, що всі самі ці демократи, як тоді казали мені, що вони не розраховували раніше, ніж за 5, 7, 10 років, що Україна зможе здобути цю незалежність, тобто вони розраховували на еволюційний якийсь розвиток, **а воно впало... просто така ситуація склалася загальнополітична на території колишнього совка, що «бах» — впало** (виділено — О. Б.)»¹.

Ну добре, нехай О. Ткаченко на той час був молодою людиною і як журналіст мав емоційне світосприйняття. Але справа у тому, що аналогічно йому тогочасну картину суспільних процесів в Україні бачив і відомий дисидент Юрій Бадзьо, який у своїй публікації «Влада — опозиція — держава в Україні сьогодні: думки проти течії», що побачила світ у 1994 р., чітко акцентував: «Історичне щастя України 90-х років 20-го століття полягало в тому, що коли **достиглий і перестиглий імперсько-тоталітарний плід від струсу (антидержавний заколот) просто впав, владу було кому підібрати...** (виділено — О. Б.)»².

Але якщо алегорія з яблуком може когось не переконати (до речі, Ісаака Ньютона переконала...) давайте підведемо під цю гіпотезу філософське підґрунтя. Як не парадоксально, але категорії «закономірність» і «випадковість» є альтернативними лише на перший погляд. Насправді при більш глибокому та вдумливому аналізі виявляється, що «у процесі взаємозв'язку історична випадковість може переходити в історичну закономірність і навпаки»³. Природу та діалектику цього парадоксу чітко розкрили корифеї філософії історії А. Гуревич та Ю. Лотман. Зокрема, А. Гуревич, розмірковуючи над чинниками, що визначають суспільний розвиток, визнає, що фатальної неминучості в історичному процесі не існує. Цей дослідник стверджує: «Якщо бачити в історії результат постійної дії і взаємодії багатьох закономірностей різних планів і рівнів: соціально-економічних, природно-географічних, біологічних, психологічних та інших... то при такому розгляді **випадковість, мабуть, виявляється необхідним продуктом перетину цих закономірностей...** з того, що ми називаємо випадковостями, і складається конкретна закономірність... історична закономірність не існує поза випадковостями». Такий підхід дав можливість А. Гуревичу розкрити глибинну природу історичної випадковості: «**випадковість на одному рівні в одній системі розвитку в той самий час є закономірністю на іншому рівні історичного процесу, в іншій системі відносин**» (виділено — О. Б.)⁴

¹ Інтерв'ю з Олександром Ткаченком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета. 1 — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/407/>

² Бадзьо Ю. Влада — опозиція — держава в Україні сьогодні: думки проти течії. — <http://hai-nyzhnyk.in.ua/doc2/1994.badzo.php>

³ Поліщук О. Діалектика історичної випадковості та історичної закономірності в альтернативно-історичних творах / Ольга Поліщук // «Вісник Запорізького національного університету: Збірник наукових праць. Філологічні науки» — Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2016. — № 2. — С. 172.

⁴ Гуревич А. Я. Общий закон и конкретная закономерность в истории // Вопросы истории. — 1965. — № 8. — С. 26, 28—29.

Особливо яскраво та рельєфно процес переходу історичної випадковості в історичну закономірність і навпаки проявляється в біфуркаційні періоди суспільного розвитку. Поняття «біфуркація» характеризує стан системи, яка знаходиться перед вибором можливих варіантів функціонування або шляхів еволюції, іншими словами — розгалуження шляхів». Таке розгалуження відбувається у так званих «точках біфуркації», тобто на розпутьті, коли будь-яка складна система, до яких, до речі, належать соціальні й економічні системи, знаходиться в невірноваженому стані, де найменші випадкові відхилення або випадкові обставини можуть кардинально змінити напрям подальшого розвитку, закриваючи тим самим можливості руху альтернативним шляхом¹.

Характеризуючи динаміку та специфіку суспільного розвитку у точках біфуркації, Ю. Лотман зазначає: «У цих точках процес досягає моменту, коли однозначне передбачення майбутнього стає неможливим. Подальший розвиток здійснюється як реалізація однієї з декількох рівно можливих альтернатив. Можна лише вказати, в один з яких станів можливий перехід. У цей момент вирішальну роль може зіграти випадковість, **розуміючи під випадковістю, однак, аж ніяк не безпричинність, а лише явище з іншого причинного ряду** (виділено — О. Б.)»².

Отже, у нашому випадку на серпень 1991 р. СРСР у цілому і Україна зокрема потрапили в біфуркаційну зону суспільного розвитку, ключовим питанням порядку денного стало питання «Хто кого?». У цих умовах граничної невизначеності чітко сформувались, окреслились і набрали динаміки два ряди причинно-наслідкових зв'язків.

Перший ряд стосується спроби реваншу консервативних сил. У цьому сегменті причинно-наслідкових зв'язків на перший погляд все закономірно: по-перше, консерватори не хотіли здавати владу і тому рано чи пізно пішли б в останній бій, що і зробили у серпні 1991 р.; по-друге, хоча ініціатори путчу і спиралися на силові структури, він був погано організований, його керівники діяли нерішуче і тому цілком закономірно зазнали невдачі; по-третє, поразка путчу та різке посилення Б. Єльцина, з одного боку, деморалізували комуністичну більшість в українському парламенті, з іншого — мобілізували та посилили її бажання вскочити у останній вагон поїзда «Суверенітет — Незалежність», що почав різко набирати швидкість.

Але у цьому ряді причинно-наслідкових зв'язків не все так просто. І у путчистів була своя розвилка і непрогнозований елемент: був китайський

¹ Котельников Г. А. Теоретическая и прикладная синергетика / Г. А. Котельников. — Белгород: БелГТАСМ, Крестьянское дело, 2000. — С. 12.

² Лотман Ю. М. Изъявление Господне или азартная игра? (Закономерное и случайное в историческом процессе) — <http://vivovoco.ibmh.msk.su/VV/PAPERS/LOTMAN/LOTMAN04.NTM>

приклад і румунський урок. Чи міг бути в СРСР реалізований китайський сценарій, за яким на догоду правлячий еліті було роздавлено танками демонстрацію на площі Тяньаньмень? На перший погляд категорично «ні», адже все мало відбуватися за класичним сценарієм «до першої крові». Це підтверджують свідчення керівників силових структур, членів ДКНС: Міністр оборони СРСР Д. Язов «Мене запитують: чому ми не застосували в серпневі дні військову силу, як це зробили китайці в 1989 р. на площі Тяньаньмень? Відповідаю: тому, що насильство дуже швидко призвело б до громадянської війни.... Не застосовувати силу проти народу — це було моє особисте рішення»¹. Голова КДБ СРСР В. Крючков: «... ще за день до ГКЧП, 18 серпня, ми домовилися, що, коли виникне небезпека пролиття крові, ми зупинимося на будь-якій стадії розвитку нашої лінії...»².

Але це на перший погляд... якщо б щось пішло не так... За певних обставин... реакція силових структур могла б бути зовсім іншою... адже серед путчистів не першого, а другого-третього ряду було достатньо людей, схильних і здатних діяти у режимі «Тяньаньмень». Про їхні настрої та позицію дає чітку уяву інтерв'ю близького до В. Крючкова генерал-лейтенанта М. Леонова, який на час путчу був керівником аналітичного управління КДБ СРСР. У цьому

Площа Тяньаньмень, 1964 р.

¹ 20 лет назад ГКЧП атаковал «разрушителей СССР». — https://aif.by/social/20_let_nazad_gkchp_atakoval_razrushiteley_sssr_

² Откровения последнего председателя КГБ: Стать диктатором я не захотел! — <https://www.kp.ru/daily/25742.3/2729781/>

интерв'ю генерал констатує: «У 1989 році сталася ситуація у Китаї на площі Тяньаньмень, до речі, в той самий момент там з державним візитом перебував президент СРСР Горбачов. Китайський лідер Ден Сяопін, який увійде в історію як творець великого Китаю, не роздумуючи запропонував застосувати силу своєї армії і таємної поліції і розігнати мітинг опозиції. Китайці вивели на вулиці Пекіна танки і придушили виступи. **Так, пролилася кров, але боротьба за владу завжди пов'язана з пролиттям крові. Чи виправдані були дії Ден Сяопіна? Так, виправдані, причому повністю** (виділено — О. Б.), адже на наших очах Китай перетворюється у велику економічно розвинену державу. А ось

наше боязке і, якщо можна так сказати, вироджене керівництво СРСР двома роками пізніше при спробі зробити щось схоже не виявило ні волі, ні рішучості, ні твердості характеру... А ситуація була така, що, якби ГКЧП не слухав музику «Лебединого озера» і з тремтливими руками не влаштував прес-конференції, а звернувся б до народу, до партії, до органів правопорядку, закликав би їх встати на захист СРСР, думаю, співвідношення сил змінилося б у бік ГКЧП»¹.

Такі погляди силовиків знаходили підтримку і у тогочасних впливових політиків. Зокрема, В. Алксніс, який у ті роки був народним депутатом СРСР, депутатом Верховної Ради Латвійської РСР, неодноразово цитував китайських лідерів: «Один із соратників Ден Сяопіна, який був ідеологом китайських реформ, сказав нам таку річ: «Ваша вина і біда в тому, що ви не пішли на свою площу Тяньаньмень. Ми, в 89-му році пішли. Так, ми погубили тисячі людей на цієї площі, але ми врятували мільярд китайців. Сьогодні Китай, — процвітаюча країна, що йде семимильними кроками в майбутнє»².

До речі, Віктор Імантович у своїх інтерв'ю піднімає завісу і розкриває приховані механізми путчу і відверто говорить про його плани та перспективи: «У дні ГКЧП, коли 19-го вранці все оголосили, співробітники КДБ прибули на робочі місця, їх зібрали і тут же зачитали необхідні розпорядження. Були створені спеціальні трійки, кожній трійці або там п'ятірці вручили конверти, де були ордери на арешти, списки, імена, адреси. Все було підготовлено. Не збиралися ні в кого стріляти, планували використовувати польський варіант — так, як зробив Ярузельський: інтернувати лідерів РСФСР, опозиціонерів відправити в санаторії Підмосков'я, дати їм горілки: «Хлопці, ви тут погуляйте...». Я з цими офіцерами зустрічався, вони кажуть: «ось ми три дні просиділи з цими конвертами, перед нами телефон, і ми чекаємо команди «Поїхали, вперед». Просиділи — і нічого. Але конверти-то були заготовлені. Точно так же були розроблені плани по міністерствах. Потім, коли 21 серпня розпочався розбір польотів, то тут вже щосили працювали паперорізальні машини й грубки, все це знищувалося. Я можу зізнатися зараз, що, наприклад, за планами введення надзвичайного стану в 1991 році влітку я повинен був стати Прем'єр-міністром Латвійської РСР...» Логіним є запитання, яке до речі задавали В. Алкснісу журналісти: Якщо все було підготовлено, то чому не були виконані команди? На що він відповів: «...Ніяких команд не було... у тому-то й проблема, що команд не було...»³

¹ КГБ предупреждало руководство страны о развале СССР. — <https://versia.ru/general-gosbezopasnosti-nikolaj-leonov-o-konce-sovetskogo-soyuza>

² ГКЧП 1991 года — путч или попытка избежать распада... — <http://www.kurginyan.ru/publ.shtml?cmd=add&cat=3&id=106>

³ Диалог четвертый Виктор Алкснис. — <https://biography.wikireading.ru/h3Ux4OFAbu>

Потужним стримуючим фактором для ініціаторів путчу був румунський урок: коли Чаушеску покликав на допомогу силовиків, а у відповідь армія не лише не допомогла, а повстала, його заарештували і розстріляли разом із дружиною. У цьому альтернативному контексті (китайський приклад — румунський урок) зробити ГКЧепістів відносно поміркованими, на думку експертів, могла і танкова рота майора С. Євдокимова, яка замість атаки на Білий дім почала його захищати. Це був знаковий сигнал того, що армія може розколотися і серйозний аргумент для стриманості у діях ініціаторів путчу¹.

Потужним стримуючим фактором для ініціаторів путчу був румунський урок.

Другий ряд причинно-наслідкових зв'язків стосується перспектив утвердження реального суверенітету України. На перший погляд у період з липня 1990 р. по серпень 1991 р.

все складалось позитивно для української державності — у розвиток Декларації про суверенітет було прийнято 30 концептуальних законів². Однак, напередодні путчу Україна опинилася у патовій ситуації. Дуже чітко її описав народний депутат СРСР В. Черняк у статті «Що робити Верховній Раді» (газета «Голос України» від 17 серпня 1991 р.): «Верховна Рада України стоїть перед необхідністю остаточно визначити своє ставлення до Союзного договору. Президентом СРСР вже запропоновано дату підписання Україною Союзного договору... Ситуація надзвичайно складна для прийняття правильного рішення, надзвичайно відповідальна... Горбачов заявив, що текст Договору остаточний, його вже підписують республіки, що виступили із заявою «9+1». Що робити Україні? Внести зміни в текст Договору вже неможливо. Підписати Договір України з СРСР нереально. Для цього треба спочатку вийти з СРСР. Не підписувати зовсім? Але є результати референдуму 17 березня, є заява «9+1», яку від України підписав Вітольд Фокін. У мене таке враження, що керівництво республіки перемудрило само себе. Воно загнало себе в кут, єдиний вихід з якого — підписання Договору. Вихід куди? Впевнений, що підписання Союзного договору не зупинить жорстоку й запеклу боротьбу за суверенітет»³. З цього другого ряду причинно-наслідкових зв'язків випливає, що якби не було серпневого заколоту, Україна була б змушена підписати Союзний договір, а вже потім... вести тривалу, «жорстоку й запеклу боротьбу за суверенітет».

Отже, перетинання/зіткнення цих двох описаних причинно-наслідкових рядів, що розгорталися цілком закономірно, у біфуркаційній зоні, до якої потрапив СРСР у серпні 1991 р., і породило на момент здобуття Україною неза-

¹ Дело ГКЧП живет и побеждает? — <https://www.svoboda.org/a/29443446.html>

² «Три партії я виграв, четверту ще не завершено...»(Штрихи до портрета Голови Верховної Ради Української РСР Леоніда Кравчука) // Голос України, 15 серпня 1991 р. — С. 5.

³ Черняк В. Що робити Верховній Раді//Голос України, 17 серпня 1991 р. — С. 2.

лежності феномен «закономірної випадковості» (тобто все відбулося за А. Гуревичем, який (як вже було процитовано) стверджував: «випадковість є необхідним продуктом перетину закономірностей»). Суть феномену «закономірної випадковості» полягає в тому, що путч та його поразка неочікувано у короткий часовий термін радикально змінили діючу до серпня 1991 р. систему координат суспільного розвитку у СРСР. По-перше, Україна вийшла завдяки цим подіям з тієї патової ситуації, у яку вона потрапила напередодні, коли і підписати Созний договір не можна, не порушивши Декларацію про суверенітет, і не підписати не можна, оскільки була заява «9+1», підписана В. Фокіним від імені України, яка чітко і жорстко констатувала і зобов'язувала: «Першочерговим завданням для подолання кризи є укладення нового договору суверенних держав з урахуванням підсумків проведеного всесоюзного референдуму. У зв'язку з цим учасники зустрічі вважають за необхідне: завершити найближчим часом роботу над проектом нового Союзного договору з тим, щоб узгоджений документ можна було підписати делегаціями названих республік»¹.

По-друге, невдала спроба ДКНС прибрати до рук владу на короткий час створила унікальний момент для проголошення державної незалежності. Дуже чітко про це говорить Л. Лук'яненко: «23-го числа вперше прийшли у Верховну Раду на десяту годину — зібралася Народна Рада... Розуміємо, що вони програли, вони залицяються до нас, комуністи. В цей момент ми можемо провести добре рішення....

і тоді я встав і сказав, що **у нас настільки унікальний момент, що ми повинні розв'язати основну проблему: проголосити Україну самостійною державою. Якщо ми тепер цього не зробимо, ми може-**

Невдала спроба ДКНС прибрати до рук владу створила унікальний момент для проголошення державної незалежності.

мо ніколи того не зробити (виділено — О. Б.) Бо оцей період розгубленості комуністів, він короткий — вони скоро оговтаються, а їх є більшість. То мусим зробити це тепер»².

По-третє, путч та його поразка виступили у ролі потужного каталізатора державотворчих процесів в Україні. За свідченням Л. Кравчука, ДКНС «наблизив» час незалежності України»³. А тепер давайте поміркуємо: якби не було такого «випадково-закономірного» чи «закономірно-випадкового» фактору як путч, то проголосила б Україна 24 серпня 1991 р. свою незалежність,

¹ Совместное заявление о безотлагательных мерах по стабилизации обстановки в стране и преодолению кризиса // Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 255.

² Інтерв'ю з Левком Лук'яненком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/541/>

³ Річниця перевороту. Україна під час путчу ДКНС. — <https://ua.korrespondent.net/ukraine/3734144-richnytsia-perevorotu-ukraina-pid-chas-putchu-dkns>

чи «по графіку» вже 22 жовтня цього ж року зі скрипами та зауваженнями все ж підписала б оновлений Союзний договір? Відповідь на це питання дав сам Л. Кравчук: **«Повірте, не було б ГКЧП, то я можу говорити з повною переконаністю, що в 91-му році Радянський Союз ще існував би, і ми, 31 грудня 91-го року були б в складі Радянського Союзу (виділено — О. Б.)»**¹.

У контексті обговорюваних проблем дуже цікавими є міркування американського історика, професора Гарвардського університету Романа Шпорлюка, який, аналізуючи перебіг серпневих подій 1991 р., зазначав: «Україна здобула незалежність унаслідок **взаємодії та збігу** двох основних чинників. По-перше, існували зовнішні, **«об’єктивні» обставини, від яких українці залежали чималою мірою, але їхній власний вплив на ці обставини був украй обмеженим.** 1991 р. до таких факторів можна було віднести масштабну політичну кризу в Москві, піднесення інших неросійських національних рухів, особливо прибалтійських, і, зрештою, — встановлення формальних українсько-російських відносин напередодні серпневої кризи 1991 року. Надзвичайно важливою була й та обставина, що завдання національно-державної розбудови Росії саме в цей історичний момент визначалися протистоянням між демократичним національним рухом, з одного боку, та захисниками імперського радянського «центру» й крайніми правими націоналістами — з другого. По-друге, існувала власна, внутрішня арена — тут діяв «суб’єктивний» фактор, і саме тут розвиток подій залежав від самих українців. Далі ми доведемо, що **українцям вдалося скористатися тими несподіваними можливостями, яких вони самі не створювали** (виділено — О. Б.). Вони успішно мобілізувалися, створивши коаліцію з колишніх опонентів, що дозволило їм досягти незалежності, уникнувши як боротьби із зовнішніми силами, так і внутрішнього протистояння та громадянської війни»².

Отже, з цілком обґрунтованих міркувань відомого вченого випливає: по-перше, що Україна здобула незалежність унаслідок **взаємодії та збігу** кількох чинників; по-друге, існували зовнішні, **«об’єктивні» обставини, від яких українці залежали чималою мірою, але їхній власний вплив на ці обставини був украй обмеженим; по-третє, українцям вдалося скористатися тими несподіваними можливостями, яких вони самі не створювали... (до речі синоніми до терміна «випадковий» є несподіваний, нежданий, негаданий, непередбачений»).**

Тепер друга теза цього авторитетного історика: «Коли йдеться про те, що серпневий переворот відігравав роль «зовнішнього» чинника для України, не варто забувати про те, що значною мірою він був і наслідком попередніх подій

¹ Інтерв’ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Шпорлюк Р. Імперія та нації: З історичного досвіду України, Росії, Польщі та Білорусії. — К., 2000. // https://shron1.chtyvo.org.ua/Shporliuk_Roman/Imperiia_ta_natsii.pdf

у республіці. Найзатятіші комуністи вдалися до заколоту передусім у відповідь на поступовий, ще з початку 80-х років розвал Радянського Союзу. І саме Україна, вважали вони, відіграла провідну роль у розвалі радянської держави. Цілком очевидно, що червневє (1991 р.) рішення парламенту України не підписувати союзний договір спричинило й події серпня 1991р. Організатори перевороту правильно зрозуміли зміст цього акту: фактичний намір України вийти із Союзу»¹. Повністю можна погодитися майже з усіма твердженнями Р. Шпорлюка. Україна справді своїми діями (червневим рішенням Верховної Ради стосовно необхідності аналізу проєкту Союзного договору аж до вересня 1991 р.) провокувала потенційних ГКЧПістів на активні дії. Але чому ж вони не виступили у червні, а чекали аж до 19 серпня?

Тому, що реальні причини початку путчу саме у цей день були зовсім інші. До активних дій ДКНС підштовхнули два фактори, на які Україна у той момент не впливала: по-перше, призначення підписання Союзного договору, що фактично руйнував СРСР, на 20 серпня 1991 р. (як афористично висловився В. Крючков: «якби 19-го ми не виступили, то 20 серпня Радянського Союзу взагалі не було б — і все»²); по-друге, загроза масштабних кадрових змін у вищих ешелонах влади, яка було результатом домовленості у ніч з 29 на 30 липня М. Горбачова, Б. Єльцина та Н. Назарбаєва. Крім того, варто підкреслити, що якби саме позиція України була основною підставою та мотивацією для початку путчу, то все б закінчилося не погрозами В. Варенникова у кабінеті Л. Кравчука, а танками на вулицях Києва...

За будь-який обставин, не зважаючи на те, які причини були спонукальними та основними, невдалий серпневий путч ортодоксальної частини номенклатури колишнього СРСР став потужним каталізатором проголошення незалежності України. На цьому етапі історичний годинник почав випереджати реальний час. У результаті наприкінці 1991 р. українське суспільство було, м'яко кажучи, недостатньо підготовлене до державотворчого процесу. «Сказати, що вся Україна одразу стала готова до незалежності, я не можу»³ — визнає Л. Кравчук. Фактично цю ж думку підтверджує в одному зі своїх інтерв'ю В. Сугоняко: «Ми не готові до незалежності, до суверенітету не готові. В якому розумінні не готові? Можна хотіти суверенітету, хотіти самостійності, більше того, в грудні 91-го року ми проголосували тоді за підтвердження Акту проголошення незалежності, але хотіти і бути сувереном — це різні речі.... Вільних людей виявилось не так багато...»⁴.

¹ Шпорлюк Р. Імперія та нації: З історичного досвіду України, Росії, Польщі та Білорусії. — К., 2000. // https://shron1.chtyvo.org.ua/Shporliuk_Roman/Imperiia_ta_natsii.pdf

² Інтерв'ю з Володимиром Крючковим, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета. 2 — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/531/>

³ Річниця перевороту. Україна під час путчу ДКНС. — <https://ua.korrespondent.net/ukraine/3734144-richnytsia-perevorotu-ukraina-pid-chas-putchu-dkns>

⁴ Інтерв'ю з Олександром Сугоняко//Архів Д. Яневського.

Слід визнати, що не лише народні маси, а і тогочасна українська еліта була не зовсім готова до такого бурхливого розвитку подій. У цьому контексті цікавою є відповідь на питання «Чи готові були у 1991 р. до незалежності тогочасні провідники?» О. Ткаченка, який у 1988—1991 рр. працював редактором і ведучим щотижневої телепрограми «Молодіжна студія Гарт» на державному телеканалі УТ-1. Ця відповідь була дуже красномовною: «**Ті провідники, які отримали владу, абсолютно не були готові.** Коли у нового Президента України Кравчука на столі лежала книжка Субтельного в 92-му році і Грушевського, і коли він, вже будучи Президентом, починав розуміти власне, якої країни він Президент, ну, це зайвий раз засвідчує, що власне... Тобто, **вони усвідомлювали по дорозі, що власне там відбувається** (виділено — О. Б.)»¹.

Досить точну картину реального стану вітчизняної спільноти після проголошення незалежності України та причин/факторів, що той стан зумовили, дають вітчизняні науковці Я. Калакура, О. Рафальський та М. Юрій: «Українське суспільство в цілому не було готове до здобуття свободи дій своїх громадян. Причин цього декілька. Найперша з них — певне сп'яніння від самого факту отримання свобод. Друга — несподіваність свобод, скоріше, подарованих долею. Та найголовніша причина непідготовленості суспільства до прийняття свобод лише в комплексі: відсутність у громадян відповідних навичок, технологій поведінки та стереотипів сприйняття, базованих на совковій ментальності. Підкріплювала ці чинники відсутність в Україні необхідних структур та інституцій. І стосовно особи, і стосовно країни загалом, причини виникли історично, унаслідок сімдесятилітнього відлучування громадян від самостійної діяльності каральними методами»².

Отже, проголошення 24 серпня 1991 р. Україною незалежності було цілком закономірним явищем, адже іскорка бажання свободи, волі та незалежності віками жевріла в українському народі і періодично спалахувала палкою звитягою. Знаковими точками у цій боротьбі були Визвольна війна Б. Хмельницького, боротьба Центральної Ради, намагання зміцнення української державності Карпатською Україною, протиборство з радянською системою ОУН-УПА, жертвність українських дисидентів... Саме

Проголошення 24 серпня 1991 р. Україною незалежності було цілком закономірним явищем.

тому, у широкому розумінні процес здобуття Україною незалежності закономірний, логічний, поступальний, а от у вузькому — чому це сталося саме

¹ Інтерв'ю з Олександром Ткаченком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета. 1 — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/407/>

² Калакура Я. С. Ментальний вимір української цивілізації / Я. С. Калакура, О. О. Рафальський, М. Ф. Юрій. — К.: Генеза, 2017. — С. 433.

24 серпня 1991 р., це, на мою думку, результат «закономірної випадковості» — серпневого путчу союзної номенклатури. «Закономірної», тому що а) вся логіка політичного розвитку України після прийняття Декларації про суверенітет свідчила про її наміри здобути незалежність; б) консервативні сили СРСР, які не збиралися здавати владу, рано чи пізно пішли б на захист своїх інтересів; в) організатори путчу діяли нерішуче і тому цілком закономірно зазнали невдачі. Але все ж «випадковості», оскільки путч був не стільки спланованою саме на цей день — 19 серпня акцією, скільки спонтанною реакцією на липневі домовленості М. Горбачова, Б. Єльцина та Н. Назарбаєва, які самі по собі не впливали з логіки новоогарьовського процесу, крім того, ці політичні лідери могли на тій знаковій зустрічі і не домовитись...

4. Пік параду суверенітетів: форсований наступ республіканських еліт

Проти м'якого іноземного господарювання поляки повстають, тому що можуть, проти жорсткого — тому що повинні.

*Махнацький Мауріцій,
польський політичний публіцист.*

Колонії не перестають бути колоніями лише тому, що вони отримали незалежність.

*Бенджамін Дізраелі,
британський прем'єр міністр,
письменник.*

Термін «парад суверенітетів» вперше використав народний депутат від РРФСР П. Зерін 10 грудня 1990 р. у своєму виступі на IV з'їзді народних депутатів СРСР. Це формулювання було реакцією на заяви про суверенітет десяти союзних республік, що були у складі СРСР. На думку П. Зеріна, «парад суверенітетів» був пов'язаний з процесами розвалу СРСР, з приводу яких за його словами «висловлюють тривогу не тільки всі здорові сили нашої країни, а й Європейське співтовариство». Крім того, на думку промовця, цей процес обертається війною, від якої страждають всі, в тому числі і його ініціатори, адже наслідками «параду суверенітетів» є розпад економічних зв'язків; посилення сепаратизму; неузгодженість союзних і республіканських законів; повсякденний параліч влади і загальна плутанина¹.

«Парад суверенітетів» — це процес дезінтеграції СРСР, що відбувався протягом 1988—1991 рр. і став логічним наслідком а) кризи союзних держаних структур; б) глибокого конфлікту між союзним центром і союзними республі-

ками; в) різкого погіршення економічного становища. Всі згадані тенденції різко посилили відцентровий рух. Основною причиною, що викликала «парад суверенітетів», була системна криза всіх держав-

«Парад суверенітетів» — це процес дезінтеграції СРСР, що відбувався протягом 1988—1991 рр.

¹ Парад суверенитетов http://cyclowiki.org/wiki/Парад_суверенитетов

них структур Радянського Союзу, яка не дозволила союзним управлінським структурам по-перше, забезпечити державну цілісність; по-друге, пріоритет функціонування на всій його території загальносоюзних законів.

У результаті практично всі структурні одиниці Радянського Союзу (від союзних до автономних республік) почали проголошувати принципи верховенства держави на своїй території і незалежність у міжнародних відносинах. У процесі «параду суверенітетів» всі союзні і багато з автономних республік прийняли декларації про суверенітет, у яких стверджували пріоритет власного законодавства над союзним, здійснили дії по зміцненню економічної самостійності, включаючи відмову виплачувати податки в союзний і федеральний бюджети. Наслідком цього стала «війна законів», гальмування або ж взагалі припинення економічних зв'язків між республіками і регіонами, що ще більше погіршило економічне становище СРСР.

Початок «Параду суверенітетів» було покладено 17 червня 1988 р., коли делегація Комуністичної партії Естонської РСР на XIX партконференції КПРС у Москві внесла пропозицію про поділ повноважень у всіх сферах суспільного, політичного та економічного життя в СРСР та їх передачу республіканським органам влади. І вже 16 листопада цього року Верховна Рада Естонської РСР прийняла Декларацію про суверенітет Естонії, якою фактично встановила верховенство республіканського законодавства над союзним.

Це був перший прецедент, який і поклав початок «війні законів» в СРСР, далі все пішло по наростаючій: 26 травня 1989 р. Декларацію про суверенітет прийняла Верховна Рада Литовської РСР, а 28 липня 1989 р. Верховна Рада Латвійської РСР. 23 вересня 1989 року Декларацію про суверенітет прийняла Верховна Рада Азербайджанської РСР. Першою автономною територією, яка заявила про свою самостійність у січні 1990 р. у відповідь на бакинські події, стала Нахічеванська АРСР. До 15 грудня 1990 р. Декларації про суверенітет прийняли всі Верховні Ради союзних республік СРСР.

Варто підкреслити, що паралельно декларативному «параду суверенітетів» розпочалося його поглиблення. Вже 11 березня 1990 р. Верховна Рада Литовської Республіки оголосила про відновлення дії Конституції Литви від 12 травня 1938 р., що фактично означало заяву про вихід з СРСР. Намагаючись бути в тренді, Голова Верховної Ради РРФСР Б. Єльцин 6 серпня 1990 р. зробив в Уфі гучну заяву, адресовану автономним республікам РРФСР: «Беріть стільки суверенітету, скільки зможете проковтнути». Пояснюючи у 1996 р. суть і мотивацію такого формулювання своєї думки, Борис Миколайович акцентував: «Про суверенітет було сказано те, що потрібно, в потрібному місці і в потрібний час. Чим можна було зупинити сепаратизм автономій, не маючи ще необхідних владних і економічних важелів, які були в той час зосереджені в ЦК і союзних міністерствах? Було знайдено нестандартне рішення, в чомусь схоже на тактику «зустрічної пожежі»: коли горить ліс, пожежники,

точно розрахувавши траєкторію, пускають назустріч стіні вогню зустрічну пожежу. І вогонь, захлинувшись, глухне. Так от, початок цієї складної роботи часто асоціюється з моєю фразою, сказаної в Казані, «беріть стільки, скільки зможете проковтнути». І наш розрахунок виправдався¹.

Однак, автономні республіки РРФСР сприйняли слова лідера Росії не як чергове популістське гасло, а як керівництво до дії. У результаті протягом 1990 р. у РРФСР відбувся республіканський «парад суверенітетів» автономних республік. Зокрема, була прийнята Декларація про державний суверенітет Карельської АРСР (9.08.1990), проголошений державний суверенітет Комі АРСР (11.10.1990), Татарській АССР (31.08.1990), Удмуртської республіки і Якутської-Саха РСР (27.09.1990), Чукотського автономного округу, Адигейської АТ (07.10.1990), Бурятської АРСР (07.10.1990), Башкирської АРСР (11.10.1990), Калмицької АРСР (19.10.1990), Марійської АРСР (22.10.1990), Чуваської АССР (24.10.1990), Ямало-Ненецького (17.10.1990) та Гірничо-Алтайського (25.10.1990) автономних округів, Іркутського регіону (26.10.1990) і т. д. Втім, на цьому етапі питання про повну державну незалежність і вихід зі складу РРФСР, як правило, не ставилося, відносини з федеральним центром передбачалося врегулювати шляхом укладення з ним надалі договорів. Після цих дій та процесів, до Конституції РРФСР було внесено зміни, які суперечили союзному законодавству. Зокрема, рішенням від 24 травня 1991 р. автономні республіки стали іменуватися як Радянські Соціалістичні Республіки (РСР) у складі РРФСР, що суперечило 85 статті Конституції СРСР².

До серпневого путчу ГКЧП про свою незалежність в односторонньому порядку оголосили п'ять союзних республік (Литва, Латвія, Естонія, Вірменія і Грузія), про відмову вступати у новий союз (ССГ) і перехід до незалежності — тільки одна Молдова. При цьому автономні утворення, що входили до складу Грузії — Абхазія і Південна Осетія, а також проголошені на частині території Молдови Придністровська Молдавська Республіка і Гагаузія оголосили про невизнання Незалежності Грузії і Молдови, відповідно, і про бажання залишитися в складі Союзу.

Завершальний етап життя Радянського Союзу — серпень—грудень 1991 р., був часом його формально юридичного існування, а не фактичного функціонування. Дуже точний діагноз реального стану справ, дій республік, намагань союзної номенклатури та загальної атмосфери у суспільстві у післяпутчовий період на теренах СРСР дає О. Улюкаєв: «Після серпня 1991 доко-

---

¹ Словарь русского публичного языка конца XX века // <https://www.kommersant.ru/doc/390624>

² Конституція СРСР в редакції від 26 грудня 1990 р. / Глава 10. Автономна Радянська Соціалістична Республіка — constitution.garant.ru/history/ussr-rsfsr/1977/red_1977/1549448/chapter/10/#1000

рінно змінилася ситуація у відносинах Росії з іншими республіками колишнього СРСР і Союзним Центром. Найголовніше полягає в тому, що, всупереч нинішній політичній міфології, що надає надлишковий вплив формальним актам, Радянський Союз реально розвалився 19 серпня 1991 р. і з цього часу існував лише номінально, а насправді не діяв як державна машина, як орган проведення економічної та якої завгодно іншої політики. Питання було не в тому, хороші чи погані принципи, на яких він був побудований, а у тому, що робити в ситуації, в якій ці принципи просто зникли, не працюють і вже ніколи не запрацюють. Колись могутня піраміда політичного управління країною розсипалася в прах, і склеїти її руїни було не дано нікому.

Чотири місяці — з серпня по листопад 1991 р. — союзна бюрократія займалася тим, що влаштовувала власну долю, розтягуючи федеральну власність по спішно створюваним «корпораціям», «концернам», «асоціаціям» і т. д. Республіки в масовому і хаотичному порядку оголошували федеральне майно, що знаходиться на їх території, своїм, відмовлялися виконувати економічні зобов'язання перед Союзом. Фактично почався масовий некерований процес розкрадання не тільки власності, а й прав, зобов'язань, регламентів, управлінських процедур тощо. Іншими словами, склалася ситуація, в якій Союзу як політичної та економічної реальності фактично немає, а спекуляцій з приводу його збереження — в надлишку»¹.

Думку про те, що Радянський Союз фактично припинив існування після серпневого заколоту, підтверджує і Р. Піхоя, на думку якого ССРСР посправжньому «помер» у перші дні після придушення «путчу», формально продовжуючи існувати до кінця грудня 1991 р.»².

Ситуація з «віртуальністю» Радянського Союзу як держави, коли він «і ніби є», «і ніби його вже не має» додавала невизначеності суспільним процесам, які у період серпня — грудня 1991 р. були надзвичайно подієвонасиченими та драматичними. Саме тому для більш глибокого розуміння динаміки, суті, змісту та векторів розвитку суспільних тенденцій, його умовно можна поділити на п'ять періодів:

- **Перший період 20 серпня — 5 вересня** — пік «параду суверенітетів», посилення тенденцій децентралізації;
- **Другий період 5 вересня — 18 жовтня** — зміна конфігурації союзної влади, остаточне переміщення центру політичного життя та ядра реальної влади у республіки;
- **Третій період 18 жовтня — 14 листопада** — спроба Центру на базі економічної інтеграції республік створити конфедеративну державу;

¹ Улюкаев А. В. В ожидании кризиса: ход и противоречия экономических реформ в России. — М.: ООО «Издательство Стрелец», 1999. — С. 30—31.

² Піхоя Р. Г. Советский Союз: история власти. 1945 — 1991. — Новосибирск, 2000. — С. 606.

- **Четвертий період 14 листопада — 1 грудня** — провал ідеї створення конфедеративної держави;
- **П'ятий період 1—25 грудня** — остаточний поділ СРСР.

Серпневі події 1991 р. викликали серйозні зміни у державному і суспільному житті країни, надзвичайно посиливши відцентрові тенденції в СРСР. На думку американського політолога Е. Уокера, путч «різко прискорив процес дезінтеграції» СРСР, надав йому незворотного характеру¹. Уже 20 серпня 1991 р. естонський парламент прийняв рішення про державну незалежність республіки, наступного дня вищий законодавчий орган Литви затвердив Конституційний закон про державний статус республіки.

Україна юридичне рішення про незалежність прийняла 24 серпня. Суть цього короткого за текстом та гранично глибокого за змістом документу полягає у радикальній зміні політичного вектору України, у її переході до нового етапу свого розвитку. Цього ж дня парламент проголосував за постанову «Про політичну обстановку на Україні і негайні дії Верховної Ради України по створенню умов неповторення надалі військового перевороту», яка була сво-

Україна юридичне рішення про незалежність прийняла 24 серпня.

рідною програмою здобуття повноцінного суверенітету і справжньої незалежності. Цей документ передбачав утворення військових формувань, підпорядкованих республіканським органам влади та управління; тимчасову дію окремих законів Союзу

РСР на території республіки до прийняття відповідних законів України; передачу підприємств союзного підпорядкування в повну власність України, запобігання неконтрольованому вивозу за межі республіки матеріальних ресурсів; введення найближчим часом власної грошової одиниці; захист споживчого ринку республіки².

Варто зазначити, що таке рішення було не випадковим і не спонтанним, адже невдоволення союзним Центром та відцентрові тенденції і настрої були досить поширеними у владних структурах України ще в допутчовий період. Зокрема, ще в квітні 1991 р. у своєму інтерв'ю газеті «Московские новости» Л. Кравчук з усією відвертістю заявляв: «...Союз можна зберегти, якщо не ототожнювати його кожного разу з союзною державою, якщо центр прийме формулу суверенних держав. Але він по суті від неї відмовився... Нас знову хочуть

¹ Walker E. W. *Dissolution Sovereignty and the Break-up of the Soviet Union*. Lanham — Boulder — New — Yrk — Oxford, 2003. — P. 137.

² Постанова Верховної Ради України «Про політичну обстановку на Україні і негайні дії Верховної Ради України по створенню умов не повторення надалі військового перевороту» // Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 38. С. 1064 — 1065.

повернути до колишньої централізованої держави... Якщо ми дійсно за партнерство, то варто не лише Верховним Радам республік, але й Верховній раді СРСР відмовитися хоча б на час від штампування законів, які нерідко суперечать республіканським. Однак мова йде лише про одне: хай республіки відмовляться від своїх законів. Нібито недосконалі закони приймаються виключно на місцях, а все, що записано в союзних, в указах президента — з самого початку є ідеальним»¹. Свій скептицизм щодо перспектив Союзу майже за місяць до серпневих подій висловлював і перший заступник Голови верховної Ради України І. Плющ, стверджуючи, що «вимога підписання Союзного договору найближчим часом, тобто за тижні чи місяці, і тим більше вимога розробки загальносоюзної Конституції є нереальними»².

Невдовзі після України про свою незалежність оголосили Білорусія, Молдова, Азербайджан, Киргизстан, Узбекистан і прийняли по суті аналогічні українським рішення щодо стабілізації внутрішньої ситуації. Процес суверенізації суттєво змінив геополітичну ситуацію на теренах СРСР: по-перше, різко зросли відцентрові тенденції; по-друге, практично перед кожною з республік постали питання та проблеми, яких раніше не було: кордони, дефіцитні ресурси, статус національних меншин, зовнішньополітичне визнання тощо; по-третє, Росія абсолютно відверто почала виявляти імперські амбіції, претендувати на право єдиного спадкоємця СРСР і нового центру інтеграції.

Невдовзі після України про свою незалежність оголосили Білорусія, Молдова, Азербайджан, Киргизстан, Узбекистан і прийняли по суті аналогічні українським рішення щодо стабілізації внутрішньої ситуації.

У політиці і в картах друзів не буває.

*Фінлі Пітер Данн,
американський письменник*

Не ми граємо картами, а карти — нами.

*Мойсей Санфір,
австрійський письменник*

22 серпня Б. Єльцин видав указ «Про забезпечення економічної основи суверенітету РРФСР», відповідно до якого всі підприємства та організації, що розташовувались на території республіки, переходили у підпорядкування

¹ Не понуждайте к разрыву //Московские новости. — 1991. — 21 апреля. — С. 6.

² Яблоков. А. Потрібен переворот. Але законний //Голос України — 1991. — 1 серпня — С. 16.

Росії. Вже 28 серпня російська влада взяла під свій контроль Державний банк СРСР та Зовнішньоеконом банк СРСР. 25 серпня 1991 р. під тиском обставин (в першу чергу російського керівництва) М. Горбачов був змушений видати указ про ліквідацію Ради Міністрів СРСР, місце якої тимчасово мав зайняти Комітет оперативного управління народним господарством. Показово, що його очолив російський прем'єр-міністр І. Силаєв, а заступниками стали відомі актори російської (втім, на той час ще союзної) політичної сцени — А. Вольський, Ю. Лужков та Г. Явлінський.

За оцінкою Є. Гайдара, «це була досить дивна організація, керівники якої намагалися показати громадськості, що прямої причетності до керівництва країною вони нібито і не мають»¹. Втім, таке уникання серйозними посадовими особами відповідальності у ході розгортання радикальних ринкових реформ є абсолютно не випадковим явищем, оскільки за визнанням І. Силаєва, «теоретично-то й ми дещо знаємо в економіці, але практично застосовувати знання не привчені. Ми живемо в іншому середовищі. Не має досвіду, відсутні умови, структури, на які можна спертися»². Разом із тим, на думку російських аналітиків, утворення згаданого Комітету та розстановка ключових фігур по суті проілюстрували одну з основних політичних тенденцій післяпутчового періоду — «переведення союзних структур під управління російських органів влади»³.

Такий розвиток подій у Москві викликав невдоволення і стурбованість політичних еліт решти союзних республік. У цьому контексті закономірно, що на доленосному засіданні Верховної Ради 24 серпня 1991 р. депутат В. Баталов задав наступне питання Л. Кравчуку: «Безумовно, Єльцин — національний герой, перед ним можна преклонити коліна, Горбачов — національний герой, це так. Але мене обурило і образило те, що вже починається розподіл портфельів майбутнього Кабінету Міністрів Союзу. Перший портфель там було віддано росіянам, другий портфель — росіянам, третій портфель — представникам Азії. Чи потрібен буде нам такий Союз? І можливо, нам доцільно прийняти сьогодні акт про незалежність України і денонсувати договір 1922 року? «І отримав таку відповідь від Голови Верховної Ради: Я також був дуже схвилюваний, навіть обурений, коли почув... Тут ми всі зараз приєднуємося до того, що демократію врятувала Росія, Єльцин. Зараз на хвилі всього цього пішла п'яна демократія, дуже небезпечна. Вимоги, щоб призначати тільки росіян... Я хочу, щоб там були представлені всі народи, і підтримую те, що у зв'язку з цим ми маємо стати на шлях Декларації і відповідно проголосувати»⁴ і після

¹ Гайдар Е. Т. Дни поражения и побед. — М., 1997. — С. 142.

² А времени уже нет //Огонек. — 1991. — № 48. — С. 4.

³ Россия — 2000. Современная политическая история (1985 — 1999). — Т. 1. — М., 2000. — С. 130.

⁴ Стенограма пленарного засідання 24 серпня 1991 р. Засідання перше. — <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

цього був прийнятий Акт про незалежність України. Трохи пізніше на початку вересня 1991 р. Л. Кравчук інтегрально висловив суть позиції політичних еліт союзних республік з цього питання: «Центр розвалився, його немає. Той комітет, який працює, не може виконати навіть елементарних функцій. **Але, боюсь, щоб нас не пограбували, щоб ми не виявилися обдуреними, бо зараз хто ближче, хто активніший, той хоче перебрати до себе якомога більше** (виділено — О. Б.)»¹.

26 серпня у Москві відкрилася сесія Верховної Ради СРСР, на відкритті якої депутат від України Юрій Щербак зачитав російський переклад Акта проголошення незалежності України. У своїх спогадах політик так описує свої відчуття і реакцію залу: «Я сказав кілька слів, що розвалилася, зруйнувалася, впала імперія. І зачитав Акт незалежності. Мертва тиша. Бо вперше ті люди, які думали, що вони творять оту історію великого Радянського Союзу, вони зрозуміли, що сталося щось незворотнє... І я відчув сам... неймовірну висоту отого історичного моменту»². Втім після мервої тиші була бурхлива реакція. Анатолій Собчак назвав те, що відбувалося в усіх перед очима, безумством, адже Союз — держава ядерна, і його розкол може спричинити ядерну анархію. Він звинуватив українців у тому що, «прикриваючись розмовами про національну незалежність, вони намагаються зберегти комуністичні структури, тільки з новими личинами». Сергій Станкевич висловив сподівання, що його українські друзі не шкодитимуть справі демократії. У свою чергу академік Дмитро Лихачов, висловив побоювання, що неконтрольований крах Союзу може спричинити переділ кордонів³.

Анатолій Собчак назвав те, що відбувалося в усіх перед очима, безумством, адже Союз — держава ядерна, і його розкол може спричинити ядерну анархію.

У цьому контексті абсолютно закономірно, що Росія самочинно проголосивши себе фактично новим Центром, була абсолютно незацікавлена у прискоренні «параду суверенітетів» і у наростаючій дезінтеграції Радянського Союзу, ключовими важелями влади якого вона поступово оволодівала. Саме в руслі цих процесів слід розглядати заяву П. Вощанова (прес-секретаря Б. Єльцина) від 26 серпня 1991р., у якій зазначалось, що Росія не ставить під сумнів право на самовизначення, «однак існує проблема кордонів, неврегу-

¹ Інформація Голови Верховної Ради України Л. М. Кравчука на четвертій сесії Верховної Ради України 3 вересня 1991 року //Голос України — 1991. — 5 вересня. — С. 2.

² Інтерв'ю з Юрієм Щербаком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 5, <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/460/>

³ Плохій С. Остання імперія. Занепад і крах Радянського Союзу / Сергій Плохій; пер. з англ. Я. Лебеденка, А. Сагана. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — С. 199.

льованість якої можлива і є допустимою лише при існуванні закріплених відповідним договором союзницьких стосунків. У разі їх припинення РРФСР залишає за собою право поставити питання про перегляд кордонів. Сказане стосується всіх союзних республік». Основні претензії Росія мала до ключових гравців «ново-огарьовського процесу» — України, якій, за словами прес-секретаря російського Президента, під «ювілей» передали Крим, та Казахстану, якому в «ході освоєння цілини» були прирізані території Омської та Оренбурзької областей. Пізніше у спогадах П. Воцанов розкрив мотиви, що в першу чергу спонукали Б. Єльцина до кроку з заявою: «Політичної волі за всяку ціну зберегти Союз у Єльцина звичайно ж не було. Було інше — бажання відчутти себе загальноновизнаним лідером. Це ж так ефектно: всі, хто торпедував починання Горбачова в Ново-Огарьові — і Назарбаєв, і Кравчук, і Шушкевич, — прийдуть до нього, до Єльцина, і поставлять підписи. Горбачов осоромлений! Але ніхто не прийшов. В кінці вересня 91-го Єльцин несподівано для себе сам опинився в положенні Горбачова. Йому ніхто не суперечив, але ніхто не поспішав щось робити. Російський президент був уразливий. І тоді народилася ідея «натякнути «партнерам по переговорах, що «Єльцин — це вам не Горбачов»¹.

Між тим детоновані «Заявою» події почали набирати обертів. 27 серпня 1991 р. в «Актуальному інтерв'ю», що транслювалося одразу після програми «Час» і було розраховане на найширшу аудиторію, Г. Попов докладно спинився на відносинах Росії та України і вперше конкретизував натяк заяви на територіальні проблеми, поставивши під сумнів приналежність до нашої республіки Криму та «районів Одеської області»².

Бурхливо відреагували на заяву П. Воцанова в Україні. 27 серпня 1991 р. побачила світ Заява Народного Руху України, у якій російських демократів звинувачували у імперських зазіханнях: «Друга спроба українського Відродження знову, як і сімдесят два роки тому, викликає неприйняття у деяких нових демократів Росії — переможців червоних путчистів. Знову претензії на месіанство, знову комплекс «старшого брата», імперські зазіхання на своїх сусідів. Ми стривожені заявами про перегляд кордонів, прагненням розчленувати нашу Батьківщину — Україну. Сподіваємося, що досвід попередніх господарів Росії зупинить зазіхання сьгоднішніх керівників РРФСР»³.

Отже, фінішний етап існування СРСР (1988—1991 рр.) ознаменувався наростаючим дезінтеграційним процесом, що отримав назву «Парад суве-

---

¹ Воцанов П. Как я объявлял войну Украине. Воспоминания бывшего пресс-секретаря бывшего президента России. — <http://4vlada.net/vneshnyaya-politika/kak-ya-obyavlyal-voinu-ukraine-vospominaniya-byvshogo-press-sekretarya-byvshego>

² Скрипник А. Знову за «единую и неделимую» // Літературна Україна. — 1991. — 29 серпня. — С. 4.

³ Заява Народного Руху України з приводу проголошення державної незалежності від 27 серпня 1991 р. — ЦДАГОУ України, ф. 270, оп. 1, спр. 112, арк. 9.

ренітетів». Основними причинами та тенденціями розвитку цього явища стали глибока криза союзних структур, що виникла під впливом гласності та демократизації; наростання протиріч між союзним центром і союзними республіками, що відбувалося на фоні значного погіршення економічного становища; переміщення центру політичного життя та ядра реальної влади у республіки. Логічними наслідками «Параду суверенітетів» стали «війна законів»; зростання відцентрових тенденцій; поява у республік низки нових проблем, пов'язаних з кордонами, статусом національних меншин, зовнішньополітичним визнання тощо; швидке зростання імперських амбіцій у Росії, яка активно почала позиціонувати себе у якості єдиного спадкоємця СРСР і нового центру інтеграції.

5. «Імперський палець» Бориса Єльцина: чи стане Росія єдиним спадкоємцем СРСР?

Росія може бути або імперією, або демократією, але не тим і іншим одночасно.

*Збігнев Бжезинський,
Американський політолог*

Усе, що робиться недобровільно, крім того, що воно є насильницьким і непохвальним, є ще і німецьким.

*Григорій Богослов,
християнський богослов*

Серпнева заява прес-секретаря Б. Єльцина П. Вощанова — не була необдуманим кроком посадовця, який взяв на себе «занадто багато», ймовірно за все, вона була частиною тактичного Єльцинського плану, своєрідним «пробним» каменем... у чужий город. Про це красномовно свідчить подальший розвиток подій. Нарощуючи тиск, російська сторона вже 28 серпня направила до Києва «десант» відомих політиків — О. Руцького, О. Собчака, С. Станкевича та інших. О. Боннер так прокоментувала цей «дипломатичний» хід Росії: «Дожилися, демократ Собчак полетів на Україну руки викручувати за незалежність...»¹. Подальші події цілком підтвердили цю оцінку, адже метою учасників раптового «пожежного» візиту була спроба шляхом комбінації шантажу та компліментів умовити Верховну Раду України анулювати Акт проголошення незалежності республіки і залишитися у складі СРСР².

Отримавши повідомлення від Ю. Щербака про запланований візит московської делегації, українська сторона провела своєрідну інформаційну атаку. Спочатку по радіо пролунали два звернення українського парламенту: у першому прозвучав заклик до всіх політичних сил в Україні об'єднатися на захист незалежності, друге було адресоване національним меншинам і гарантувало, що незалежність України жодним чином не утискатиме їхніх прав. У радіоэфірі пролунало і третє мобілізаційне звернення — лідер Руху закликав киян прийти до будівлі Верховної Ради й захистити незалежність України. Крім

¹ Три дні до злагоди // Літературна Україна. — 1991. — 5 вересня. — С. 1.

² Михальченко Н. И., Андрущенко В. П. Беловежье. Л. Кравчук. Украина 1991—1995. — К., 1996. — С. 48, 49.

інформаційних акцій було здійснено і організаційні кроки. Зокрема Президія Верховної Ради терміново видала указ про переведення військових комісаріатів у республіканську юрисдикцію. Отже, українська влада у короткий термін провела швидку мобілізаційну кампанію і підготувалася до захисту тільки-но проголошеної державної незалежності у ході наростаючої додипломатичної конфронтації з Росією¹.

У результаті спочатку російську делегацію по прильоту не випускали з аеропорту. Про проблеми візиту вже на початковій його фазі згадує С. Станкевич: «Почалося вже з того, що після приземлення в аеропорту Бориспіль ми просиділи в літаку дві години. Ми не чекали ніяких протокольних жестів. Чекали, що ось підкотять трап, привітаються, дадуть машину і ми вирушимо до Кравчука. Не тут-то було! Ні трапа, ні машини... Ми чекали, гублячись у здогадах...»². Лише після того як О. Руцької заявив, що основна мета візиту полягає у розробці та узгодженні програми розвитку російсько-українських відносин у світлі проголошення незалежності України, російській делегації дозволили проїхати до українського парламенту, де вона була зустрінута 50-тисячною маніфестацією, що проходила під гаслами незалежності України від Росії. Згадуючи ту ситуацію, Ю. Щербак, який прилетів разом із російською делегацією на одному літаку, акцентував: «... Коли ми приїхали, то дійсно, це вражає було: велетенський мітинг і море людей стояло перед Верховною Радою, і це вразило, з Руцького збило спесь з нього, наглість ту, яка була притаманна»³. Проїшовши через вузький живий коридор в величезному улюлюкаючому натовпі російська делегація зайшла до приміщення Верховної Ради і сіла за стіл переговорів з членами Президії Верховної Ради УРСР. (Напередодні цієї зустрічі відбулося засідання Президії Верховної Ради, на якому Л. Кравчук висловив свою думку стосовно формату майбутніх перемовин: «... я ж не Президент, я сам рішень не приймаю, я Голова Верховної Ради, а у нас є два органи, які приймають рішення: Президія Верховної Ради, що приймає рішення за Конституцією, і сама Верховна Рада. Давайте скличемо Президію»⁴. Така позиція Голови Верховної Ради давала йому можливість, з одного боку, зняти тягар персональної відповідальності, з іншого — виграти час для з'ясування намірів російської делегації і прийняття максимально виважених рішень).

¹ Плохій С. Остання імперія. Занепад і крах Радянського Союзу / Сергій Плохій; пер. з англ. Я. Лебеденка, А. Сагана. — Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — С. 203.

² Сергей Станкевич. Как уходила Украина. — <https://vz.ru/politics/2011/12/7/538446.html>

³ Інтерв'ю з Юрієм Щербаком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 5, <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/460/>

⁴ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 7, <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

Отже, переговори розпочались... У своїх спогадах С. Станкевич так характеризує представників української сторони: «...навпроти нас розташувалися добре знайомі мені лідери і активісти «Руху». Вони були депутатами парламенту, в якому поки що склали меншість, але трималися як Політбюро партії, що перемогла».

«Давайте без образ, — на початку перемовин сказав В. Чорновіл. — Ми віддаємо вам належне, ви ТАМ, в Москві, перемогли цю... комуністичну хунту. Спасибі від щирого серця (українська сторона столу активно закивала), але як там у вас далі... Як далі піде — ми не знаємо. І ніхто не знає. Ви повинні зрозуміти нас: ми проголосили незалежність, і у нас це серйозно, ми не маємо наміру відступати. Для нас це історичний шанс, який ми не упустимо. А Кравчуку ми не віримо, хоч він і клянеться, що з нами заодно. Занадто часто він раніше змінював позицію. Ми не можемо ризикувати, тому поки ніяких зустрічей з Кравчуком віч-на-віч, щоб він там що-небудь зопалу не підписав, давайте спочатку тут про все домовимося»¹.

У відповідь глава російської делегації О. Руцької наполягав на зустрічі і переговорах з Л. Кравчуком, оскільки мав, за його словами, передати йому усне послання Б. Єльцина. Ці слова викликали настороженість української сторони, і тому С. Станкевичу довелося у загальних рисах повідомити присутнім суть і зміст послання російського Президента. Мова йшла про пошук нових моделей співіснування Росії та України у нових умовах, з'ясування оптимальної форми союзних відносин, яка б влаштувала Україну в новій ситуації, визначенні спірних питань і проблем та шляхів їх вирішення.

Уважно вислухавши цей спіч, українська сторона неочікувано для опонентів запропонувала прямо тут і зараз підписати Акт визнання незалежності України і зачитати його з балкона перед присутніми біля парламенту. Описуючи свою реакцію на ці слова, С. Станкевич зазначає: «Приголомшлива ідея. Чомусь мені згадалася відома картина «навіки з Москвою», на якій Хмельницький оголошує вердикт Переяславської ради. Тепер нам пропонували розіграти сцену «навіки без Москви».

Не пристаючи на цю ідею, представники Росії зауважили, що, з одного боку, у них немає повноважень підписувати дипломатичні акти, адже це компетенція російського президента, з іншого — якщо замість колишнього Союзу вдасться заснувати якесь нове державне утворення, то кордони між республіками залишаться адміністративними, якщо ж ні, то необхідно буде вирішувати складну проблему міждержавних кордонів.

Переговори, що відбулись, для обох сторін були не простими і повчальними. Характеризуючи ситуацію, В. Яворівський відзначав: «Спершу розмова була занадто емоційною з обох сторін. І ми «грішили» цим, і Собчак намагався

---

¹ Сергей Станкевич. Как уходила Украина. — <https://vz.ru/politics/2011/12/7/538446.html>

так би мовити, кивати великим імперським пальцем. Одне слово, це була інтелектуальна розминка, у якій ніхто ніяких визначених дипломатичних параграфів не дотримувався, бо зустрілися люди, які добре один одного знають, а дипломатичні відносини тільки починають зароджуватися»¹.

Варто підкреслити, що реальними суб'єктами цих складних переговорів були не лише дві офіційні делегації, була і третя сторона — це мітингуєчий під парламентом народ. «Напруженість пристрастей мітингуєчих, — писали про народні настрої у цей час у газетах, — можна порівняти хіба що з початком першої сесії, часом студентської голодовки або обговорення Союзного договору»². Характерно, що украї

їнські переговорники періодично використовували цей важіль тиску у ході перемовин і, відкриваючи балконні двері, зауважували: «Давайте ми народ послухаємо... Щоб у гостей ілюзій не було...» А під балконом площа у жовто-блакитних прапорах не вщухаючи скандувала «Незалежність! Незалежність!», «Україна без Москви!».

Реальними суб'єктами цих складних переговорів були не лише дві офіційні делегації, була і третя сторона — це мітингуєчий під парламентом народ.

Ситуація змушувала виходити до народу не лише українських депутатів, а й представників російської делегації. Варто підкреслити, що реакція мітингуєчих на ці виступи була кардинально різною. У своєму спічі С. Станкевич підкреслив: «Ми вступаємо в міждержавні переговори на основі повної рівноправності, ні в якому разі не пред'являючи одне одному ніяких попередніх умов — ні фінансових, ні майнових, ні територіальних, ні будь-яких інших. Ми проводимо переговори як цивілізовані держави, і я переконаний, що вони закінчатся угодою, яка ґрунтуватиметься на братських, партнерських принципах. Ми торкнулися досить складних питань, які стосуються демонтажу (а не розвалу, загроза якого сьогодні існує) структур колишнього Союзу, для того, щоб кожен з нас міг реалізувати своє право на державність... Ми дякуємо вам за підтримку. Тож давайте зі спокійною рішучістю, зі здоровим глуздом, з почуттям людської гідності рухатися шляхом незалежності державного існування на основі рівноправних і взаємовигідних відносин». Ці слова російського політика були зустрінуті аплодисментами. Зовсім іншою була реакція на виступ А. Собчака, який наполягав на тому, що «Союз не можна руйнувати і в майбутнє треба рухатися разом». (Трохи пізніше, Анатолій Олександрович, пояснюючи свою позицію, даючи оцінку ситуації та характеризуючи радикальні кроки республік СРСР до незалежності

¹ Туглук В., Скачко В., Браницький В. Через тернії до консенсусу // Голос України — 1991. — 30 серпня — С. 2.

² Туглук В., Скачко В., Браницький В. Через тернії до консенсусу // Голос України — 1991. — 30 серпня — С. 2.

у післяпутчовий період, заявив журналістам: «Це — національний романтизм. У Росії і тут — це реакція на той гніт, на те придушення людей, яке тривало 73 роки. Все це мине, а далі прийде розуміння того, що ми завжди жили поряд... Ми підтверджуємо і визнаємо незалежність України і Росії, ми підтверджуємо прийняті рішення, але одночасно говоримо про те, що ми не повинні допустити, щоб союзна імперія, яка розвалюється, поховала нас під своїми уламками. Ми повинні на перехідний період зберегти або створити такі нові структури, які забезпечили б спільне вирішення всіх проблем.... Треба ж бути людьми, мислячими тверезо, думати про майбутнє народу. Думати не тільки про зовнішні ознаки державності, їх встановити легше всього. Найлегше встановити прапор так, як ми відновили свій російський національний прапор, свій герб, — і це прекрасно. Але ж це не розв'язує всіх проблем, не усуває тієї кризи, в якій знаходимося»¹).

Додатковий важіль народного психологічного тиску періодично виводив з рівноваги росіян і вони нагадували про свої важелі та аргументи: «Хлопці, зараз ви відчуваєте себе героями, поки з балкона виступаєте, — роздратовано говорив Руцькой. — А що ви завтра їсти будете? Як завтра нафта, газ до вас підуть? Скільки вони для вас, незалежних, будуть коштувати? А що з армією, з ядерною зброєю?».

Оскільки ніхто не хотів поступатися, переговори зайшли у глухий кут. За цих обставин після консультацій з Б. Єльциним російська делегація вирішила, що, незважаючи на всі протиріччя, протокол за підсумками переговорів все одно потрібно обов'язково підписати, інакше наслідки будуть непередбачуваними і катастрофічними. І після цього розпочався новий раунд переговорів, у ході якого більшою мірою акцент робився на тому, що об'єднує (повазі до законних прав та інтересів країн; забезпеченні вільного потоку людей, капіталів, інформації; захисті громадянських прав, обміні культурними цінностями тощо), але про те, що роз'єднує (визнання кордонів, подальша доля Чорноморського флоту та ін.) теж говорилося дуже гостро.

На динаміку переговорного процесу суттєво вплинула політична ситуація в Україні, яка на той час вже радикально змінилась порівняно з досерпневою. У результаті українська влада не «проковтнула» заяву прес-секретаря Президента РРФСР та докори прибулої делегації, а досить різко на них відреагувала; численні учасники демонстрацій протесту проти дій російської сторони змусили візитерів різко змінити та пом'якшити свою позицію, і навіть відмежуватися від власного Президента. Вже невдовзі С. Станкевич зазначив, що заява прес-секретаря Б. Єльцина — ще не позиція російського парламенту, а О. Руцькой підтвердив, що вона зрештою навіть не позиція керівництва Росії. Це — лише думка одного Президента Росії. Далі С. Станкевич заявив,

---

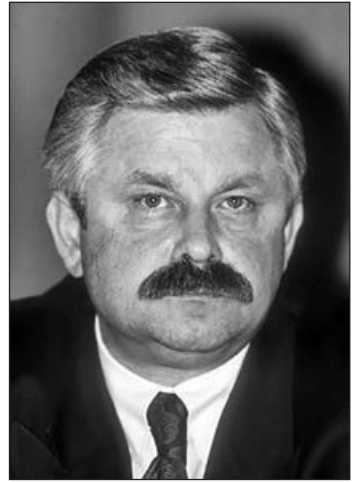
¹ Туглук В., Скачко В., Браницький В. Через тернії до консенсусу //Голос України — 1991. — 30 серпня — С. 3.

що Росія безумовно визнає Україну та її право на державність, і що ніхто не перекреслював російсько-українського Договору, підписаного 19 листопада 1990 р., який закріплює принцип неподільності й недоторканості кордонів¹.

Після парафування протоколу російську делегацію нарешті «допустили» до Л. Кравчука. (Варто підкреслити, що теза В. Чорновола про «недовіру» Голові Верховної Ради мала подвійне дно: з одного боку, Вячеслав Максимович справді не дуже довіряв Л. Кравчуку, з іншого боку — на засіданні Президії напередодні візиту росіян Леонід Макарович сам висловив думку про те, що «... не треба Руцького... одразу до мене вести, спочатку на Президію, з'ясуємо ситуацію, що він хоче, а потім до мене, щоб якийсь фільтр був»)². У своєму виступі на цій зустрічі Голова Верховної Ради України назвав Декларацію про незалежність України актом «абсолютно неминучим і необхідним», зауважив про путч: «добре, що так все закінчилося, адже могла бути велика кров, і до нас би могло перекинутися», схвалив підготовлений протокол: «будемо жити хто реально стоїть при владі у післяпутчовій Україні? Саме у цьому контексті слід сприймати пряме і зовсім не дипломатичне питання О. Руцького: «Леоніде Макаровичу, так ви приймаєте рішення в Республіці? Або нам тепер з кимось іншим треба вести переговори?» На що після паузи Л. Кравчук підкреслено дипломатично відповів: «У нас уже третій день як нова правова реальність. Мені необхідно спиратися на думку народу, виражену через парламент. У мене немає суперечностей... з «Рухом»... у питаннях незалежності. А далі— все визначить референдум»³.

Переговори і відпрацювання тексту спільного комюніке стосовно вирішення проблем перехідного періоду відбувались надзвичайно складно і тривали до першої години ночі. Їхні учасники перебували під постійним тиском, адже весь цей час парламент республіки перебував в «оточенні» мітингувальників. Саме тому народним депутатам доводилося по черзі виходити на площу, щоб заспокоювати політичні пристрасті. Лише о першій годині ночі

О. Руцкой.
Фото: I. Evstafiev

¹ Туглук В., Скачко В., Браницький В. Через тернії до консенсусу //Голос України—1991. — 30 серпня — С. 2.

² Інтерв'ю з Миколою Вереснем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 3, <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/396/>

³ Сергей Станкевич. Как уходила Украина. — <https://vz.ru/politics/2011/12/7/538446.html>

голови делегацій Л. Кравчук та А. Руцької провели прес-конференцію, на якій було обнародовано текст спільного комюніке, яке було спокійним і виваженим. Ключовими домовленостями були: створення республіками на перехідний період тимчасових державних структур для підтримки життєзабезпечення людей і економіки на паритетних засадах; термінова підготовка економічної угоди; неприйняття односторонніх рішень з військово-стратегічних питань оборони; підтвердження прав громадян, їх конституційних свобод; визнання територіальної цілісності сторін; терміновий обмін повноважними представниками¹.

Втім, очевидно, реального спільного знаменника знайдено не було: за обтічними дипломатичними фразами узгодженого документу вже нуртували і набирали сили наростаючі протиріччя. Невипадково на прес-конференції О. Руцької проакцентував: «Що стосується переговорів у Верховній Раді, то можна сказати: **досягнуто взаєморозуміння непростим способом, бо кожний чомусь вважає, що хтось хоче його ущемити в чомусь**» (виділено — О. Б.)². Отже, у політичну практику стосунків колишніх союзних республік приходили нові реалії, які вимагали від Центру, чи тих, хто претендував на його роль, не прямолінійних «кивків великим імперським пальцем», а витончених і виважених дипломатичних ходів та кроків. Очевидно, саме тому невдовзі заяву П. Вощанова було дезавуайовано. Прогнозуючи розвиток майбутніх російсько-українських стосунків, Л. Танюк дав досить точну оцінку: «Думаю, що таких заяв буде ще не одна. Будуть погрожувати і бато-гом, будуть задобрювати й пряником»³.

На цьому етапі у російської сторони були, на перший погляд, досить серйозні аргументи на користь укладення нового Союзного договору. По-перше, необхідно зберегти державу від краху, а оскільки саме союзні структури виконували роль державних, то їх варто залишити хоча б на перехідний період. По-друге, не можна допустити дроблення керівництва Збройними Силами у державі, нашпигованій ядерною зброєю. По-третє, ліквідація союзних міністерств в умовах катастрофічної економічної ситуації призведе до автоматичного руйнування каркасу радянської економіки, що зумовить реальну загрозу економічного розпаду та краху. По-четверте, російські демократи стверджували, що прискорений курс на набуття незалежності може сприяти консервації націонал-комуністичних режимів у тепер вже суверенних республіках.

Втім, як влучно підкреслив А. Костюков, «ніхто з братніх республік, схоже не вірить в добрі наміри об'єднувальниці Росії, **підозрюючи під чепчиком**

---

¹ Цекора С., «Россия и Украина договорились», Известия, 29 августа 1991 г.

² Туглук В., Скачко В., Браницький В. Україна — Росія: відносини стабілізуються // Голос України — 1991, 31 серпня. — С. 3.

³ СРСР і демократія — поняття несумісні // Голос України -1991. — 18 вересня. — С. 12.

сестри милосердя картуз «старшого брата (виділено — *О. Б.*)»¹. «Якщо Росія перебирає на себе функції центру і має намір вести усіх у фарватері, — підкреслював Л. Кравчук, реагуючи на заяви та дії російської сторони в перші післяпутчові дні, — я такий курс не схвалюю». Аналогічні думки висловлював і Н. Назарбаєв, акцентуючи, що «жодна з республік не схвалить претензій РРФСР на заміщення вакантної посади СРСР»². Такі настрої та оцінки республіканських еліт були не випадковим, а закономірним явищем, адже справжньою суттю і своєрідним зверхзавданням російської стратегії у цей час стало намагання утримати під своїм впливом та контролем все, що можна було утримати; одержання під тиском нафтової та газової труб максимального результату від поділу спадщини Радянського Союзу, а при сприятливій політичній кон'юнктурі у ході трансформування старого союзного центру оволодіння основними важелями впливу на пострадянському просторі.

У цьому зв'язку, очевидно має рацію колишній прес-секретар М. Горбачова А. Грачов, який, характеризуючи перебіг подій в СРСР другої половини 1991 р., зазначав, що «в цілому еліта «першої серед рівних» Росії на противагу іншим республікам не мала політичних претензій до «імперського центру»... Тому що — принаймні на тому етапі — розраховувала, взявши Кремль, сама зайняти його місце»³. Динаміку цієї трансформації влучно розкриває А. Мурсалієв, стверджуючи, що до вечора 22 серпня дії російських властей спрямовувалися на захист Конституції, ввечері цього дня «Білий дім» перейшов у наступ, руйнуючи імперський центр і фактично переступив Конституцію країни, а 26 серпня Росія вже перебрала функції центру, збирача земель⁴.

Російський історик Т. Ворожейкіна, аналізуючи перші кроки російських демократів, що знаходились при владі у післяпутчовий період, підкреслювала: «нове російське керівництво підтвердило, що у Росії будь-яка визвольна ідея (соціалістична, демократична) рано чи пізно неодмінно зливається з імперською», цю ж ідею підтверджує і французький політолог А. Безансон: «Дві влади, що змагаються за зверхність, влада «центру», яку представляє Горбачов, і російська влада, котру представляє Єльцин, згодні в одному: імперія єдина і неподільна»⁵.

Отже, як би Б. Єльцин не відхрещувався від заяви П. Вощанова про

Раптовий/неочікуваний візит до Києва російської делегації на чолі з О. Руцьким був не чим іншим, як варіантом спланованої «кавалерійської атаки» на суверенітет України.

¹ Костюков А. Россия: я опять вас навеки сплочу // Мегapolis експрес. — 1991. — № 42.

² Костюков А. Россия: я опять вас навеки сплочу // Мегapolis експрес. — 1991. — № 42.

³ Грачев А. С. Горбачев. — М., 2001. — С. 405.

⁴ Мурсалієв А. Точка зору // Голос України — 1991. — 4 вересня. — С. 14.

⁵ Ворожейкіна Т. Россия вместо Союза? Будущее межреспубликанских отношений // Путч. Хроника тревожных дней. — М., 1991. — С. 274, 275; Безансон А. Єдина і неподільна Росія // Літературна Україна. — 1991. — 14 листопада. — С. 3.

«неврегульованість кордонів», зробленої 26 серпня 1991 р., вона цілком лягала у його стратегію «відновлення імперії» під орудою Росії. За цих обставин раптовий/неочікуваний візит до Києва російської делегації на чолі з О. Руцьким був не чим іншим, як варіантом спланованої «кавалерійської атаки» на суверенітет України. Українська сторона завдяки непохитності її переговорників та потужного «тиску вулиці» (мітингу під вікнами кімнати переговорів) вистояла, що примусило російську делегацію відступити та визнати, що заява прес-секретаря Б. Єльцина — ще не позиція російського парламенту. У результаті підсумковий документ переговорів був досить поміркованим і виваженим. Він передбачав створення республіками на перехідний період тимчасових державних структур; підготовку економічної угоди; неприйняття односторонніх рішень з військово-стратегічних питань оборони; визнання територіальної цілісності сторін та ін. Як бачимо у післяпутчовий період прямолінійний тиск на республіки Центру, чи тих, хто претендував на його роль, уже не спрацьовував. Нові історичні обставини та реалії диктували необхідність пошуку більш гнучких та виважених дипломатичних кроків.

5. Перехідний період: куди ми йдемо цього разу?

Правити легко — управляти важко.

*Йоган Вольфганг Гете,
німецький поет*

Управляти — означає передбачати.

*Еміль Жирарден,
французький журналіст і письменник*

Характерними рисами політичного ландшафту СРСР у післяпутчовий період були подієвий динамізм, катастрофічне ослаблення союзного Центру, посилення ролі та зміцнення політичних позицій республіканських еліт, різке збільшення амплітуди коливання громадської думки, катастрофічне поглиблення кризових явищ у різних сферах суспільного життя, наростаюча невизначеність у питанні майбутньої долі Союзу. Такий стан справ вимагав від політиків радикальних рішень та швидких дій. Не випадково М. Горбачов 26 серпня на позачерговій сесії Верховної Ради наполягав на тезі: «Термінове поновлення процедури підписання союзного договору — пріоритетне завдання», а 28 серпня під час повторного виступу на сесії констатував: «Найтрагічнішим наслідком путчу стало посилення відцентрових тенденцій у республіках. Створилася реальна загроза розвалу Союзу. Якщо це відбудеться, всі розмови про реформи перетворяться на балачки. У Союзний договір треба внести поправки, але не відмовлятися від нього»¹. Намагаючись взяти ситуацію під контроль, реанімувати договірний процес і направити суспільний розвиток у русло реформування, а не руйнації союзної держави, Михайло Сергійович 1 вересня 1991 р. провів нараду з республіканськими лідерами.

М. Горбачов: «У Союзний договір треба внести поправки, але не відмовлятися від нього»

Результатом тривалої нічної дискусії стала «Заява Президента СРСР та вищих керівників союзних республік», яка по суті визначила систему координат для дебатів, що розгорнулися наступного дня на V (позачерговому) З'їзді народних депутатів СРСР. Характерно, що на цьому етапі у політичній поведінці Президента СРСР з'явилися нові акценти/риси, які свідчили, з одного боку, про наростаюче ослаблення центральної влади, з іншого — про прогресуюче зміцнення позицій республіканських еліт. «Під час роботи над цим доку-

¹ Цит. по: Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 202, 203.

ментом, — зазначає у своїх мемуарах Б. Єльцин, — Горбачов весь час йшов на компроміси, не звертав уваги на дрібниці, тримався узгодженої з главами республік позиції. Він сильно змінився після серпня. Оголошуючи про свій суверенітет, одна республіка за іншою змінювала політичний розклад в уже колишньому — це ставало чітко ясно для всіх — Радянському Союзу. У новій реальності Горбачову залишалась лише одна роль — об'єднувача республік, які розбігаються»¹.

Автори «Заяви» виходили з того, що, з одного боку, серпневий заколот зірвав процес формування нових союзних відносин між суверенними державами, а з іншого, — перемога демократичних сил нанесла серйозний удар по реакційним силам і створила історичний шанс прискорення докорінних перетворень, оновлення країни. Саме тому пропонувалося запровадити певний перехідний період до прийняття нової Конституції і проведення на її основі виборів нових органів влади. У межах цього періоду передбачалося підписання всіма бажаними республіками Договору про союз суверенних держав, у межах якого кожна з них (республік) зможе самостійно визначити форми своєї участі в союзі. Характерно, що незалежно від задекларованого статусу пропонувалось терміново заключити економічний союз.

У «Заяві» також пропонувалась і радикальна концепція реорганізації владних структур, що передбачала створення: а) Ради представників народних депутатів СРСР і республік замість З'їзду народних депутатів та Верховної Ради СРСР для вирішення загальних принципів питань; б) Державної Ради у складі Президента СРСР і вищих посадових осіб союзних республік для узгодження рішень з питань внутрішньої і зовнішньої політики, що стосуються інтересів республік; в) Міжреспубліканського економічного комітету для координації управління народним господарством і узгодженого проведення економічних реформ². У своїх «Записках президента» Б. Єльцин, оцінюючи ситуацію, що склалась напередодні форуму, зазначав: «Задовго до цього у більшості керівників склалась однозначна думка — зі з'їздом необхідно закінчувати, цей державний орган влади зжив себе, залишився у минулому. Але всі розуміли також, що з'їзд не погодиться без бою попроситися зі своєю безмежною владою»³.

2—5 вересня 1991 р. проходив V (позачерговий) З'їзд народних депутатів СРСР. Розвиток подій на цьому форумі був надзвичайно динамічним і драматичним. Перше засідання тривало лише хвилин десять. Виступ Н. Назарбаєва, який оголосив «Заяву Президента СРСР та вищих керівників союзних республік», шокує вплинув на зал. Головуючий І. Лаптев терміново оголосив

---

¹ Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 147.

² Див.: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 13, 14.

³ Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 146.

перерву для обговорення документа по делегаціям. Пізніше один з членів команди Горбачова В. Медведєв напише у своїх спогадах з приводу цього моменту з'їзду: «... По суті такі рішення необхідні, як останній шанс для врятування країни. Звичайно ззовні вони виглядають не дуже демократично, але така вже ситуація»¹.

Мета зробленого кроку полягала в тому, щоб нестандартною, радикальною дією нейтралізувати консервативні сили, які домінували у союзному парламенті, а підґрунтям для прийняття такого рішення було поступове переміщення реальної влади у республіки, які одна за одною проголошували свій суверенітет. І слід сказати, що крок цей Горбачову і лідерам республік вдався. Як відзначили оглядачі, «Заява» фактично «шокувала зал, не готовий до такого сильного ходу демократів... Над похмуро похнюпленими головами більшості витав лише афектований голос Умалатової: «Как это понимать? Что с нами происходит?»².

Втім, вже через кілька годин розгорнулася жвава і досить жорстка кількаденна дискусія, у ході якої чітко простежувалися дві лінії: «за» і «проти» запропонованої концепції перехідного періоду. Пристрасті вирували, висувалися найрізноманітніші аргументи на користь власної позиції.

Противники «Заяви» вказували на те, що з усуненням з політичної арени Верховної Ради СРСР зникне гарант Конституції, щезне єдине правове поле, будуть порушуватись права людини; ставили під сумнів доцільність ненадання автономним республікам юридичного статусу суб'єктів переговорного процесу; акцентували увагу на необхідності впровадження в практику результатів березневого референдуму; закликали до переобрання Президента СРСР; і в решті решт задавали класичне сакраментальне питання: «Куди ми йдемо цього разу?»

Є. Савінова: Вважаю, що до прийняття союзної Конституції повинна існувати стара Конституція і її гарант — Верховна Рада СРСР. Нас неодноразово зраджували, але ми існуємо... Треба не здаватися...»

В. Самарін: «Прозвучала необґрунтована відмова від єдиного правового простору. Разом із тим втрачають силу і прийняті нами демократичні закони...

Сьогодні останній шанс щось зробити для свого народу. Подумайте про систему органів влади: Ради замінюються адміністративним управлінням. Куди ми повертаємо?»

Д. Кугульгин: «Куди зникли автономії із заяви Назарбаєва? Адже це суперечить нашим же рішенням, прийнятим на IV з'їзді. Колишні союзні республіки, визнайте, хоч на одну хвилину, Татарстан, Башкирію, Чувашію рівними собі!.. У Росії одних автономних республік п'ятнадцять, і вони тепер — ніхто!»

¹ Медведєв В. А. В команді Горбачова. Взгляд изнутри. — М., 1994. — С. 205.

² Скрипник А. Несподіванки можливі на п'ятому З'їзді народних депутатів СРСР // Літературна Україна. — 1991. — 5 вересня. — С. 1.

А. Оболенський: «Досить ставитись до Конституції як до публічної дівки, пристосовуючи її для своїх цілей! Усі громадянські війни починалися з насилля над законними органами влади. 17 березня народ проголосував за Союз, ми повинні виконати його волю! 19 серпня народ встав на площах, взявшись за руки. Сьогодні повинні встати ми. Треба переобрати Горбачова і признати прямі вибори президента СРСР»¹.

Захисники викладеної Н. Назарбаєвим концепції перехідного періоду, переконували в тому, що після путчу наступив новий етап трансформаційних змін, який вимагає нових форм організації влади, радикальних рішень; акцентували, що ідея демонтажу старих союзних структур є безальтернативною, а її практична реалізація відкриває шлях до утворення вільного рівноправного союзу.

А. Собчак: «Заява передбачає заходи перехідного характеру. Збереження існуючих союзних структур — продовження перевороту».

С. Ципляєв: «Звертаюсь до союзних депутатів: нікуди ми не дінемось від заміни владних союзних структур на структури координаційні. Треба проявити мудрість і не стояти поперек шляху. Піти гідно».

А. Тер-Петросян: «Заява знімає тривогу з приводу реанімації старих структур союзної влади. Зроблено перший крок до вільного союзу рівноправних держав».

А. Собчак.

Поштова марка Росії, 2002 р.

С. Алексеев: «Комітет конституційного нагляду підтримує заяву. Іншого шляху у нас немає. Після путчу у нас почалась реальна революція, треба розчистити для неї шлях»².

Певну уяву про вектори політичних симпатій присутніх у цьому доленосному зібранні дають результати проведеного соціологічного опитування. На питання, як ви уявляєте майбутній устрій СРСР, нардепи відповіли так: декілька самостійних держав — 15 %, конфедерація — 27 %, федерація — 46 %, інше — 3 %³. Отже, як бачимо, поле для дискусії було доволі широким.

Інтегровану на з'їзді позицію народних депутатів СРСР від України озвучив у своєму виступі Ю. Щербак. Він підкреслив, що делегація України в цілому підтримала заяву Президента СРСР

¹ Цит. За: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 17, 21, 22.

² Цит. За: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 16, 18, 19.

³ Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 587.

і керівників союзних республік. При обговоренні, правда, висловлювалися суперечливі, навіть крайні точки зору, проте думка більшості зводилася до підтримки зауважень, сформульованих Головою Верховної Ради України Л. М. Кравчуком, які на думку депутатів, недостатньою мірою враховані в заяві, зачитаній Н. Назарбаєвим.

«Зокрема, ми вважаємо, — акцентував Юрій Миколайович, — що питання політичного устрою того міждержавного об'єднання, яке може виникнути на місці колишнього Союзу РСР, не слід опрацьовувати на нинішньому З'їзді народних депутатів СРСР. Ми не повинні ставати рабами будь-яких умоглядних схем. На перше місце повинні бути поставлені питання життєзабезпечення населення і підтримки функціонування економіки у перехідний період. Тому ми цілком і повністю підтримуємо обговорення економічних питань і негайне укладення економічної угоди».

На думку депутата, найбільш суттєві заперечення викликала ідея розробки проекту Конституції Союзу суверенних держав: «Ми вважаємо, що факт утворення незалежних держав, в тому числі й України, що мають свої конституції або розробляють їх, сам по собі знімає необхідність прийняття ще однієї конституційної надбудови. Водночас пропонувалося на перехідний період розробити регламент міждержавних відносин, подібний до процедур Європейського співтовариства. Була висловлена важлива думка про необхідність тимчасового обмеження перехідного періоду до кінця 1992 року».

За словами Ю. Щербака, депутати від України у ході обговорення підкреслювали, що повна єдність необхідна тільки в питаннях військово-стратегічного порядку, при цьому необхідно враховувати прагнення України стати без'ядерною зоною. Також під час обговорення питання про вільний економічний простір було констатовано, що в умовах розвалу грошово-фінансової системи Союзу єдиним реальним шляхом захисту інтересів України є створення власної грошової системи. Необхідно терміново почати переговори про золотовалютний запас і зобов'язання за боргами¹.

За перебігом подій на з'їзді напружено слідкували у республіках. Не випадково, що турбуючись за позицію представників української делегації, Верховна Рада республіки, уже в ході з'їзду 4 вересня прийняла Звернення «До народних депутатів СРСР від України», у якій закликала «утриматися від голосування на З'їзді, у Верховній Раді СРСР та в її органах з питань, які порушують суверенні права народу України»².

¹ Внеочередной Пятый съезд народных депутатов СССР (2–5 сентября 1991 г.). Стенографический отчет. — [https://kartaslov.ru/книги/Внеочередной_Пятый_съезд_народных_депутатов_СССР_\(2_5_сентября_1991_г_\)/1](https://kartaslov.ru/книги/Внеочередной_Пятый_съезд_народных_депутатов_СССР_(2_5_сентября_1991_г_)/1)

² Звернення Верховної Ради України «До народних депутатів СРСР від України» // Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 45. — С. 1305.

Ключові тези позиції української сторони оприлюднив у своєму виступі на форумі Л. Кравчук, який проакцентував низку принципових положень: по-перше, сьогодні центр політичного життя вже перемістився в республіки; по-друге, Україна готова брати участь в усіх міжреспубліканських, міждержавних структурах при умові, що вони утворюються як тимчасові і на перехідний період і що вони утворюються самими республіками; по-третє, суверенітет України — реальність і ми не можемо вимолювати цю незалежність у кого б не було, навіть у з'їзду народних депутатів СРСР; по-четверте, питання про розробку нової Конституції, як питання «по якому немає ясності», слід зняти з обговорення¹.

Після гострої дискусії, у більшості присутніх спрацював інстинкт самозбереження і було прийнято рішення, що Верховна Рада продовжить свою роботу до укладення Союзного договору і створення на його основі союзних органів влади. Юридично цей крок обґрунтовувався необхідністю забезпечення належного контролю за діями Держради та надійної конституційної спадкоємності². По суті ж це було незначною платою/поступкою авторів «Заяви» за визнання нардепами нових післяпутчових реалій, за прийняття принципових положень концепції перехідного періоду.

Очевидно, саме на цій підставі постанову З'їзду «Про заходи, що витікають зі спільної заяви Президента СРСР і вищих керівників союзних республік» було прийнято досить швидко. Варто підкреслити, що цей документ узаконив формулу, у якій фіксувалася і набувала юридичного статусу динамічна рівновага між доцентровими і відцентровими силами: «Прискорити підготовку і підписання Договору про Союз Суверенних Держав, у якому кожна з них може самостійно визначити форму своєї участі в Союзі»³.

Результати V З'їзду оцінювались і оцінюються неоднозначно. Певною мірою типовими, хоча і полярними, є визначення В. Медведєва та В. Ісакова. Якщо перший, як активний гравець команди Горбачова, вважає, що на з'їзді «ціною величезних зусиль вдалось якоюсь мірою затримати деструктивні процеси, вибудувати деякі слабкі контури і межі суспільно-політичних структур і тим самим відвернути негайний розпад країни», то другий, як прихильник збереження унітарної держави, акцентує, що «рішення з'їзду надали подальшому руйнуванню союзних структур видимість «легітимності»⁴. Така

---

¹ Виступление Л. М. Кравчука на Съезде народных депутатов СССР // Голос України — 1991. — 4 вересня. — С. 2; Інформація Голови Верховної Ради України Л. М. Кравчука на четвертій сесії Верховної Ради України 3 вересня 1991 року // Голос України — 1991. — 5 вересня. — С. 2.

² Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 586.

³ Постанова З'їзду народних депутатів СРСР «Про заходи, що випливають із спільної Заяви Президента СРСР і найвищих керівників союзних республік і рішень позачергової сесії Верховної Ради СРСР» // Голос України — 1991. — 5 вересня. — С. 3.

⁴ Див.: Медведєв В. А. В команді Горбачєва. Взгляд изнутри. — М., 1994. — С. 206; Ісаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 26.

полярність оцінок зумовлена, очевидно, порушенням рівноваги терезів демократії під час проведення форуму, порушенням, яке в подальшому визнав і сам М. Горбачов: «Не все на З'їзді з точки зору демократії відбувалося так вже чисто і гладко, але вимагати цього було просто нереально». Аргументуючи необхідність зайнятої жорсткої позиції, Михайло Сергійович підкреслював: «... як я, так як і керівники республік були досить занепокоєні тим, як би З'їзд знову, як це було на попередніх, з самого початку не перетворився у безплідні суперечки... Але країна не повинна була ні одного дня залишатися у стані політичного розброду, неясності перспектив»¹.

Якими ж були реальні наслідки з'їзду, якщо до їх оцінки підійти зважено, без політичної заангажованості?

1. Виходячи з об'єктивних обставин і в першу чергу розгортання процесу суверенізації союзних республік, у архітектоніці механізму влади СРСР відбулись радикальні тектонічні зрушення, кардинально змінилась діюча конфігурація влади, в якій було зроблено акцент на децентралізацію.

2. Центр реальної влади фактично розколовся на низку владних сегментів, які належали республікам. Лише склавши цю мозаїку можна було утворити новий Союз, що було доволі проблематично з огляду на громадські настрої, історичне минуле, традиції та амбіції національних еліт.

3. Ключовим владним органом стала Держрада, у якій домінували представники республік, що суттєво обмежувало владні повноваження Президента СРСР.

4. Верховна Рада СРСР хоча і збереглась, але владу, як показали подальші події, втратила остаточно. Вона після закінчення V З'їзду фактично перетворилась з реального механізму влади на символічний її макет.

5. Із переговорного процесу щодо долі майбутнього Союзу було усунуто автономні республіки, які в попередній період значною мірою блокували відцентрові тенденції союзних республік.

З огляду на викладене, очевидно, можна погодитися з думкою колишнього працівника апарату Президента СРСР З. Станкевича про те, що саме на відрізок 19 серпня — 5 вересня 1991 р. кардинально змінилося співвідношення сил між прибічниками та противниками збереження СРСР, як суверенної держави. Причому відбулося суттєве посилення позицій останніх².

Коментуючи рішення з'їзду та післяз'їздівські реалії, журнал «Огонек» у своїй редакційній статті, з одного боку, оптимістично констатував: «Гра закінчена, панове!.. Союзу Радянських Соціалістичних Республік, однієї з найлютіших імперій у світовій історії, більше немає. Її колишні вотчини пішли кожна своїм шляхом. Слово «воля» стало одним з найчастіше вживаних

¹ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 5, 6.

² Станкевич З. А. История крушения СССР: Политико-правовые аспекты. — М., 2001. — С. 290.

у друкованих органах», з іншого — з тривогою ставив досить прагматичне, а не риторичне питання: «Але що ж замість того?»¹.

Отже, у цей період — після серпня — ситуація в СРСР дедалі глибше занурювалась у біфуркаційну зону розвитку, у якій різко зростав ступінь невизначеності, втрачалась суспільна рівновага і гострішою ставала потреба швидкої розробки комплексу радикальних, нестандартних, а головне — ефективних трансформаційних моделей змін та практичних дій по їх реалізації, які б забезпечили не лише стабілізацію системи, а й її вихід на якісно новий динамічний режим.

Політичні прогнози — це висловлені
вголос бажання.

*Г'єр Буаст,
французький лексикограф,
афорист*

Очевидно, саме тому суспільні процеси у Радянському Союзі в цілому та роль в них «українського фактора», який у цей час в силу низки обставин міг кардинально змінити хід подій, у даний період постійно перебували в центрі уваги світової преси. Здогадок, оцінок і прогнозів не бракувало.

Німецька газета «Тюрінгіше ландес цайтунг»: «Після проголошення рядом республік незалежності президент СРСР залишився біля купи уламків своєї центристської політики. Мабуть, слідом за розпадом Радянського Союзу прийде вільне об'єднання рівноправних держав, які співробітничатимуть в одному економічному співтоваристві».

Французька газета «Фігаро»: «Одне з головних питань сьогодні полягає в тому, чи зможуть республіки «слов'янського простору» — Росія, Україна та Білорусія — створити організовану спільність, засновану на близькості цивілізації, історії та економічних інтересів. Україна не бажає й чути про подібну перспективу, вона прагне стати європейською державою, повноправним членом ЄС. Однак, коли пристрасті уляжуться, і особливо в разі, якщо Росія зуміє уникнути кроків, які викликали б роздратування України, не виключено, що в результаті гнучкого компромісу вдалося б об'єднати розколотиий сьогодні слов'янський простір».

Німецька газета «Нойєс Дойчланд»: «Тоді як у парламенті СРСР тривали гострі, але безплідні дискусії, за стінами Кремля приймалися важливі рішення. Радянська політика робиться сьогодні у республіканських столицях».

Британський тижневик «Економіст»: «Маючи майже таку ж чисельність населення і площу, як Франція, Україна гідна того, щоб її сприймати всерйоз...

---

¹ Головков А. Конец империи //Огонек. — 1991. — № 38. — С. 1.

Дойче банк (один з найвпливовіших на Заході) вважає, що Україна є тією радянською республікою, яка має найбільші шанси досягти економічних успіхів на засадах незалежності».

Французька газета «Круа»: «Чи не є завтрашній Радянський Союз мертво-народженим? Після проголошення незалежності України відцентрові сили, схоже, починають брати гору»¹.

Роби, що можеш, з тим, що маєш, там,
де ти є.

Теодор Рузвельт, президент США

Утворення 3'їздом народних депутатів СРСР Держради по суті завершило процес легалізації реально існуючого закритого клубу керівників республік, який активно обговорював у режимі суворої таємності майбутню долю СРСР в рамках «ново-огарьовського процесу» ще з квітня 1991 р. Це був цілком логічний крок, який легітимізував реально існуючий центр влади. Втім, очевидно, деякі акценти і навіть базові принципи у позиціях республіканських лідерів після серпневих подій суттєво змінилися, що радикально вплинуло на хід, динаміку та напрям переговорного процесу. Характеризуючи зрушення, що відбулись після серпня 1991 р., Б. Єльцин підкреслює: «...Атмосфера на ново-огарьовських засіданнях у жовтні—листопаді суттєво відрізнялась від тієї, що панувала на них до путчу. Якщо раніше переважна більшість глав республік не сміла сперечатися з Президентом СРСР і навіть десь засуджувала мене за «надмірний радикалізм», то тепер вони самі вже кидались на Михайла Сергійовича, не даючи йому рота розкрити»².

У цьому зв'язку не випадково фахівці акцентують, що новостворена Держрада «на практиці була не органом «для узгодження рішень завдань внутрішньої і зовнішньої політики, що стосувалися загальних інтересів», як декларувалося спочатку, а інститутом, у межах якого оформляли свій рух до цілковитої незалежності республіки, що відчували смак свободи. Під дахом Держради відбувався демонтаж союзних структур. Головну роль у цьому процесі, що отримав назву «Ново-Огарьово-2», грали Росія та Україна»³.

Держрада протягом жовтня—листопада 1991 р. провела сім засідань. На цьому етапі процес руйнації, а точніше поділу СРСР вступив уже у вирішальну фазу, на якій за оцінкою прес-секретаря Президента А. Грачова «з кожним тижнем апетит до влади у республіканських еліт зростав, звичка жити

¹ Цит. за: Савцов В. Україна — на уламках імперії //Голос України — 1991. — 12 вересня. — С. 8; Повертаючись до життя //Голос України — 1991. — 27 вересня. — С. 8.

² Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 148.

³ Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985—1991 гг.: Курс лекций. — М., 2002. — С. 250.

у єдиній союзній державі слабшала, а з нею і надія на її збереження».¹ Саме тому на засіданнях Держради більшість її учасників вже не шукала нової чи хоча б оновленої формули міжреспубліканських стосунків, яка б вдихнула нове життя у Радянський Союз.

По суті рішення цього досить впливового суб'єкта політичного процесу практично зводилися до трьох цілком прагматичних позицій: по-перше, визнати і легітимізувати політичні реалії у республіках, навіть коли вони суперечать діючому союзному законодавству; по-друге, усунути політичні структури, що заважають подальшому розвитку суверенізації республік; по-третє, уникнути обвального, неконтрольованого розвалу союзних структур. У цьому

На засіданнях Держради більшість її учасників вже не шукала нової чи хоча б оновленої формули міжреспубліканських стосунків, яка б вдихнула нове життя у Радянський Союз.

плані показовим було вже перше засідання Держради 6 вересня 1991 р., на якому всупереч союзному законодавству (відповідно до закону СРСР від 3 квітня 1991 р. союзна республіка мала право вийти зі складу Радянського Союзу лише після референдуму, у ході якого за вихід проголосувало дві третини на-

селення, крім того законодавством передбачався перехідний період — до п'яти років) була визнана незалежність Латвії, Литви та Естонії.

Отже, після серпневого путчу різко посилювалися відцентрові тенденції у все ще формально існуючому СРСР. Спробою взяти ситуацію під контроль стала «Заява Президента СРСР та вищих керівників союзних республік». Характерно, що підписанти цього документа переслідували різні цілі: якщо М. Горбачов бачив у ньому засіб реанімації проекту оновленого Союзу, то керівники республік — спосіб уникнення хаотичного розпаду СРСР та обвалу економіки. Заява передбачала перехідний період, у межах якого кожна з республік могла самостійно визначити форми своєї участі в Союзі. Інструментом реалізації Заяви стала утворена V З'їздом народних депутатів СРСР Держрада, яка мала на меті практично дві цілі: а) усунення політичних структур, що заважали подальшому розвитку суверенізації республік; б) уникнення обвального, неконтрольованого розвалу союзних структур. Формування Держради по суті завершило процес легалізації вже давно реально існуючого закритого клубу керівників республік, що вирішували долю СРСР.

---

¹ Грачев А. С. Горбачов. — М., 2001. — С. 398.

6. Економічний союз: пошуки нової формули співробітництва

Економічна заминка може стати політичною катастрофою.

*Джордж Шульц,
американський підприємець
та державний діяч*

Восени 1991 р. посилені серпневим путчем дестабілізаційні та дизінтеграційні процеси на теренах слабючого Радянського Союзу дедалі більше наростали та поглиблювалися. За цих обставин найбільш реальним та ефективним важелем для запобігання обвального розпаду СРСР була визнана стабілізація економіки. Саме тому на другому засіданні Держради 16 вересня 1991 р. у ході обговорення Договору про економічне співробітництво суверенних держав Г. Явлінський так формулював основне завдання створюваного Економічного союзу: консолідувати зусилля суверенних держав з метою утворення спільного ринку і проведення узгодженої економічної політики як основної умови подолання кризи. При цьому доповідач акцентував, що вступ до Економічного союзу не обумовлюється підписанням Договору про Союз суверенних держав¹.

Г. Явлінський.
Фото: Voice of America

Варто підкреслити, що теза про економічну інтеграцію була ключовою у ході «ново-огарьовських» дискусій восени 1991 р. І це не випадково: шляхи політичної реформації та пошуки моделі консолідації на новій основі такої складної структури, як СРСР, виходили за межі найсміливіших і найрізноманітніших футуристичних програм і проєктів, саме тому на той час союзні «інтегратори» цілком прагматично зробили ставку на економіку, стверджуючи, що лише у спільному союзі республіки зможуть вийти з економічної кризи, а в подальшому нормалізують інші сфери суспільного життя.

Першою цеглиною майбутнього державного утворення повинна була стати економічна консолідація, через яку планувалось стимулювати та прискорити процес політичної інтеграції.

¹ Союз можна было сохранить. — М., 1995. — С. 207.

Отже, першою цеглиною майбутнього державного утворення повинна була стати економічна консолідація, через яку планувалось стимулювати та прискорити процес політичної інтеграції. На приховані політичні пружини розвитку економічних процесів на міжреспубліканському рівні неодноразово вказували політичні оглядачі. Зокрема, М. Шакіна з усією відвертістю зазначала на сторінках «Нового времени»: «... Розмови про те, що економічна угода колишніх республік СРСР не передбачає нічого, крім економічної доцільності, — для простаків. Мета таких розмов — не налякати республіки, які бажають вважати себе незалежними, і дати їм для початку міцно «зав'язнути» у спільному економічному просторі. А потім на столі опиниться цілком політичний Союзний договір»¹.

Спробою знайти альтернативні шляхи виходу з кризи, які б не обмежували суттєво республіканські суверенітети, та узгодити позиції без серйозного впливу та тиску Центру було VI засідання Консультативного комітету урядів, проведене у Талліні, у роботі якого взяли участь 13 делегацій з союзних республік та міст Москви та Санкт-Петербурга. За його підсумками було підписано Протокол про наміри учасників таллінського консультативного процесу щодо організації співробітництва в галузі транспорту і зв'язку, Декларацію про основи торговельно-економічного співробітництва на 1991—1992 рр., а також Декларацію про принципи співробітництва держав-учасниць у галузі взаєморозрахунків на 1991—1992 рр. На цій зустрічі команда В. Ланового, що складалася зі співробітників кабінету міністрів України, запропонувала на розгляд представницького зібрання проект мультивалютної системи, суть якої полягала у наявності спільної для держав, які домовляються, грошової розрахункової одиниці. За задумом розробників, така модель, по-перше, дозволяла б національній валюті забезпечити власну державу від експансії інших країн, по-друге, створювала сприятливі умови для торгівлі та інших зовнішньоекономічних відносин. Усі республіки СРСР, за винятком Росії, схвально відгукнулися до проекту В. Ланового. Значну цікавість до запровадження мультивалютної системи і бажання до неї приєднатися майже одночасно задекларували Польща, Угорщина, Чехословаччина, Болгарія та інші держави².

Не зважаючи на те, що зустріч носила справді консультативний характер, оскільки в підписаних документах мова йшла лише про «наміри», «основи» та «принципи», а не про розгорнуті детальні міжреспубліканські угоди, такий стан справ не влаштував союзний Центр, і тому у центральній пресі та на Центральному телебаченні про це зібрання не було і згадки. Крім того, Росія блокувала практичну реалізацію мультивалютної системи

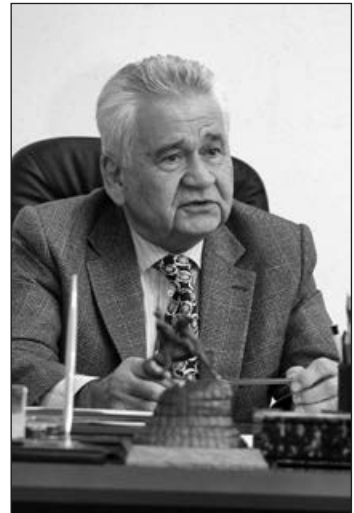
¹ Шакіна М. Политика превыше всего?.. //Новое время. — 1991. — №. 42. — С. 5.

² Володимир Лановий: «Залізної зависи вже не буде — не вистачить заліза». — К., 1994. — С. 35—36.

з політичних міркувань. Коментуючи цю ситуацію, В. Фокін роздратовано зауважив: «Переконаний, що реалізується політика свідомого замовчування таллінського процесу. Нібито й немає ініціативи знизу! Ніби є лише інтелектуальна ініціатива зверху!» Роздратування Прем'єр-міністра України цілком зрозуміле, оскільки на таллінському форумі українською делегацією було гостро поставлено два принципових питання: по-перше, про правонаступництво власності, прибутків та боргів колишнього Радянського Союзу, по-друге, про доцільність запровадження національних валют. А оскільки центральні засоби масової інформації фактично заблокували інформацію про таллінське засідання, то його рішення не набули широкого розголосу і у більшості населення країни, як і раніше, залишалось враження, що саме союзний Центр зберігає ініціативу висування модернізаційних ідей та реалізації трансформаційних дій. Як і раніше, в офіційній пропаганді та політичній практиці Центру домінувала теза Г. Явлінського про те, що «усі непорозуміння спричинені некомпетентністю республік»¹. Втім, ситуація змінювалась, і досить динамічно та драматично, дедалі більше схиляючи шальку терезів у системі «Центр — республіки» на користь останніх, які, спираючись на проголошені суверенітети, фактично щоденно відкушували частину центрального владного пирога. У результаті влада Центру прогресуюче зменшувалась, як класична «шагреньєва шкіра».

1 жовтня 1991 р. в Алма-Аті відбулась зустріч 13 керівників республік, на якій обговорювалися основні положення проекту Договору про економічне співтовариство в межах СРСР. На цьому зібранні Україну представляли заступник Голови Верховної Ради України В. Гриньов та Прем'єр-міністр республіки В. Фокін, які брали активну участь у дискусії. Зокрема, українська делегація категорично виступила проти спроби надання заключній Заяві політичного характеру і навіть зняла свій підпис з цього документа. Лише після тривалого обговорення та поправок було знайдено сприятливий для всіх варіант — у Заяві відображено необхідність якнайшвидшого підписання прямих господарських договорів між республіками.

Ще одним каменем спотикання стала проблема бачення майбутньої моделі Союзу. Президент Казахстану Н. Назарбаєв висловився за побудову могутньої федеративної держави, у відповідь на це В. Гриньов заявив, що не слід змішувати полі-

В. Фокін.
Фото: Anatoliy Pashko

¹ Таллінський процес // Урядовий кур'єр. — 1991. — № 27. — С. 2.

тичні поняття з економічними. Заступник Голови Верховної Ради України наполягав і на тому, що співтовариству не потрібні ні Президент, ні стара структура Союзу. Всі ці заяви та демарші дали підставу засобам масової інформації заявити про «особливу позицію» України¹.

Гостра полеміка між керівником Казахстану, який горою стояв за Союз, і представником України, який намагався відмежуватись від будь-яких центральних розподільчих структур, мала серйозне економічне підґрунтя. За оцінками експертів солідного російського видання «Коммерсантъ», у міжреспубліканському товарообміні країн Союзу на становищі донорів перебували Росія, Україна, Білорусь, Азербайджан. «При цьому, — зазначали фахівці, — найбільше донорське навантаження несуть Білорусь і Україна. Решта регіонів через нерівнозначний розподіл централізовано імпортованих ресурсів та мінусове сальдо міжреспубліканського товарообміну залишаються на дотації. **Найбільшою мірою прибуток інших республік перепливає до Казахстану і Узбекистану** (виділено — О. Б.)»². Коментарі, як-то кажуть, зайві.

9 жовтня 1991 р., Верховна Рада республіки обговорювала союзний Закон «Про органи державної влади й управління Союзу РСР у перехідний період» та власну постанову про те, посилати чи не посилати повноважних представників до Рад Союзу і Республік Верховної Ради СРСР. Виступи депутатів засвідчили, що їх в першу чергу непокоїла невизначеність: відсутність механізму прийняття рішень у перехідних структурах влади й координаційних органах міждержавних відносин, утаємничені маневри союзних та російських державних структур навколо питання про долю майна Союзу, динамічні і не прогнозовані зміни ступеня контрольованості процесу демонтажу СРСР.

Хоча у дебатах виступило небагато депутатів, все ж чітко окреслилися три основні підходи до вирішення питання, що обговорювалося. Перший — послати повноважні делегації і зберегти Союз, хоча б у вигляді економічної співдружності. Другий — «не посилати нікого і нікуди», а домовлятися прямо з республіками. Третій — контролювати процес розпаду СРСР шляхом а) відмови від участі в будь-яких союзних органах, що мали б право законодавчої ініціативи (наприклад, розробки Конституції СРСР); б) створення міжреспубліканських координаційних органів; в) участі в існуючих структурах з правом вето на всі їхні рішення, що стосуються України³. Врешті решт вдалося знайти спільний знаменник. Гранично чітко суть позиції нашої республіки у переговорному процесі сформулював на своїй жовтневій прес-конференції В. Фокін: договір про економічне співробітництво треба підписувати, але

---

¹ Туглук В. Більше запитань, ніж відповідей //Голос України. — 1991. — 4 жовтня. — С. 2.

² Цит. за: Кириченко М., Стрибкова Л., Шибоква В. Економічний суверенітет: дорога вимощена добрими намірами //Літературна Україна. — 1991. — 14 листопада. — С. 3.

³ Скачко В. До демонтажу Союзу — будьте готові! //Голос України -1991. — 10 жовтня. — С. 2.

тоді, коли він не буде підривати державного суверенітету. При цьому Прем'єр-міністр України прагматично додав: «Ми не можемо існувати автономно»¹.

Після відмови України брати участь у підписанні економічної угоди московські засоби масової інформації розпочали потужну антиукраїнську кампанію: стали повідомляти про розбіжності в керівництві республіки, особливу позицію прем'єра В. Фокіна, який виступає за підписання документа... Дійшло до того, що «Московские новости» на першій шпальті опублікували інформацію «з кулуарів російського керівництва» про можливість превентивного ядерного удару по Україні. Перебуваючи у складі делегації у Москві перший віце-прем'єр України К. Масик запитав про це М. Горбачова і Б. Єльцина. Горбачов відповів: «Знаєш, Костя, менше читай газети, і тобі буде легше». А Єльцин сказав, що він обговорював цю можливість з військовими, і для неї немає технічних можливостей. Коментуючи ці розмови у інтерв'ю журналісту «Независимой газети» К. Масик з прикрістю підкреслив: «Ні одна, ні інша відповіді не можуть задовольнити ні мене, ні жителів України. Якщо дійшло до того, що залякують превентивним ядерним ударом Україну, яка страждає від Чорнобиля, то чи можна це назвати відносинами між цивілізованими країнами?.. Нас хочуть налякати, зробити слухняними, якими ми були 73 роки, коли підписували все, що нам підсовували. Намагаються посварити українців з іншими націями, розіграти «російську карту».² Розяснюючи у подальшому цю ситуацію, Є. Гайдар спочатку запевнив, що «російське керівництво восени 1991 р. не обговорювало планів застосування ядерних засобів проти інших республік у разі виникнення територіальних суперечок», а потім зауважив: «Однак важливі ж не тільки реальні факти, а й те, як сприймається те, що відбувається»³, чим фактично визнав маніпулятивний тиск на Україну з боку російських ЗМІ.

Після відмови України брати участь у підписанні економічної угоди московські засоби масової інформації розпочали потужну антиукраїнську кампанію.

Є. Гайдар

¹ Бровченко Л. Хіба немає умов? Суб'єктивні нотатки з прес-конференції Прем'єр-міністра України В. Фокіна //Голос України — 1991. — 12 жовтня. — С. 2.

² Єльцин обговорював з військовими можливість ядерного удару по Україні, повідомив перший віце-прем'єр України Константин Масик кореспонденту «НГ» // «Независимая газета» от 24 октября 1991 г.

³ Гайдар Е. Т. Гибель империи: уроки для современной России / Егор Гайдар. — Москва: РОССПЭН, 2006. — С. 241

З новою силою дискусія стосовно основних положень проекту Договору про економічне співтовариство розгорілась 11 жовтня на засіданні Держради. На початку цього зібрання Л. Кравчук за підтримки інших керівників республік запропонував обмежитися обговоренням двох питань: Економічної угоди і продовольства. Але у ході дискусії домовились все ж обговорити і третє питання — про подальшу роботу над Союзним договором. Втім, як не намагався Г. Явлінський, який в черговий раз виступав як гравець «команди Горбачова», переконати присутніх у перевагах спільного економічного простору, здійснити це було надзвичайно важко, оскільки на цьому етапі дедалі більшу роль у визначенні подальшої долі СРСР почали відігравати політичні пріоритети і розрахунки республіканських еліт. Саме тому, як і варто було очікувати, ключові суб'єкти переговорного процесу, відчуваючи слабкість Центру, різко підвищили свої ставки — представники делегацій Росії, України та Азербайджану зробили заяви про те, що підпишуть угоду лише за певних умов.

Характеризуючи позицію на переговорах представників Комітету оперативного управління народним господарством, перший віце-прем'єр Кабінету Міністрів К. Масик зазначав: «Зусилля Г. Явлінського та І. Силаєва зводяться до того, щоб будь-що створити тоталітарну систему, яка під виглядом економічної необхідності продовжувала б насаджувати старі традиції розподілу з центру»¹. За цих обставин українська делегація висловила свої пропозиції та зауваження щодо ключових проблем — власності колишнього Радянського Союзу та її розподілу, грошового обігу, банківської системи, до принципового вирішення яких підписувати економічний договір буде передчасно. Головну умову підписання договору про економічну співдружність представники України вбачали у необхідності всім республікам, що мають намір підписати цей документ, попередньо укласти двосторонні угоди.

Дуже цікаву інформацію стосовно ставлення М. Горбачова та керівників республік до проблеми незалежності України у контексті обговорення майбутнього Союзу дає стенограма засідання Держради від 11 жовтня, на якому крім економічних питань обговорювався також і порядок подальшої роботи над союзним договором.

Горбачов. Всі попрацюють і надішлють в тижневий термін свої зауваження щодо проекту. Ще через тиждень доопрацьований проєкт обговорити на Держраді. Інший варіант — створити комісію.

Назарбаєв. Я за перший варіант.

Карімов. Проєкт опрацьовуємо. Чи вносити до Верховної Ради? Якщо процес триває, одна справа. Якщо все заново — інше.

---

¹ Україну втягують у велику гру //Голос України -1991. — 18 жовтня. — С. 2.

Горбачов. Сказати країні: обговорили питання про організацію роботи над Договором. Прийшли до висновку, що наявний проект буде вивчений в республіках і в 10-денний термін представлені міркування.

Кравчук. До 1 грудня (день референдуму на Україні) Наша Верховна Рада вирішила не брати активної участі в підготовці Союзного договору.

Панкін. Спочатку підписують глави держав, а потім він представляється на ратифікацію.

Горбачов. Точку зору України Кравчук довів до нас. Я б від імені членів Держради взяв на себе завдання підготувати звернення до народу України та її Верховної Ради. Під гарячу руку в момент путчу приймалися всякі рішення.

Кравчук. Верховна Рада підтвердить своє рішення.

Горбачов. Бог з вами, а ми очистимо душу!

Карімов. Ми за незалежність в Союзі.

Гасанов. (Дагестан). Чому не звернулися до Грузії, Вірменії, Молдови?

Карімов. Треба визначити функції політико-консультативної ради та взаємини з нею Держради.

Горбачов. Пропоную, щоб Консультативна рада була при Держраді. Положення про політико-консультативну раду підготував. Взаємодія буде. Держрада-конституційний орган влади. Не повинні бути правилом спільні засідання — тільки при обговоренні принципових питань. Не перемішувати державні органи з консультативними. (Кравчуку) коли надішлеш депутатів?

Кравчук. 22-го проголосуємо.

Муталібов. Якщо Держрада буде обходити гарячі точки — нас не зрозуміють... будь-яке втручання центру в справи Республіки буде зустрічати відсіч. Йде вакханалія. Те, що відбувається в нашому регіоні, має бути предметом уваги Ради.

Горбачов. Розумію це як заклик до взаємодії членів Ради ...¹

Отже, як бачимо, М. Горбачов у надії на відкат України до ідеї Союзу, стверджує, що «під гарячу руку в момент путчу приймалися всякі рішення», на що Л. Кравчук чітко парирує: «Верховна Рада підтвердить своє рішення (очевидно він мав на увазі, що референдум підтвердить рішення українського парламенту — О. Б.)», що викликає емоційну реакцію Карімова: «Ми за незалежність в Союзі». От такі непрості перемовини і реалії...

Хоча позиція України і викликала, як писали газети, «напруження» з Росією, яка оголосила себе, не рахуючись з іншими республіками, правонаступницею власності колишнього Союзу, все ж вона була односторонньо підтримана в Алма-Аті 12 республіками. Така реакція республіканських лідерів була зумовлена, очевидно, тим, що комплекс документів, які мали регулю-

¹ Союз можно было сохранить: белая книга: документы и факты о политике М. С. Горбачева по реформированию и сохранению многонационального государства / [сост. А. С. Черняев и др.]. — Изд. 2-е, перераб. и доп. — Москва: АСТ: Горбачев-Фонд, 2007. С. 332—333.

вати подальше економічне життя на пострадянському просторі, включав не лише договір про економічну співдружність, а й два десятки угод, у яких мали бути детально відображені механізми регулювання економічних відносин, а саме ці життєво важливі документи ще не були підготовлені. За цих обставин швидко підписання Договору про економічну співдружність асоціювалось з одруженням «всліпу», адже всі його позиції могли бути зведені нанівець угодами, які б приймалися заднім числом. У результаті, як в подальшому зазначали оглядачі, підписавши договір, республіки «опиняться втягнутими у велику гру, в якій можуть стати залежними від диктату центру і Росії»¹.

До речі, оглядачі не помилялися. Невдовзі після алма-атинської зустрічі «велика гра» розпочалась. М. Горбачов та І. Силаєв, нехтуючи спільним рішенням республік, знову почали виступати за негайне підписання договору про економічну співдружність. Своєї «аргументації» на захист цієї позиції додав Б. Єльцин, ультимативно заявивши про перехід Росії на доларові розрахунки за нафту з республіками, які не підпишуть договір. Це означало, що за тону необхідно було сплачувати не 60 карбованців, як раніше, а 160 доларів. Щоправда, російський Президент уточнив: окремо це питання буде розв'язуватися з Україною. Очевидно, така засторога була викликана можливою реакцією української сторони, адже слід враховувати, що територією України проходило 6,9 тисяч кілометрів газопроводів з Росії. Це означало, що українське керівництво у відповідь на ультиматум російського могло зажадати, за тими ж міжнародними стандартами, на які посилався Б. Єльцин, 3,7 мільярди доларів щороку за експлуатацію цих енергетичних магістралей².

Слово «криза», написане китайською, складається з двох ієрогліфів: один означає «загрозу», інший — «сприятливу можливість».

*Джон Кеннеді,
президент США*

Між тим економічна ситуація ставала дедалі кризовішою. Спад виробництва в СРСР у 1991 р. склав 15 %, а у 1992 р. очікувався, за розрахунками експертів, 23—25 %. Безробіття сягнуло двох мільйонів осіб, рівень інфляції — 2—3 % щомісяця, зовнішній борг — 800 млрд крб Зупинка

---

¹ Україну втягують у велику гру //Голос України -1991. — 18 жовтня. — С. 2.

² Писаренко С. Ультиматумів Україна не сприймає //Голос України — 1991. — 19 жовтня. — С. 3.

виробництва і зростання цін у 2—3 рази могли створити протягом дуже короткого часу по суті тупикову ситуацію¹. За цих обставин 18 жовтня 1991 р. Президентом СРСР та керівниками 8 республік був підписаний Договір про економічне співтовариство суверенних держав. Україна, Молдова, Грузія та Азербайджан з різних причин проігнорували підписання цього документу. Ретельний аналіз політичних аспектів цього Договору зробив російський дослідник О. Барсенков, який виокремив наступні особливості цієї угоди.

По-перше, Договір фактично визнавав факт зруйнованості колишньої держави і його управлінських структур, оскільки учасники договору позиціонувалися як «незалежні держави, які є і які були суб'єктами Союзу Радянських Соціалістичних Республік, безвідносно до їх нинішнього статусу» (Преамбула).

По-друге, Договором передбачалося «доділити» загальносоюзну власність включаючи золотий запас, алмазний і валютний фонди (ст. 20).

По-третє, Договір визнавав, що приватна власність, свобода підприємництва і конкуренція є основними факторами піднесення економіки. Виходячи з цього, держави зобов'язувалися законодавчо обмежити втручання в господарську діяльність підприємств. Таке декларування необхідності «відходу» держави з економіки фактично було визнанням непотрібності загальносоюзних органів господарського управління (ст.9).

По-четверте, в документі зазначалося, що держави-члени Економічного Співтовариства «усвідомлюють необхідність збереження рубля як спільної валюти єдиної банківської системи», але в той же час допускають введення власних національних валют. Передбачалася ліквідація загального Центрального банку і створення республіками власних центральних (національних державних) банків з подальшим об'єднанням в банківський союз.

По-п'яте, практично всі без винятку розділи містили вказівки на необхідність підписання додаткових угод, мінімальний пакет яких — 20 угод — був позначений у статті 50. Передбачалося укласти їх протягом не більше трьох місяців після підписання договору. Сам набір цих документів і складність охоплюваних ними проблем залишали мало надії на те, що вони будуть підготовлені швидко і безболісно. А без них текст Договору про економічне співтовариство перетворювався в ні до чого не зобов'язуючу декларацію про наміри. Крім того, договір і спеціальні угоди повинні були вступити в силу тільки після їх ратифікації членами спільноти відповідно до їх конституцій і через ще один місяць з дня здачі ратифікаційних грамот державі—депозитарію, тобто

¹ Шахназаров Г. С. С вождями и без них. — М., 2001. — С. 474.

навіть в самому ідеальному варіанті договір міг вступити в силу лише через чотири місяці після підписання. «Це, — на думку О. Барсенкова, — практично позбавляло його всякого сенсу, оскільки економіки всіх без винятку республік перебували в стані глибокої кризи і вимагали негайного проведення «рятувальних» заходів¹.

Як бачимо, у підписаному 18 жовтня 1991 р. Договорі про економічне співтовариство суверенних держав мова йшла не стільки про економічну

У підписаному 18 жовтня 1991 р. Договорі про економічне співтовариство суверенних держав мова йшла не стільки про економічну інтеграцію, скільки про поглиблення демонтажу союзних структур та розподіл спадку від СРСР.

інтеграцію, скільки про поглиблення демонтажу союзних структур та розподіл спадку від СРСР. Негативно впливали на його перспективи ускладнений механізм, тривалі терміни впровадження у життя та пакет додаткових угод, котрі ще треба було розробити і які могли кардинально підкорегу-

вати або взагалі змінити суть і зміст самого Договору. Частину республік і в першу чергу Україну стримувало і постійне нагадування М. Горбачова про те, що цей договір може бути в перспективі основою політичної консолідації.

Варто підкреслити, що восени 1991 р. процес суверенізації ще продовжувався — 27 жовтня було проголошено незалежність Туркменії. Такий стан справ свідчив про те, що на цьому етапі значна частина суб'єктів загальносоюзного політичного простору з різних причин перебувала різноступенево у стані невизначеності: у надрах республіканських механізмів влади значною мірою похапцем відбувалось остаточне з'ясування позицій, підрахування ресурсів та окреслення політичних векторів майбутнього розвитку, мобілізувалися ресурси, формувалася громадська думка. Очевидно саме тому, характерними рисами позицій та дій більшості колишніх республік у ході переговорів щодо економічного союзу були обережність та уповільненість. У цьому зв'язку не випадково, характеризуючи переговорний процес заступник голови російського уряду Є. Сабуров констатував, що «фундаментальні проблеми, без вирішення яких ніякий союз працювати не буде, обходяться в усіх проектах документів. Угоди підписуються з такою кількістю окремих думок та зауважень, що їх нежиттєздатність є очевидною»².

Отже, інструментом виходу з кризи, засобом запобігання обвального розпаду СРСР та стабілізації економіки Держрадою було визначено негайне під-

¹ Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг. — М., 2002. — С. 251—252

² Цит. за: Гайдар Е. Т. Дни поражений и побед. — М., 1997. — С. 102.

писання Договору про економічне співробітництво суверенних держав. На думку авторів цього документа, економічна консолідація повинна була закласти фундамент політичної інтеграції та прискорити цей процес. За цих обставин більшість республік обрала тактику обережності та виваженості. Після відмови України взяти участь у підписанні економічної угоди московські засоби масової інформації розпочали потужну антиукраїнську кампанію, що мала на меті змінити позицію нашої республіки.

7. «Ми не уявляємо собі Союзу без України...»

Категоричність — не мова політики.

*Бенджамін Дізраелі,
британський прем'єр-міністр,
письменник.*

Намагаючись прискорити та інтенсифікувати процес економічної інтеграції, Центр ініціював у другій половині жовтня 1991 р. звернення до Верховної Ради України, підписане М. Горбачовим та лідерами восьми республік, що уклали договір про економічну співдружність. Тактичною ціллю цього Звернення було підштовхнути Україну до підписання конче необхідного Економічного договору, а от стратегічною метою — переконати її у необхідності участі в оновленому Союзі.

Цей документ є досить цікавим і за структурою і за змістом, його ключовими тезами були:

1. *Вихід із кризи і шанси на гідне майбутнє можливі лише у результаті спільних дій.* («Звернення до вас продиктоване прагненням якомога швидше вивести країну з тяжкої економічної і політичної кризи, повернути життя людей у нормальну колію... І ми глибоко переконані, що розв'язати насущні проблеми свого розвитку, побудувати гідне майбутнє для себе і своїх нащадків наші народи можуть тільки спільно»).

2. *Після путчу та проголошення республіками незалежності радикально змінилися суспільні обставини, сформувалися умови та можливості для створення оновленого Союзу на справді добровільній і рівноправній основі.* («Зміни, що відбулися в країні після серпневих подій, створили принципово нову політичну ситуацію. Усуваються перешкоди на шляху кардинального демократичного оновлення суспільства. Складаються умови для того, щоб кожний народ міг вільно обрати форму своєї державності. Свобода і незалежність — це природне право кожного народу і умови його розвитку. Свобода і незалежність — це, і передумови для об'єднання народів на справді добровільній і рівноправній основі»).

3. *У заяві називаються три фактори, які, на думку підписантів цього документа, роблять утворення оновленого Союзу «життєво необхідним»:*

а) Розрив економічних зв'язків може призвести до катастрофічних наслідків (Радянська економіка «десятиріччями розвивалась у рамках єдиного народногосподарського комплексу. Розірви у двох-трьох вузлах цю цупку

тканину — і поповзе, розпадеться все полотно. Вже зараз згубні наслідки розриву господарських зв'язків відчують на собі люди в усіх республіках і регіонах країни»).

б) Потенційна загроза міжнаціональних зіткнень та катаклізмів («Мільйони і навіть десятки мільйонів людей живуть нині за межами своїх національних республік. Їхнє відособлення мало б неминучим наслідком демографічні потрясіння. Драматична доля сотень тисяч біженців у — всіх, — на очах...»).

в) Необхідність збереження контролю за ядерним потенціалом («СРСР залишається однією з двох найбільших ядерних держав. На нас лежить відповідальність і перед власним народом, і перед усім світом за те, щоб ця страшна сила була під надійним контролем»).

4. *Відмежування від «старого» Союзу і намагання створити позитивний образ «нового».* («Будемо відвертими. Досі в умах людей лишається упередженість до Союзу. Ще живі, далеко не вивітрилися з пам'яті численні негативні явища, пов'язані з жорсткою унітарною моделлю державного устрою. Але тепер йдеться про новий Союз, в якому самі основи економічного і політичного устрою, соціально орієнтована ринкова економіка, політичний та ідейний плюралізм, багатопартійність будуть служити гарантією вільного розвитку кожної нації і кожного громадянина»).

5. *Акцентування на народному волевиявленні стосовно формування та перспектив оновленого Союзу* («Саме за такий Союз проголосувала переважна більшість населення країни в цілому і в кожній з республік на референдумі 17 березня нинішнього року»).

6. *Згадка про Договір про Економічне співтовариство у контексті роботи над створенням оновленого Союзу.* («Будівництво нового Союзу почалось. Важливе значення в цьому плані має підписання Договору про Економічне співтовариство. Відновила роботу над проектом Договору про Союз Суверенних Держав...»)

7. *Услівне запрошення України до «участі у цій колективній роботі» по будівництву «нової, єдиної сім'ї народів, про яку мріяв Великий Кобзар».* («Ми звертаємось до Вас, шановні народні обранці, з висловленням надії на те, що представники України візьмуть активну участь у цій колективній роботі. Україна — одна з найбільших республік Союзу, її роль у розвитку нашої країни, в усьому, чим наші народи можуть по праву пишатися, незамінна. Хочемо вірити, що вона внесе такий же гідний вклад і в будівництво нової, єдиної сім'ї народів, про яку мріяв Великий Кобзар»)

Ну і «вишенькою на торті», своєрідною перлиною і ключовою фразою цього звернення були слова «Скажемо прямо: ми не уявляємо собі Союзу без України».¹

¹ Верховній Раді України //Голос України -1991 р. — 23 жовтня. — С. 2.

Певну уяву про те, чому було вжито цей сакраментальний вираз і яку він мав матеріальну основу дає статистика — Таблиця 1 (дані підготовлені Міністерством торгівлі України).¹

Таблиця 1.

Обсяги взаємних поставок товарів народного споживання з країнами, що входили до складу СРСР, згідно з міжнародними угодами на 1991 р. (в цінах 1990 р., млн крб)

Республіки	Ввіз в Україну	Вивіз з України
РРФСР	5500	6200
Республіка Білорусь	770	370
Республіка Узбекистан	191	782
Казахська РСР	67	668
Республіка Грузія	343	330
Азербайджанська республіка	384	404
Литовська республіка	255	118
Республіка Молдова	400	190
Латвійська республіка	290	122
Республіка Киргизстан	95	135
Республіка Таджикистан	60	148
Республіка Вірменія	390	309
Туркменська РСР	30	159
Естонська республіка	125	95
Всього	8900	10 030

Наведені дані дозволяють дійти кількох висновків. По-перше, у 1991 р. вивіз Україною товарів народного споживання у торгівлі з країнами, що входили до складу СРСР, домінував над ввозом. По-друге, серед «вісімки», що підписала звернення, шість республік більше вивозили з України, ніж ввозили. По-третє, якщо у всі без винятку колишні радянські республіки Україна вивозила товарів народного споживання на 12,7 % більше, ніж ввозила до себе, то аналогічний показник у торговому балансі з країнами «вісімки» був майже

¹ Хто кому що //Голос України — 1991. — 1 листопада. — С. 4.

вдвічі більшим і складав — 23 %. В умовах кризи, що поглиблювалась на початку 90-х рр., для керівництва більшості радянських республік стратегічно важливим було саме забезпечення потреб народу (потенційного електорату), яке гарантувало б стабільність діючої влади. Ситуація справді була критичною. За визнанням Є. Гайдара, до кінця листопада 1991 р., тобто за сім місяців до нового врожаю, у розпорядженні російської держави залишився приблизно двомісячний запас зерна. За цих обставин, «як це не прикро для великої країни, — акцентував віцепрем'єр Росії, — її можливість вижити до нового урожаю залежить від щедрості дальніх та близьких сусідів»¹. (У 1991 р. Україна, маючи порівняно з Росією, майже у п'ять разів менші посівні площі, зібрала 38,7 тис т. зерна, що становило фактично 43 % російського урожаю зернових)². Очевидно, саме ці та інші економічні фактори були зворотною стороною яскравого пропагандистсько-політичного гасла — «Ми не уявляємо собі Союзу без України».

В умовах кризи,
що поглиблювалась на початку
90-х рр., для керівництва більшості
радянських республік стратегічно
важливим було саме забезпечення
потреб народу (потенційного
електорату), яке гарантувало б
стабільність діючої влади.

Беручи до уваги те, що московські архітектори оновленого Союзу вбачали у підписанні економічної угоди перший крок до майбутньої більш тісної інтеграції, ця фраза мала і свій геополітичний, етнополітичний, демографічний та військовий виміри. По-перше, враховуючи, що на даному етапі у процесі формування оновленого Союзу активно брали участь лише дві слов'янські і шість мусульманських (п'ять з них тюркомовні) республік, цілком реальною була перспектива зміни зовнішньополітичної вектору з європейського на азіатський; по-друге, збільшення ступеню етнічної та конфесійної неоднорідності майбутнього державного утворення, яке було б одночасно тюрко-слов'янським та християнсько-мусульманським, могло різко знизити ступінь його єдності та міцності, суттєво погіршити функціональні можливості новоствореної державності, посилити з моменту утворення потужні відцентрові тенденції; по-третє, слов'янські та азіатські народи, що планували увійти до оновленого Союзу, мали різну динаміку демографічного зростання, яка в перспективі могла призвести до абсолютного домінування азіатського етносу (за оцінкою З. Бжезинського, «будь-яка нова євразійська єдність, побудована на чисто російській владі, без України, неминуче ставатиме з кожним наступним роком менш європейською і більш азіатською»)³; по-четверте, в разі

¹ Гайдар Е. Т. Дни поражений и побед. — М., 1997. — С. 139.

² Підраховано автором по: Народне господарство України у 1991 році: Статистичний щорічник. — К., 1992. — С. 21.

³ Бжезинський З. Велика шахівниця. — Львів — Івано-Франківськ, 2000. — С. 92.

Г. Старовойтова.
Фото: [www.geocities.com/
CapitolHill](http://www.geocities.com/CapitolHill)

ігнорування Україною консолідаційних процесів з іншими союзними республіками в економічній та політичній сфері Союз мав шанс втратити статус «держави однієї ядерної кнопки».

За цих обставин Г. Старовойтова та В. Свобода, натякаючи, що наша республіка, уникаючи втягування в економічний союз, в такий спосіб торує шлях до незалежності, робили глибокий та багатозначний висновок: «... Можна припустити: вичікувальна позиція України має не просто тактичний характер, що враховує нинішню політичну кон'юнктуру. Причини та наслідки обережності лідерів України можуть виявитися значно глибшими...»¹.

Як же розцінювали ситуацію навколо підписання Договору про економічну співдружність українські політики? Перший заступник Голови Верховної Ради України І. Плющ назвав її «політичною грою центру», а голова комісії Верховної Ради В. Євтухов відзначив, що це визначення є надто м'яким, і додав: «це політична спекуляція, коли загальний спад виробництва комусь хочеться піднести як наслідок чийось політичних амбіцій, зокрема українського керівництва». В основі небажання української сторони підписувати Договору про економічну співдружність лежали наступні міркування.

По-перше, цілі Договору, проголошені в преамбулі, не повною мірою підтверджуються змістом його статей, адже у ньому пропонується високий ступінь централізації функцій управління економікою, а це вже зачіпає політичні інтереси суверенних держав. У результаті запропонований до підписання документ має на меті під прикриттям економічної необхідності відновлення політичного союзу зі спільною фінансово-банковою, податковою, кредитною системами, спільним наддержавним керівником-розпорядником, який не дасть членам Економічного співтовариства повною мірою самостійно вирішувати свої економічні проблеми.

По-друге, слабкість проекту Договору полягає в тому, що він не є єдиним документом, який регулює основні економічні відносини між його учасниками. Проектом Договору передбачено більш як 20 додаткових угод, що мають на меті регламентацію та конкретизацію механізмів та принципів його втілення в життя. Саме вони на етапі їхньої розробки та підписання можуть принципово змінити суть і зміст Договору.

По-третє, до підписання Договору слід би було визначити принципи розподілу спадщини СРСР. Очевидно, в зв'язку з цим не випадково, що 23 жовт-

¹ Старовойтова Г., Свобода В. Остання імперія: народження і розпад // Літературна Україна. — 1991. — 31 жовтня. — С. 5.

ня, тобто саме в день, коли було опубліковано звернення до Верховної Ради України, підписане М. Горбачовим та лідерами восьми республік, які уклали договір про економічну співдружність, український парламент зробив свій хід — затвердив заяву «Про основні принципи правонаступництва України стосовно зовнішнього боргу та активів Союзу РСР», акцентуючи увагу громадськості на одній з ключових причин розходжень. У цьому документі республіка зайняла досить жорстку позицію: «Україна наполягає на негайному розподілі всіх активів і резервів Союзу РСР за принципами, які узгоджені з усіма державами — суб'єктами колишнього Союзу РСР. Україна наполягає, щоб усі державні органи Союзу РСР надали їй вичерпну інформацію про всі борги Союзу РСР, їх адресність та активи Союзу РСР»¹. Суть українських вимог та пропозицій по цьому питанню розкрив Л. Кравчук на одній зі своїх жовтневих прес-конференцій: «... Зовнішній борг країни досяг 70 мільярдів доларів. До кінця року, мабуть, буде 100 мільярдів. Україна пропонує: давайте розподілимо ту частку, яка існувала на 1 липня 1991 р. А далі ми повинні знати, хто бере кредити, куди вони спрямовуються і хто відшкодуватиме. Хіба може бути таке, що я, Голова Верховної Ради, так і не знаю, скільки беремо, для чого, для кого і хто відповідатиме за кредити. Тобто ще невідомо, скільки наберуть боргів, а розраховуватися доведеться нам»².

Невеличка довідка про борги СРСР та можливі моделі їх розподілу між спадкоємцями: Загальний зовнішній борг СРСР на кінець 1991 р. у вересні цього року оцінювався приблизно у 70,3 млрд доларів, або 39 млрд інвалютних карбованців. Це — позики, вже зроблені або самим союзним урядом, або під його гарантії. Для порівняння: ймовірна валютна виручка, яку весь СРСР міг заробити у 1991 р., складала близько 22 мільярдів інвалютних карбованців. До того ж, більше половини цієї суми мало йти не на погашення, а тільки на сплату відсотків зовнішнього боргу Радянського Союзу. Зовнішня заборгованість СРСР зафіксована у більш ніж 360 індивідуальних угодах. Найбільші кредитори — ФРН, Італія, Японія.

Очевидно, що водночас із набуттям незалежності республікам доведеться взяти на себе частину загальних обов'язків Союзу, спадкоємницями якого вони стають. За цих обставин поділ зовнішнього боргу може виявитись однією з найбільш складних і спірних проблем, пов'язаних із врегулюванням майнових відносин, оскільки у ньому фігурують різні валюти, строки сплати, процентні ставки і так далі.

У результаті тривалих переговорів міжреспубліканській групі експертів вдалося прийти до згоди про синтетичний коефіцієнт, що охоплює чотири

¹ Заява Верховної Ради України «Про основні принципи правонаступництва України стосовно зовнішнього боргу та активів Союзу РСР» // Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 51. — С. 1486.

² Горлов А. Цьому пора покласти край // Голос України. — 1991. — 30 жовтня. — С. 2.

показники: частку кожної республіки в експорті та імпорті продукції, у виробленому національному прибутку і кількості народонаселення країни. Таку складну методику розрахунку довелося вводити через те, що жоден окремий показник не влаштував усіх. Однак, дійшовши згоди щодо вироблення синтетичного коефіцієнта, представники республіканських урядів не встигли розробити конкретну методику його підрахунку. Переговори так затяглися, що Латвія, наприклад, не дочекавшись рішення, вже сама вирахувала частку і заявила, що бере на себе зобов'язання у розмірі 2,5 % від загального боргу. На осінь 1991 р. дискусія про справедливий поділ зовнішнього боргу СРСР на рівні міжреспубліканських експертів тривала, і до прийняття рішення, яке б влаштувало усі сторони, було дуже далеко, адже, як підкреслювали журналісти, «проблема ця дійсно спірна й комплексна»¹.

По-четверте, Україна в принципі не відмовляється підписати Договір, більше того, її фахівцями розроблено власну Концепцію побудови Економічного співтовариства і викладено письмові зауваження до 13 принципових статей Договору, але ці документи лишилися поза увагою Центру і не увійшли до остаточної редакції.

Характеризуючи комплекс зауважень української сторони до проєкту Союзного договору, прем'єр-міністр України В. Фокін небезпідставно акцентував: «зауваження мають принциповий характер, тому спроби звинуватити нас у національному егоїзмі, сепаратизмі, надмірних політичних амбіціях ми рішуче відкидаємо»².

Варто підкреслити, що наприкінці жовтня ситуація з вирішенням питання «Підпише, чи не підпише Україна Договір про економічну співдружність?» стала критичною. Намагаючись убезпечити республіку від найменшої загрози втратити незалежність, український парламент 25 жовтня прийняв рішення вважати недоцільною участь України у створенні та діяльності будь-яких міжреспубліканських структур, які «призводять або можуть призвести до включення України як частини в іншу державу», і тому доручити Президії Верховної Ради України сформуванню з народних депутатів України групу і направити її до Ради Республік Верховної Ради СРСР як спостерігачів³.

Отже, у другій половині жовтня 1991 р. Центр ініціював Звернення до Верховної Ради України, підписане М. Горбачовим та лідерами восьми республік, лейтмотивом якого була фраза: «Ми не уявляємо собі Союзу без України».

---

¹ Демченко І. Розділити зовнішній борг СРСР між 15 суверенними державами буде непросто // Голос України. — 1991. — 13 вересня. — С. 10.

² Скачко В. Економіка без політичних спекуляцій: Договір про економічне співтовариство очима українських політиків // Голос України — 1991. — 23 жовтня. — С. 6; Економічне співтовариство: позиція України. Прес-конференція делегації України // Голос України — 1991. — 25 жовтня. — С. 3.

³ Постанова Верховної Ради України «Про участь України в представницьких органах Союзу РСР перехідного періоду» // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — N 51. — С. 747

Реальним підґрунтям цього документа були не лише економічні чинники (серед «вісімки», що підписала звернення, шість республік більше вивозили товарів народного споживання з України, ніж ввозили), а й геополітичні, етнополітичні, демографічні, воєнні: а) без участі України у оновленому Союзі (виходячи зі складу учасників) цілком реальною ставала перспектива зміни зовнішньополітичного вектору з європейського на азіатський; б) на розклад сил у майбутньому об'єднанні суттєво міг вплинути і демографічний фактор — більш швидкі темпи кількісного зростання азійських народів; в) існувала загроза втрати контролю над ядерною зброєю, яка дісталась у спадок від СРСР.

«Ми не уявляємо собі Союзу
без України».

8. Боротьба за радянську спадщину: чергова атака Єльцина

Політика, яка не зачіпає нічиїх інтересів, не дає ніяких результатів.

*Джон Мейджор,
британський прем'єр-міністр*

У ситуації невизначеності щодо долі «оновленого Союзу» та поглиблення економічної кризи, Б. Єльцин вирішив перейти до активних дій і взяти ініціативу у свої руки. 28 жовтня 1991 р. на З'їзді народних депутатів РРФСР він виступив з програмою реформ і вимогою для себе додаткових особливих повноважень на перехідний період. Де-факто ці заходи підривали щойно укладений договір про економічне співтовариство. Шокуючий вплив на політичну ситуацію в цілому та на республіканські еліти мали і його заяви про наміри оголосити Держбанк СРСР Російським, скоротити на 90 % чисельність Міністерства закордонних справ СРСР, розпустити 80 міністерств тощо¹.

Через кілька днів після цієї гучної заяви, 2 листопада 1991 р. відбулася зустріч М. Горбачова та Б. Єльцина, деталі якої відновлено за спогадами Г. Шахназарова². На початку цієї розмови Михайло Сергійович дорікнув Борису Миколайовичу, що той не дотримується домовленостей, і заявив, що у ініційованих Б. Єльциним процесах не буде брати участі: «Ти змінюєш політику, йдеш від усього, про що ми домовилися. А раз так — втрачають сенс і Держрада, і економічне співтовариство. Я подаю у відставку. Бери віжки в руки, раз тобі цього хочеться, управляй один. Я у цій метушні брати участь не буду. Скажу всім так: ось, друзі, лідери 15 республік, я вас підвів до незалежності, тепер, схоже, Вам Союз більше не потрібен. Що ж, живіть далі як заманеться, а мене звільніть».

У відповідь на цю заяву Борис Миколайович почав гаряче доводити, що політику міняти не збирається, він залишається вірним своїм зобов'язанням і «слово у нього тверде». Коли ж мова зайшла про те, чи будуть російські реформи узгоджуватися з республіками, Б. Єльцин запевнив М. Горбачова, що це відбудеться «неодмінно» і з прагматизмом хазяїна становища констатував: «...я їх (республіки — О. Б.) лише тільки вирішив попритиснути: тобто, не будете йти за Росією у реформах, нам доведеться все робити без вас, а вже тоді начувайтесь, будемо захищати перш за все свій інтерес» і цинічно додав: «Їм діватись нікуди». Як влучно сказав з приводу позиції Росії у післяпутчовий

¹ Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 591

² Шахназаров Г. С. С вождями и без них. — М., 2001. — С. 475—476.

період французький політолог А. Безансон, «російський націоналізм передогається в шати економічної доцільності»¹.

Дуже точно характеризує діалектику взаємовідносин у трикутнику «Союзний центр — Росія — республіки» О. Улюкаєв: «До серпня 1991 р. **існував якийсь проміжний «союз» — союз республік у боротьбі проти Союзу** (виділено — О. Б.). Тому керівництво Росії в протиборстві з тоталітарним Центром могло спертися на підтримку лідерів союзних республік, які прагнули у такий спосіб зміцнити власні політичні позиції. (І дехто прийняв цей «союз» за основу майбутнього «оновленого Союзу», тобто реанімованої федеративної або конфедеративної єдиної держави.) Однак після серпня, після фактичного розпаду Союзної держави фіктивність такої альтернативи стала очевидно: на передній план вийшли об'єктивні протиріччя інтересів Росії та інших республік, пов'язані з різницею масштабів економік, ресурсного потенціалу, розуміння перспектив історичного розвитку, політичної ваги в очах міжнародного співтовариства»².

Але повернемося до розмови М. Горбачова та Б. Єльцина. Далі Михайло Сергійович підняв питання про проголошене російським лідером скорочення на 90 % чисельності Міністерства закордонних справ СРСР, що означало фактичну його ліквідацію. У відповідь на цілком логічні питання М. Горбачова (Хто за цих обставин братиме участь у Гельсінському процесі, представлятиме в ООН, вестиме справи роззброєння? Адже все це вимагає і досвіду, і знань кадрів, а головне — права виступати від усіх республік), Б. Єльцин з легкістю відступив, заявивши, що по-перше скорочення на 90 % мідівського персоналу — це був «образ, приблизна цифра»; по-друге, скоротити можна і не на 90 %, а скажімо, на 70...»

«Ой, Борисе, — сказав наприкінці розмови повчально-примирливо Михайло Сергійович, — хтось тебе весь час підбиває, штовхає на різкі заяви, а потім тобі ж доводиться відступати. Навіщо це, будь акуратніше в словесних заявах...» Єльцин і з цим погодився і пообіцяв за всіма пунктами, що обговорювалися під час цієї зустрічі, діяти узгоджено...

М. Горбачов залишився задоволений тим, що хоч цього разу переконав Б. Єльцина. Втім, оцінка дій російського Президента членом горбачовської команди Г. Шахназаровим була не настільки оптимістичною: «Він (Б. Єльцин — О. Б.) божився, що буде вести справу розумно, а в папці паперів до засідання Держради 4 листопада лежить його звернення до Президента СРСР з вимогою передати Росії всі торгпредства. Без будь-яких обіцянок компенсувати іншим республікам їхню частку; навіть не потрудилася його молода

¹ Безансон А. Єдина і неподільна Росія // Літературна Україна. — 1991. — 14 листопада. — С. 3.

² Улюкаєв А. В. В ожидании кризиса: ход и противоречия экономических реформ в России. — М.: ООО «Издательство Стрелец», 1999. — С. 31.

ватага напружити мізки і видавити 2—3 пристойних аргументи. Просто так: ми забираємо — і все! Взагалі дедалі сильніше відчувається невисокий клас цих «дітлахів», як їх обізвав Хасбулатов. Однак сам він цілком з того ж розливу. Чесне слово, і наша команда не безгріхозна, але та таке накоїть, що країна ще здригнеться і здибиться... Я пішов з відчуттям, що все це прелюдія краху».¹

Надзвичайно цікавою і показовою з огляду на подальший розвиток подій є історія підготовки «шокуючої» доповіді Б. Єльцина на з'їзді. 11 листопада Струоб Тальботт у статті, надрукованій у «Тайм», розкрив її закулісні таємниці: «Два тижні назад віце-президент Російської Федерації Олександр Руцької келійно повідомив послу США у Москві Роберту Штраусу зміст першої версії промови, яку підготували для Бориса Єльцина і яку він мав проголосити напередодні від'їзду Горбачова до Мадриду. Проект промови містив декларацію про зникнення Радянського Союзу і про прийняття урядом Єльцина опіки над 25 мільйонами росіян, які живуть поза межами республіки». Посол передав текст своєму президентові, а Буш терміново вислав інструкцію висловити російському віце-президентові та міністру закордонних справ Росії занепокоєння США і прохання зробити промову «менш провокаційною»². Отже, «шокуюча» промова Б. Єльцина була пом'якшеним варіантом документу, в основі якого вже тоді (наприкінці жовтня) лежав вирок СРСР.

Характерно, що вже через кілька днів після єльцинської промови на з'їзді, М. Горбачов піддав Президента Росії жорсткій критиці у ході бесіди з головним редактором газети «Московские новости» Л. Карпинським: «У росіян у певних групах політиків, в тому числі в оточенні Бориса Миколайовича Єльцина, є такі, хто думає: Росії треба відокремлюватися «як усім»... Це чергова академічна утопія — найнебезпечніша... Я говорю відкрито: Росія не зможе сама себе витягнути, тому що вона також залежна від інших республік... Як тільки-но Росія напругу спробувала, скажемо так, дати вказівки республікам, одразу всі суверенні республіки сполошилися. Це що — відродження імперії?..»³

4 листопада 1991 р. відбулось чергове засідання Держради, на якому були присутні президенти восьми республік та прем'єр-міністри України і Вірменії. Мова йшла про модель майбутнього Союзного договору. М. Горбачов виступив з сорокахвилинною промовою, лейтмотивом якої на думку пресс-секретаря Президента А. Грачова, було гасло «Вітчизна в небезпеці!». Ключовими тезами цього виступу на засіданні Держради були:

1. *Констатація важкої ситуації і активізації політичних ігор.* («Важка ситуація. Важка. Погано розпорядилися перемогою в серпні. Після путчу ми всі тоді домовилися не допустити розпаду держави, розколу демократичних

---

¹ Шахназаров Г. С. С вождяи и без них. — М., 2001. — С. 475—476.

² Див.: Геллер М. Я. Российские заметки 1991 — 1996. — М., 1998. — С. 48.

³ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 229—230.

сил. За перший тиждень після путчу ми виконали в цьому напрямку величезну роботу. А тепер провалюємо все узгоджене тоді. Знову почалися якісь політичні ігри, перетягування каната, а скоріше — ковдри на себе... зараз потрібно інтенсивне узгодження роботи республік. Не можна допустити розгойдування ситуації. Небезпечні процеси вже пішли»).

2. *Заява про гальмування процесу підготовки нового Союзного договору.* («Дуже важко йде підготовка Союзного договору. А ми ж домовилися про нього. Не хочу узагальнювати, когось називати, не всі однаково поведуться. Але ставлення деяких тримає всі процеси. У нас на все знаходиться час, але того, від чого залежить все інше, не робимо. А країна задихається, не маючи ясності в цьому, головному. Ми повинні повернути динаміку нашої спільної роботи і відповідальність, яку ми проявили після путчу. Подолати коливання...»).

3. *Суперечлива оцінка економічної програми Єльцина.* З одного боку — демонстративна підтримка («Центральне питання зараз — програма Єльцина з економіки. Сподіваюся, Держрада підтримає цю програму. Я висловився в підтримку загальної спрямованості цих заходів. І сьогодні це підтверджую»), а з іншого — критичні зауваження:

а) «У Єльцина відсутня ясність щодо економічної угоди і необхідності співпрацювати по її виконанню в якості члена цієї спільноти. Це питання принципу, бо ні Росії одній не упоратися з ситуацією, ні тим більше іншим не уникнути катастрофи».

б) «У результаті оголошеного Єльциним пакету заходів виникла дуже серйозна тенденція: безпрецедентний ажітаж на споживчому ринку... зараз люди почули з висловлювання Бориса Миколайовича одне: починається вивільнення цін... Дивіться, що сталося вже. У Москві зазвичай за день продається 1800 тонн хліба. А вчора вже 2800! Товари шалено скуповують... може статися вибух».

4. *Акцентування твердження про те, що на Заході бояться стихійного розпаду СРСР і тому підтримують ідею оновленого Союзу.* («Інтенсивніше працювати із західними партнерами. Там бояться розпаду Союзу, хочуть, щоб він зберігся... Ви знаєте, у мене були зустрічі з лідерами Заходу в Іспанії і у Франції. Мушу сказати, що вони були в шоковому стані, дізнавшись, що збираються у нас розпустити союзне МЗС. Ніхто не міг зрозуміти, як же це все буде»).

5. *Визначення у якості першочергового завдання — вирішення політичного питання про формування оновленого Союзу* («Питання про державність — першорядне. Від нього залежить і економіка. Економічна угода не запрацює без Союзного договору... Ми повинні на Держраді провести важливу розмову, яка дала б імпульс всій нашій подальшій роботі зі створення Союзу суверенних держав»)¹.

¹ Стенограма Засідання Госсовета, 4 листопада 1991 року //В Политбюро ЦК КПСС... По записам Анатолія Черняєва, Вадима Медведєва, Георгія Шахназарова (1985—1991). Издание 2-е, исправленное и дополненное. — М.: Горбачев-Фонд, 2008. — С. 740—742.

Варто підкреслити, що ще у вересні для реанімації «ново-огарьовського процесу» була створена спільна союзно-російська робоча група, ключовими фігурами якої зі сторони Президента СРСР були Г. Шахназаров, В. Кудрявцев, Ю. Батурін, зі сторони Президента Росії — Г. Бурбуліс, С. Шахрай, С. Станкевич. Сам цей факт надзвичайно красномовно говорить про те, що М. Горбачову перш за все необхідно було узгодити основні положення з найбільш потужною політичною силою у цей час — Росією. Вважалося, що решта республік, бажаючих увійти до складу майбутнього Союзу, під тиском економічних обставин (в першу чергу нафто-газової російської труби) будуть змушені прийняти горбачовсько-ельцинські умови.

Втім, навіть ці переговори йшли надзвичайно важко: якщо «Горбачовці» наполягали на старій (досерпневій) концепції створення Союзної держави, то «ельцинці» активно обстоювали ідею Союзу держав. Основними тезами аргументації своєї позиції для команди Б. Єльцина були: функціонуюча структура політичної влади є недієздатною, оскільки одночасно здійснюють свої повноваження два президенти; Росія виступає фактично «донором», спасителем Союзу; республіки після 19 серпня «просто пішли і не збираються повертатись до попереднього стану».

«Горбачовці» наполягали на старій (досерпневій) концепції створення Союзної держави, а «ельцинці» активно обстоювали ідею Союзу держав.

За цих обставин, збереження Союзу є ілюзорним і тому роль М. Горбачова має полягати у тому, щоб допомогти переговорному процесові, в результаті якого Росія стане правонаступницею СРСР. «Горбачовці» в дискусіях, погоджуючись з тим, «що Росія повинна зібратись з силами», все ж застерігали, що з плином часу «... повторити досвід 20-х років нереально. За ті декілька років, протягом яких Росія буде приходити в себе, колишні республіки розійдуться по різних відсіках, втягнуться у різні союзи, блоки, повертати їх силою, зрозуміло, ніхто не побажає. Тому доцільно зберегти Союз саме як обруч на цей перехідний смутний час»¹.

Певну уяву про розклад сил, атмосферу та позиції сторін на засіданні Держради 4 листопада 1991 р. дає стенограма цієї зустрічі:

Єльцин. За порядком денним треба йти!

Горбачов. Я ж поставив питання... з важливих моментів, про які я говорив, треба ж обмінятися думками...

Єльцин. Повторюю: давайте йти по першому пункту порядку денного.

Горбачов. Але у нас же в першому пункті «про поточний момент, обмін думками»... (роздратовано.) Хто хоче слова?

(Пауза, атмосфера незручності.)

Горбачов. Якщо все ясно, тоді чи є необхідність обговорювати?

¹ Шахназаров Г. С. С вождяи и без них. — М., 2001. — С. 462—464.

Назарбаєв. Ми ж вже висловлювали свою принципову підтримку. І треба тепер обговорювати конкретно. Треба рухатися швидше. Ось економічний договір... треба разом рухатися до ринку. Якщо ми працюємо в рамках економічної угоди, у мене питань немає. Якщо ні — тоді інша розмова. (Знову мовчання. Горбачов закликає висловлюватися. Ніхто не реагує.)

Фокін (Україна). У мене питання до Бориса Миколайовича. Донбасс зараз в руках шахтарів. Але, може, судити за це не тільки Україну, а всіх нас? Там дуже непрості політичні процеси. Половина шахт стоїть через відсутність лісу, який Росія не поставила.

Карімов. Поки ми не покажемо свою спроможність у виконанні Економічної угоди, ми не можемо виходити на політичний договір¹.

Як бачимо, по-перше, Б. Єльцин, який, до речі, демонстративно запізнився на засідання і з'явився у залі, коли вже виступав М. Горбачов, відчуває себе хазяїном становища і робить зауваження головному; по-друге, присутні уникають обговорення доповіді М. Горбачова, оскільки тут треба визначатись з позицією і стосовно дій та економічної програми Б. Єльцина (Радіо «Свобода» так прокоментувало ці моменти: «лідери неросійських республік не готові йти на відкрите з'ясування стосунків з Єльциним, а сам Єльцин усією своєю поведінкою мав намір показати, хто в цій залі справжній хазяїн»)²; по-третє, на засіданні Держради лише представник України — В. Фокін спромігся зробити зауваження Б. Єльцину стосовно використання ним «важелів впливу» (у даному випадку — непоставок лісу для українських шахт); по-четверте, виступи Н. Назарбаєва та І. Карімова на фоні «загального мовчання» решти учасників зустрічі красномовно засвідчили, що для республік ключовим і першочерговим є вирішення економічних питань, а не політичної консолідації.

Втім, незважаючи на все це, заяви Б. Єльцина, які прозвучали на цьому листопадовому засіданні Держради, про те, що «ми намагаємося, незважаючи на всі ускладнення, створити нову державу — Союз Суверенних держав», план економічних реформ буде узгоджений з республіками; «Росія не збирається створювати власну армію і в цьому процесі не буде ні першою, ні другою, ні третьою, ні четвертою» приспали увагу М. Горбачова, оскільки створювали ілюзію, що російський Президент усвідомив і прийняв аргументацію команди «горбачовців». Михайло Сергійович після цього засідання, як влучно підмітив В. Ісаков, перебував в оптимістичному настрої і був переконаний, що «керований ним державний корабель вперше після серпневої катастрофи, яка ледь не відправила його на дно, почав знову слухатися керма»³. М. Горба-

¹ Стенограма Засідання Госсовета, 4 ноября 1991 года // В Политбюро ЦК КПСС... По записям Анатолия Черняева, Вадима Медведева, Георгия Шахназарова (1985—1991). Издание 2-е, исправленное и дополненное. — М.: Горбачев-Фонд, 2008. — С. 740.

² Цит. За: Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 593.

³ Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 30.

чов був упевнений, що досяг на цьому етапі головної мети: повідомлення про засідання Держради містило важливу констатацію — 14 листопада 1991 р. буде парафоровано узгоджений проєкт союзного договору.

Характерно, що в цей час оцінки політологів були далекими від оптимізму стосовно майбутньої долі СРСР. Зокрема, відомий дослідник О. Ципко вже на початку листопада поставив діагноз: «Процес перетворення Радянської України в незалежну державу, що розпочався, робить вже незворотними процеси розпаду історичного центру держави»¹.

Отже, наприкінці жовтня 1991 р. боротьба за радянську спадщину отримала новий потужний імпульс — Б. Єльцин на З'їзді народних депутатів РРФСР виступив з програмою реформ і відвертими претензіями на майно СРСР. Заява російського Президента ускладнила роботу чергового засідання Держради, що відбулося 4 листопада 1991 р., на якому обговорювалась модель майбутнього Союзного договору. У ході дискусії, зрозумівши, що атака була проведена дещо рано, Б. Єльцин, намагаючись заспокоїти М. Горбачова і не злякати лідерів республік, дещо пом'якшив свою позицію — виступив у підтримку створення Союзу Суверенних держав; заявив, що Росія не буде створювати власну армію та ін. Ці зміни у поведінці російського Президента дозволили Держраді прийняти рішення про парафування узгодженого проєкту Союзного договору 14 листопада 1991 р.

---

¹ Ципко А. «Не хочу быть участником убийства...» // Литературная газета. — 1991. — 6 ноября. — С. 3.

9. В. Фокін: «А напоследок я скажу...», або як переконували Україну

Біда не в тому, що економісти не вміють передбачати, а в тому, що політики вимагають надто оптимістичних прогнозів.

Рудольф Пеннер

6 листопада 1991 р. у сесійній залі українського парламенту розгорнулася гостра дискусія, суть якої полягала у вирішенні одного питання — «Давати чи не давати згоду Верховної Ради на парафування Договору про економічне співтовариство?». Своєрідним епіграфом для ситуації, що склалась, можуть бути слова двох народних депутатів:

Череп В. І., голова Комісії Верховної Ради України з питань будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства: **«Ми в дуже складній ситуації, складність її в тому, що сьогодні ми повинні сказати точно: так чи ні (виділено — О. Б.). Далі вже тягнути не можна, це до добра не приведе».**

Чепурний А. Г., голова Комісії Верховної Ради України з питань агропромислового комплексу: **«Комісія вчора працювала над цим договором, але він настільки суперечливий, що і рішення наше суперечливе. Ми говоримо про те, що його не можна підписувати, і в той же час його не можна не підписувати (виділено — О. Б.)».**

Для того щоб ввести дискусію у нормальне русло. Голова Верховної Ради Л. Кравчук ще на початку обговорення спробував внести ясність, що мова йде не про підписання, а про парафування договору. Договір вважається підписаним тільки тоді, коли його ратифікує Верховна Рада. Отже, ратифікація відбувається разом із додатками на сесіях Верховних Рад республік, і на данному пленарному засіданні мова про підписання не йде. На ці слова спікера парламенту С. Головатий зауважив, що «парафування означає згоду, прелімінарну згоду. Отже, ми мусимо врахувати, що це все-таки є згода, хоч парафування ще не має юридичних наслідків».

У сесійній залі українського парламенту 6 листопада 1991 р. в центрі уваги перебувало кілька питань:

1. *Пошук альтернатив вирішення проблеми стосовно парафування Договору про економічне співтовариство. У ході обговорення чітко окреслилося кілька варіантів:*

а) Парафувати, підписувати угоду в запропонованій редакції (Дорогунцов С. І., голова Ради по вивченню продуктивних сил України АН України: «хоч цей договір дуже важкий для нас, але вибору немає, інакше нас чекає крах. Подумайте про народ України, бо він понесе основний тягар того лиха, яке звалиться завтра на нас.»).

б) Парафувати договір після доопрацювання (Євтухов В. І., голова Комісії Верховної Ради України з питань розвитку базових галузей народного господарства: «Підтримати рішення Президії. І дати можливість Уряду в особі нашого Прем'єра Фокіна Вітольда Павловича працювати далі над договором. Більше того, коли він учора доповідав, то сказав, що з 8 принципових позицій, з якими ми не погоджувались, 5 — практично узгоджено, а залишилось 3. І коли ми сьогодні скажемо «ні, не підписувати», «ні, відвернутись» і так далі, то, крім політичного протистояння, викличемо ще й економічне. Гришко М. В., голова Комісії Верховної Ради України з питань діяльності Рад народних депутатів, розвитку місцевого самоврядування: «Погляди були протилежні, але свідомо чи не свідомо не підписуючи сьогодні договір /підкреслюю, економічний договір/, ми йдемо до прірви. Тому зійшлися на тому, що слід все-таки підтримати рішення Президії Верховної Ради, дати Кабінету Міністрів працювати».

в) Не парафувати Договір про економічне співтовариство (Бондарчук А. І., член Комісії Верховної Ради України з питань гласності та засобів масової інформації: «Утриматися від укладання і парафування будь-яких політичних договорів до 1 грудня»).

г) Налагодити двосторонні горизонтальні зв'язки (Головатий С. П., член Комісії Верховної Ради України у закордонних справах: «Щоб не було економічного протистояння, про яке сьогодні говорили, все-таки піти шляхом підписання двосторонніх економічних договорів. Щоб Україну не звинувачували в тому, по вона пориває економічні стосунки з співтовариством, з державами — правонаступниками Союзу». Бондарчук А. І., член Комісії Верховної Ради України з питань гласності та засобів масової інформації: »Прискорити роботу Кабінету Міністрів по налагодженню економічних угод з державами — суб'єктами співтовариства.»)

д) Підписати договір на основі асоційованого членства (Пилипчук В. М., голова Комісії Верховної Ради України з питань економічної реформи і управління народнім господарством: «Треба, щоб Україна була асоційованим членом в Економічному співтоваристві і детально розробила кожне положення, яке стосується співпраці України зі своїми партнерами по Економічному співтовариству». Матвієнко А. С., голова Комісії Верховної Раді України у справах молоді: «Підписання двосторонньої угоди між Україною і співтовариством... Таке підписання дасть можливість вважати нас асоційованим членом». Тянюк Л. С., голова Комісії Верховної Ради України з питань культури та духо-

вного відродження: «Підтримую ідею про підписання окремої економічної угоди з Економічним співтовариством тих восьми держав»).

2. *Захист Декларації про суверенітет і Акту про незалежність.* (Головний С. П., член Комісії Верховної Ради України у закордонних справах: «І ми можемо, дійсно, дати згоду на парафування, а можливо, потім і на підписання, але при одній умові: ми, певно, одночасно маємо сьогодні прийняти Верховною Радою рішення про скасування багатьох рішень, які приймала Верховна Рада. Це, зокрема, про скасування багатьох положень Декларації про державний суверенітет, скасування Акта проголошення незалежності, скасування багатьох положень Закону про економічну самостійність, скасування двох постанов Президії Верховної Ради щодо зовнішнього боргу Союзу РСР, скасування заяви Верховної Ради щодо зовнішнього боргу Союзу РСР і так далі». Череп В. І., голова Комісії Верховної Ради України в питань будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства: «Якщо ми сьогодні підпишемо або висловимося за пропонування договір, а там багато пунктів суперечать Декларації про державний суверенітет, Акту проголошення незалежності України, то, звичайно, беремо на себе не зобов'язання, а просто одягаємо ярмо». Танюк Л. С., голова Комісії Верховної Ради України з питань культури та духовного відродження: «Ми переживаємо справді доволі драматичну ситуацію. І, можливо, від того, як ми сьогодні вирішимо, про наш парламент говоритимуть: чи стали вони тими людьми, які добровільно позбулися Акта про незалежність». Бондарчук А. І., член Комісії Верховної Ради України з питань гласності та засобів масової інформації: «Договір, якщо він буде підписаний, розтопче те, що ми зробили тут разом з вами — і економічну самостійність, і Акт проголошення незалежності України, і право на всесоюзну власність, на валюту, на власну армію».)

3. *Пов'язування економічної та політичної складової у стосунках між республіками Союзу.* (Ємець О. І., голова Комісії Верховної Ради України у правах людини: «Все знову починається з кінця. Правильніше було б спочатку вирішити питання про політичні взаємостосунки між тими республіками, які вийшли з колишнього Союзу. Треба спочатку зрозуміти, в яких стосунках ми знаходимося, визнати взаємну незалежність, заявити про відсутність територіальних претензій. Як можна підписувати договір про відсутність митниць, коли є взаємні територіальні претензії! Всі ці питання не визначені, не врегульовані, а ми вже підписуємо договір, який регулює прикордонний режим і цілий ряд інших питань. Принципово неможливо вирішити питання щодо Договору про Економічне співтовариство до того часу, поки ми не визначимося політично про принципи наших взаємовідносин»).

4. *Констатація використання тиску і шантажу у процесі підготовки підписання економічного договору.* (Євтухов В. І., голова Комісії Верховної Ради України з питань розвитку базових галузей народного господарства: «Еконо-

мічні зв'язки рвуться не від політичного протистояння, а від того, що економіка розвалюється. І в цьому винні конкретні особи, конкретні політичні діячі. Ці конкретні політичні діячі з конкретними прізвищами хочуть пов'язати цю ситуацію з тим, що Україна не підписує договір чи відстоює свої законні права... в цій ситуації можливий економічний шантаж. Оце, як мені здається, він і починається». Череп В. І., голова Комісії Верховної Ради України з питань будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства: «А якщо не підпишемо сьогодні договір? Йде явна блокада, і не потрібно на це закривати очі. Сьогодні зупиняються багато підприємств..., не надходить ліс. Всі підприємства Росії та інших республік буквально «викручують руки» щодо поставок. Абсолютно ясно, для чого його робиться»).

5. *Сприйняття Договору про економічне співтовариство як моделі/бази відродження Союзу.* (Танюк Л. С., голова Комісії Верховної Ради України з питань культури та духовного відродження: «Леонід Макарович Кравчук кілька разів дуже чітко виступав... — ніколи не можна підписувати якийсь договір за принципом «дев'ять плюс один». У даному разі маємо саме такий договір — «плюс один». Я не розумію, яку республіку представляє Михайло Сергійович Горбачов. Такої республіки в межах Садового кільця і Кремля поки що немає. І будь-який економічний договір, підписаний під певною шапкою, суперечить міжнародним законам і канонам тому, що це не є договір самостійних держав. Над цими самостійними державами є ще якийсь міфічний «плюс один... вступаючи в «сообщество», ми так чи інакше вступаємо не тільки в економічну, а і в політичну спілку, яка все-таки виллється в унітарну державу, що буде економічно диктувати нам свої закони». Чепурний А. Г., голова Комісії Верховної Ради України з питань агропромислового комплексу: «Мені здається, договір настільки суперечливий, що він не в змозі працювати. Я вважаю, що це, може бути, остання спроба нашого Президента Горбачова зберегти або реабілітувати себе і якимось чином зберегти форму колишнього Союзу хоча б в тому вигляді, який ще сьогодні існує. Ця спроба мені здається нереальною». Бондарчук А. І., член Комісії Верховної Ради України з питань гласності та засобів масової інформації: «У цьому договорі і не прикривається мета, що підписання його — спроба реанімації колишнього Союзу... Дуже така вже хитра приманка, тому що не треба бути економістом і політиком, щоб зрозуміти, що тут в овечу шкуру економічного договору одягнутий той же центр, який знову хоче мати своє стадо і безкарно ласувати валютою і спільним бюджетом».

6. *Актуалізація питання щодо негайної необхідності вирішення проблеми розподілу боргів та активів СРСР.* (Головатий С. П., член Комісії Верховної Ради України у закордонних справах: «Усі питання стосовно укладання торговельно-економічних угод з державами-членами колишнього Союзу розглядати з боку України тільки в пакеті з договором про розподіл зовнішнього боргу і активів Союзу РСР». Сухий В. В., голова Комісії Верховної Ради України

з питань відродження та соціального розвитку села: «Не потрібно викликати Уряд у Верховну Раду аж до того часу, поки ми не одержимо всі документи, необхідні для розгляду питання «підписувати чи не підписувати». Я маю на увазі і зовнішні борги, і питання, пов'язані з золотим запасом — де він дівся і хто до цього причетний».

7. *Прогнозування ймовірних наслідків підписання Договору про економічне співтовариство* (Пилипчук В. М., голова Комісії Верховної Ради України з питань економічної реформи і управління народнім господарством: «Якщо ми не підписуємо договір сьогодні, то це призведе до погіршення ситуації, не буде зовсім працювати карбованець. На цьому будуть спекулювати і будуть говорити, що через Україну, яка не підписала договір, погіршилась економічна ситуація. Якщо ж ми підпишемо договір в запропонованому вигляді, то ми себе закабалимо. Там є багато положень, які не відповідають інтересам нашої республіки.». Ємець О. І., голова Комісії Верховної Ради України у правах людини: «Цей договір широко використовується для обґрунтування єдиної можливості отримати ліс, отримати нафту. А якщо сказати коротше — забезпечити виконання договору про взаємні поставки. Але досить відкрити першу сторінку договору і стає зрозуміло, що він спрямований саме на те, щоб припинити взаємні поставки. Чому? Тут чітко сказано, що цей договір спрямований на проведення швидкими темпами радикальних економічних реформ у зв'язку з переходом до ринку. Перехід до ринку швидкими темпами якраз і призводить до розвалу системи взаємних централізованих поставок».

8. *Спроба частини депутатів уникнути відповідальності за прийняття рішення і перекласти її на Уряд.* (Степенко В. І., член Комісії Верховної Ради України з питань агропромислового комплексу: «Ми обрали Прем'єр-міністра, обрали Голову Верховної Ради. Зрозумійте, все передбачити сьогодні неможливо. Давайте повіримо в те, що вони найбільше сьогодні хочуть, щоб Україна була незалежною, щоб Україні було легше. Тому я вношу конкретну пропозицію дописати: «Дозволити Прем'єру-міністру України і Голові Верховної Ради України діяти відповідно до ситуації»¹.

В. Фокін: «Як у відомому романсі «а наслідок я скажу»: відмовившись ухвалити договір, наголошемо про економічне співробітництво, покладає на себе відповідальність за тяжкі наслідки».

Присутні у залі українського парламенту коливалися, і тоді В. Фокін вийшовши на трибуну, багатозначно застеріг: «Як у відомому романсі «а наслідок я скажу»: відмовившись ухвалити договір, наголошую про економічне співробітництво, покладаю на себе відповідальність за тяжкі наслідки»².

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України 6 листопада 1991. — https://static.rada.gov.ua/zakon/skl1/BUL14/061191_42.htm

² Кирилюк В. Блокада // Літературна Україна. — 1991. — 14 листопада. — С. 1.

(Прем'єр-міністр справді мав рацію, адже на момент парафування Договору Україна за найоптимістичнішими оцінками на підставі світових цін мала негативне сальдо між ввезенням і вивезенням найважливіших видів продукції, яке становило 12 млрд доларів. Це означало, що у разі розриву з членами економічного співтовариства наша республіка вже у листопаді мала б 1,5 млн безробітних, а наступного місяця ця цифра могла б зрости до 3,5 млн осіб. Плюс до цього, через два-три місяці падіння обсягів виробництва перевищило б критично допустиму позначку, яка становить 25 %. За оцінкою Вітольда Павловича, висловленою 13 листопада 1991 р. на прес-конференції, «це означало б повний економічний крах»¹).

У результаті бурхливої дискусії на голосування було винесено чотири пропозиції:

1. «Уряду України продовжити роботу над проектом Договору про економічне співтовариство і після врахування пропозицій України дозволити парафувати його з наступною ратифікацією Верховною Радою» («За» — 200. Рішення не прийнято).

2. «Вважати за доцільне, щоб Україна підписала договір з Економічним співтовариством не засадах взаємної вигоди» («За» — 186. Рішення не прийнято).

3. «Доручити Уряду України продовжити роботу по розробці умов, на яких Україна може приєднатися до Договору про економічне співтовариство, виходячи з інтересів народу України і необхідності стабілізації економіки». («За» — 214. Рішення не прийнято).

4. «Дозволити Уряду України парафувати Договір про економічне співтовариство з наступною ратифікацією Верховною Радою України». («За» — 236. Рішення не прийнято)².

Чи то останній аргумент Прем'єр-міністра виявився досить переконливим, чи, як писали газети, «група 239» діє, хоч КПУ немає», остаточне рішення було прийняте — Верховна Рада проголосувала за парафування Договору³.

Увечері 6 листопада 1991 р. В. Фокін, прибувши в Москву, поставив свій підпис під Договором про економічне співтовариство. Парафування відбулося у присутності М. Горбачова, Л. Кравчука, І. Силаєва, Р. Хасбулатова. Як відзначали журналісти, Президент СРСР був надзвичайно задоволений. Того ж дня український прем'єр ствердив «Угоду про принципи торгово-економічних відносин між Україною і РРФСР на 1992 р.». До речі, засоби масової інформації акцентували увагу на несподіваному характері розгортання подій. Втім, все було цілком закономірно і логічно: блокада України дала свої результати,

---

¹ Відцентровий рух // Урядовий кур'єр. — 1991. — № 34. — С. 3.

² Стенограма засідання Верховної Ради України 6 листопада 1991. — https://static.rada.gov.ua/zakon/skl1/BUL14/061191_42.htm

³ Кирилюк В. Блокада // Літературна Україна. — 1991. — 14 листопада. — С. 1.

адже, як зазначав на прес-конференції після підписання цих документів В. Фокін, «останнім часом ми не могли звести кінці з кінцями, припинились поставки з інших республік»¹.

У процесі економічного шантажу України ключову роль відігравала Росія, яка мала стосовно нашої республіки не лише свої інтереси, а й свої плани. Дуже чітко окреслив післяпутчовий політико-економічний портрет Російської Федерації, її стратегічні цілі та важелі впливу відомий російський журналіст А. Костюков: «Торг у комерції — свята справа. І важко засуджувати російського представника, який скаже: як хочете, мужики, а я ні копійки не поступлюся, у самого дітлахи без штанів. **Але коли за цінове послаблення намагаються відторгувати у сусіда його політичну незалежність — це комерція вже іншої властивості. У російському ескізі нового союзу багато хто вгадав контури дожовтневої імперії: Росія плюс «території»...** (виділено — О. Б.). Росія могла б виконати місію чергового «збирання земель», показавши якраз приклад зразкового господарювання на власному наділі. Це, власне кажучи, єдиний шанс. Вкрай непереконливо виглядає у ролі гаранта демократії та економічного успіху республіка, яка сама роззута-роздягнена і зі здриганням чекає голодних бунтів, яка не має надійних управлінських структур, в якій навіть президентська команда не може знайти спільну мову, а у президента і парламенту великі складнощі з комплектуванням центрального уряду»².

Основними аргументами, які, очевидно, «переконали» Україну підписати угоди 6 листопада 1991 р. були:

1. *Гострий дефіцит енергоносіїв — нафти і газу.* Якщо у 1985 р. видобуток нафти в Україні складав 5,8 млн т, а газу — 42,9 млрд куб м, то у 1991 р. — відповідно — 4,9 млн т, і лише 24,3 млрд куб. м.³ За підрахунками фахівців, у 1991 р. річна потреба України в нафті сягала 60 млн тон., що більш як у 10 разів перевищувало її видобуток у республіці. Для придбання такої кількості нафтопродуктів на зовнішньому ринку по міжнародним цінам необхідно було б близько 8 млрд доларів⁴. Ситуація ускладнювалась ще й абсолютним пануванням на нафтопереробних підприємствах республіки застарілих технологій. Так, якщо у розвинутих країнах показник глибини переробки нафти сягав 90 %, а в середньому по Союзу становив більше 60 %, то в Україні — лише 51—52 %, а на найбільшому нафтопереробному заводі республіки,

---

¹ Горлов А. Без центру //Голос України -1991. — 12 листопада. — С. 2.

² Костюков А. Россия: я опять вас навеки сплочу //Голос України. — 1991. — 23 жовтня. — С. 14.

³ Народне господарство України у 1991 році: Статистичний щорічник. — К., 1992. — С. 299.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 / Доповідна записка відділу соціально-економічної політики ЦК КПУ «Деякі міркування щодо економічної доцільності укладення Союзного договору», від 28 січня 1991 р., арк. 48.

Лисичанському — ледве 44—45 %. Решта нафти у вигляді мазуту згорала у топках котельних установок. Внаслідок такого стану справ Україна потрапляла у парадоксальну ситуацію. За попередніми оцінками, якби продати за кордон за світовими цінами всю продукцію нафтопереробної промисловості республіки у 1991 р., то через велику долю мазуту середня ціна тонни продуктів становила б близько 100 доларів, тоді як ціна тонни сирової нафти на світовому ринку у той час перевищувала 120 доларів. На думку експертів, «це не що інше, як банкрутство, катастрофа». З урахуванням показника глибини переробки забезпеченість України нафтопродуктами на кінець 1991 р. була приблизно вдвічі нижча від середньосоюзної.¹

2. *Відутність у України можливостей і засобів контролю за емісією грошей.* Виступаючи у середині вересня 1991 р. на зустрічі з членами Ради федерації незалежних профспілок України, Голова Верховної Ради Л. Кравчук зазначив: «Нині підраховано, що один карбованець коштує 21 копійку. На Україні тепер така кількість грошей готівкою, що через кілька місяців не буде чим платити людям заробітну плату. У мене складається таке враження, що верстат взагалі весь час працює лише на одну республіку, де й зарплати підвищуються, і пенсії тощо. І весь час порівнюють з Україною. Але є республіки, де середня зарплата сягає за 600—700 карбованців. При чому у тій же республіці на ці карбованці купити нічого. Куди ті гроші йдуть? Ясно куди. Що ж ми маємо з тих грошей, кинутих на наш ринок? Зменшується вага карбованця. І якщо не вдасться домовитися про економічний союз, то залишиться лише звернутися до світової громадськості за порятунком»².

3. *Обмежені ресурси кріпильного лісу для потреб вугільної промисловості.* Певну уяву про суть та масштаби цієї проблеми дає стаття З. Петренка під назвою «Хіба що совкову лопату», надрукована у «Голосі України». У ній автор, зокрема, зазначає: «Найстаріший шахтовий фонд Донбасу — на Луганщині. Половину вугільних підприємств тут збудовано до війни. Досі діють 17 шахт, котрі стали до ладу ще за царизму. Більш як два десятиліття не знали реконструкції 70 % шахт області. Для нормальної роботи підприємствам виробничого об'єднання «Стахановвугілля» у нинішньому році потрібно було 132 тисячі кубометрів деревини. Мінвуглепром запланував 111 тисяч, а одержало об'єднання — 84,5 тисячі кубометрів... У результаті «через порушення паспортів кріплення гірничих виробок від обвалів порід покрівлі смертельно травмовано вдвічі більше людей, ніж за відповідний період торік. Аналогічне становище і на інших шахтах області.»³ Додамо, що не лише на шахтах області, а й усює республіки. Такий стан був зумовле-

¹ Кухар В., Патриляк К., Горюнов В. На правах попелюшки. Нафтопереробка і нафтохімія в республіці: стан і перспективи //Голос України — 1991. — 27 вересня. — С. 6.

² Трусоніть гаманцями, рокфеллери! //Голос України. — 1991. — 14 вересня. — С. 2.

³ Петренко З. Хіба що совкову лопату //Голос України -1991. — 1 листопада. — С. 6.

ний тим, що потреби у деревині за рахунок власних ресурсів Україна задовольняла лише на 20—25 %¹.

4. *Значна загальна економічна залежність України від Росії.* Економічні в'язки з РРФСР забезпечували виробництво 67,3 % кінцевого продукту. Л. Кравчук у листопаді 1991 р. був змушений визнати, що «ми з Росією зв'язані в один вузол. 80 % поставок ми одержуємо звідти»².

Здійснюючи цей певною мірою вимушений крок, тогочасна правляча українська еліта намагалась відтягнути час до референдуму і саме тому акцентувала увагу на двох важливих юридичних моментах: по-перше, парафування — це лише згода брати участь у договірному процесі, а зобов'язання виконувати настане лише тоді, коли сесія Верховної Ради ратифікує Договір про економічне співтовариство; по-друге, цей документ буде виноситися на ратифікацію разом із усіма додатками (більше 25), які потребують надзвичайно тривалого часу для їхнього узгодження. Крім того, українське керівництво зайняло дуже жорстку позицію у питанні політичних аспектів подальшої еволюції Союзу. Зокрема, Л. Кравчук однозначно заявив 8 листопада на своїй прес-конференції у Києві, що «ново-огарьовський процес вже не існує і не потрібно до нього повертатися» і додав «ми будемо виступати і виступаємо проти того, щоб утворювалися будь-які, навіть з найменшим натяком, центральні органи»³.

Отже, на початку листопада 1991 р. у Верховній Раді відбулась гостра і життєвоважлива дискусія стосовно того, парафувати чи не парафувати Україні Договір про економічне співтовариство. Після жорсткого, публічного парламентського спору (інше слово важко підібрати), у ході якого піднімалися питання пошуку альтернатив вирішення проблеми; захисту Декларації про суверенітет і Акту про незалежність; пов'язування економічної та політичної складової у стосунках між республіками Союзу; використання Центром тиску і шантажу у процесі підготовки підписання економічного договору; прийняття Договору про економічне співтовариство як моделі чи бази відродження Союзу та ін., все ж було прийняте рішення дозволити Уряду України парафувати цю економічну Угоду. Така ухвала українського парламенту пояснюється низкою факторів, ключовими серед яких були: а) гострий дефіцит енергоносіїв — нафти і газу; б) відсутність у України можливостей і засобів контролю за емісією грошей; в) обмежені ресурси кріпильного лісу для потреб вугільної промисловості; г) значна загальна економічна залежність України від Росії, яку Б. Єльцин періодично використовував як важіль тиску.

¹ Бойко О. Д. Україна 1991—1995 рр.: тіні минулого чи контури майбутнього? — К., 1996. — С. 38.

² Фомін С. Стихійній інтеграції — правову основу // Політика і час. — 1994. — № 10. — С. 50; Писаренко С. Порятунком у незалежності // Голос України — 1991. — 20 листопада. — С. 2.

³ Кравчук Л. «Народ доріс до незалежності» // Голос України — 1991. — 12 листопада. — С. 3.

10. «Союз: бути чи не бути?»

Державний корабель — єдиний, що починає протікати згори.

*Джеймс Рестон,
американський журналіст*

Правителі готуються майже до всього, виключаючи те, що ось-ось відбудеться.

*Алексіс Токвіль,
французький письменник та політолог.*

На думку М. Горбачова, підписання Україною договору про економічне співробітництво створило сприятливі обставини для реалізації його оптимістичних планів щодо парафування проєкту союзного договору в середині листопада. Однак через низку обставин ці мрії Михайла Сергійовича не вдалося здійснити. 14 листопада Б. Єльцин при підтримці С. Шушкевича на засіданні Держради неочікувано для більшості присутніх, які були переконані, що обговорюють вже узгоджений попередньо текст, висловився проти створення єдиної держави.

Що це було? Притаманна Б. Єльцину імпульсивність і непередбачуваність? Епатажна демонстрація сили? Ешелоновано продуманий тактичний хід, націлений на продовження політичних торгів? Очевидно, останнє, з невеличкою поправкою на особисту неприязнь до Горбачова та схильність Президента Росії до ефектних кроків, під час яких він перебував в центрі уваги. Б. Єльцин коливався між романтичним бажанням, оволодівши Кремлем, стати «царем Борисом» та створити нову імперію на пострадянському просторі і прагматичною реальністю: вигідно розмежувавшись, під тиском нафто-газової труби, стати основним спадкоємцем спадщини СРСР, вивести із кризи Росію і ствердити її на міжнародній арені.

Не слід скидати з рахунку й те, що паралельно союзно-російській робочій комісії, яка працювала на державній дачі у Волинському, діяла російська аналітична група. Саме вона восени 1991 р. направила в Сочі Б. Єльцину під грифом «Цілком конфіденційно» документ, що мав назву «Стратегія Росії в перехідний період». Його основними тезами були: ліквідація старого центру неминуче висуне на перший план об'єктивні протиріччя інтересів Росії та інших республік; продовження дії та підтримка існуючих ресурсопотоків та фінансово-економічних стосунків вигідне саме союзним республікам, які отрима-

ють унікальну можливість реконструювати свою економіку за рахунок Росії; за цих обставин збереження економічного центру, який би стояв над Росією і займався розподілом її ресурсів, буде незалежно від його кадрового складу об'єктивно суперечити інтересам РРФСР¹. До того ж не слід забувати, що одна з ключових фігур найближчого оточення російського Президента — Г. Бурбуліс, публічно досить скептично оцінював ступінь життєздатності Радянського Союзу: «Об'єктивно Союзу немає. Існує якась юридична конструкція в особі Президента СРСР, в особі цих нових тимчасових утворень перехідного періоду...» і пропонував таку альтернативу: «... Або ми будемо мати новий Союз, який на рівних умовах формують незалежні повноцінні держави — ми за такий Союз, — або ми будемо існувати без такого Союзу»².

Але повернемося до подій, що розгорнулися на засіданні Держради 14 листопада 1991 р. Після виступу Б. Єльцина спалахнула гостра дискусія. Намагаючись утримати в руках державний штурвал та направити хід обговорення у потрібне йому русло, М. Горбачов запропонував зосередити увагу на ключовому питанні: «Треба визначити, що, власне, ми будемо створювати. Так, після серпня домовилися відмовитися від федерації, але ж не заради того, щоб замість цього спорудити дещо безформне, аморфне». Палкий прихильник збереження Союзу Н. Назарбаєв не лише гаряче підтримав Президента СРСР, акцентуючи на необхідності єдності, а й багатозначно застеріг присутніх: «Треба підтвердити, що у тих, хто тут сьогодні зібрався, принаймні є намір і воля утворити політичний союз з єдиною армією, територією і кордонами. Якщо ми не зробимо цього, **за нас це зроблять інші, ті, хто прийде після чи замість нас.** Давайте ж хоч раз будемо мудрими не заднім умом (виділено — О. Б.)»³.

В центрі чотиригодинної дискусії опинились два принципові питання: Який базовий принцип має лежати в основі подальшої еволюції СРСР? Яка модель буде взята за основу — союзної держави чи союзу держав? Розглядалося три варіанти майбутнього Союзу: 1) Союз суверенних держав, що не має взагалі централізованого державного зв'язку; 2) Союз з федеративною чи конфедеративною формою державного зв'язку; 3) Союз, що виконує деякі державні функції, але без статусу держави та назви⁴. Атмосфера засідання все більше розпалювалась. Ситуація ставала дедалі критичнішою.

У ході політичного діалогу М. Горбачов неодноразово підводився з-за столу і ходив по залі. Одного разу він навіть звалив портфель з ядерними кодами, який зазвичай стояв на віддалі витягнутої руки від нього. Врешті-решт,

¹ Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 591, 592.

² Бурбулис Г. Сдвинемся ли мы наконец с места? // Литературная газета. — 1991. — 13 ноября. — С. 5.

³ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 246, 247.

⁴ Согрин В. В. Политическая история современной России. 1985 — 1994: от Горбачова до Ельцина. — М., 1994. — С. 97.

Президент СРСР зробив таку заяву: «Ми вже всі переконалися, що економічний договір без політичного не буде працювати... Я не буду відповідати за крихке, ні до чого не зобов'язуюче формування, за богадільню. Особливо в перехідний період». Цілком реальна загроза М. Горбачова піти у відставку на цьому етапі не вписувалась у плани Президента РРФСР, який ще не оволодів ключовими важелями управління в межах території СРСР, і тому Борис Миколайович пішов на компроміс. Суть укладеної між лідерами угоди полягала в тому, що базовими принципами майбутньої моделі Союзу стали створення єдиної конфедеративної держави (за Горбачовим), відсутність єдиної конституції (за Б. Єльциним)¹. Отже, ініційовані Б. Єльциним політичні торги відбулися.

Характерно, що на фініші зустрічі Президент Росії прокинув «українську карту», заявивши, що слід створити умови для приєднання України до політичного об'єднання, яке утворювалося: «Треба б щось для них передбачити, якусь можливість приєднання. Адже якщо вони створять свої збройні сили і свою валюту, то вже не повернуться». Б. Єльцина в черговий раз підтримав С. Шушкевич, мрійливо прогнозуючи: «А в конфедерацію Україна б пішла... Давайте розпочнемо з конфедерації, а потім доведемо її до федерації». Роздуми уголос білоруського лідера тут же парировав Н. Назарбаєв, проакцентувавши, що коливання України — це додатковий привід всім останнім об'єднатися².

Варто підкреслити, що Б. Єльцин, як досвідчений політичний гравець, всебічно розробляв «українську тему»: з одного боку, він загрозив тому, що Україна в Союз не піде, тиснув на М. Горбачова і підписантів Союзного договору, щоб максимально послабити централістські основи майбутнього державного/міждержавного утворення, з іншого — мав досить прагматичне ставлення до свого ситуативного партнера/інструменту(?) політичної дії, про що свідчить його заява: «При укладенні економічної угоди ми підраховували, що у перерахунку на світові ціни взаємних зобов'язань між Україною і Росією різниця на нашу користь повинна становити 80 млрд доларів. Якщо Україна погодиться увійти до Союзу — можемо їй цей боржок забути, якщо ні — нехай платять»³.

Укладений між Б. Єльциним та М. Горбачовим компроміс став підґрунтям для прийняття остаточного (чи ба, чергового проміжного) позитивного рішення: на прес-конференції з вуст російського Президента, який відповідав на перше питання журналістів, пролунало: «Домовилися, що буде Союз — демократична конфедеративна держава», в подальшому тезу «Союзу бути» в один голос підтримали всі учасники засідання Держради⁴.

---

¹ Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 35, 36, 38.

² Грачев А. Кораблекрушение Горбачева. До и после Беловежской Пуши //Новое время. — 1993. — № 24. — С. 46.

³ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 248.

⁴ Грачев А. Кораблекрушение Горбачева. До и после Беловежской Пуши //Новое время. — 1993. — № 24. — С. 46.

На цьому етапі доля союзного договору, не зважаючи на обіцянки і заяви союзних та республіканських лідерів, лишалась ще доволі невизначеною.

Дуже критично і навіть скептично поставився до чергової спроби реанімувати Союз Л. Кравчук, який у другій половині листопада 1991 р. заявив: «На мою думку, в цьому Новоогарьовському процесі, який тягнеться вже тривалий час, досі не знайдено логічної схеми вирішення питання. Адже починався він зі спроби створити так звану оновлену федерацію. Другий крок — створити союз суверенних держав — щось посереднє між конфедерацією та федерацією. Тепер йде мова про конфедерацію. Але конфедерація не передбачає створення єдиної сильної держави. У той же час згідно з відомим мені текстом Договору пропонується створення саме такої єдиної держави. Отже, це не конфедерація, а спроба під її виглядом відродити федерацію. Тому я вважаю цей процес безперспективним. Якщо б у Ново-Огарьово дійсно побажали дійти згоди, то думати, передусім, слід про створення структури типу Європейського Економічного Співтовариства»¹.

У своєму інтерв'ю газеті «Труд» 19 листопада 1991 р. Леонід Макарович підлив масла у вогонь. Розмірковуючи над можливими векторами розвитку суспільно-політичних процесів у СРСР, він ще більше конкретизував та радикалізував можливу модель подальшої інтеграції: «... я думаю, що було б непогано, саме зараз, коли накопичилася маса проблем, які важко вирішити..., декільком республікам, скажімо Україні, Білорусі і Росії, виступити ініціаторами створення такого співтовариства, у якому всі держави, що до нього входять, були б рівноправними... І вирішувати їх спільно, дружно, залишаючись державою без будь-якого політичного центру»². Отже, ключова ідея подальшої біловезької угоди була публічно заманіфестована. Знаючи реальну вагу тогочасної «української карти», можна зі впевненістю стверджувати, що висловлена українським лідером теза не лишилась поза увагою ключових політичних гравців, отримала значний резонанс не лише у Москві та Мінську, але й в інших республіканських центрах, які одразу взялись за прорахування сценаріїв можливого розвитку подальших подій.

Варто підкреслити, що у цей час ситуація навколо процесу трансформації СРСР і можливих альтернатив подальшого його розвитку досягла піку критичності. Цікаво, і певною мірою показово, що саме того ж дня — 19 листопада, коли Л. Кравчук обнародував ідею державної єдності трьох слов'янських республік, як оптимальну модель виходу з кризи, М. Горбачов у своєму інтерв'ю журналу «Штерн» наголосив на необхідності збереження Союзу вцілому, налякнувши, що заради цього готовий поступитися навіть постом президента:

¹ Туглук В. Воля народів — гарант демократії //Голос України. — 1991. — 21 листопада. — С. 6.

² Цит. за: Пихоя Р. Г. Советский Союз: история власти. 1945 — 1991. — Новосибирск, 2000. — С. 621.

«Головне питання — ми повинні зберегти спільну державу, глибоко реформувавши її... Зараз найголовніше завдання — якомога швидше вийти на підписання договору. Це головне. Тому що все останнє в ієрархії цінностей — окремі питання, в тому числі і хто буде президентом...»¹.

Усі крапки над «і» повинні були бути розставленими 25 листопада 1991 р. Розпочинаючи засідання Держради, М. Горбачов підкреслив, що сьогодні має відбутися парафування Союзного договору (готувалась пишна публічна церемонія, у Ново-Огарьово було спеціально привезено великий круглий стіл з прапорцями союзних республік, прибула преса і телебачення). Однак вже на початку зібрання прозвучала сенсаційна заява Б. Єльцина про те, що «з'явилися нові моменти» (за іншою версією — «деякі формулювання, про які ми не домовлялися»), які не дозволяють йому парафувати проект договору у тому вигляді, у якому він представлений. Аргументуючи свою позицію, Борис Миколайович підкреслив: «Розмови у комітетах Верховної Ради показують, що російський парламент не готовий ратифікувати концепцію єдиної союзної, навіть конфедеративної держави. **Нас більше влаштувала б формула Союзу як конфедерації демократичних союзних держав** (виділено — О. Б.)»². Крім того, він додав, що «без України Союзу не буде. Вона ж може прийняти рішення, яке одразу розвалить Союз. Достатньо для цього запровадити власну валюту»³.

М. Горбачов був шокований цією заявою. Намагаючись вписати незапланований монолог Б. Єльцина у стандартний і давно затверджений сценарій парафування, Президент СРСР почав, хапаючись за останні аргументи, звертатися до моральності політичних лідерів, очевидно забувши класичне — «у Англії (чи ба Росії) не має постійних друзів і постійних ворогів, у неї є лише постійні інтереси»: «Але тоді ми відкинемо те, про що вже домовилися. Ми ж минулого разу декілька годин обговорювали всі ці формулювання. Повідомили країну про те, що виробили спільно. Починати спочатку просто несолідно, не ведучи мову про те, що у нас є цілком визначений мандат з'їзду»⁴.

Відчувши, що у ході чергової політичної баталії вдасться ще більше обрізати повноваження Центру (якщо не скасувати його взагалі), С. Шушкевич, С. Ниязов, і І. Карімов підтримали Президента Росії, стверджуючи, що не варто поспішати з парафуванням, а краще розіслати проект Союзного договору до Верховних Рад для обговорення. Горбачова підтримали лише Н. Назарбаєв та О. Акаєв, які, очевидно, були не стільки палкими прибічниками моделі конфедеративної держави, скільки не бажали надмірного посилення Б. Єльцина.

---

¹ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 256.

² Грачев А. Кораблекрушение Горбачева. До и после Беловежской Пуши // Новое время. — 1993. — № 24. — С. 47.

³ Шахназаров Г. С. С вожжами и без них. — М., 2001. — С. 477—478.

⁴ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 259.

Опинившись у критичній ситуації (публічна атака в умовах жорсткого цейтноту ключового опозиційного лідера, відсутність підтримки республіканських керівників), Президент СРСР заявив: «Я змушений констатувати, що керівники республік у найбільш відповідальний і навіть небезпечний момент займаються політичними маневрами, змінюють свої власні позиції. У цих умовах вони повинні були б сказати відверто, що не хочуть більше Союзу. Я особисто думаю, що діючи таким чином, йдучи на те, щоб угробити державу, ви берете на себе виключно тяжку відповідальність... Як я бачу, президент вам вже більше не потрібний»¹. Характеризуючи ситуацію, що склалася після того як М. Горбачов, не змігши переконати присутніх у доцільності та необхідності парафування Союзного договору, під впливом емоцій залишив залу засідань, Б. Єльцин зазначає: «І саме в той момент, коли на якийсь час у залі настала важка, гнітюча тиша, всі раптом зрозуміли: тут ми збираємося в останній раз. **Ново-огарьовська епопея підійшла до кінця. І в цьому напрямку руху немає і не буде. Необхідно шукати, придумувати щось нове** (виділено — О. Б.)»².

У подальшому ході дискусій все ж вдалось знайти компромісне рішення і до відставки Президента СРСР справа не дійшла. У підписаному комюніке констатувалося: виносячи узгоджений текст договору на обговорення парламентів, члени Держради виходять з того, що договір буде підписано та ратифіковано до кінця поточного року. Втім, у це мало хто вірив, більшість ключових політичних гравців чудово розуміла — це не відкладена політична партія, а по суті її фінал. Інтегрально це відчуття / переконання висловив прес-секретар М. Горбачова А. Грачев, який констатував: «Сценарій «вибуху» Союзу до цього часу було вже у деталях продумано, основні юридичні формули заготовлено — залишалось натиснути кнопку «пуск»³. Ситуація склалася так, що подальший вектор розвитку подій в СРСР визначався вже не у колі непоступливих членів Держради, а значною мірою в Україні, де менше ніж за тиждень мав відбутись всенародний референдум та вибори Президента.

Втім, М. Горбачов навіть на цьому етапі зберігав, не рахуючись з обставинами, оптимізм (можливо удаваний, політичний). Про це свідчить його інтерв'ю газеті «Московские новости»:

«Московские новости»: Михайло Сергійович, чи зберігається у Вас надія, що до Договору (мова йде про союзний договір — О. Б.) приєднаються інші республіки, які не беруть участь сьогодні в огарьовських консультаціях?

Горбачов: Впевнений.

«Московские новости»: Які?

¹ Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 58.

² Ельцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 148—149.

³ Грачев А. Кораблекрушение Горбачева. До и после Беловежской Пуши // Новое время. — 1993. — № 24. — С. 48.

Горбачов: Україна буде брати участь. Я не мислю собі Союзного договору без України, переконаний у цьому — я знаю настрої народу України...»¹

У контексті цього інтерв'ю М. Горбачова дуже цікавими і навіть пророчими є слова, які були опубліковані майже у цей час на сторінках англійського журналу «Економіст» у статті з красномовною назвою «Завтрашні імперії»: «Росіянам боляче дивитись, як вони втрачають Україну. Їхня власна історія бере початок від київських князів, мови двох народів дуже схожі. Стратеги у Москві схильні думати, що Україна з часом повернеться до «кошари» як частина «єдиного економічного простору» з Росією. Проте вони, мабуть, не враховують того, що незалежність починає сприйматися як реальність не тільки на заході, а й на сході України. Можливо, слідом за Польщею — Україна одного дня зажадає приєднатися до Європейського співтовариства. Станьте на місце українців і запитайте себе: який «економічний простір» кращий — російський, чи західноєвропейський?»².

Отже, у листопаді 1991 р. загострилась «велика політична гра» стосовно майбутнього Союзу. Перший хід зробив 14 листопада Б. Єльцин, який заявив на засіданні Держради, що він виступає проти створення єдиної держави. Після чотирьохгодинної дискусії здавалось, що компроміс знайдено: базовими принципами майбутньої моделі Союзу мали стати створення єдиної конфедеративної держави (за Горбачовим), відсутність єдиної конституції (за Б. Єльциним). Однак, 25 листопада 1991 р., у день, коли мало відбутися парафування Союзного договору, Б. Єльцин зробив свій черговий хід, заявивши, що «з'явилися нові моменти», які не дозволяють йому парафувати проєкт договору у тому вигляді, у якому він представлений. Характерно, що і першого і другого разу російський Президент шантажував М. Горбачова «українською картою» («без України Союзу не буде»). У результаті в «черговий» раз «узгоджений» текст Союзного договору виносився на обговорення парламентів, а чіткої та остаточної відповіді на злободенне питання «Союзу бути чи не бути?» так і не було отримано.

---

¹ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 262—263.

² Завтрашні імперії//Голос України. — 1991. — 25 жовтня. — С. 14.

Розділ II. УКРАЇНА
В ОСТАННІ МІСЯЦІ ІМПЕРІЇ:

ВИБІР І ВИБОРИ

1. Трансформація «комуністичного заповідника»: чи здатний народ на правильний вибір?

Голосування не визначає перебігу подій. Голосування вирішує, хто буде визначати перебіг подій.

*Джорж Уїлл,
американський політичний оглядач*

У народу немає політичних знань, у нього є невиразне політичне відчуття.

*Альфонс Ламантин,
французький поет і публіцист*

Ще на початку липня 1991 р. Верховною Радою України було прийнято надзвичайно важливі рішення, які в подальшому суттєво вплинули на долю українського народу. 3 липня «з метою забезпечення і безпосередньої участі громадян в управлінні державними та місцевими справами» затверджено Закон про всеукраїнський та місцеві референдуми, а вже 5 липня — Закони про заснування поста Президента України та про його вибори¹. Останні два закони дали старт президентської гонки.

Помітно ослабнувши, Комуністична партія України на цьому етапі все ж не втрачала надій взяти політичний реванш у боротьбі з демократичними силами і завоювати президентське крісло, а далі, спираючись на нього, як на потужний важіль, відновити свої позиції у суспільстві. Цікаво і показово, що ці плани виношувались у партійних колах задовго до прийняття Законів про заснування поста Президента України та про його вибори. Ще у лютому 1991 р. у документах для службового користування ЦК КПУ зазначалося: «Як відомо, у Центрі створена президентська форма правління..., на яку покладаються великі надії по дальшому підвищенню ефективності роботи виконавчої влади. І в нашій республіці, щоб вийти зі складного політичного і економічного становища, теж необхідно створити відповідні республіканські структури управління... На цьому напрямку потрібні більш активні дії Компартії України, як правлячої партії». Далі зазначалося, що «йти на всенародне обрання Президента в умовах нинішньої політичної нестабільності і економічної кризи — ... передчасно».

¹ Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 33. — С. 904—932.

За цих умов пропонувалося взяти приклад з Центру і обрати Президента на З'їзді народних депутатів республіки, у якому б взяли участь народні депутати СРСР, УРСР та місцевих Рад. Партійна номенклатура, очевидно, розраховувала, спираючись на своє домінування у більшості радянських структур, добитись необхідного рішення. Це «необхідне рішення», у згаданому документі формулюється так: «З метою посилення впливу Комуністичної Партії, як правлячої партії, на політичні, економічні громадсько-соціальні проблеми, **доцільно було б Президентом УРСР обрати першого секретаря ЦК Компартії України, попередньо ретельно вивчивши набутий досвід Компартії Казахстану** (виділено — О. Б.)»¹.

Очевидно, саме тому невдовзі після прийняття Законів про заснування поста Президента України та про його вибори, партійні органи, використовуючи в якості полігону Кіровоградську область, провели у першій половині серпня опитування серед комуністів стосовно можливих кандидатур на пост Президента України. Дослідження було досить масштабним — опитано більше 41,5 тис. членів партії (60 %) обласної партійної організації. За висунення на посаду Президента УРСР Л. Кравчука висловилося 76 % опитаних, С. Гуренка — 8,7 %, В. Фокіна — 4,9 %, І. Плюща — 1,9 %; 6,3 % опитаних не визначилися з кандидатурою, решта 1,6 % членів партії назвали інші кандидатури, всього 15 осіб². За іронією долі 23 серпня 1991 р. Компартію України (фактично за тиждень до заборони її діяльності на території республіки) було взято на облік на право висунення нею кандидата у Президенти Української РСР³.

Невдала спроба консервативних сил прийти до влади в серпні 1991 р. кардинально змінила ситуацію у республіці. Безпосередніми наслідками цих подій були, по-перше, проголошення Постановою Верховної Ради України проведення 1 грудня 1991 року республіканського референдуму на підтвердження Акта проголошення незалежності; по-друге, фактичне перетворення КПУ в результаті заборони діяльності з потенційного лідера в президентській гонці на реального аутсайдера. (Справа в тому, що на той час Л. Кравчук, який, нагадаю, був лідером у внутріпартійних опитуваннях, зійшов вже з орбіти впливу ЦК КПУ. Підтвердженням цьому може бути не лише факт виходу його з партії, а й те, що за декілька днів до путчу між Леонідом Макаровичем і М. Горбачовим відбулась принципова розмова, у ході якої Михайло Сергійович схилив Голову Верховної Ради України до підписання Союзного договору, мотивуючи це тим, що слід враховувати думку ЦК Компартії України, який

---

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 /Доповідна записка «Про вдосконалення діяльності комуністів-депутатів Верховної Ради УРСР та політичної структури управління республіки», від 12 лютого 1991 р., а. 88, 89.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2900 /Інформація Кіровоградського обкому КПУ, від 15 серпня 1991 р., арк. 130.

³ Там же /Лист Центральної виборчої комісії по виборам Президента Української РСР до ЦК Компартії України, від 23 серпня 1991 р., арк. 126.

«чітко виступає за підписання договору». На що Л. Кравчук жорстко відповів: «Знаю, ЦК виступає за договір. Це так. Але ж договір підписувати мені, а не ЦК. А я не підпишу».¹

Варто підкреслити, що ідея президентства, як і ідея референдуму, сприймалась неоднозначно у суспільстві в цілому і серед політиків, зокрема. В одному з своїх інтерв'ю часів незалежності Л. Кравчук зазначав: «А ви знаєте, що проти референдуму виступали і демократичні сили, більше, ніж ліві. Вони просто вважали, що вже 24 серпня проголосили Акт незалежності Верховною Радою і цього достатньо. Але я знав, що якщо ми не проведемо референдуму, не пройдемо цю складну, але важливу дорогу через волевиявлення народу, то, по-перше, ...до цієї незалежності може поставитися дуже критично Москва, я м'яко кажу — критично. І світ може, орієнтуючись на Москву, холодно і обережно, і з застереженнями поставитися до нашого рішення. Тому я і запропонував провести референдум 1 грудня... Але цілком природно, що ми тоді не могли сказати точно і ясно, коли, в який час буде прийняте остаточне рішення щодо незалежності і щодо розпаду Радянського Союзу».²

Ідея президентства, як і ідея референдуму, сприймалась неоднозначно у суспільстві в цілому і серед політиків..

Слід зазначити, що при прийнятті рішення щодо проведення референдуму українській владі, якщо вона хотіла діяти у правовому полі, необхідно було враховувати норми Закону СРСР від 03.04.1990 р. «Про порядок вирішення питань, пов'язаних з виходом союзної республіки з СРСР», стаття 2 якого передбачала: «Рішення про вихід союзної республіки з СРСР приймається вільним волевиявленням народів союзної республіки шляхом референдуму (народного голосування). Рішення про проведення референдуму приймається Верховною Радою союзної республіки за власною ініціативою або на вимогу, підписаному однією десятою частиною громадян СРСР, які постійно проживають на території республіки і мають право голосу згідно із законодавством Союзу РСР... Референдум проводиться таємним голосуванням не раніше ніж через шість і не пізніше ніж через дев'ять місяців після прийняття рішення про постановку питання про вихід союзної республіки з СРСР»³.

Проти президентства виступала та частина політичного спектру України, суть поглядів якої концентровано висловив у своєму вересневому інтерв'ю С. Хмара. На питання про те, що незабаром президентські вибори і знову актуальним стає давній принцип: де два українці — там три гетьмани, він

¹ Кравчук Л. М. Останні дні імперії... Перші кроки надії. — К., 1994. — С. 16.

² Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

³ Закон СССР от 3 апреля 1990 года «О порядке решения вопросов, связанных с выходом союзной республики из СССР» // Ведомости СНД и ВС СССР. — 1990. — № 15. — С. 252.

відповів: «Я вважаю, що взагалі введення президентської форми правління на Україні передчасне. І це відбувається не тільки через оцей давній принцип, а й насамперед тому, що не маємо повноцінного парламенту... Є ще один психологічний момент. Народ України не готовий до такої форми правління як президентська... спрацьовує стереотип психології раба, коли люди впевнені, що вони на цій землі — ніхто, що над ними завжди має хтось стояти...»¹.

Очевидно, ця ж причина — побоювання неготовності народу до винесення вердикту з принципових рішень — підштовхнула учасників форуму інтелігенції республіки «Україна: державна незалежність і культура», що відбувся 14—15 вересня 1991 р. у Києві, до радикальних та певною мірою нестандартних рішень. Не зважаючи на те, що виступаючий на зібранні Голова Народної Ради І. Юхновський обґрунтував три причини, що зумовлюють необхідність проведення референдуму — по-перше, слід опертись на народ і сказати «так» незалежній Україні, відмінивши «так», сказане на попередньому референдумі; по-друге, мати повне міжнародне право на визнання Акта незалежності перед світом; по-третє, довести довіру народу до своєї Верховної Ради і його готовність до державної дисципліни, — це не переконало присутніх.

Першим не погодився з І. Юхновським В. Чорновіл, який вважав помилковим рішення Верховної Ради України про проведення референдуму. Його підтримали Л. Скорик, інші промовці. І коли П. Мовчан зачитав резолюцію форуму, як відзначали журналісти, «в залі виникла напруга»: більшість учасників вимагала внести в текст резолюції вимогу до Верховної Ради України скасувати Постанову про проведення 1-го грудня 1991 р. референдуму. Щоб угамувати пристрасі, до мікрофона по черзі виходили народні депутати Д. Павличко, Р. Лубківський, О. Ємець, С. Рябченко...

Втім, це не мало успіху. Врешті решт поправку до резолюції було прийнято. Принципова теза звучала так: «Учасники форуму звертаються до Верховної Ради України з вимогою скасувати постанову про проведення 1 грудня 1991 р. референдуму на підтвердження Акта про незалежність України... Акт від 24 серпня 1991 р. є фактичним відновленням державності України і не потребує підтвердження ні з юридичного, ні з політичного, ні з морального погляду».²

Зворотною стороною такої позиції українських націонал-демократів були, по-перше, певна зневіра у мудрість і правильний вибір народу; по-друге, реальність загрози перетворення України на «комуністичний заповідник», імідж якого в силу обставин був закріплений за республікою як на міжнародній арені так і на теренах «практично колишнього», але «юридично існуючого» Союзу; по-третє, побоювання, що союзний Центр своїми різновекторними

---

¹ Хмара С. «Ми — не раби...» //Голос України — 1991. — 11 вересня. — С. 13.

² Резолюція форуму інтелігенції (15 вересня 1991 р.) //Літературна Україна. — 1991. — 19 вересня. — С. 2.

діями постарається максимально вплинути на результати грудневого референдуму, і, спираючись на «народне волевиявлення» спробує не випустити Україну з під свого впливу.

Теза про реальність створення «комуністичного заповідника» в Україні була загальним місцем у західній пресі протягом усього періоду перебудо-ви і, очевидно, саме тому стала ключовим аргументом для формування та обґрунтування підкреслено жорсткого ставлення «демократичної» Росії до українського державного суверенітету. Ситуація у республіці справді була не простою, адже ще у «допутчовий» період — фактично за тиждень до виступу консервативних сил — на мітингу у Червонограді народний депутат України Л. Скорик небезпідставно застерігала: «Я бачу, що вони роблять там у вищих ешелонах». Вони хочуть «утворити на Україні більш самостійне українське королівство... Ці люди хочуть утримати те саме майно у своїх структурах і утримати нас з вами в тій же системі спокою, у тому ж самому страху».¹

Якщо українські націонал-демократи вже в «допутчовий» період робили спробу прораховувати подальшу перспективу суспільно-політичних трансформацій та дати їй об'єктивну оцінку, то західні оглядачі, зокрема, британського тижневика «Економіст», не обтяжені «радянськими» реаліями, вдавались до філософсько-прагматичних роздумів, зазначаючи, що «сьогодні дуже спірною проблемою на Україні є не незалежність як така (для багатьох це питання остаточно вирішене), а питання, кому вона буде підпорядковуватися».²

Якою ж була дійсність? Одрразу ж після провалу серпневого заколоту, Верховна Рада України прийняла низку постанов, націлених на демонтаж командно-адміністративної системи — про департизацію державних органів та організацій, про тимчасове припинення діяльності Компартії України, про заборону діяльності Компартії України тощо³. Все це дало підставу Голові Верховної Ради України Л. Кравчуку заявити на V з'їзді народних депутатів СРСР: «Я хочу відкинути будь-які підозри з приводу того, що в Україні буде зберігатися тоталітарно-номенклатурна система під виглядом незалежності. За вісім днів незалежності ми прийняли стільки рішень по руйнуванню цієї

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2906 / Стенограма виступу на мітингу у м. Червонограді народного депутата України Л. Скорик, від 11 серпня 1991 р., арк. 143.

² Повертаючись до життя //Голос України — 27 вересня 1991. — С. 8.

³ Постанова Верховної Ради України «Про департизацію державних органів та організацій» //Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 38. С. 1066; Указ Президії Верховної Ради України Про доповнення Указу Президії Верховної Ради України «Про тимчасове припинення діяльності Компартії України» від 26 серпня 1991 року, Постанова Верховної Ради України «Про заборону діяльності Компартії України» //Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 38. С. 1258, 1271.

системи, що вона вже не зможе існувати. У кого є сумніви, я запрошую в Україну подивитися».¹

Втім, ситуація у республіці не була настільки простою та однозначною, як її окреслив Леонід Макарович. Уже на початку вересня 1991 р. Генеральний прокурор України М. Потебенко по телебаченню зробив заяву про те, що «рішення Президії Верховної Ради України про заборону діяльності на території республіки компартії є незаконним». У ході денного засідання Верховної Ради України 3 вересня голова комісії, що займається розслідуванням дій посадових осіб у дні путчу на території України, Ю. Гайсинський заявив, що вважає цей виступ безпрецедентним. Адже прокурор республіки підзвітний саме Президії Верховної Ради України, а не навпаки. Тому депутати повинні вирішити, кого відправити у відставку.²

Вже наступного дня народний депутат Ф. Панасюк вніс пропозицію про внесення в порядок денний роботи сесії Верховної Ради України питання щодо заборони Компартії України. У голосуванні взяло участь 313 депутатів. За проголосували 54, проти — 204, утрималось — 19, не голосувало — 36. Рішення не було прийнято.³

Однак, на думку демократичних сил, «комуністична загроза» в Україні залишалась. Очевидно, саме тому 21 вересня 1991 р. група народних депутатів України підписала Звернення до Верховної Ради, у якому зазначалось, що економічна і громадсько-політична ситуація у республіці ускладнилась низкою факторів: поперше, «домінуванням в народному

На думку демократичних сил,
«комуністична загроза» в Україні
залишалась.

господарстві абсолютно неефективної командної економіки над ринковою»; по-друге, «у світі Україну сприймають як комуністичну, недемократичну напівдержаву, що є наслідком... відсутності практичних кроків по реформі державних структур після проголошення незалежності»; по-третє, КДБ, МВС, інші структури, що уособлюють тоталітарний режим, не тільки не реформовано, але й залишено без кадрових змін»; по-четверте, Верховна Рада та Уряд України не мають чіткої програми виходу з кризи. За цих обставин С. Хмара, Л. Скорик, С. Конєв, Л. Танюк, М. Горинь та інші, хто підписав та підтримав цю заяву застерігали: «Існує реальна загроза дискредитації проголошеної незалежності України»⁴

господарстві абсолютно неефективної командної економіки над ринковою»; по-друге, «у світі Україну сприймають як комуністичну, недемократичну напівдержаву, що є наслідком... відсутності практичних кроків по реформі державних структур після проголошення незалежності»; по-третє, КДБ, МВС, інші структури, що уособлюють тоталітарний режим, не тільки не реформовано, але й залишено без кадрових змін»; по-четверте, Верховна Рада та Уряд України не мають чіткої програми виходу з кризи. За цих обставин С. Хмара, Л. Скорик, С. Конєв, Л. Танюк, М. Горинь та інші, хто підписав та підтримав цю заяву застерігали: «Існує реальна загроза дискредитації проголошеної незалежності України»⁴

¹ Виступлення Л. М. Кравчука на Съезде народних депутатів СССР//Голос України 1991. — 4 вересня. — С. 2.

² Туглук В. Ролі міняються? //Голос України -1991. — 5 вересня — С. 3.

³ Результати голосування //Голос України -1991. — 7 вересня — С. 4—5.

⁴ Звернення народних депутатів України до Верховної Ради //Голос України —1991. — 21 вересня — С. 3.

Певні крапки над «і» у питанні про перспективи створення «комуністичного заповідника» в Україні мав розставити розгляд в українському парламенті питання «Про роботу Тимчасової комісії Верховної Ради України з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ», що відбувся 6 листопада 1991 р. Доповідачем з цього питання був член парламентської комісії з питань культури та духовного відродження Д. Чобіт. Ключовими тезами доповіді були два аспекти: а) загальна оцінка вартості майна КПУ; б) характеристика структури партійного майна і доходів.

За оцінками Тимчасової парламентської комісії, все майно Комуністичної партії Радянського Союзу на території України розподілялось між двома власниками — Компартією України і ЦК КПРС. Станом на 1 липня 1990 р. загальна вартість майна Компартії України становила 567,5 млн крб. На час припинення діяльності Компартії на розрахункових рахунках ЦК КПУ знаходилося 86 млн 518,7 тис. крб, а загальна сума коштів на рахунках парторганів та підпорядкованих їм організацій становила 190 млн 567,3 тис. крб.

Аналіз вивчених комісією документів показав, що ключовими елементами структури партійного майна і доходів були:

1. Власність на будівлі. У вартості основних фондів КПУ 405 млн крб, або 82 %, припадало на вартість будинків партійних органів, партійних установ та господарств, навчальних закладів та гуртожитків вищих партійних шкіл та курсів. Компартії України, обласним комітетам і партійним закладам належало 853 будинки. З них 456 було споруджено за партійні кошти, вартість їх складала 247,8 млн крб, або 61 %; 364 будинки збудовані із залученням коштів державного бюджету, їхня вартість становила 110 млн крб, або 27 %. 38 об'єктів, які до останнього часу перебували на балансі компартійних органів, створювалися виключно за рахунок коштів державного бюджету. Їхня вартість становила 40,2 млн крб, або 10 % основних фондів. Серед них будинки райкомів партії, компартійні готелі і гуртожитки, колишній музей Леніна в Києві. Вартість останнього — 18,6 млн крб. Компартія України стала власником 16 будинків старовинної забудови загальною вартістю 6 млн крб, які були передані з державного фонду безоплатно.

2. Господарські об'єкти. Чільне місце серед них займало підсобне господарство ЦК КПУ «Чайка», яке складалося з двох відділень: «Чемир» — центральна садиба і Новий Шлях Козелецького району Чернігівської області і «Чайка» в Києво-Святошинському районі Київської області. Вартість основних фондів підсобного господарства — 19 млн 183 тис. крб. За господарством закріплено 2662 гектари землі. У господарстві діяли власні м'ясний і молочний цехи. М'ясні вироби і продукція молокоцеху відзначались високою якістю і йшли для закладів ЦК КПУ, де реалізовувалися за державними цінами. Рентабельність досягалася в основному за рахунок щорічних державних капіталовкладень, сума яких за останні 7 років становила 6 млн 418,1 тис. крб. Цьому ж

сприяло надання підсобному господарству статусу племінного заводу, що дало можливість як найкращого забезпечення державою господарства товарно-матеріальними ресурсами. У цей час, коли на внутрішні потреби господарство отримувало державні асигнування, вільний залишок коштів з прибутків щорічно перераховувався на рахунок ЦК КПУ, що за останні 12 років в сумі становило 5 млн 129,4 тис. крб.

3. Використання державного фінансування на компартійні потреби. За останні 5 років для потреб підсобного господарства «Чайка» ЦК КПУ з державного бюджету було виділено 10 млн 144 тис. крб, з яких далеко не всі кошти пішли для самого господарства. Так, у 1990 році ЦК КПУ одержав з державного бюджету 3 млн 204 тис. крб, для господарства ж було виділено 1 млн 191 тис. Решта грошей на суму 2 млн 13 тис. крб осіла на рахунку ЦК КПУ. На думку Тимчасової комісії, вся діяльність підсобного господарства ЦК КПУ «Чайка» була «яскравим прикладом перекачування державних коштів на компартійні потреби».

Лише за останні 10 років (1980—1990 рр.) ЦК КПУ використав з державного бюджету 30 млн 936 тис. крб для будівництва житлових будинків, виробничих об'єктів, баз відпочинку та іншого.

4. Здійснення фінансових обороток. Про способи одержання доходів за рахунок держави свідчать виявлені Тимчасовою комісією такі факти. На прохання ЦК КПУ управління урядовими будинками Управління справами Ради Міністрів УРСР у вересні 1986 року безоплатно передало двоповерховій будинок № 8 по вулиці Жовтневої революції у Києві на баланс Управління справами ЦК КПУ. 5 листопада 1990 року цей будинок ЦК КПУ продав за 112 тис. 773 крб Українському філіалу Всесоюзного відділення Всесвітньої лабораторії наукової культури. В цей же день ЦК КПУ продав Республіканському акціонерному банку «Україна» за 90 тис. 312 крб одноповерховій будинок № 12 по вулиці Жовтневої революції у Києві, який у 1984 році теж був безоплатно переданий державою на баланс ЦК КПУ за його проханням.

5. Розгортання комерційної діяльності. Про розмах комерційної діяльності Комуністичної партії України свідчить те, що лише з 13 січня по 26 серпня 1991 року для створення спільних і малих підприємств, акціонерних товариств та інших видів господарської діяльності ЦК КПУ перерахував партійним комітетам 19 млн 935 тис. крб. Найбільші суми одержали Кримський реском — 3 млн крб, Київський міськком — 5 млн крб, Черкаський та Івано-Франківський обкоми — по 1,5 млн крб, Дніпропетровський обком — 1 млн 20 тис. крб.

Перевірки, проведені Національним банком України, засвідчили, що більше 45 млн крб коштів компартійних органів вже вкладено у вигляді установчих внесків у діяльність комерційних банків, малих підприємств, кооперативів, фірм і асоціацій, а також на депозити та інші рахунки. В обі-

гу комерційного банку «Укрінбанк» (м. Київ) кошти Управління справами ЦК КПУ становлять 17,5 млн крб, в тому числі на депозитних рахунках 16 млн крб, і Управління справами Київського міськкому КП України — 6 млн крб; у комерційному банку Ділового співробітництва (м. Київ) — на депозитах 10 млн крб, Тимчасовою комісією виявлено 37 випадків участі компартійних органів як засновників діяльності малих підприємств з установчим фондом на суму 8,9 млн крб. Тільки в Запорізькій області встановлено 14 таких фактів на суму 493 тис. крб. Більше 2 млн крб партійних коштів спрямовано на пайову участь у будівництві. Закарпатський обком КПУ перерахував 110 тис. крб Закарпатській товарній біржі за одне брокерське місце.

Управління справами ЦК КПУ увійшло до складу акціонерів Українського республіканського акціонерного інноваційного банку, перерахувавши в статутний фонд 0,5 млн крб, стало одним із засновників малого підприємства «АІСТ», надавши йому приміщення 200 квадратних метрів, і внесло в установчий фонд підприємства 300 тис. крб. Разом із десятима компартійними організаціями Управління справами ЦК КПУ став засновником зовнішньоекономічної асоціації «Згода» з установчим фондом 1,5 млн крб, внесши у цей фонд 700 тис. крб.

6. Здача приміщень в оренду. Важливим джерелом доходів ЦК КПУ стало надання в оренду різним організаціям приміщень у будинках, які перебували на балансі управління справами ЦК. На 1991 рік ЦК КПУ уклав орендні договори на суму 2 млн 663 тис. крб. На день припинення діяльності Комуністичної партії ЦК КПУ отримав орендної плати на суму 312 тис. крб.

7. Власність на видавництва та їхнє майно. Що стосується майна, яке було власністю ЦК КПРС, то в Україні до нього передусім належить система газетно-журнальних видавництв, в яку входять 18 видавництв, у тому числі і видавництво ЦК Компартії «Радянська Україна», видавництво Кримського рескому і 16 видавництв обкомів партії. Всі вони знаходилися на балансі управління справами ЦК КПРС. Станом на 1 липня 1991 року загальна балансова вартість основних фондів всіх колишніх компартійних видавництв становила 262,3 млн крб, обігових засобів — 56,7 млн крб і грошових коштів на суму 45,2 млн крб.

8. Власність на майно санаторіїв, будинків відпочинку, пансіонатів. ЦК КПРС був в Україні власником санаторіїв, будинків відпочинку, пансіонатів, кількість і вартість яких Тимчасовою комісією ще остаточно не була встановлена.

Озвучена інформація дала можливість Д. Чоботу зробити наступний висновок: «Твердження про те, що майно КПРС створено виключно на кошти членів Компартії, далеко не відповідає дійсності. Значна частина майна КПРС та КПУ була нажита за державні кошти, чому значною мірою сприяло зрощення партійних і державних структур. Лише за останні 20 років сума привласнених

Компартією державних коштів і народного майна становить понад 100 мільйонів карбованців... Яскравими і характерними фактами використання державних коштів і майна для потреб Компартії були: вивчення компартійних дисциплін у вузах і технікумах, на що витрачались величезні державні асигнування і до половини учбового часу; ведення за державний рахунок ідеологічної роботи в армії, КДБ і МВД; систематичне надання багатомільйонної фінансової допомоги за державні кошти комуністичним партіям зарубіжних країн; утримання за рахунок трудових колективів партторгів у колгоспах, радгоспах, на підприємствах; спорудження за державний рахунок десятків тисяч пам'ятників і монументів Леніну, Сталіну, Марксу і багатьом іншим компартійним діячам. Усі ці абсолютно не потрібні народу заходи вимагали величезних і ніким ще не підрахованих витрат, перед якими сучасна вартість майна КПРС і КПУ блідне»¹.

На підставі викладеного Тимчасова комісія Верховної Ради України з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ зробила такі висновки і рекомендації:

1. Вважати своєчасним і справедливим актом укази Президії Верховної Раді Україні відносно заборони діяльності Комуністичної партії України і передачу її майна та майна ЦК КПРС на баланс Секретаріату Верховної Ради України і місцевим Радам народних депутатів. Проголосити, що все майно КПРС на території України націоналізоване і є власністю народу України.

2. Вважати доцільним до завершення роботи Тимчасової комісії з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ заборонити передачу у власність іншим юридичним особам або громадянам, а також продаж або відчуження майна, яке належало ВЛКСМ, ЛКСМУ (МДС) і перейшло Спілці молодіжних організацій України як правонаступнику ЛКСМУ (МДС).

3. Рекомендувати передати націоналізовані адміністративні приміщення колишніх партійних органів для потреб судових, медичних і культурно-освітніх закладів та на інші добродійні цілі, передбачивши, що передача націоналізованих приміщень адміністративним органам у кожному окремому випадку допускається лише з дозволу Кабінету Міністрів України.

4. Виходячи з того, що останнім часом компартійні структури повально вкладали кошти в комерційно-господарську діяльність, ховаючи таким чином значну частину свого майна, вважати доцільнішим здійснити роботу в справі виявлення коштів і майна колишніх структур КПРС і КПУ, а також ВЛКСМ, вкладених у комерційно-господарську діяльність.

5. Оскільки всі кошти від сплати членських внесків і прибутків від видавничої діяльності направлялися безпосередньо в ЦК КПРС, вважати за доцільне звернутися до президентів СРСР і РРФСР з пропозицією повернути народу

---

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України 6 листопада 1991. — https://static.rada.gov.ua/zakon/skl1/BUL14/061191_42.htm

України відповідну частку націоналізованих коштів КПРС, яка припадає на Комуністичну партію України, а також її долю в валюті.

6. Для надання остаточної і правової політичної оцінки діяльності КПРС і КПУ рекомендувати створити Тимчасову комісію Верховної Ради з питань розслідування діяльності Комуністичної партії на всій території України за період з осені 1917 року до 30 серпня 1991 року, зібрані матеріали передати в суд.

7. Рекомендувати продовжити роботу Тимчасової комісії Верховної Ради України з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ до максимально повного виявлення всіх обставин щодо коштів і майна КПРС-КПУ та ВЛКСМ з метою їх повного повернення народу України¹.

Хоча висновки і рекомендації Тимчасової комісії Верховної Ради України з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ можна розглядати більше як план намірів, ніж план дій, все ж певні кроки до запобігання перетворення України на «комуністичний заповідник» вона зробила.

Між тим і президентська кампанія, і марафон референдуму набирали обертів. Політичні вектори та симпатії громадської думки віддзеркалювали соціологічні опитування, проведені у вересні групою при Секретаріаті Верховної Ради. Відповідаючи на питання «Хто на думку опитаних має стати Президентом України?», респонденти віддали перевагу трійці відомих політиків: Л. Кравчук набрав 37 % голосів; В. Чорновіл — 8 %; І. Юхновський — 4 %. На інше доленосне питання «Якби сьогодні проводився референдум на підтвердження Акта проголошення незалежності України, то як би ви поставилися до цього?» учасники опитування відповіли так: не брав би участі в референдумі — 16 %; сказав би «так» — 71 %, сказав би «ні» — 7 %.²

Британські експерти тижневика «Економіст», аналізуючи ситуацію у нашій республіці, у вересні висловили досить оригінальну думку: «Як це не парадоксально, але порівняно «слабка національна самосвідомість на Україні» сприятиме процесові набуття нею незалежності. Близькість української мови до російської (приблизно як італійської до іспанської), високий рівень змішаних шлюбів і тривала історія російських поселень викликають в 11 мільйонів росіян, які живуть на Україні, менший страх перед незалежністю, ніж серед їхніх родичів у більшості інших республік».³

Варто підкреслити, що на цьому етапі було ще багато невизначеності: йшла реєстрація кандидатів у Президенти та узгоджувалось і відточувалось остаточне формулювання питання, яке мало бути внесеним до грудневих

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України 6 листопада 1991. — https://static.rada.gov.ua/zakon/skl1/BUL14/061191_42.htm

² Оссовський В. Як оцінили путч наші громадяни? //Голос України — 1991. — 27 вересня. — С. 7.

³ Повертаючись до життя //Голос України — 1991. — 27 вересня. — С. 8.

бюлетенів. Характеризуючи виборчий процес, голова центральної виборчої комісії по виборах Президента України В. Ф. Бойко підкреслював: «Виборча кампанія по виборах Президента України з дня на день набуває все ширшого розмаху... Зараз претендентів уже понад 50 осіб».¹

Стосовно тексту, який має бути внесений в бюлетень майбутнього референдуму, на засіданні Президії Верховної Ради України розгорнулася гостра дискусія, думки розділилися. Голова Комісії у закордонних справах Д. Павличко пропонував сформулювати питання так, щоб у ньому було відображено й те, чи бажає людина жити в незалежній Україні, де будуть гарантовані всі права громадян незалежно від національності й віросповідання, до речі, ця пропозиція знайшла багато прихильників серед членів Президії.² Однак, очевидно, досвід проведення березневого референдуму 1991 р. підказав, що питання, які вносяться до бюлетеня, мають бути короткими, гранично чіткими і недвозначними, саме тому рішенням Верховної Ради України від 11 жовтня 1991 р. на референдум виносилось питання у такому формулюванні: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?»³.

Цікаво і показово, що реакцією головуючого на пропозицію одного з депутатів винести на народний суд ще одне питання — про доцільність входу незалежної України до Союзу суверенних держав (як це було зроблено у Вірменії) була репліка: «Про який Союз може йти мова, якщо Україна стала незалежною державою?»⁴. Отже, впливова українська правляча еліта в цей час, незважаючи на свою неоднорідність та різновекторність інтересів,

Впливова українська правляча еліта в цей час, незважаючи на свою неоднорідність та різновекторність інтересів, досить чітко взяла курс на здобуття незалежності.

досить чітко взяла курс на здобуття незалежності. Щоб забезпечити широку народну підтримку цього курсу, разом із остаточним визначенням тексту, що вносився у бюлетень майбутнього референдуму, український парламент прийняв і звернення до співвітчизників, лейтмотивом, своєрідною концептуальною/інтегральною тезою якого були слова: «Ми маємо величезний економічний і ресурсний потенціал, підтримку в світі, наш народ працьовитий і мудрий, а тому ми переконані в правильності обраного шляху»⁵.

¹ Республіка йде до виборів //Голос України — 1991. — 27 вересня. — С. 3.

² Туглук В. Чекайте санкцій. Нотатки із засідання Президії Верховної Ради України//Голос України — 1991. — 9 жовтня. — С. 2.

³ Постанова Верховної Ради України «Про проведення всеукраїнського референдуму в питанні про проголошення незалежності України //Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 48. — С. 1376.

⁴ Масол В. А. Упущенный шанс: Небеспристрастные размышления экс-премьера Украины о том, что произошло в бывшем Советском Союзе. — К., 1993. — С. 63.

⁵ Звернення Верховної Ради України //Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 48. — С. 1376—1377.

Політика це: хто отримує, що отримує, коли отримує і як отримує.

*Гарольд Ласуел,
американський політолог*

Варто підкреслити, що з серпня по грудень 1991 р. ключовими у внутрішньому житті України були чотири проблеми, які суттєво впливали на хід та динаміку як президентської кампанії, так і підготовки до референдуму: створення умов для подолання економічної кризи; визначення та практична апробація оптимальної формули національного державного управління; збереження територіальної єдності; здійснення ефективної приватизації і роздержавлення. Ці питання справді були доленосними для України, оскільки визначали суть і зміст ключових підвалин майбутнього державотворчого процесу. Відповіді на них мали позитивно чи негативно вирішити більш глибокі питання: чи зможе Україна самостійно існувати? Чи є у неї перспективи? Чи вдасться їй загальмувати відцентрові тенденції на рівні республіки і зберегти свою територію? І найголовніше — «Хто всім цим буде володіти?». Цілком зрозуміло, що від характеру та суті відповідей залежали не лише рівень та якість життя народу України, а й вектор майбутнього державного розвитку.

Отже, восени 1991 р. в центрі суспільної уваги не лише України, а й, можна сказати без перебільшення, світу перебували події, пов'язані з підготовкою та проведенням двох доленосних актів народного волевиявлення — Референдуму 1 грудня і виборами Президента України. Однозначного ставлення у суспільстві до цих процесів не було. Їх противники побоювалися неготовності народу до винесення вердиктів з принципових державних рішень; вказували на реальність загрози перетворення України на «комуністичний заповідник»; застерігали, що союзний Центр не упустить можливості спочатку максимально вплинути на результати грудневого референдуму, а потім — спираючись на «народне волевиявлення» знову буде намагатися втиснути Україну до «оновленого» Союзу; стверджували, що введення президентської форми правління на Україні передчасне, оскільки до неї психологічно не готовий український народ. Втім, провідна українська еліта чітко розуміла, що без підтвердження на референдумі Акта про незалежність світ не визнає Україну і вона поступово втратить перспективи суверенного розвитку, а президентська форма правління розглядалась як оптимальна у кризових умовах, що вимагали швидких і рішучих дій.

2. Пошуки виходу з економічної кризи: разом чи окремо?

Реформи починаються там, де закінчуються гроші.

*Борис Немцов,
російський політик*

Патріотизм не замінить здорового грошового обігу.

*Гровер Клівленд,
президент США*

У 1991 р. ситуація в економічній сфері республіки справді була кризовою. Спад в економіці став реальністю і набрав цілком окреслених форм. Порівняно з минулим роком на 1,3 % зменшився валовий суспільний продукт, на 1,2 % вироблений національний дохід. Падіння показників промислового розвитку складало 3,2 %, а сільського господарства — 13,2 %. Разом із тим, грошові доходи населення зросли на 87,1 %, а виплати і пільги населенню із суспільних фондів споживання взагалі збільшилися на 111,4 %.¹ Спад економічного розвитку на фоні розбалансування фінансової сфери вже давно став реальністю і лише поглиблювався, загрожуючи потужним соціальним вибухом.

Виступаючи у середині вересня 1991 р. на зустрічі з членами Ради федерації незалежних профспілок України, Голова Верховної Ради Л. Кравчук констатував: «Уряд наш настільки «багатий», що має на своєму рахунку аж... 2,5 мільйона доларів. Це кишенькові витрати Рокфеллера. 40 відсотків валютних відрахувань досі йшли до центральних органів, і ніхто не знав, на що вони там використовувалися»².

Вступаючи в кризових умовах в етап переходу до ринкової економіки, управлінські структури як союзного, так і республіканського рівня в основній своїй масі не володіли ні теорією, ні практикою ринкових економічних процесів.

Ускладнювало ситуацію і те, що вступаючи в кризових умовах в етап переходу до ринкової економіки, управлінські структури як союзного, так і республіканського рівня в основній своїй масі не володіли ні теорією, ні практикою ринкових економічних процесів. Це й не дивно,

¹ Народне господарство України у 1991 році: Статистичний щорічник. — К., 1992. — С. 8.

² Трусоніть гаманцями, рокфеллери! //Голос України. — 1991. — 14 вересня. — С. 2.

адже у СРСР, з одного боку, не було приватної власності і ринкових відносин і тому підприємства працювали в умовах економіки «контрибуцій і дистрибуцій», коли всю виготовлену продукцію держава перерозподіляла між споживачами через систему держплану і держпостачу шляхом фондів, нарядів і рознарядок, ніякої цінової і якісної конкуренції між підприємствами за її збут не було ще й існував інститут планово-збиткових підприємств, з іншого боку, в СРСР діяла проста логіка: якщо немає явищ та процесів, то навіщо для них готувати спеціалістів — і тому у радянських вузах не випускали спеціалістів з ринкової економіки, не навчали менеджменту, маркетингу, логістиці, рекламі тощо. У результаті тогочасні управлінці (депутатський корпус, директори підприємств, партійні і радянські функціонери, науковці та ін.) не мали навіть мінімального «набору» знань з ринкової економіки. За цих обставин при прийнятті рішень часто спрацьовує формула «відторгнення невідомого».

Яскравим прикладом цих процесів може слугувати ситуація, пов'язана з розглядом антиінфляційної концепції В. Пилипчука. Коли навесні 1991 р. Президія Верховної Ради України відмовилася виносити на розгляд цей документ, Володимир Мефодійович, намагаючись заручитися підтримкою науковців, виступив в одному з академічних закладів Києва з лекцією про загрозу майбутньої інфляції у рубльовому просторі і в Україні зокрема. Під час зустрічі В. Пилипчук просив присутніх звернутися до Верховної Ради України з підтримкою його ініціатив, але він «не врахував того, що вони самі не все розуміли, про що я їм говорив, не вірили і в загрозу інфляції, бо в багатьох випадках були адептами соціалістичної економіки і збереження СРСР». У результаті антиінфляційна концепція В. Пилипчука замість підтримки отримала протилежний результат — на черговому засіданні Президії Верховної Ради України І. Плющ заявив: «Володимир Мефодійович, мені тут телефонували науковці з економіки. Я Вас поважаю як вченого і як організатора, але мені здається, що Ви забагато начиталися іноземних книжок, навчилися всяких заковиристих словечок і починаєте розповідати всім хвантастику, що нібито Україну очікує інфляція і що при ній ще й гроші будуть знецінюватися зі швидкістю 1—1,5 відсотки в день. Де Ви таке взяли? Для чого Ви людей лякаєте? Придумайте таке, що в Україні буде інфляція! Це Ви вже «занадто перегибаєте...»¹ Після такого спічу І. Плюща Президія Верховної Ради України прийняла рішення антиінфляційну концепцію В. Пилипчука відхилити і взагалі не виносити на розгляд Верховної Ради України. А вже через півроку Україну накрила хвиля гіперінфляції...

Крім внутрішніх економічних проблем, Україна мала ще одну болючу проблему — вона втрачала свої позиції і на загальносоюзному рівні. Зокрема, під

¹ Пилипчук В. Законодавче забезпечення трансформації економічної системи України // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. С. 178—179.

фініш 1991 р. серед одинадцяти держав-членів СНД вона мала чи не найгірші ключові показники зростання: за виробленим національним доходом порівняно з попереднім роком вона посідала 10 місце, за продукцією промисловості — 9, за продукцією сільського господарства — 10.¹ Усі згадані тенденції були досить помітними на відрізьку серпень — грудень 1991 р., отже, українським політикам, як і науковцям, було над чим замислитись.

За цих кризових обставин Прем'єр-міністр України В. Фокін наприкінці жовтня 1991 р. представив у Верховній Раді проєкт «Основних напрямів економічної політики України в умовах незалежності». На початку свого виступу Вітольд Павлович сказав дуже красномовні слова, які можуть слугувати епіграфом до усієї промови: «Сьогодні минуло два місяці, як на політичній карті світу з'явилася нова суверенна демократична держава — республіка Україна. Однак це поки що відбулося лише де-юре. Для того, щоб це визначалося і де-факто, нам усім, тобто не лише Верховній Раді та Уряду, а насамперед, всьому народу України належить вирішити величезну низку надзвичайно складних соціальних і економічних проблем. Настільки складних, що при першому їх розгляді мимоволі закрадається думка, а чи можна їх вирішити взагалі?»

Аналіз доповіді Прем'єр-міністра України дозволяє з'ясувати умови формування та специфіку концепції економіки суверенної України; виокремити ключові фактори, які впливали на процес її створення; виділити характерні риси та особливості української економіки на фініші перебудови; зрозуміти, у який спосіб, якими методами та інструментами Уряд пропонує подолати кризові явища в економіці.

Які ж ідеї хотів донести В. Фокін до парламентарів? У доповіді Прем'єр-міністра України:

1. *Акцентовано роль економічного суверенітету у процесі державотворення.* «Іншого шляху у нас немає. Бо будь-яка держава в змозі досягти міжнародного визнання, поваги і добробуту, прогресу і демократії лише за умови суверенітету економічного. Останній є саме тим єдиним базисом, без якого юридична надбудова, якою б величавою вона не здавалася, врешті-решт, у тій чи іншій мірі залишається лише декорацією, «надхмарним замком» — і не більше».

2. *Вказано на спадкоємність у процесі створення концепції економіки суверенної України.* За словами Прем'єр-міністра, робота над проєктом Основних напрямів економічної політики України в умовах незалежності розпочалася буквально через кілька днів після проголошення Акта про незалежність. Однак цей документ створювався не на порожньому місці. У ньому прослідковується спадкоємність з попередніми напрацюваннями — програмою пере-

---

¹ Підраховано автором за: Народне господарство України у 1991 році: Статистичний щорічник. — К., 1992. — С. 18, 19.

ходу економіки України до ринкових відносин та надзвичайних заходів щодо стабілізації економіки України та виходу її з кризи.

3. *Розкрито специфіку розробки концепції економіки суверенної України.* На процес формування цього документу суттєво вплинули три системоутворюючі фактори. Перший фактор — це розпад Союзу РСР і проголошення незалежності не тільки Україною, а й рештою колишніх союзних і окремих автономних республік.

Другий фактор полягав у тому, що програма надзвичайних заходів значною мірою була зорієнтована на використання ресурсної бази колишнього Союзу, що розподілялася централізовано. Після проголошення незалежності склалася принципово інша ситуація, що підтверджується навіть труднощами, які виникли на шляху підписання економічної угоди між суверенними республіками.

Третій фактор, «полягає в тому, що історичний етап, який настав для нашого суспільства одразу після краху путчу, є, по суті, етапом національно-демократичної революції,... економічний спектр останньої висвітлює в ній окремі риси революції буржуазно-демократичної, насамперед у зв'язку з неминучою тенденцією певної капіталізації економіки». Такий розвиток подій, на думку Прем'єр-міністра, змушує невідкладно змінити динаміку і траєкторію розвитку таких процесів, як роздержавлення і приватизація власності.

4. *Проаналізовано характерні риси та особливості сучасної української економіки:*

- *розбалансованість, відсутність закінченого технологічного циклу* («При сучасній структурі промисловості, розміщенні і стані сировинної бази народне господарство України на сьогодні, це також підкреслюю, на сьогодні розвиватися динамічно не здатне. Більш ніж 80 відсотків промислового виробництва республіки не мають на її території закінченого технологічного циклу»).
- *гострий дефіцит стратегічно важливих ресурсів* («Для нормальної діяльності підприємств та організацій України необхідно завезти з інших республік 20 мільйонів тонн вугілля, 56 мільйонів тонн нафти і конденсату, 20 тисяч тонн авіаційного бензину, 100 мільярдів кубічних метрів природного газу, 11 мільйонів кубічних метрів деревини, 500 тисяч тонн паперу та інше»).
- *деформована структура економіки без внутрішніх механізмів розвитку* («В Україні склалася спотворена, далеко не гармонійна, позбавлена внутрішніх імпульсів для свого розвитку структура економіки, яка, на жаль, ні в якій мірі не відповідає потребам ринкових відносин»).
- *нерентабельність окремих галузей виробництва* («Як це не парадоксально, але сьогоднішні витрати України на виробництво, наприклад, металу, який вивозиться до колишніх республік, значно перевищують доходи від його реалізації. Таке співвідношення... Правильно, от про це

і йдеться, що не треба випускати... Таке ж співвідношення у світових цінах характерне і для металомістких виробів машинобудування, включаючи продукцію воєннопромислового комплексу»).

- *колоніальний характер української економіки* («Треба дивитися правді в очі: на протязі більш як чверті століття колишній центр проводив таку економічну політику щодо України, яку без особливої натяжки можна кваліфікувати, як колоніальну»).
- *гіпертрудомісткість продукції* («Технічний рівень переважної більшості наших підприємств вже давно впав нижче допустимої критичної позначки. Тяжкими кайданами повисла на економіці України надзвичайно висока, як б сказав, гіпертрудомісткість продукції. І саме тому ми змушені додатково залучати до матеріального виробництва понад 300 тисяч працівників з фондом оплати праці 1,2 мільярда карбованців»).

5. *Охарактеризовано зміни, яких має зазнати галузева структура народного господарства та інвестиційна політика:*

- масштабний перерозподіл матеріальних і трудових ресурсів на користь галузей і виробництв, що працюють на споживчий ринок.
- спрямування коштів, які будуть вивільнятися у результаті цього «революційного маневру», на розв'язання проблем, насамперед, у машинобудуванні з метою переорієнтації його на задоволення потреб агропромислового сектора, легкої, харчової та інших галузей промисловості, які працюють на поповнення споживчого ринку.
- реалізація самостійної регіональної політики, адже Уряд незалежної України вперше в своїй історії одержав можливість контролювати процес формування основних територіальних пропорцій, приймати рішення щодо розміщення нових виробничих потужностей, реконструкції та технічного переозброєння діючих підприємств усіх без винятку галузей матеріального виробництва.

6. *Внесено пропозиції щодо оптимізації зовнішньоекономічної діяльності:*

- скасування усіх укладених раніше експортних договорів зі всесоюзними зовнішньоторговельними об'єднаннями, розташованими за межами України.
- здійснення експортно-імпортних операцій виключно через діючі на території України галузеві, регіональні та інші посередницькі організації, які будуть зареєстровані Міністерством зовнішньоекономічних зв'язків України як учасники зовнішньоекономічної діяльності.
- перегляд порядку формування та співвідношення внеску іноземних інвесторів до статутного капіталу спільних підприємств (Цей внесок у вільно конвертованій валюті повинен буде становити не 100 %, як було раніше, а лише не менше 50 % відсотків. Решта внеску, але не більше 50 % статутного капіталу, може бути заміщена чи внесена товарами

широкого вжитку, продовольством та медикаментами за світовими цінами, які будуть реалізовані на Україні за договірними цінами з переданням одержаних сум до статутного фонду в карбованцях).

- використання спеціальних вільних економічних зон, які б мали певну торговельно-виробничу спеціалізацію, з перспективою їх поєднання з подальшим розвитком іноземного туризму, рекреаційно-туристичної діяльності, особливо в районах Азовського і Чорного морів, на Закарпатті тощо.
- створення в Україні власного валютного фонду шляхом запровадження видачі спеціального держзамовлення в обсязі 10 % від загального обсягу держзамовлення на виробництвах найважливіших видів товарів і ресурсів, що можуть бути реалізовані на зовнішньому ринку.
- ініціювання проведення міжреспубліканської наради, на якій можна було б остаточно затвердити механізм розподілу і обслуговування боргів і активів СРСР

7. Анонсовано істотні корективи у бюджетній та грошово-фінансовій політиці:

- введення нового порядку обчислювання і сплати до бюджету України податку на експорт та імпорт, митних та інших платежів, які раніше зараховувалися до союзного бюджету.
- збільшення розміру зарахування до фондів підприємств і організацій валюти, яка надходить від експортних операцій, з метою створення необхідних умов для реконструкції і технічного переозброєння.
- введення до обігу з 1 січня 1991 р. купонів багаторазового користування з достатнім їх захистом від підробки, які виступатимуть в ролі платіжного засобу і згодом зможуть частково замінити загальносоюзну грошову одиницю.
- внесення пропозиції негайно відмінити запровадженій у листопаді 1990 року Верховною Радою України мораторій на зміну форм власності і власника державного майна, оскільки «мораторій стає гальмом на шляху приватизації і роздержавлення власності, які, без перебільшення, стануть основними підйомними силами подолання економічної кризи».

На думку В. Фокіна, реалізація внесених на розгляд Верховної Ради «Основних напрямів економічної політики України в умовах незалежності» створить умови для того, щоб уже в другому півріччі 1992 р. здійснити різке підвищення заробітної плати робітникам та службовцям (не менш як у 2 рази), сприятиме процесу відповідного збільшення грошових доходів колгоспників, а також розміру пенсій, стипендій, інших соціальних виплат¹.

---

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України. 24 жовтня 1991 року. <https://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4623.html>

Втім, на цьому етапі політика абсолютно домінувала над економікою, і тому причини негараздів активніше шукались не у внутрішній природі народного господарства України та характері господарювання, а в зовнішньому факторі — впливі союзного Центру.

На цьому етапі політика абсолютно домінувала над економікою.

З огляду на те, що вибори Президента могли кардинально змінити ситуацію та співвідношення політичних сил у республіці, а референдум дозволяв не лише відкрити шлягбаум на шляху незалежності, а й поставити під знак запитання саме існування СРСР, в українському політикумі та засобах масової інформації активно пропавувалися дві тези:

а) Центр забирає у республіки коштів та ресурсів більше, ніж дає. За оцінкою народного депутата М. Швайки, Україна щорічно відправляла у Центр 100 млрд крб. Це понад 2 тис. крб з кожного громадянина, а з родини — 8 тис. крб. За твердженням фахівця, союзний бюджет за прибутками становив понад 250 млрд крб, 90 % цієї суми формували Росія, Україна і Білорусія. Росія вносила 120 млрд крб, а Україна понад 100 млрд крб¹.

Думку про незбалансованість стосунків між республіками в межах СРСР обґрунтовував і завідуючий відділом комплексного проектування автоматизованих систем фінансових розрахунків обчислювального центру Міністерства фінансів УРСР доктор економічних наук О. Василик у статті «Інструмент у руках держави», надрукованій у «Голосі України» за 22 травня 1991 р. Оперуючи конкретними цифрами, він доводив, що загальна сума коштів, яка вилучається з України і надходить у розпорядження союзних міністерств і відомств, становила 113,8 млрд крб.

Ще радикальнішу позицію зайняли В. Василенко, М. Козюра, П. Мартиненко, А. Мацюк, Є. Тихонова, Л. Юзьков, які у своїй статті «Обираємо волю», з відчутним присмаком пропагандизму, ще вище підняли планку, стверджуючи, що Україна віддає щорічно близько 130 млрд крб до союзного бюджету, одержуючи на свої потреби трохи більше 20 млрд крб².

Характерно, що ці дані у дипломатичній формі підтримувалися урядовцями. Спочатку Л. Кравчук у вересні зробив «обережну» заяву про те, що «40 % валютних відрахувань досі йшли до центральних органів, і ніхто не знав, на що вони там використовувалися. Тільки цими днями центральні органи показали нам структуру кредитів, які вони брали... Ми не знаємо, яка наша частка, сьогодні якраз ведуться підрахунки».³ А невдовзі, в жовтні 1991 р. Прем'єр-

¹ Швайка М. Українські гроші: міфи чи реальність // Літературна Україна. — 1991. — 8 серпня. — С. 3.

² Василенко В., Козюра М., Мартиненко П., Мацюк А., Тихонова Є., Юзьков Л. Обираємо волю // Голос України — 1991. — 30 листопада. — С. 7.

³ Писаренко С. Трусоніть гаманцями Рокфеллери // Голос України — 1991. — 14 вересня. — С. 2.

міністр В. Фокін офіційно визнав, що «весь час з України забиралося значно більше, ніж поверталось до неї у вигляді інвестицій на технічне переозброєння діючого виробництва». ¹

б) Україна є самодостатньою в економічному плані і може прожити без Союзу. У пресі та у заявах політиків неодноразово вказувалося, що Україна, займаючи 2,6 % території колишнього Союзу, виробляє 17—17,5 % союзного національного доходу та 24—24,5 % сільськогосподарської продукції. Стверджувалося, що досить суттєвою є також питома вага республіки у загальному обсязі виробництва найважливіших видів промислової продукції колишнього Союзу: по вугіллю вона становила 24,3 %, по чавуну — 40,8 %, сталі — 34,2 %, залізної руди — 45,5 %². Крім того, фахівці акцентували, що із 64 видів продукції, які СРСР експортував, 46 вироблялися в Україні; за їх же твердженням все те, що вивозилося з республіки на світові ринки, може скласти за цінами 1991 р. 30—34 млрд доларів на рік³. Подібна статистика викликала появу ейфорійних настроїв не лише у пересічних громадян, а й у досвідчених політиків. Зокрема, кандидат у Президенти України В. Чорновіл, перебуваючи на Полтавщині у жовтні 1991 р. під час однієї з зустрічей заявив: «Спеціалісти прийшли до висновку, що від незалежності з усіх республік найбільше виграє Україна»⁴.

Відцентрові настрої в Україні підігрівала і світова преса, особливо німецька та американська (статті і матеріали передруковувалися вітчизняними виданнями і тому впливали на ситуацію), стверджуючи, що у нашої республіки є найкращі шанси вийти з економічної кризи, яка поглиблювалася. Зокрема, «Уолт стріт джорнел» у своїх коментарях зазначав «В економічному плані становище України є кращим. Фахівці «Дойче Банку» визначили, що республіка має найбільший економічний потенціал серед радянських республік». Цю ж думку підтримувала «Філадельфія Інкуайрер», акцентуючи, що «економічний потенціал України ставить її на сьоме місце за промисловим розвитком у Європі (зокрема, розвинуте виробництво сталі, атомної енергії, вугільна промисловість тощо)»⁵.

Відцентрові настрої в Україні підігрівала і світова преса, стверджуючи, що у нашої республіки є найкращі шанси вийти з економічної кризи, яка поглиблювалася.

Втім, слід підкреслити, що у ході безпосередніх контактів з українськими журналістами західні експерти були більш обережними. Так, член правління

¹ Якою бути економіці незалежної України // Голос України -1991. — 26 жовтня. — С. 3.

² Незалежність — передумова підвищення рівня життя народу // Голос України. — 1991. — С. 7.

³ Василенко В., Козюра М., Мартиненко П., Мацюк А., Тихонова Є., Юзьков Л. Обираємо волю // Голос України -1991. — 30 листопада. — С. 7.

⁴ Гринь Г. Чорновіл: хай живе // Голос України. — 1991. — 31 жовтня. С. 12.

⁵ Преса США про Україну // Голос України -1991. — 18 жовтня. — С. 8.

«Дойче банку» Георг Крупп, хоча і заявив, що «... Багатофактурний аналіз економічної ситуації України свідчить, що республіка має надзвичайно багато шансів стати незалежною в найширшому розумінні цього поняття», разом із тим обачливо вказав на непрогнозовані фактори і обережно підкреслив: «... Не зовсім зрозуміло, як події розвиватимуться далі. Чи діятиме в колишньому політичному СРСР економічне співтовариство на основі єдиної грошової одиниці, чи кожна республіка стане незалежною зі своєю валютою?»¹.

Отже, в силу обставин ключову умову виходу з економічної кризи республіканська правляча еліта та значна частина західних експертів вбачали у виході України зі складу СРСР. На користь здійснення цього кроку висувались два аргументи:

Ключову умову виходу з економічної кризи республіканська правляча еліта та значна частина західних експертів вбачали у виході України зі складу СРСР.

з одного боку — союзний Центр забирає у республіки кошти та ресурсів більше ніж дає, з іншого боку — стверджувалось, що Україна є самодостатньою в економічному плані і може прожити самостійно без Союзу. Саме тому теза про необхідність виходу України зі складу СРСР для її перспективного розвитку стала

принциповою і основною, як у політичній передвиборчій пропаганді, так і в інформаційному потоці мас-медіа на відрізок серпень — грудень 1991 р.

---

¹ «Найбільший ваш капітал — люди»: інтерв'ю з членом правління «Дойче банку» Георгом Круппом //Голос України — 1991. — 1 жовтня. — С. 6.

3. Становлення державних структур: як поділити владу?

Необхідним є такий стан справ, при якому різні влади могли б стримувати одна одну.

*Шарль Монтеск'є,
французький філософ*

Після проголошення незалежності в Україні бурхливо розгорнулися державотворчі процеси, стартового імпульсу яким надала ще Декларація про державний суверенітет. Одним з перших кроків на цьому шляху було здійснення юридичного переходу від статусу союзної республіки з обмеженим суверенітетом до статусу самостійної держави. Зокрема, Законом Верховної Ради УРСР від 17 вересня 1991 р. до Конституції були внесені зміни і доповнення, які мали на меті, з одного боку, зміцнити державний суверенітет республіки, з іншого — окреслити ключові віхи/орієнтири на шляху вітчизняного державотворення та юридично обґрунтувати запобіжники від повторення серпневого путчу. У цьому документі:

- задекларовано, що основним напрямом розвитку політичної системи суспільства є дальше розгортання демократії, дедалі ширша участь громадян в управлінні справами держави і суспільства;
- доповнено Конституцію пунктом про утворення військових формувань, підпорядкованих органам державної влади та управління;
- законодавчо обґрунтовано введення в разі необхідності надзвичайного стану на території України;
- передбачено зупинення дії правових актів Верховної Ради Кримської АРСР в разі невідповідності їх Конституції і законам України; скасування рішень обласних, районних, міських, районних у містах Рад народних депутатів, якщо вони прийняті з порушенням Конституції і законів України;
- визначено модель державного управління: Кабінет Міністрів України є відповідальним перед Президентом України і Верховною Радою України та ін.

Крім цього, у тексті Конституції слова «Українська Радянська Соціалістична Республіка» і «Українська РСР» були змінені на споконвічну назву нашої держави — «Україна»¹.

¹ Закон України «Про внесення змін і доповнень до Конституції (Основного Закону) Української РСР // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 46. — С. 619.

Наступним логічним кроком на шляху повноцінної суверенізації було юридичне окреслення та фіксація меж території незалежної держави і чітка регламентація питання стосовно громадянства її мешканців. Вирішення цих нагальних проблем розпочалося з визначення правового статусу населення України. Це питання регулювалося Конституцією, а також Законом «Про громадянство України», який було прийнято Верховною Радою 8 жовтня 1991 р. Цими документами було визначено правовий зміст громадянства України, підстави і порядок його набуття та припинення; повноваження органів державної влади, що беруть участь у вирішенні питань громадянства України; порядок оскарження рішень з питань громадянства та ін¹.

Оскільки Україна була країною, у якій проживали громадяни понад 100 національностей, то необхідно було на законодавчому рівні забезпечити усім національним меншинам рівні політичні, економічні, соціальні та культурні права. Саме тому, вже 1 листопада 1991 р. Верховна Рада приймає «Декларацію прав національностей України». У цьому документі українська держава гарантувала представникам національних меншин право: обиратися на рівних правах до органів державної влади всіх рівнів, займати будь-які посади

Декларація прав національностей України: «Дискримінація за національною ознакою забороняється й карається за законом.»

в органах управління; збереження їхнього традиційного розселення і забезпечення існування національно-адміністративних одиниць; вільного користування рідними мовами; сповідування своєї релігії, ви-

користання своєї національної символіки, відзначення своїх національних свят; створювати свої культурні центри, товариства, земляцтва, об'єднання. Окремо у Декларації зазначалося, що «дискримінація за національною ознакою забороняється й карається за законом»².

4 листопада 1991 р. Верховна Рада прийняла Закон «Про державний кордон України». Своєрідними каталізаторами прийняття цього документа стали одіозна заява П. Вощанова, прес-секретаря Б. Єльцина, від 26 серпня 1991 р., у якій гостро ставилась «проблема кордонів», і спроба кавалерійського наїзду на Україну значною мірою з цього ж питання, здійснена російською делегацією 28 серпня 1991 р., на чолі з О. Рущким. Ключовою концептуальною тезою цього Закону була думка про те, що «Україна, керуючись Конституцією України, Декларацією про державний суверенітет України та Актом проголошення незалежності України, неухильно проводить політику миру, виступає за зміцнення безпеки народів України, виходячи із принципів непорушності

¹ Закон України «Про громадянство України» // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 13. — С. 65.

² Декларація прав національностей України // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 53. — С. 799.

державних кордонів, які є відображенням територіальної цілісності, політичної та економічної незалежності, суверенітету та єдності України¹.

Цілком логічно, що паралельно процесу юридичного окреслення та ствердження конфігурації кордонів України і визначення правового статусу її населення йшов процес створення та розбудови власних збройних сил — гаранта захисту державної незалежності, територіальної цілісності і суверенітету країни. Початок розбудови Збройних Сил України було покладено 24 серпня 1991 р. коли Верховна Рада прийняла Постанову за № 1431-ХІІ «Про військові формування в Україні». Цей коротенький документ передбачав дуже важливі рішення: підпорядкування всіх військових формувань, дислокованих на території республіки, Верховній Раді України; утворення Міністерства оборони України; оголошення початку процесу створення Збройних Сил України, республіканської гвардії та підрозділу охорони Верховної Ради, Кабінету Міністрів і Національного банку України².

3 вересня 1991 р. Голова Верховної Ради Л. Кравчук видав розпорядження «Про посилення соціальної захищеності військовослужбовців, які проходять службу на території України, та військовослужбовців — громадян України, які служать за її межами», у якому було підтверджено курс української держави на підтримку соціального і правового захисту військовослужбовців, гарантій у збереженні всіх пільг, і допомог, раніше наданих військовикам та членам їх родин; сприяння вирішенню житлових питань та пенсійного забезпечення³. Цього ж дня Верховна Рада України призначила міністром оборони генерал-майора К. Морозова.

11 жовтня 1991 р. Верховна Рада ухвалила «Концепцію оборони та будівництва Збройних Сил України». Цей документ окреслював коло тактичних і стратегічних завдань і базових принципів розбудови української армії. Ключовими положеннями Концепції були:

- визначення наявності на території України військ (сил) двох рівнів: Збройних Сил України та з'єднань (частин) колективної стратегічної оборони;
- проголошення наміру у перспективі отримати статус нейтральної, без'ядерної держави, яка не бере участі у військових блоках і дотримується трьох неядерних принципів: не приймати, не виробляти і не набувати ядерної зброї;

¹ Закон України «Про державний кордон України» // Відомості Верховної Ради України. — 1992. — № 2. — С. 5.

² Постанова Верховної Ради України «Про військові формування на Україні». — http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T143100.html

³ Розпорядження Голови Верховної Ради України «Про посилення соціальної захищеності військовослужбовців, які проходять службу на території України, та військовослужбовців — громадян України, які служать за її межами» // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 45. — С. 602.

- констатація необхідності розгортання власного військового виробництва;
- зобов'язання розвивати воєнну науку та організувати підготовку фахівців командного складу для потреб армії;
- розбудова власних Збройних Сил України за принципами розумної достатності як за чисельністю та структурою, так і за озброєнням;
- здійснення процесу створення Збройних Сил України на основі поетапного скорочення і послідовного переформування військ, розташованих на території республіки;
- розмежування функцій між органами військового управління (Верховна Рада, Президент, Рада оборони, Міністр оборони, Головний штаб Збройних Сил);
- забезпечення фінансування Збройних Сил України з державного бюджету, виходячи із чисельності військ, що становить не більш як 0,8—0,9 % чисельності населення (400—420 тис. осіб);
- збереження для військовослужбовців та їхніх сімей усіх пільг, передбачених законодавством СРСР¹.

Про масштаби та характер проблем у процесі розбудови української армії певну уяву дають тези з повідомлення командуючого військами Київського військового округу, генерал-полковника В. Чечеватова, яке він виголосив на засіданні Верховної Ради 22 жовтня 1991 р.:

- Протяжність сухопутного кордону України на заході становить близько 3 тисяч кілометрів, морського — понад півтори тисячі кілометрів. На повне її прикриття будуть потрібні десятки мотострілкових і танкових дивізій.
- Найбільш раціональна чисельність збройних сил будь-якої держави — в межах 0,8—0,9 % від загальної чисельності населення. У перерахунку для України — це складе 400—450 тисяч чоловік. Виходячи з досвіду країн Західної Європи, на це потрібно близько 40 мільярдів доларів.
- В Україні відсутній єдиний військово-промисловий комплекс. Із загальної кількості 1330 українських оборонних підприємств лише 3,6 % заводів виробляють індивідуальну бойову техніку і озброєння. Це може задовольнити потреби існуючого угруповання на 2,08 %. В Україні немає жодного заводу, що виробляє в комплексі навіть пістолет.
- На території України дислокується угруповання стратегічних ядерних сил. За існуючими регламентами щорічно має проводитися оновлення ракет на 10—15 %. У вартісному вираженні це становить 3 мільярди 253 мільйони рублів щорічно.

---

¹ Концепція оборони та будівництва Збройних Сил України // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 51. — С. 729

- Для забезпечення боєздатності армії щорічно необхідно поповнювати від 18 до 24 % бойової техніки. Якщо цього не здійснювати, уже через 2 роки боєготовність військ складе 52—54 %, а ще через рік наблизиться до нуля. Вся техніка перетвориться на купу металу...¹

Заключним акордом у процесі створення української армії у 1991 р. стало прийняття Верховною Радою 6 грудня 1991 р. Законів «Про оборону України», «Про Збройні Сили України», а 12 грудня «Про альтернативну (невійськову) службу». Саме ці документи на стартовому етапі остаточно визначили траєкторію розбудови українського війська.

З моменту проголошення Акта про незалежність України пріоритетним напрямом державотворчого процесу було формування трьох основних гілок влади — законодавчої, виконавчої та судової. Як резонно зазначають самі народні депутати: «У серпні 1991 року різко завершився процес «вільної творчості» у побудові законодавчих моделей економічного, політичного та іншого устрою майбутньої суверенної України. Розпочався етап будівництва в екстремальних умовах реальних механізмів реальної держави і суспільства»².

Вищий законодавчий орган України — Верховна Рада — дістався у спадок з допутчових часів. У цьому були свої позитивні та негативні моменти. Позитивні — забезпечувалися спадкоємність та керованість суспільного розвитку на початковій фазі реформ, існувала база для розгортання державотворення. Негативні — значна частина депутатського корпусу займала консервативну ортодоксально-комуністичну позицію і гальмувала процес створення правового поля для ринкових перетворень.

На серйозне посилення виконавчої гілки влади було націлене запровадження Інституту Президентства. За задумом, саме Президент мав стати гарантом послідовності перебудовчих процесів, єдності в політиці у центрі та на місцях. Втім, до президентських виборів ключову роль у структурі виконавчої влади відігравав Кабінет Міністрів, який теж, як парламент, ніс на собі солідний відбиток минулого. За визнанням Прем'єр-міністра України В. Фокіна, «...Нинішній склад Кабінету міністрів — це компроміс між політикою і економікою, і компроміс настільки гіпертрофований, що це позначилося на дієздатності уряду. Там, за невеликим винятком, майже всі ви-

Саме Президент мав стати гарантом послідовності перебудовчих процесів, єдності в політиці у центрі та на місцях.

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України. 22 жовтня 1991 року. — <https://portal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4619.html>

² Здобуття незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 1. — Житомир: Рута, 2011. — С. 6—7.

хідці з недавнього минулого, і багатьом просто важко позбавитися стереотипів командно-адміністративної системи».¹

У надзвичайно складній ситуації опинилася судова гілка влади. Дуже точну характеристику стану справ дала газета «Голос України»: «З проголошенням Акта незалежності Україна опинилася в стані юридичного пату, на який в суцільній переможній ейфорії сьогодні майже не звертають уваги. А є на що. Відмінивши чинність Конституції і законів СРСР, мало хто замислився над тим, що Україна до цього не зовсім готова. Парламент, на трьох сесіях з'ясовуючи політичні, питання, не зміг, на жаль, прийняти пакет законів, необхідних для регламентації всіх сторін життя суспільства, і воно сьогодні функціонує без окремих законів»². Саме у цьому контексті і слід сприймати вибухову законотворчу активність українського парламенту на початку 90-х рр. За період 1990—1994 рр. Верховною Радою України було прийнято 476 законів і окремих кодексів, у тому числі у 1990 р. — 11, 1991 р. — 81, 1992 р. — 122, у 1993 р. — 132 і у 1994 р. — 130 законів. Основною принциповою причиною такої активної законотворчості була, очевидно, фактична відсутність самостійної національної правової системи. Як відомо, правова система Української РСР свого часу базувалась на двох далеко не рівноцінних основах: загальносоюзному законодавстві і власному українському. Сформовані на базі так званих Основ законодавства Союзу РСР республіканські кодекси в більшості випадків були калькою загальносоюзних юридичних норм. За підрахунками фахівців, до проголошення незалежності України на її території близько 80 % суспільних відносин, наприклад, у народногосподарській сфері, регулювалося союзним законодавством. Якщо брати в цілому всі сфери правового регулювання, то цей показник становив майже 90 %³.

Судова влада здійснювалась системою судових органів, яка повинна була включати Верховний суд республіки, загальні, арбітражні та військові суди. Нагляд за точним і однаковим виконанням законів на території України, відповідно з законом «Про прокуратуру», прийнятим 5 листопада 1991 р., покликана була здійснювати Генеральна прокуратура республіки. На перший погляд, розпочалась розбудова досить стрункої та зваженої системи влади, проте майже з перших днів функціонування вона почала давати збої. Механізм влади то пробуксовував при прийнятті рішень, то гальмував практику реформування, то не забезпечував належного соціального захисту населення, то фактично самоусувався від управління господарством.

Глибинною причиною такого стану справ була невирішеність проблеми розподілу влад, відсутність ефективної системи взаємних стримувань і проти-

---

¹ Бровченко Л. Хіба немає умов? Суб'єктивні нотатки з прес-конференції Прем'єр-міністра України В. Фокіна // Голос України -1991. — 12 жовтня. — С. 2.

² Скачко В. Народна Рада радитиме й далі // Голос України — 1991. — 28 серпня — С. 8.

³ Опришко О. Наукове забезпечення законотворчого процесу — вимога часу // Віче. — 1995. — № 3. С. 4.

ваг, що забезпечують незалежність кожної з влад від інших, взаємний контроль, а також підконтрольність їх народу, суспільству. У цьому зв'язку не випадково Прем'єр-міністр України В. Фокін у стінах парламенту заявив у жовтні 1991 р.: «суверенна держава розвивається успішно лише за умови реального, а не декларованого розмежування влади і, насамперед законодавчої і виконавчої... Кожен повинен займатися своєю справою».¹ Прем'єр наголошував, що протягом травня — грудня 1990 р. Верховна Рада прийняла 8 законів, 25 постанов та інших законодавчих актів, проекти яких були розроблені урядом. У 1991 р. ці показники стрімко зросли: законів прийнято 28, а постанов — 43.

«То що ж це виходить? — риторично запитував Вітольд Павлович. — Якщо раніше уряд республіки був у ролі козачка чи джури у союзного уряду, то зараз левова частка його діяльності — це обслуговування рідного парламенту, який найбільш трудомістку частку своєї законотворчої роботи переклав на плечі державної виконавчої влади. До того ж окремі постійні комісії Верховної Ради останнім часом дозволяють собі поводитися з урядом так, начебто вже відмінена стаття 117 Конституції і Кабінет міністрів став їхньою підвідомчою структурою. Судить самі: менше як за тиждень на ім'я Прем'єр-міністра надійшло лише від однієї з комісій близько 10, м'яко кажучи, нетактовних письмових вказівок про те, що саме і як урядові треба зробити і в який термін, і в якій формі доповісти про виконання»².

Цікаво і показово, що перекладаючи доволі часто значну частину найбільш «трудомісткої» чорнової роботи на уряд, законодавча влада разом із тим могла собі дозволити безцеремонне втручання у повноваження Кабінету Міністрів, коли вже дуже хотілось «порулити». Журналісти ці процеси коментували як рецидиви нашого історичного минулого: «Судячи з усього, члени Президії, як і Верховна Рада, інколи не проти взяти на себе функції виконавчого органу. Зокрема, це було помітно, коли йшлося про передачу на баланс Кабінету міністрів приміщень та підприємств і закладів, що належали компартії. Дехто не проти був одразу ж тут на засіданні, вирішити це питання. Отже, лозунг «експропріація експропріаторів», започаткований більш як сімдесят років тому, продовжує «жити-поживати», незважаючи на те, що сьогодні ми заперечуємо методи більшовиків».³

Цікаво і показово, що нардепи, як і урядовці, ніколи не втрачали можливості покритикувати протилежну гілку влади. Зокрема, І. Юхновський вказував: «Цей уряд просто не готовий до праці в суверенній Україні. Він не знає, як вибудувати її незалежність. У нього немає розробок і «наробок», які стосувалися б проблем децентралізації господарства, його демонополізації, піднесення ділової ініціативи. Кабінет В. Фокіна є фактично копією колишнього

¹ Якою бути економіці незалежної України // Голос України -1991. — 26 жовтня. — С. 7.

² Там же.

³ Туглук В. Чекайте санкцій. Нотатки із засідання Президії Верховної Ради України // Голос України -1991. — 9 жовтня. — С. 2.

централізованого уряду».¹ Його цілком підтримував І. Плющ, який стверджував: «Ми мали підрозділ центру. Бо що це за уряд, який немає власної політики щодо кредитної, фінансової системи? По суті він виконував лише функції розподілу і працював адміністративно-командними методами, оскільки економічних важелів не мав».²

Певною мірою закономірно, що найповільніше розбудовувалась судова гілка влади, яка була покликана наглядати та урівноважувати інші. Закономірно, тому що на порозі вже стояли процеси приватизації та роздержавлення і як «виконавцям», так і «законодавцям» третій у цих обставинах був не дуже потрібним, щоб не сказати зайвим. Очевидно, саме цим можна пояснити той факт, що грудневе обговорення проектів Концепції та Закону «Про Конституційний Суд України» зацікавили лише трьох депутатів. Слова народного депутата зі Львівщини В. Романюка, який зазначав, «що амбіція однієї форми влади стримується амбіцією другої, а в результаті виходить нормальне громадянське правове суспільство» нікого з присутніх не переконали і рішення не було прийнято.³

Отже, визначити та практично апробувати оптимальну формулу національного державного управління на відрізьку серпень — грудень 1991 р. в Україні не вдалось. Ключовою больовою точкою державотворчого процесу в цей час була відсутність розподілу влад, що зумовлювала цілу низку негативних явищ та процесів: неузгодженість і суперечливість рішень і дій у системі владних структур; напруження, а нерідко жорстке протистояння між гілками влади; дублювання функцій; тотальну безвідповідальність на всіх рівнях влади; прогресуюче падіння авторитету влади. Особливістю державотворчого процесу на цьому етапі була відсутність у тих, хто це реалізовував,

В Україні ситуація перебувала у стані динамічної рівноваги між законодавчою та виконавчою гілками влади.

практичного досвіду, адже частина з них (зі старої номенклатури) роками виконувала команди з центру і не звикла до прийняття самостійних рішень, а інша (із когорти націонал-демократів) — у кращому ви-

падку була знайома з західними зразками державного будівництва, які механічно застосовувати на вітчизняному ґрунті було безперспективно.

На відміну від Росії, де вже у цей час домінували структури виконавчої влади, в Україні ситуація перебувала у стані динамічної рівноваги між законодавчою та виконавчою гілками влади. Значною мірою це пояснюється тим, що така потужна фігура політичної гри, як Президент, ще фактично знаходилась «поза грою».

¹ Юхновський І. «Цей уряд на самостійність не розрахований» // Літературна Україна. — 1991. — 3 жовтня. — С. 2.

² Туглук В. Економіка замість мітингів // Голос України — 1991. — 24 грудня. — С. 3, 6.

³ Скачко В. Надія на колективний розум // Голос України — 1991. — 11 грудня. — С. 3.

4. Проблема територіальної єдності: чи є ліки від «вірусу сепаратизму»?

Нації ніколи не бувають вдячні, як очікують їх доброзичливці.

*Герцог Веллінгтон,
британський фельдмаршал.*

Для існування будь-якої держави, крім суверенітету, ключове значення має її територіальна цілісність. Ці дві категорії є визначальними юридичними характеристиками незалежної держави. Саме тому їх гарантування та забезпечення у будь-якій державі є одним з основних завдань національної безпеки. Інструментом та фактором руйнації територіальної цілісності держави, як показує світовий досвід, часто виступає сепаратизм (фр. *séparatisme* від лат. «*separatus*» — окремий) — політика і практика відокремлення частини території держави з метою створення нової самостійної держави або отримання статусу дуже широкої автономії¹. Сила, масштаб та радикальність сепаратизму залежать від географічного розташування, соціально-економічного становища, порушень прав людини, неврахування інтересів та запитів національних меншин, ступеня міцності та стабільності центральної влади та ін.

Автономістичні, «сепаратистські» настрої і дії були поширеними в Україні і в «допутчовий» період. Зокрема, в інформації ідеологічного відділу ЦК КПУ від 29 березня 1991 р. зазначалося: «на посилення сепаратистських тенденцій певною мірою впливають дві обставини. З одного боку, політична нестабільність і загострення соціально-економічного становища в різних районах республіки. З іншого — результати проведеного в Криму референдуму про статус півострова» (до речі, саме ці фактори зберегли свій вплив і у «післяпутчовий» період — *О. Б.*). Далі характеризувалися основні больові точки «сепаратизму»:

Крим. «За вихід із складу України виступає севастопольське товариство російської культури ім. О. С. Пушкіна, нещодавно створений «Союз патріотів Криму», Кримське відділення демократичної партії Росії, деякі депутати обласної Ради».

Закарпатська область. «Автономістичні настрої наростають також в Закарпатській області. Товариство карпатських русинів при підтримці впливового в регіоні товариства угорської культури порушило питання перед

¹ Сепаратизм. — <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/74386>

Верховною Радою УРСР про повернення області статусу автономної республіки. При цьому посилаються на історичний прецедент — існування «Підкарпатської Русі» в складі Чехословацької республіки з жовтня 1938 р. по вересень 1939 р.».

Одеська, Миколаївська, Херсонська та Дніпропетровська області. «На півдні України розгорнулася діяльність «Демократичного Союзу Новоросії» (ДСН). Він ставить за мету створення в межах Одеської, Миколаївської, Херсонської, Дніпропетровської областей та ряду придністровських районів Молдови «Новоросійського демократичного державного утворення у складі Української Федерації».

Львівська, Івано-Франківська та Тернопільська області. «У Львівській, Івано-Франківській та Тернопільській областях дедалі частіше звучать заклики до проголошення «Галицької автономії».

Донецька, Харківська, Дніпропетровська, Херсонська області. «В ряді регіонів пропагуються також плани відродження Донецько-Криворізької республіки, яка проіснувала неповних два місяці в 1918 році, включення її на правах автономії до Російської Федерації».¹

Характерно, що ні географія «сепаратистських» точок, ні аргументація ідеологів автономізму після серпня 1991 р. практично не змінилися (виключенням може слугувати, очевидно, лише ідея «Галицької автономії», що цілком зрозуміло з огляду на обставини), але у більшості «традиційних» ситуація надзвичайно загострилася, різко посилюються відцентрові тенденції. На щит підносилися вже відомі гасла і ідеї — «суверенного» Криму², незалежної Новоросії,³ Причорноморської державної автономії⁴, Донецько-Криворізької республіки⁵, автономного Закарпаття⁶ тощо.

Особливо гострими та помітними ці процеси були у Криму. Причин тут декілька: по-перше, територія півострова була єдиною автономною республікою України (22 березня 1991 р. Кримська обласна Рада народних депутатів була перетворена на Верховну Раду Кримської АРСР), що за юридичним статусом було на порядок вище будь-якої області чи території «враженої» сепаратизмом; по-друге, «нестандартне» рішення М. Хрущова

---

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2969 / Інформація «Про протидію сепаратистським тенденціям в республіці», від 29 березня 1991 р., арк. 28, 29.

² Як розігрується кримська карта... // Голос України — 1991. — 4 жовтня. — С. 12.

³ Див.: Чуйко Г. Де розташований Херсон? // Голос України — 1991. — 18 жовтня. — С. 7; Калениченко І. Секрет для домашнього вжитку? // Голос України — 1991. — 23 листопада. — С. 7.

⁴ Новоросія чи Причорномор'я, або як регіональні політики намагаються поділити нас // Голос України — 1991. — 27 листопада. — С. 10.

⁵ Доценко Ю. Перший сніг на порожньому місці, або про нараду, якій не раді // Голос України — 1991. — 29 жовтня. — С. 3.

⁶ Берегівський М. І незалежність, і автономія // Голос України — 1991. — 29 листопада. — С. 4.

1954 р. про передачу Криму УРСР викликало неоднозначні оцінки і служило надійним і безпрограшним підґрунтям для політичних спекуляцій; по-третє, етнічний склад населення півострова, у якому титульна нація не складала більшості, породжував додаткову напругу; по-четверте, Росія, яка в умовах прогресуючого розвалу СРСР, намагалась «утримати у своїх руках все, що можна втримати», підігрівала і підтримувала будь-які сепаратистські спроби і наміри кримчан.

Дуже влучно охарактеризував суть проблеми на півострові кореспондент «Голосу України» В. Скачко: «Демократія в кримській ситуації «викинула» один зі своїх «коників»-парадоксів, коли вона за повного дотримання правил гри обертається для однієї із сторін своєю прямою протилежністю, і тому справді потрібний механізм консенсусу, взаємних поступок для справедливого узгодження інтересів. І найголовніше те, що в ситуації цій немає винних або неправих. Кримські татари не винні в тому, що їх насильно позбавили домовки, шляхом репресій зменшили чисельність, розпорошили й етнічно «розмили» по Союзу, але й сьогоднішнє населення Криму не винне в тому, що воно різними шляхами опинилося на півострові, жило, працювало там»¹.

Варто підкреслити, що у Криму була чітка диференціація і поляризація протидіючих сил. Якщо лідери кримських татар і місцеві представники Руху, УРП, ПДВУ, ДПУ та інших демократичних сил підтримували Акт про незалежність України, то проросійські та прокомуністичні кола півострову були націлені на вживання заходів до виходу зі складу України.

Ситуація ускладнювалась тим, що керівництво автономної республіки претензійно було націлене на здобуття максимальних юридичних прав, аж до здобуття Кримом статусу суб'єкта «ново-огарьовського» переговорного процесу та повноцінного учасника Союзного договору. Лідер Кримської АРСР М. Багров так оцінював майбутній вектор політичного розвитку півострова у післяпутчовий період: «Все, що відбулося в серпні і наступні події лише зміцнювали моє переконання у тому, що Крим повинен виходити на новий рівень самостійності»².

Йдучи цим окресленим шляхом, 4 вересня 1991 р. надзвичайна сесія Верховної Ради Кримської АРСР прийняла Декларацію про державний суверенітет Криму. Це рішення викликало неоднозначну реакцію, як в центрі (Києві), так і на місцях. Зокрема, офіційний коментар газети українського парламенту «Голос України» був коротким і дипломатично стриманим, з акцентом на тому, що у прийнятому документі підтверджено «Крим є складовою частиною України».³

¹ Скачко В. До конструктиву — з трьох позицій // Голос України. — 1991. — 17 вересня. — С. 2.

² Багров М. Крым: время надежд и тревог. — Б. М., Б. Изд., Б. Г. — С. 197.

³ Рябчиков Л. Сесія вирішила // Голос України. — 1991. — 7 вересня. — С. 3.

На самому ж півострові це рішення було сприйнято в штики кримськими татарами, що засвідчило вже позачергове засідання меджлісу кримськотатарського народу, яке відбулося 5 вересня 1991 р. у Сімферополі. Присутні одностайно вітали незалежність України. На зібранні була також обговорено заяви деяких офіційних осіб про те, що в разі утвердження незалежності України мають бути переглянуті і її кордони з Росією, і що, зокрема, нібито Крим має бути «повернутий» Росії. Меджліс кримськотатарського народу заявив, що Крим ніколи не був і не є власністю Росії чи будь-якої іншої республіки. Це національна територія кримськотатарського народу, насильно приєднана в 1783 році до Росії. Члени меджлісу зазначили, що в разі проголошення «суверенітету» Кримської АРСР, Крим перетвориться на «комуністичний заповідник», і розв'язання питання про повернення на батьківщину та відновлення прав кримських татар буде значно утруднене.¹

На початку жовтня 1991 р. в активну фазу вступила розгорнута компанія проти акта 1954 року про передачу Криму в склад України. 5 жовтня відбулася установча конференція руху «20 січня» (дата проведення першого референдуму про надання Криму автономії). На цьому зібранні була проголошена основна мета об'єднання, що утворилось: «ми повинні підняти всіх кримчан на скасування акта 1954 року». Один з лідерів руху, професор Саратовський заявив: «Якщо ми на референдумі 1 грудня скажемо «так» незалежності України, ми підпишемо собі вирок». Учасники установчої конференції звернулися до Верховної Ради Кримської АРСР із вимогою розглянути згадане питання на сесії Верховної Ради Криму². Ця ідея набула широкого розголосу в засобах масової інформації, особливо в «Кримській правді».

Такий динамічний розвиток суспільно-політичної ситуації у Криму викликав активізацію діяльності місцевих представників Руху, УРП, ПДВУ, ДПУ, кримсько-татарських об'єднань і товариств. На запрошення «Демократичного Криму» в середині жовтня 1991 р. на півострів прибула група народних депутатів України; у її складі були Л. Скорик, І. Заєць, Ю. Костенко, Ю. Гнаткевич, А. Ткачук, М. Коробко, В. Щербина. Під час зустрічей відбулись гострі дискусії у Сімферополі, Євпаторії, Керчі, Феодосії. Демократичному десанту довелося відповідати на численні запитання: чи не буде примусової українізації у Криму, чи буде збережено його автономію, як формуватимуться збройні сили України, яким чином можна буде поміняти існуючі нині гроші на українські тощо³.

Восени у Криму побували і представники Демросії, виступи яких були формально дипломатичними, а по суті підбурюючими:

---

¹ Джемелєв М. Кримські татари вітають незалежність України // Літературна Україна. — 1991. — 19 вересня. — С. 3.

² Свояк В. А тепер війна референдумів? // Голос України -1991. — 9 жовтня. — С. 4.

³ Пілат О. Куди йдете, народи Криму? // Голос України -1991. — 16 жовтня. — С. 3.

М. Травкін (голова Демократичної партії Росії): «Ми не можемо втручати-ся у ваші справи... Проявіть ініціативу — а ми підтримаємо... Думаю, підсумки референдуму повинні стати достатньою підставою для Росії...»

В. Аксучис (голова Селянсько-демократичної партії Росії): «Оскільки є вірогідність того, що Україна після референдуму вийде з Союзу, то постане питання про кордони».

М. Астаф'єв (голова Партії конституційних демократів Росії): «Силовим шляхом відновлювати Росію у її історичних межах ми не будемо. Якщо народ, опинившись за межами Російської федерації, буде відчувати, що він належить до єдиної Росії, то це буде інша розмова»¹.

Чітко розуміючи, що «кримська проблема» знаходиться в центрі політичної боротьби не лише в межах України, а й міжреспубліканського політикуму, Голова Верховної Ради України Л. Кравчук, виступаючи під час свого візиту на півострів у жовтні 1991 р., намагався розставити всі крапки над «і»: «Крим — складова частина України, і ніякі інші питання розглядатися не повинні, вони просто не обґрунтовані, якщо точніше, надумані, тому що Крим зв'язаний з Україною не лише територіально, а й сильними економічними тяжами. 90 % усіх зв'язків Криму припадають на Україну».²

У засобах масової інформації розгорнулася широка дискусія стосовно проблеми Криму³.

11 жовтня 1991 р. Верховна Рада України прийняла Закон «Про внесення змін і доповнень до Закону Української РСР «Про місцеві Ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування», у якому є досить красномовна, з огляду на зростання сепаратистських настроїв у деяких регіонах республіки, поправка: повноваження Ради народних депутатів припиняються достроково, «якщо Рада прийняла рішення, спрямоване на порушення територіальної цілісності України, самочинну зміну її адміністративно-територіального устрою»⁴.

Варто підкреслити, що блокуючи відцентрові тенденції у республіці, українська правляча еліта разом із тим неодноразово висловлювала та пропагу-

¹ Травкін в Криму: маразм — сама ідея? // Голос України — 1991. — 24 жовтня. — С. 4.

² Краслянський А. Нам разом жити і творити // Голос України — 1991. — 24 жовтня. — С. 3.

³ Див.: СРСР і демократія — поняття несумісні // Голос України — 18 вересня 1991 р. — С. 12; Як розігрується кримська карта... // Голос України — 1991. — 4 жовтня. — С. 12—13; Українська федерація і Крим // Голос України — 1991. — 4 жовтня. — С. 13; Пригодицький Ю. У тамбурі... Роздуми над поштою з Криму // Літературна Україна. — 1991. — 10 жовтня. — С. 2; Крим: небезпечні ігри партократів // Голос України — 1991 р. — 18 жовтня. — С. 2; Краслянський А. На разом жити і творити // Голос України — 1991. — 24 жовтня. — С. 3; Буткевич В. Право на Крим, хто його має: Росія? Україна? // Літературна Україна. — 1991. — 28 листопада. — С. 6 та ін.

⁴ Закон України «Про внесення змін і доповнень до Закону Української РСР «Про місцеві Ради народних депутатів Української РСР та місцеве самоврядування» // Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 51. — С. 1474.

вала думку про те, що модель управління в Україні буде суттєво відрізнитись від союзної. Зокрема, Л. Кравчук на жовтневій прес-конференції акцентував думку про те, що «цивілізовано руйнуючи центр у Москві, ми не повинні будувати подібні структури у себе, бо для областей однаково, звідки йде диктат — з Москви чи Києва»¹.

Отже, тенденції до автономізму і сепаратизму на теренах України не були виключно «післяпутчовим» феноменом, їхнє коріння простягалось набагато глибше в історію; інша справа, що фактичний розвал СРСР, наростаюча системна криза надали їм значного імпульсу, дали друге дихання, перетворили на елемент великої політичної гри. Гри, у якій метою Києва, що сам стимулював і з успіхом використовував відцентрові тенденції на союзній арені, було не допустити епідемії, збудженої «вірусом сепаратизму», на власній території; не дати можливості сусіднім державам, скориставшись ситуацією, підняти питання про перегляд кордонів та розшматувати Україну.

---

¹ Цьому пора покласти край // Голос України -1991 р. — 26 жовтня. — С. 2.

5. Приватизація та роздержавлення: «наша дивна революція»

Якщо багатство — це влада, будь-яка влада, так чи інакше, безперечно прибере багатство до рук.

*Едмунд Берк,
англійський публіцист та філософ*

У добу перебудови приватизація тривалий час фактично у всіх засобах масової інформації подавалась, як ключовий важіль формування ринкових відносин. Наслідком активного пресингу ЗМІ став сформований у громадській думці фантомний, утопічний образ майбутнього процесу роздержавлення, а також цілий комплекс позитивних сподівань та очікувань людей, абсолютно не знайомих із реаліями ринкової економіки, тим паче у перехідному пострадянському варіанті. Описуючи ситуацію, що склалась, дослідник О. Пасхавер виділив такі характерні риси та особливості специфіки громадської думки у ставленні до проблеми приватизації:

- *на рівні особистості:*
  - справедливий, а найголовніше зрівняльний розподіл державної власності;
  - прозорість, зрозумілість, пристойність приватизації;
  - реальні негайні доходи від отриманої власності;
- *на рівні приватизованого підприємства:*
  - відновлення роботи підприємств;
  - помітне підвищення ефективності управління, втілюване для працівника у зростанні його заробітної плати;
- *на рівні країни:*
  - подолання кризи у найстисліший термін (2—4 роки);
  - формування верстви соціально відповідальних та ефективних приватних власників¹.

Незадовго до путчу було опубліковано Закон СРСР про роздержавлення і приватизацію підприємств. Обговорення проекту цього Закону розтяглося на рекордно довгий строк — майже на півроку. Щодо цього декілька разів гостро дебатовали на пленарних засіданнях, на спільних засіданнях комітетів і комісій. Тим часом покотилася хвиля стихійного роздержавлення.

¹ Пасхавер О. Українські реформи, або Приватизацію ніхто не любить//Соціологія: теорія, методи, маркетинг. — 2003. — № 4. — С. 63.

На момент прийняття Закону, тобто до 1 липня 1991 року, вже половина державної власності (у тому числі й української) перейшла у новостворені господарські структури з величезними податковими та іншими пільгами, без будь-яких аукціонів, за залишковою вартістю, тобто майже за безцінь. Тільки з початку 1991 р. в межах СРСР створено 126 концернів, 54 об'єднання, близько 1,5 тисячі асоціацій¹.

Така ситуація була характерна і для України, яка, до речі, ще взагалі не мала власного законодавства з роздержавлення, — у 1991 р. у республіці функціонувало 45 концернів, 15 консорціумів, 325 асоціацій, 38 акціонерних підприємств і товариств, 66 бірж². Крім того, на початку 1991 р. в Україні діяло 113 міжнародних спільних підприємств і понад 10,7 тис. малих підприємств³. Для того щоб зрозуміти, що малі підприємства виконали на фінішному етапі перебудови для майбутньої нової буржуазії роль своєрідного «троянського коня», достатньо звичайної офіційної статистики. У 1991 р. за обсягом виробництва малі підприємства давали у 50 разів менше продукції, ніж середнє промислове підприємство, продуктивність праці тут була нижчою на 41,3 %, разом із тим заробітна плата перевищувала середню по Україні на 16,6 %⁴. Втім, суть «троянського коня» полягала не в неадекватній виробленому продукту зарплаті, а в тому, що саме через малі підприємства безготівкові гроші перетворювалися в цілком реальну і повноцінну готівку, яка і склала значну частину первинного капіталу майбутніх «нових українців». Колишній заступник Голови Ради Міністрів СРСР Л. Абалкін констатував у своїх спогадах: «Факти свідчили, що значна кількість державних підприємств використовують створені при них кооперативи (читай: малі підприємства — *О. Б.*) як канал перетворення безготівкових фінансових ресурсів у готівкові кошти»⁵. Цілком підтверджує цю ж думку і Ю. Іоффе, який з 1992 р. займав посаду віцепрем'єр-міністра України: «Безготівкові гроші за допомогою МП (малих підприємств — *О. Б.*) переводились у готівку і розподілялись серед порівняно невеликої групи людей. Думаю, саме у цьому було головне призначення малих підприємств... Отже, створення МП було першим етапом пограбування народу»⁶. За цих обставин, очевидно, надзвичайно актуальними і справді кла-

---

¹ Борисенко З. Безоплатно — означає справедливо // Голос України — 1991. — 2 жовтня — С. 7.

² Народне господарство України у 1991 році: Стат. щорічник. — К., 1992. — С. 59.

³ Див.: Білорус О., Клименко К. Проблеми міжнародного спільного підприємництва // Економіка Радянської України. — 1991. — № 10. — С. 50; Куликов Г. Підтримка становлення малих підприємств у республіці в умовах переходу до ринку // Економіка Радянської України. — 1991. — № 9. — С. 27.

⁴ Економіка України у січні — серпні 1991 року // Урядовий кур'єр. — 1991. — № 25 — 26. — С. 3.

⁵ Абалкін Л. Неиспользованный шанс: Полтора года в правительстве. — М., 1991. — С. 251.

⁶ Иоффе Ю. Я. Один на один с системой: Воспоминания и размышления бывшего вице-премьер-министра Украины. — Луганск, 1995. — С. 27, 29.

сичними стають слова В. Маяковського: «Если звезды зажигают, значит это кому-нибудь нужно...»

Дуже точно характеризує суть тогочасних процесів в економічному секторі О. Барабаш: «Чому так сталося в Україні? Чому величезний, колосальний потенціал, який дійсно був і ще залишається в цій країні, практично весь витрачається не на вирішення глобальних спільних завдань суспільства, а на неприродне збагачення і примхи купки «обраних»? Може, ринкові, демократичні реформи були проведені неправильно? Може, Україна в принципі неспроможна жити в умовах демократії і нормальної ринкової економіки? Моя відповідь інша — такою була і є система цінностей у правлячому тоді і зараз класі. І зміст, деталі законів не мали жодного щонайменшого значення. Сам факт переходу до демократії і ринкових відносин був сприйнятий як своєрідна відмашка — «Можна ВСЕ!». У стихійній, але жорсткій боротьбі суспільних цінностей, боротьбі тотальній і повсюдній, цінності демократії, правового порядку, гуманізму, справедливості виявилися слабшими і беззастережно програли історичну боротьбу з філософією торжества наглої сили в усіх її проявах, групового егоїзму, цинічного і безпринципного ставлення до суспільства і народу»¹.

Отже, кризова ситуація в економіці, відсутність законодавчої бази роздержавлення, бурхливе зростання кількості суб'єктів господарського життя, існування тіньових структур і капіталів тощо стали на фінішному відрізку перебудови сприятливим ґрунтом для стихійної приватизації, влучно названої у народі «прихватизацією». До речі, народний термін «прихватизація», влучно відбиваючи суть процесу, яким було підмінено реальну приватизацію, на жаль, не вказує на головного винуватця цієї трансформації. На нашу думку, заповнюючи існуючу прогалину, доцільно говорити про «бюрократичну, або номенклатурну, прихватизацію». Виходячи з цього, стає зрозумілішим, на перший погляд, алогічне запровадження лібералізації цін до початку процесів приватизації та монополізації. Виявляється, ця алогічність мала свою логіку, суть якої — у створенні ситуації, коли державна власність потрапила у повне, необмежене користування та управління номенклатури.

Іншими словами, зворотню стороною деформованої, руйнівної лібералізаційної моделі була майже ідеальна модель втримання влади у руках старої бюрократії шляхом накопичення первинного капіталу. Коли командна піраміда, даючи тріщини, почала розвалюватись, най-

Зворотню стороною деформованої, руйнівної лібералізаційної моделі була майже ідеальна модель втримання влади у руках старої бюрократії шляхом накопичення первинного капіталу.

¹ Барабаш О. Гірки здобутки економічних реформ // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. У 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 187.

більш активна і далекоглядна її частина, намагаючись зберегти в своїх руках владні важелі, переорієнтувалася з політичних цілей на економічні, вважаючи останні більш надійними і перспективними в нових умовах. На цьому етапі основним засобом накопичення номенклатурою первинного капіталу стало створення при великих державних підприємствах значної кількості комерційних малих підприємств. Саме під їх прикриттям накручувалися ціни, грабувалася народна власність, перекачувалися гроші у тіньовий сектор та за кордон. У подальшому Ю. Іоффе, колишній віце-Прем'єр кабінету Л. Кучми, з боєм напише, що «фактори недалекоглядного керівництва разом із толково (безперечно) організованим пограбуванням загальнонародної власності і призвели до того, що 1991—92 роки в історії України нагадують справжній трагічний роман»¹.

Додамо лише, що роман авантюрний, з карколомно закрученим сюжетом. Наведемо тільки два приклади. У 1992 р. Росія, відповідно до заключеного договору, поставила в Україну 32 млн тонн нафти. Її ціна визначалась із врахуванням умов «оксамитового розлучення» і була у десять разів нижчою за світову. Протягом короткого часу 8 млн тонн цієї нафти за допомогою малих підприємств, створених навколо державних структур, вивезено за кордон. Характерно, що Українська держава від цієї торгової операції нічого не одержала. Інший приклад не менш красномовний. Так, у період прем'єрства В. Фокіна було проведено безпрецедентну операцію по переведенню величезних сум з України у Росію. За рахунок різниці відсоткових ставок (тобто плати за кредит) в Україні (30 %) і у Росії (80 %) фактично з «нічого» номенклатурними бізнесменами та мафіозними структурами було нажито фантастичні капітали. За оцінками експертів, масштаби цих махінацій перевищували за розмірами нафтові та енергетичні спекуляції².

Характеризуючи суть, природу, механізм та особливості феномену приватизації/прихватування, російські дослідники Р. Нурєєв та А. Рунов досить точно зазначали: «Роздержавлення набуло вигляду спонтанної приватизації у формі передачі майна окремим підприємствам (а реально їх директорам) на основі права цілковитого господарчого відання. У результаті директори фактично отримали право безконтрольно приймати рішення стосовно напрямів використання прибутку. Відпала необхідність узгоджувати свої рішення з формальним власником майна (за виключенням питань, пов'язаних з розпорядженням нерухомою власністю). Ключовим моментом стало те, що широкими *правами* керівників державних підприємств було наділено без будь-якого зв'язку з *відповідальністю* за результати діяльності. **З ослабленням і наступним фактичним руйнуванням централізованої вертикалі управління... загально номенклатурна власність**

---

¹ Иоффе Ю. Один на один с системой. — Луганск, 1995. — С. 97.

² Иоффе Ю. Один на один с системой. — Луганск, 1995. — С. 87—88; 91—92; 124—126.

дедалі більше почала перетворюватися на приватно бюрократичну (виділено — О. Б.)»¹.

Цілком зрозуміло, що, незважаючи на всі намагання номенклатури приховати свої обладунки від чужих очей, шила у мішку, як звісно не сховаєш. У результаті панорамна і щоденно збагачувана новими деталями картина тихого розкрадання держави, на яке офіційні посадові особи (очевидно, тією чи іншою мірою зацікавлені) дивилися крізь пальці, просто не могла не бути поміченою народом. У зв'язку з цим не випадково, що 8 жовтня 1991 р., виступаючи на засіданні Верховної Ради, народний депутат В. Філенко публічно і цілком відверто заявив: «За бездіяльності уряду йде розкрадання України», чим викликав обурення В. Фокіна. Коментуючи ці події, парламентський оглядач газети «Голос України» резонно запитував: «Кому, звичайно, таке сподобається, але хіба так багато в цих словах неправди, Вітольде Павловичу?»² Серйозні підстави для критики владних структур у питанні ситуації, що склалась навколо приватизації, безумовно були. Зокрема, якщо у 1985 р., коли ще й мова не йшла про приватизаційні процеси, за розкрадання державного, або громадського майна в Україні було засуджено 29,1 тис. осіб, то у 1991 р., коли тиха, повзуча «прихватування» з усім її кримінальним набором набиравла оберті, по цій статі було засуджено на 26 % менше, ніж у 1985 р. — лише 21,4 тис. осіб³.

Втім, такий стан справ не був випадковим, адже зворотнім боком «прихватування» було хабарництво. П. Єщенко і М. Чередник справедливо вказують на взаємозв'язок цих процесів: «Приватизація посилює хабарництво — як у відкритій, так і прихованій формах»⁴. Наприкінці 80-х рр. апарат органів державного і господарського управління, органів управління кооперативних і суспільних організацій СРСР отримав хабарів на суму 1,6 млрд крб. Хабарі посадових осіб, отримані лише від кооперативів у 1990 р., склали вже 3 млрд крб. І це при тому, що за оцінкою одного з керівників боротьби з організованою злочинністю в масштабах СРСР О. Гурова, вдається розкрити лише 3 % усіх хабарів, а 70 % економічних злочинів «взагалі не потрапляють до нашої статистики»⁵.

Надзвичайно цікаву думку з приводу впливу корупції на стартовому етапі приватизації на формування нових центрів сили/впливу висловлює економіст О. Пасхавер, який зазначає: «У процесі здійснення тіньових операцій відпрацьовувався корупційний вплив бюрократії і нового приватного капіталу.

¹ Нуреев Р. М., Рунов А. Б. Назад к частной собственности? // Общественные науки и современность. — 2002. — № 5. — С. 7—8.

² Скачко В. Як далеко від ради до народу? // Голос України — 1991. — 9 жовтня. — С. 2.

³ Народне господарство України у 1991 році: Стат. щорічник. — К., 1992. — С. 247.

⁴ Єщенко П., Чередник Н. К чому веде изменение структуры собственности // Экономика Украины. — 1992. — № 5. — С. 55.

⁵ Мафия // Діалог. — 1991. — № 16. — С. 13.

Із самого початку цього процесу корупція була не просто додатковим податком бюрократії на підприємництво, а формою селекції приватного капіталу (виділено — *О. Б.*). Бюрократ, кожний на своєму рівні влади, боровся за право вирішувати, кому бути багатим, а кому ні, визначати дозволені форми діяльності та межі зростання. Такий тип взаємодії бюрократії та приватного капіталу за відсутності його легітимного захисту визначав форми його збільшення шляхом консолідації навколо регіональних центрів влади. Так утворилися промислово-фінансові політичні групи — «регіональні клани»¹. Думку про роль номенклатурної касти у процесі руйнації радянської держави поглиблює у своїй книзі «Пограбування імперії. Занепад Радянського Союзу та утворення Російської федерації» польський дослідник В. Марчиняк, який, розглядаючи процес роздержавлення, як поділ чиновниками державної власності, акцентує: «Безперечно, що підпорядкування держави чиновникам відіграло колосальну роль у процесі розпаду імперії. Політична безвідповідальність номенклатури є важливим фактором дезінтеграції Радянського Союзу»².

На початку жовтня 1991 р. було обнародовано проєкт Загальної концепції роздержавлення власності в Україні, запропонований Комісією Верховної Ради України з питань економічної реформи і управління народним господарством. Відповідно до цього документа передбачалось поетапне роздержавлення 70 % загального обсягу державної власності, яке мало завершитись до 1 січня 1993 р.³

Поява цього документа стала своєрідним каталізатором нової хвилі гострої дискусії щодо моделі, шляхів, перспектив та можливих наслідків роздержавлення та приватизації⁴. У центрі обговорення, як правило, перебували два ключових питання: Чи будуть ці процеси справедливими? Хто стане новим реальним власником роздержавленого майна? При всьому розмаїтті думок у більшості випадків експерти та оглядачі досить часто висловлювали думку про те, що «рівних стартових умов не буде»⁵. Очевидно, саме тому О. Мороз називав суцільну приватизацію засобів виробництва «великою небезпекою»,

---

¹ Пасхавер О. Українські реформи, або Приватизацію ніхто не любить // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. — 2003. — № 4. — С. 79.

² Marciniak W. Rozgrabione imperium. Upadek Związku Radzieckiego i powstanie federacji rosyjskiej — Krakow, 2001. — S. 74.

³ Загальна концепція роздержавлення власності в Україні (проєкт) // Голос України — 1991. — 5 жовтня. — С. 6.

⁴ Кропивін В. А власника не визначено // Голос України — 1991. — 4 вересня. — С. 7; Найда А. Тільки господар захистить державу // Літературна Україна. — 1991. — 10 жовтня. — С. 3; Геєць В., Луніна І., Будаговська С. Розрахунки свідчать // Голос України — 1991. — 26 жовтня. — С. 12; Найда А. Щоб не став рабовласником // Голос України — 1991. — 26 жовтня. — С. 12; Правденко С. Власність. Народ. Майбутнє. // Голос України — 1991. — 29 жовтня. — С. 7 та ін.

⁵ Геєць В., Луніна І., Будаговська С. Розрахунки свідчать // Голос України — 1991. — 26 жовтня. — С. 12.

підкреслюючи, що «приватизація лише призведе до різкого майнового розмежування і соціальної несправедливості, вона не зробить усіх багатими, як дехто думає, пропонуючи цей варіант. Цінні папери, пройшовши один-два рази через фондову біржу, зосередяться в руках і так багатих людей. Окремі з них, як відомо, мають незаконно надбаний капітал, а через суцільну приватизацію це буде узаконено»¹.

Надзвичайно цікаво анатомію взаємозв'язку процесу роздержавлення та політики описував Ю. Буздуган у статті «Хто зійшовся на ристалищі. Суб'єктивний аналіз і прогноз розстановки сил на політичній арені України». Він, зокрема, зазначав, що на політичній авансцені країни й республік діє п'ять умовних основних політичних сил: консервативна просоюзна та ліберальна національна номенклатури, націонал-демократи, ліберал-демократи і соціал-демократи. Характеризуючи три останні сили Ю. Буздуган, підкреслював, що «крім загальної назви — демократичні, їх об'єднує слабкість». За цих обставин перебіг суспільно-політичних подій визначається протистоянням «двох гігантів». Перший — це консервативна просоюзна номенклатура — корпоративний власник державного майна, який за допомогою системи планового виробництва та розподілу фактично привласнював додатковий продукт. Другий — ліберальна національна номенклатура (умовно «суверен-комуністи»), представники якої «готові подарувати нам демократичну державу, ринок, приватизацію, але за однієї умови: в цей ринок вони повинні ввійти на правах нової буржуазії»².

З осені 1990 р. власні інтереси цих сил були ними до кінця усвідомлені, позиції визначені, і почалося протистояння, що прийняло форму «Союз — республіки». Першим серйозним пробним каменем у цьому процесі став референдум 17 березня 1991 р. На думку автора статті, «підтекстом дилеми двох бюлетенів була боротьба за власність між ліберальною та консервативною частиною номенклатури». До серпня між цими силами зберігалась фактична рівновага, яка мала свою специфіку у кожному регіоні.

Провал путчу кардинально змінив ситуацію — консервативна номенклатура, яка бажала перехилити шальку терезів на свій бік, програла. Втім, навіть за цих обставин прогноз Ю. Буздугана був досить песимістичним: «Знаючи інтереси ліберальної номенклатури і маючи уявлення про її апетити, можемо припустити, що в галузі майнових відносин і соціального захисту переважна більшість громадян не одержить нічого, або майже нічого. Власність залишиться в руках усе таких же осіб. Відбудеться приватизація «по-польськи», де 70 відсотків підприємців — у минулому функціонери ПОРП...»³.

¹ Мороз О. «Економіка — для людей» // Голос України -1991 р. — 26 жовтня. — С. 6.

² Ю. Буздуган. Хто зійшовся на ристалищі. Суб'єктивний аналіз і прогноз розстановки сил на політичній арені України // Голос України. — 1991. — 25 вересня. — С. 3.

³ Ю. Буздуган. Хто зійшовся на ристалищі. Суб'єктивний аналіз і прогноз розстановки сил

На реальність загрози номенклатурної приватизації вказував і парламентський кореспондент «Голосу України» В. Туглук, який зазначав: «Адже ні для кого не секрет, що в багатьох областях, районах і містах компартійні комітети залишаються фактичними господарями становища при фіктивній владі Рад. А різні спільні підприємства, видавнича та поліграфічна база, нові банки? Це ж сюди було вкладено чималі грошові суми. І в майбутньому, коли розпочнеться роздержавлення, представники компартії були (будуть?) готові стати мільйонерами і першими капіталістами, хоч на словах вони завжди виступали за народ»¹.

Підстав для подібних прогнозів та заяв було чимало. Про активну підготовку КПУ до процесів роздержавлення і приватизації свідчив значний розмах її комерційної діяльності. За даними тимчасової комісії Верховної Ради України з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ, лише з 13 січня по 26 серпня 1991 р. для створення спільних малих підприємств, акціонер-

Про активну підготовку КПУ до процесів роздержавлення і приватизації свідчив значний розмах її комерційної діяльності.

них товариств та інших видів господарчої діяльності ЦК Компартії України перерахував партійним комітетам 19 мільйонів 935 тис. крб. Далеко не вичерпні матеріали перевірок, проведених Національним

банком України, засвідчили, що понад 45 млн крб і коштів компартійних структур уже вкладено у вигляді установчих внесків у діяльність комерційних банків, малих підприємств, кооперативів, фірм та асоціацій, а також на депозити та інші рахунки². Слід зазначити, що вся ця інформація, якою володіла тимчасова комісія Верховної Ради України з питань націоналізації майна КПРС і ВЛКСМ, була, очевидно, **лише частиною верхівки айсберга**, що мав назву «комерційна діяльність КПРС та ВЛКСМ». У цьому зв'язку не випадково відомий фахівець А. Гальчинський зазначає, що особливу роль у процесі неформальної, тіньової приватизації «відігравали швидка номенклатурна приватизація (1989—1991) системних банків України та так званий партійний і комсомольський бізнес, оренда, функціонування спільних підприємств та інше»³. За оцінкою російського дослідника А. Буніча, виявлені у комерційних структурах вклади КПРС склали 6 млрд крб, при чому експерт зазначає, що «... Це далеко не все... Реальний оборот у «номенклатурній» економіці сягає сотні мільярдів»⁴.

на політичній арені України // Голос України. — 1991. — 25 вересня. — С. 3.

¹ Туглук В. Ролі міняються? // Голос України — 5 вересня 1991 р. — С. 3.

² Чобіт Д. КПРС жила за рахунок народу // Літературна Україна. — 1991. — 14 листопада. — С. 2.

³ Гальчинський А. С. Суперечності реформ: у контексті цивілізаційного процесу. — К., 2001. — С. 127.

⁴ Буніч А. Лакомый кусочек // Литературная газета. — 1992. — 5 лютого. — С. 10.

Отже, підстави для реалізації польського варіанту приватизації в Україні зокрема та у СРСР в цілому були, адже, хоча компартійні структури після серпневих подій вже і були заборонені, їхні повноважні представники справді мали значні реальні кошти, банки, малі підприємства, брокерські місця і тому чи не найкраще були готові до процесу роздержавлення. У цьому зв'язку не випадково канадські дослідники Т. Кузьо та Е. Уїлсон підкреслювали, що «серед «нових» бізнесменів було небагато по-справжньому нових: більшість з них вийшли зі старого апарату, оскільки тільки вони мали капітал і контакти, щоб скористатися перевагами нових можливостей»¹. Аналізуючи суть суспільних процесів в СРСР доби перебудови та роль в них старої номенклатури, російський дослідник Д. Фурман у 1993 р. гранично лаконічно і разом із тим дуже точно охарактеризував їх у назві своєї статті «Наша дивна революція»². У 2002 р. під час обговорення проблеми «підсумки та перспективи сучасної російської революції» Г. Сатаров не лише фактично продублював, а й поглибив цю думку: «Взагалі **революція була досить дивною. Тому що вона надзвичайно не хотіла не лише називати себе революцією, але навіть усвідомлювати себе революцією.** Більше того, можливо, якби вона так усвідомила себе, вона б не відбулася. Це цікава соціально-психологічна обставина. І ця обставина, на мій погляд, ще не достатньо проаналізована (виділено — О. Б.)»³.

Втім, слід віддати належне Д. Фурману, який зробив значний крок, щоб наблизитися до істини. Ще у 1993 р. він, намагаючись розібратися у хитросплетіннях вітчизняної історії, резонно пояснював «дивовижність» нашої революції специфікою трансформації старої номенклатури у політичну еліту нового покоління на радянському та пострадянському просторі: «Розмах символічних та інституціональних змін, який цілком можна зіставити з революцією 1917 р., зовсім не відповідає їхньому мирному характеру... Спротив старої номенклатури був дивовижно в'ялим... З цією в'ялістю протидії старої владної еліти, що різко контрастує з поведінкою аналогічних еліт під час французької, першої російської чи взагалі будь-якої революції і зовсім не відповідає масштабу змін, пов'язана і інша особливість нашої «дивовижної революції» — те, що у нас зараз практично не може йти мова про нову і стару еліту. **Еліта у нас в цілому за виключенням нечисленних окремих «вкраплень», — колишня, і усі грандіозні символічні та інституційні зміни пройшли при мінімальних змінах у складі правлячих кіл** (виділено — О. Б.)»⁴.

¹ Kuzio T., Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 177.

² Фурман Д. Наша странная революция // Свободная мысль. — 1993. — № 1. — С. 9—19.

³ Итоги и перспективы современной российской революции // Общественные науки и современность. — 2002. — № 2. — С. 20.

⁴ Фурман Д. Наша странная революция // Свободная мысль. — 1993. — № 1. — С. 9—10.

Отже, перефразовуючи К. Маркса, стара номенклатура в умовах перебудовчих змін цілком прагматично обрала безпрограшну і перспективну формулу «влада — власність — влада». Очевидно, саме цим і пояснюється не лише, на перший погляд, незрозуміла «в'ялість» старої владної еліти у протидії наступу опозиції на «сакральні основи» старого режиму на фінішному етапові перебудови, а сама природа «нашої дивної революції»: здавши фактично без бою ідеологічні bastiони, поступившись політичними, номенклатура вважала це цілком достатньою платою за конвертацію, тобто реалізацію на практиці операції «влада — власність», яка б гарантувала їй створення надійного економічного плацдарму для подальшого повернення вже у **нову** владу.

За підрахунками фахівців Українського центру економічних і політичних досліджень ім. О. Разумкова серед осіб, які протягом 1991—2003 рр. призначалися на найвпливовіші посади в системі влади (прем'єра, віце-прем'єра, секретаря Ради національної безпеки та оборони, глави адміністрації Президента), вихідці з партійної, радянської, господарської, комсомольської номенклатури доби СРСР становлять 73 %; серед осіб, які з 1995 р. обіймали (або обіймають) посади голів обласних державних адміністрацій — майже 80 %. За даними Національного інституту стратегічних досліджень 52 % та 46 % керівного складу місцевих і центральних органів влади України, відповідно, перебували на державній службі ще за радянських часів¹.

Так у суспільне життя закладалась потужна міна уповільненої дії — після бурхливого 1991 р. номенклатура старої дискредитованої системи, що жорстко і жорстко боролася проти будь-яких проявів національної свідомості, не лише досить швидко опанувала майже всі командні висоти, а й фактично склала кістяк нової (!) еліти, яка мусила розбудовувати незалежну українську державність! Ця міна і спрацювала у другій половині 2004 р. під час Помаранчевої революції.

Період з 1991 р. по 2004 р. був часом серйозних трансформацій в українській еліті (формування олігархічних кланів; обростання елітних груп бізнесовими структурами; своєрідна дифузія еліт; швидке сегментування політичних сил, їх консолідація та вибухове розширення спектра багатопартійності; посилення розколів та дроблення політичних груп; вихід на політичну авансцену плеяди нових молодих політиків; періодичне перегрупування політичних сил, створення політичних блоків для боротьби за владу тощо). Втім, не зважаючи на ці динамічні зміни та модернізації, ядро груп протистояння по лінії «націонал-демократи — стара номенклатура» зберігалось. Відповідно не лише не зникало, а дедалі поглиблювалося і основне протиріччя та нерозв'язане питання незавершеної революції доби перебудови.

---

¹ Якименко Ю., Жданов І. Україна у XXI столітті: виклики для політичної еліти // Дзеркало тижня. — № 44 (469), 15 — 21 листопада 2003 року. — https://zn.ua/ukr/internal/ukrayina_u_xxi_stolitti_vikliki_dlya_politichnoyi_eliti.html

Однак, потенціали протидіючих сторін на цьому історичному відрізку були не однакові. Демократичні сили значно поступалися своєму противнику. Свою роль у цьому процесі відіграла блискавична номенклатурна приватизація доби перебудови. Спираючись на неї, вже у перші роки існування незалежної України на політичній арені з'явилася незареєстрована, але потужна та впливова «партія влади», кістяк якої склали «колишні» — колгоспно-радгоспна еліта, директорський корпус державних підприємств, апарат місцевих рад. З огляду на це цілком закономірно, що на президентських виборах цього періоду у другий тур кожного разу виходили представники різних гілок колишньої номенклатури (у 1994 році Леонід Кравчук та Леонід Кучма, у 1999 році — Леонід Кучма та Петро Симоненко). Однак досягнути тотального домінування старій номенклатурі не вдалося, постійно зберігалася динамічна напіврівновага (сил демократичної опозиції було замало, щоб перемогти, але достатньо, щоб відігравати помітну роль у владних структурах, блокуючи значну частину найбільш одіозних рішень «партії влади»).

Л. Кучма

Нерозв'язаність до кінця основного питання революції доби перебудови — питання про владу у стосунках між представниками старої радянської номенклатури і націонал-демократами врешті решт стала своєрідним стрижнем процесів активізації політичних сил у другій половині 2004 року, загострення суспільних протистоянь, залучення до протестних акцій широких народних мас.

Отже, в період 1991—2004 років, остаточно сформувався та активізувався цілий комплекс чинників, які не лише по суті визначили систему координат для новітнього державотворчого процесу в Україні, а й стали своєрідними каталізаторами вибуху народного гніву, що зумовило своєрідність і поліфонію феномену «помаранчевої революції». Ця поліфонія полягає в тому, що вона одночасно стала спробою розв'язати низку геополітичних проблем та протиріч, способом вийти на якісно новий етап розбудови громадянського суспільства, формою вияву нових якостей української ментальності, і в решті решт засобом розв'язання ключового питання революції доби перебудови — відтіснення від влади ядра старої радянської номенклатури та зміна філософії влади (влада «для» народу, а не «над» народом).

«Помаранчева революція», що пройшла під гаслом «Так!» фактично перефразувала відомий вислів Єжи Леца «Знак питання — це знак оклику, який постарів» на новий, український лад: «Знак питання, який нарешті все зро-

зумів, перетворюється на знак оклику!» Однак, «помаранчева революція» не стала завершенням революції доби перебудови. У кращому/найоптимістичнішому разі «революційна помаранчева осінь» поклала початок завершальній фазі процесу зміни еліт, яка назріла, але через обставини (в першу чергу через номенклатурну приватизацію) так і не була повною мірою реалізована після 1991 р.

У цьому контексті стає цілком зрозуміло, що боротьба за власність на фінішному етапі перебудови фактично перетворювалась у боротьбу за політичне

Боротьба за власність на фінішному етапі перебудови фактично перетворювалась у боротьбу за політичне майбутнє.

не майбутнє, і це чітко розуміли протидіючі сили. Очевидно, саме тому всі проекти приватизації і роздержавлення не лише надзвичайно ретельно і прискіпливо вивчались в українському парламенті, а й, поступаючи у центр політичного про-

тистояння між консерваторами та демократами, перетворювались на предмет гарячих політичних баталій. Зокрема, 23 жовтня 1991 р. депутати не підтримали жодну з концепцій роздержавлення та приватизації, чим, на думку оглядачів, «вибили з рук уряду найважливіший механізм поступу до ринку. А саме — невідомо, яким чином буде створюватися у республіці головна рушійна сила ринкової економіки — підприємці...».

Намагаючись прояснити нардепам для полегшення прийняття рішення картину суспільно-політичних процесів в Україні та ключовий вектор розвитку, Прем'єр-міністр В. Фокін з усією відвертістю наголошував, «що історичний етап, який настав для нашого суспільства одразу після краху путчу, **є по суті етапом національно-демократичної революції**. Більше того, економічний спектр останньої висвітлює в ній окремі риси революції буржуазно-демократичної, насамперед у зв'язку з неминучою тенденцією певної капіталізації економіки». Саме ці процеси і є «головним основоутворюючим фактором економічної політики незалежної України (виділено — О. Б.)»¹. Втім, цей історико-політологічний аналіз Прем'єра не переконав більшість народних депутатів.

У черговий раз Верховна Рада України повернулась до болючої проблеми 31 жовтня 1991 р., коли на її засіданні розглядалась «Концепція роздержавлення і приватизації підприємств, землі та житлового фонду». Відповідно до запропонованої моделі передбачались швидкі темпи приватизації і роздержавлення (від 1,5 до 5 років) і один, змішаний метод передачі власності в руки громадян: частину передати безплатно, частину — за гроші громадян чи створених ними господарських об'єднань. Формами приватизації було ви-

¹ Скачко В. Маневру надано напрям? // Голос України -1991. — 25 жовтня. — С. 2, 6.

значено купівлю-продаж неподільних майнових комплексів за конкурсом або на аукціоні акцій і часток загального капіталу, викуп майна, зданого в оренду, викуп майна трудовим колективом, безплатна передача окремих підприємств. На цьому засіданні І. Юхновський з оптимістичним прагматизмом заявив: «одержать всі, а далі, то вже справа розуму, підприємливості й ініціативності кожного»¹.

Соціологічні опитування, проведені у листопаді 1991 р., свідчили про дещо традиційне і, певною мірою, обережне ставлення значної/основної частини населення до приватизації. Зокрема, висловились за придбання садової ділянки, дачі — 40,4 %, квартири — 31,9 %, разом із тим придбати виробниче приміщення бажали лише — 4,2 % опитаних, магазин, кафе, їдальню, ресторан — 3,7 %, а підприємства побутового обслуговування лише 2 % респондентів². Очевидно, ці традиційність і обережність були зумовлені з одного боку, багаторічним радянським вихованням, з іншого — дефіцитом значних приватних коштів.

Державне майно в Україні оцінювалось в 400 млрд крб. Населення зберігало в ощадних банках 108,2 млрд крб, та ще приблизно 30—40 млрд крб на руках. Якщо ж урахувати, що більшість громадян заощаджувала кошти на машини, меблі тощо, то, за підрахунками фахівців, на викуп державного майна могло піти лише до 70 млрд крб. Крім того слід враховувати, що 20 % населення взагалі не мали заощаджень, у 73 % — на книжці лежало по тисячі крб, і лише 7 % осіб мали капітал, який був би достатнім для купівлі майна³.

Втім, існували ще кошти тіньової економіки. За експертною оцінкою Держкомстату СРСР, обсяги грошових доходів «тіньовиків» Радянського Союзу у 1990 р. склали 99,8 млрд крб⁴. Характерно, що за період перебудови процес «тінізації» значно посилювався. Зокрема, за період від початку до кінця 80-х рр. масштаби тіньової економіки зросли у 18 разів⁵. За підрахунками Т. Корягіної, валовий дохід «тіньовиків» у СРСР досягав 90 млрд крб, а накопичений капітал — 200—240 мільярдів. Інші фахівці твердили, що цей капітал міг бути оцінений у 500 млрд крб, а валовий дохід тіньової економіки складав 160—180 млрд крб на рік. Обороти ж становили приблизно 210 млрд крб. І хоча, на думку відомого дослідника цієї проблеми В. Рутгайзера, який посилається на результати часткового обміну грошових знаків у СРСР в січні

¹ Скачко В. Чи будемо ми власниками // Голос України -1991. — 1 листопада. — С. 2

² Народне господарство України у 1991 році: Стат. щорічник. — К., 1992. — С. 63.

³ Лавренюк С. Без тіньовиків... // Голос України — 1991. — 4 грудня. — С. 7; Григорьев А. Как разгосударствятъ и приватизировать общественную собственность // Экономика Украины. — 1991. — № 2. — С. 40.

⁴ Див.: Мандебура В. О. «Тіньова» економіка України та напрями законодавчої стратегії її обмеження. — К., 1998. — С. 25.

⁵ Мафія // Діалог. — 1991. — № 16. — С. 13.

1991 р., ці цифри є перебільшеними¹, все ж слід визнати, що кошти тіньовиків були досить значними і чимала їх частина знаходилась в Україні. Крім того, оцінюючи масштаби тіньової економіки, слід врахувати ще деякі показники. На початок 1990 р., за оцінками радянських фахівців, у держсекторі економіки СРСР знаходилося 450 млрд (з них в УРСР 100 млрд крб) наднормативних запасів ресурсів виробництва. Суть цього явища полягала в тому, що між підприємствами державного сектора економіки, очевидно, в результаті цільового номенклатурного розподілу «під майбутню приватизацію» було виділено значно більшу кількість матеріальних ресурсів, ніж було необхідно для планового забезпечення функціонування виробництва. Характерно і показово, що за своєю вартісною оцінкою нормативні запаси можна було порівняти із вартістю виробленого річного національного доходу держави. За оцінкою фахівців, саме вони і «були одним з головних і найбільш реальних джерел кримінальних операцій «тіньовиків»².

Як бачимо, досить потужні фінансові потенціали у тіньової економіки республіки були, але ж більшість громадян та спеціалістів схилились до думки, що використовувати їх для викупу державного майна неприпустимо (соціологічні опитування засвідчували, що 75 % респондентів ніколи не зможуть примиритися з можливістю «відмивання» грошей мафії»³.

На думку експертів, не була виходом із становища і безоплатна приватизація, яка мала значний присмак популізму і була «досить вразливою з економічного боку». Зокрема, В. Марченко та А. Гальчинський не безпідставно вважали, що по-перше, власність, одержана без будь-яких зусиль, не буде належним чином стимулювати виробництво, відігравати дієву роль в економіці і швидко знеціниться; по-друге, безоплатна приватизація неодмінно приведе до нового, досить суттєвого, витка інфляції, бо немає антиінфляційних обмежувачів; по-третє, як свідчить світовий досвід, широке розпорощення власності, до чого веде безоплатна приватизація, породжує великі ускладнення в управлінні виробництвом на рівні первісної ланки економіки — виробничого колективу; по-четверте, безоплатна приватизація підриває зацікавленість підприємств в отриманні прибутку, адже трудовий колектив буде змушений віддавати як виплату дивідендів суттєву частку заробленого прибутку особам, які не пов'язані з виробництвом і не беруть участі у його розвитку своїми грошовими нагромадженнями⁴. За цих обставин потрібно було шукати якісно нову формулу вирішення цього бо-

---

¹ Рутгайзер В. Теневая экономика в СССР. Обзор литературы и исследований // Свободная мысль. — 1991. — № 17. — С. 120.

² Мандебура В. О. «Тіньова» економіка України та напрями законодавчої стратегії її обмеження. — К., 1998. — С. 26.

³ Кияни про приватизацію // Голос України — 1991. — 4 грудня. — С. 7.

⁴ Марченко В., Гальчинський А. Акцент приватизації. Які шляхи оберемо? // Голос України. — 1992. — 25 січня. — С. 3.

лючого питання, в протилежному випадку, як зазначали експерти, «процес приватизації розтягнеться на сторіччя»¹.

Отже, розпад СРСР; загострення кризових явищ в економіці; хронічне відставання модернізації законодавчої бази від потреб часу (у даному випадку відсутність законодавчого регулювання процесу роздержавлення); зростання у геометричній прогресії кількості суб'єктів господарського життя; існування тіньових структур і капіталів тощо стали на фінішному відрізку перебудови сприятливим ґрунтом для стихійної приватизації, влучно названої у народі «прихватацією». Відносно мирний характер поділу власності у цей час очевидно пояснюється тим, що стара номенклатура в умовах перебудовчих змін цілком прагматично обрала безпрограшну і перспективну формулу «влада — власність — влада», суть якої полягає в обміні своєї старої (майже втраченої) влади на власність, яку номенклатура мала на меті у перспективі конвертувати у входження до нової влади. Таким чином, стихійна приватизація, крім економічної складової, мала і політичний вимір, адже боротьба за власність фактично перетворювалась на боротьбу за політичне майбутнє. На цьому етапі по суті більшість ключових питань, що були доленосними для України, знаходилася не на стадії розв'язання, а на стадії обговорення і пошуку моделей рішення та опрацювання альтернатив. Втім, інакше й не могло бути, адже Референдум та вибори Президента України були тими двома потужними факторами, які могли кардинально вплинути не лише на вирішення цього комплексу питань, а й на саму їх постановку.

---

¹ Лавренюк С. Без тіньовиків...// Голос України — 1991. — 4 грудня. — С. 7.

6. Референдум та вибори Президента України: останні крапки над «і»

У союзі з громадською думкою можна зробити все, без нього — нічого.

*Авраам Лінкольн,
президент США*

Громадська Думка, це загадкова незалежна перемінна політичних розрахунків...

*Томас Гекслі,
британський біолог*

Наприкінці 1991 р. суспільно-політичні події в Україні вступали у вирішальну фазу — грудневий Референдум мав визначити вектори подальшого розвитку країни, а вибори Президента (незалежно від персоналій) — ввести на політичну шахівницю нову потужну фігуру. Опитування, проведене Інститутом соціології АН України восени цього року, показало не лише схильність електорату до тих чи інших рішень, а й динаміку розвитку громадської думки (див. Таблицю 2).¹

Таблиця 2.

Думка громадян щодо виборів Президента та референдуму на підтвердження Акта про незалежність

Якби тепер відбулися вибори Президента України, за кого ви віддали б свій голос?

	Вересень	Жовтень
Л. Кравчук	32,7	38,3
В. Чорновіл	8,1	14,5
І. Юхновський	6,8	4,5
Л. Лук'яненко	2,6	3,9
В. Гриньов	3,4	3,2
В. Яворівський	2,9	1,8

¹ Думка громадян щодо виборів Президента та референдуму на підтвердження Акта про незалежність // Голос України — 1991. — 1 листопада. — С. 11.

Ю. Щербак	1,5	1,3
В. Пилипчук	—	1,1
О. Бердник	—	0,3
С. Гуренко	—	0,1

Чи схвалюєте ви проголошення України незалежною державою?

	Вересень	Жовтень
Так, схвалюю	63	71
Ні, не схвалюю	17,3	10,5
Мені однаково	6,2	5,7

Отже, як бачимо, на фінішному відрізу передвиборчого та передреферендумного марафонів, по-перше, Л. Кравчук, який проводив свою виборчу кампанію під гаслами п'яти «Д» («державність, демократія, духовність, достаток і довір'я»), впевнено зберігав лідерство; по-друге, кількість тих, хто підтримував проголошення України незалежною державою помітно зросла, а тих, хто не визначився та був противником — зменшилась. У цьому зв'язку, оче-

видно, не випадково, характеризуючи сумарний вектор суспільних настроїв перед референдумом, «Литературная газета» писала у своєму прогнозі: «Звичайно, теоретично можна уявити собі ситуа-

цію, при якій результати всеукраїнського референдуму 1 грудня виявляться негативними. Але це лише теоретично. Тому що державної незалежності прагнуть не лише люди, які сповідують національну ідею, а й більшість населення республіки»¹. Такий стан справ значною мірою розв'язував руки українській правлячій еліті та зміцнював її позиції у міжреспубліканських стосунках та протистоянні з Центром. Втім, незважаючи на всі позитивні прогнози, хвилювання з приводу результатів майбутнього волевиявлення народу було. Як пізніше згадував про президентську кампанію та референдум Л. Кравчук: у той час «мене більше хвилював референдум, тому що я дуже багато наобіцяв Горбачову і всім, що референдум ми виграємо, але в душі, розумієте, я все ж таки думав, — як же (проголосують — О. Б.), особливо схід, південь...»²

Наприкінці осені 1991 р.
особливо загострилась боротьба
за президентське крісло.

¹ Кисилев С. Украина тоже выбирает // Литературная газета. — 1991. — 27 ноября. — С. 1.

² Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 8. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

Варто підкреслити, що наприкінці осені 1991 р. особливо загострилась боротьба за президентське крісло. Центральною виборчою комісією було видано посвідчення на право отримання підписних листів та збирання підписів на свою підтримку 95 претендентам. 26 з них разом зібрали понад 2 млн підписів. В решті решт кандидатами у президенти було зареєстровано 7 осіб, кожного з яких підтримали своїми підписами 100 тис. і більше виборців. В. Литвин умовно поділив претендентів на три категорії:

Перша («політики зі стажем») — Л. Кравчук, В. Чорновіл, Л. Лук'яненко.

Друга («ті, хто утвердився у політичному житті України після обрання народними депутатами, тобто від 1990 року») — В. Гриньов, І. Юхновський.

Третя («маловідомі в політичних колах, не кажучи вже про широкий загал») — Л. Табурянський, О. Ткаченко.

Характерно, підкреслює науковець, що із семи претендентів шість мали членство в КПРС, а три ще й працювали у компартійних структурах¹.

Аналізуючи ситуацію, що склалась у ході передвиборчої гонки, М. Багров влучно зазначав: «Що стосується виборів Президента, то тут все було достатньо добре прогнозовано. Л. Кравчук мав усі можливості для перемоги: досвід, імідж зваженого політика і **позицію, у якій кожен міг побачити те, що він хотів** (виділено — О. Б.)»².

Більші потенційні шанси Л. Кравчука на перемогу визнавали і його конкуренти, в першу чергу один з основних — В. Чорновіл. Реально оцінюючи стан справ, лідер Руху вказував: по-перше, адмінресурс, яким володів Леонід Макарович, значно сильніший за потенційні можливості новостворених партій; по-друге, Л. Кравчук, як досвідчений політик, майстерно перейняв демократичні гасла та ідеї у опозиції; по-третє, демократи не зуміли створити єдиного блоку і висунути єдиного кандидата; по-четверте, одночасно зі стартом президентської кампанії почалась боротьба і протистояння між лідерами демократичного табору. Це останнє надзвичайно тривожило В. Чорновола, і тому він з боєм констатував: «А наші демократи, а радше групи підтримки, вже одне одного поборюють. І мене теж. Ідуть взаємні звинувачення. Велика малоросійська комедія може статися з тих виборів».³

Комедійні моменти у ході передвиборчої кампанії справді були, їх «винуватцями», особливо на фінішному етапі, стали не лише демократичні лідери, які ніяк не могли поділити булави, що перебувала у чужих руках, а й аутсайди президентської гонки. Зокрема, О. Ткаченко в першій половині листопада 1991 р., перебуваючи у Полтаві, заявив, що у нього «найбільше шансів

---

¹ Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К., 1994. — С. 284 — 287.

² Багров М. Крым: время надежд и тревог. — Б. М., Б. Изд., Б. Г. — С. 201.

³ Чорновіл В. «Компартія фактично існує» // Літературна Україна. — 1991. — 19 вересня. — С. 3.

стати Президентом»¹ і незабаром швидко (очевидно, щоб ніхто не мав змоги перевірити правдивість та обґрунтованість цих слів) зняв свою кандидатуру на користь Л. Кравчука. 21 листопада 1991 р. на прес-конференції заговорив «великий мовчальник» Л. Табурянський. Він проакцентував думку про те, що буде радий, коли «президентські вибори взагалі не відбудуться»².

Сам же Л. Кравчук досить тверезо і реально оцінював ситуацію перед виборами та її можливі наслідки. 26 листопада 1991 р. на великій прес-конференції для зарубіжних журналістів він заявив: «... Мені абсолютно ясно, що хто б не переміг, великої переваги він не матиме. Якщо він одержить близько 60 відсотків (вражає точність прорахованого командою Кравчука майбутнього результату — О. Б.), я умовно кажу, то, значить, 40 відсотків будуть проти нього»³.

Референдум і вибори в Україні опинилися в той час в центрі зацікавленості світової громадськості, адже від їхніх результатів значною мірою залежали не лише доля СРСР, а й можливі суттєві зміни у балансі сил на міжнародній арені. Намагаючись перестрахуватися і не «наступати другий раз на граблі», Президент США Дж. Буш напередодні українського референдуму 27 листопада

Дж. Буш

¹ Гринь Г. «У мене найбільше шансів стати Президентом» // Голос України — 1991. — 14 листопада. — С. 2.

² Не обдурити б народ // Голос України — 1991. — 23 листопада. — С. 3.

³ «Скаже тільки народ...» Зустріч Голови верховної Ради України Л. М. Кравчука з зарубіжними журналістами // Голос України — 1991. — 29 листопада. — С. 3.

1991 зустрівся з громадськими діячами та підприємцями — представниками української діаспори. У ході цієї бесіди американський лідер повідомив, що США у разі позитивного результату на референдумі визнають незалежність України. Ця інформація викликала подвійну реакцію: в Україні її сприйняли як моральну підтримку, а у Кремлі як образу і зраду. Зокрема, ТАРС оприлюднило заяву прес-служби президента СРСР про те, що М. Горбачов надзвичайно здивований і занепокоєний позицією Білого дому щодо визнання незалежності України, і ця позиція несумісна з нинішнім рівнем американо-радянських відносин і з попередніми заявами Сполучених Штатів.¹

30 листопада Президент США Джорж Буш подзвонив М. Горбачову, щоб поділитися своїми міркуваннями стосовно позиції Америки у зв'язку з референдумом в Україні. У ході діалогу Михайло Сергійович оптимістично переконував свого американського колегу у тому, що проголошення незалежності не є еквівалентним виходу з СРСР: «Незалежність, яку раніше проголосили й інші республіки, відкриває ще більше можливостей для вільної і абсолютно добровільної участі у формуванні нового Союзу, життєво необхідного для кожного і всіх разом. І рішення громадян України про її незалежність я не схильний розглядати як акт розриву з Союзом». Крім того, Президент СРСР застеріг Джорджа Буша від необачних кроків: «Підштовхувати процеси у цьому напрямку (розриву України з Союзом — *О. Б.*) означало б вести справу до катастрофи і для Союзу, і для України, і для Росії, для Європи і світу»². Пізніше — 16 грудня 1991 р. — М. Горбачов у своєму інтерв'ю журналу «Тайм» підкреслював, що у ході діалогу з Президентом Сполучених Штатів Америки мова йшла не про гіпотетичне «підштовхування», а про цілком реальне: «... в останній час, особливо напередодні референдуму в Україні, США здійснили кроки, які я вважаю, не були належним чином добре продумані. Деякі тут розцінюють їх як спробу стимулювати сепаратизм в Україні»³.

Не дрімало у цей час і російське керівництво, яке побачило в українському референдумі інструмент для здійснення власних планів. За свідченням А. Грачова — колишнього прес-секретаря М. Горбачова, саме у той період, вже не розраховуючи більше на заочне взаєморозуміння, неофіційні штаби Б. Єльцина та Л. Кравчука налагодили між собою прямі контакти для обміну інформацією та координації дій. Л. Кравчуку дали зрозуміти, що одразу після перемоги на референдумі Росія визнає та підтримає трактування його результатів як вотум на користь виходу з СРСР. За цих обставин український

---

¹ Грушко І. Захвилювалися...// Голос України. — 1991. — 30 листопада. — С. 2;

² Щербак Ю. Украина на «шахматной доске» Буша-старшего. — <https://day.kyiv.ua/ru/article/nota-bene/ukraina-na-shahmatnoy-doske-busha-starshego>

² Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 29.

³ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 84.

референдум перетворювався для Б. Єльцина у переконливий аргумент/інструмент остаточного блокування новоогарьовського процесу.

Характеризуючи суть, зміст і наслідки цих російсько-українських контактів, А. Грачов акцентує у своїх мемуарах: «Фантастичний куш у результаті такої оборудки зривав майбутній український президент, який отримував від Росії зелене світло на негайне державне закріплення своєї незалежності у тих кордонах України, про які ніколи і не мріяли найгарячіші голови в націоналістичному «Русі». Оскільки для російського керівництва головною метою були голова (і кремлівський кабінет) союзного президента — ніяка ціна на цьому аукціоні не здавалося їм занадто високою. У результаті угода «Крим за Кремль», як потім точно визначив її зміст Олександр Ципко, відбулася¹.

Відбулись всеукраїнський референдум та вибори Президента України. З 37,9 млн громадян, що мали право голосу, у голосуванні взяли участь 31,9 млн осіб, або 84,2 %. На внесені до бюлетеня питання «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?» позитивно відповіли 28,8 млн громадян, тобто 90,3 %. Результати голосування засвідчили, що за незалежність висловилося фактично 76 % усіх дієздатних жителів республіки. Надзвичайно важливо, що доленосний Акт, прийнятий в серпні 1991 р., підтримали (хоча зі значною амплітудою: від 54 % у Кримській АРСР до 98,7 % у Тернопільській області) жителі всіх областей України незалежно від національного складу. Оцінюючи результати референдуму, В. Гриньов зазначає: «... Це не випадкові були цифри. Коли ми дивимося на східні області і на західні, це приблизно однакові цифри голосування за незалежність, і це, я повторюю, не випадковість, це внутрішня закономірність» Характеризуючи природу цієї закономірності, Володимир Борисович акцентує, що незалежність давала можливість Сходу України реалізувати демократичні ідеали та цінності, які домінували у цьому регіоні, а Заходу — національні².

Не стримуючи емоцій від неочікуваного шоку, центральна преса так прокоментувала результати українського референдуму: «Приголомшливо величезний відсоток тих, хто проголосував за незалежність України... Зруйновано ще один міф комуністичної епохи — міф про те, що всі народи колишнього СРСР бажають жити в одній державі»³.

1 грудня 1991 р. був звуйнований ще один міф комуністичної епохи — міф про те, що всі народи колишнього СРСР бажають жити в одній державі.

¹ Грачев А. С. Кремлевская хроника. М.: КСМО, 1994. — С. 319.

² Інтерв'ю з Володимиром Гриньовим. Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 1. <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/239/>

³ Иванова Т. Верните наши цепи! Нам нечем больше терять... // Новое время. — 1991. — №50. — С. 10.

Виникає питання: чим же пояснити, що у березні 1991 р. населення республіки підтримало ідею «оновленого Союзу», а у грудні цього ж року активно і переконливо проголосувало за державну незалежність України?

Відомий дослідник цього періоду В. Литвин зазначає: «Для соціології дуже дивовижні два факти волевиявлення населення з інтервалом у сім місяців, коли воно більшістю спочатку висловлюється за підтримку Союзу, а потім розвертається на 180 градусів і голосує за незалежність»¹. Науковець пояснював цей феномен «унікальним збігом обставин»: переляканий рішучими заходами російського керівництва по декомунізації, український номенклатурний істеблїшмент поспішно заангажував ідею державної незалежності й кинув на пропаганду всі підконтрольні засоби; вперше дістали простір для фронтального пропагандистського наступу «демократи»; спрацював «рязанський синдром» — економічна криза в Росії створила відчутний розрив між життєвим рівнем навіть у сусідніх областях Російської Федерації та України; населення голосувало проти «реформаторського» керівництва М. Горбачова, «якому лестив, за яким упадав і яке навіть підкуповував Захід»².

Інший фахівець — відомий політолог В. Малинкович, пояснює розбіжність результатів березневого та грудневого референдумів психологічною атмосферою у суспільстві, зумовленою попередніми роками тоталітаризму і звичкою орієнтуватись на лідера, в руках якого знаходиться реальна влада: «...Наше суспільство не готове сказати «ні». Воно звикло говорити «так». У березні воно сказало «так» Михайлу Горбачову, у грудні — Леоніду Кравчуку»³.

Втім, давайте поміркуємо: а чи справді суперечили результати грудневого референдуму 1991 р. підсумкам референдуму березневого? Чи був тут якийсь історичний парадокс? І врешті решт, які фактори вплинули на динаміку та вектор громадської думки на відрізку березень — грудень 1991 р. крім названих В. Литвином та В. Малинковичем?

Аналізуючи наслідки березневого референдуму, варто проакцентувати на таких його характерних рисах і особливостях, які дають змогу зрозуміти подальший хід і специфіку розвитку суспільних процесів:

По-перше, питання союзного референдуму було комплексним і перевантаженим. Дуже точно його вади характеризує Г. Бурбуліс: «Саме формулювання виглядало для слуху і для ока нормального громадянина настільки багатослівним і невизначеним, що викликало сумніви у впевненості самих організаторів референдуму»⁴. У цьому контексті слід зазначити, що сказавши «так» по першому питанню, громадяни України не лише продемонстрували

---

¹ Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. — К., 1997. — С. 225.

² Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К., 1994. — С. 280, 281.

³ Після «Білорезького розлучення» // Політика і час. — 1994. — № 6. — С. 27.

⁴ Геннадій Бурбуліс: значение референдума 17 марта 1991 года не до конца осмыслено. — <https://tass.ru/politika/2744847>

свою схильність до ідеї збереження Союзу, а й одночасно проголосували а) за його радикальне оновлення; б) рівноправність та суверенність республік; в) гарантування прав і свобод людини будь-якої національності.

По-друге, відповідаючи на друге питання, яке стосувалось входження України до оновленого Союзу на основі Декларації про державний суверенітет республіки «за» проголосувало на 10 % громадян більше, ніж позитивно відповіли на перше питання. Цю думку (про роль відповіді на друге питання безрезневого референдуму) особливо акцентує Л. Кравчук у своїх спогадах: «У березні Україна проводила референдум з двома бюлетенями: московським і київським... І в нашому бюлетені уже була закладена ідея суверенітету, вона ще не була такою випуклою, як, скажімо, акт 24 серпня, але це була ідея, закладена в бюлетені. І справа в тому, що і за той, московський, проголосувало більше 50 відсотків, і за наш — більше 50-ти, але за наш бюлетень проголосувало значно більше, ніж за московський. І це було, розумієте, дуже серйозно, це був перший сигнал, серйозний такий сигнал з посиланням на народ, що дуже важливо — ідея суверенітету підтримана народом»¹.

По-третє, у березні 1991 р. за відсотком позитивних відповідей на перше питання Україна знаходилась на останньому місці серед республік, що брали участь у референдумі. Зокрема, якщо у шести з дев'яти республік, громадяни яких реалізували своє право на волевиявлення, кількість голосів, поданих за підтримку Союзу, була вища за 93 % (у Таджикиській РСР, Туркменській РСР, Кизгизькій РСР взагалі зашкалюючи коливалась у межах 96,2—97,9 %), то в Українській РСР — лише 70,2 %².

По-четверте, проведені у березні 1991 р. союзний референдум і всеукраїнське опитування мали різне юридичне підґрунтя. Якщо у основі референдуму була гіпотетична, абстрактна і ще реально не існуюча модель оновленої федерації (яка, до речі, пізніше всупереч результатам народного волевиявлення під тиском республіканських еліт трансформувалася у конфедерацію), то основою опитування був конкретний документ — Декларація про державний суверенітет України. На цю особливість березневих голосувань звернув увагу в одному з інтерв'ю народний депутат О. Барабаш: «Народу було запропоновано два проекти. Два проекти майбутнього... Тільки наш проект був уже готовий проект — Декларація, уже він був готовий. А у комуністів все в майбутньому часі: буде, буде забезпечено, буде гарантовано, будуть республіки... Там в принципі в питання заложено п'ять питань: і союз, і соціалістичний вибір, і рівноправні республіки, і суверенітет, і права людини і так далі. Тобто, це був якийсь самостійний проект, новий проект, якого ще немає. Ми написали

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Див.: Об итогах референдума СССР, состоявшегося 17 марта 1991 года (Из сообщения Центральной комиссии референдума СССР) // Известия. — 1991. — 27 марта.

Декларацію, вона готова, маючи на увазі... що реалізація Декларації — це фактично незалежна держава... Чи суперечить Горбачовський референдум тому, що було першого грудня? Я вважаю, що ні. Проект (оновленого Союзу — *О. Б.*) не був представлений або не був у кінці-кінців реалізований, а по-друге, відбулися надзвичайні події»¹.

По-п'яте, свою роль у процесі змін суспільної думки відіграв серпневий путч старої союзної номенклатури, який суттєво похитнув сподівання громадян України на здатність Центру здійснити адекватне суспільним тенденціям розвитку оновлення Союзу.

По-шосте, бажання проголосувати за остаточне здобуття Україною незалежності певною мірою стимулювалося надмірною політичною активністю Б. Єльцина, який і не дуже приховував, що хоче стати «новим збирачем земель імперії», періодично здійснював політичний та економічний тиск, шантажував проблемою кордонів та ін.

Отже, «комплексність» та інформаційна перевантаженість першого питання не дають змоги однозначно стверджувати, який з чинників (бажання зберегти Союз чи намагання ствердити рівноправність та суверенність республік) був основним / спонукальним для учасників березневого референдуму, які позитивно на нього відповіли. Разом із тим значна підтримка базових ідей Декларації про державний суверенітет республіки та по-суті, найслабша серед республік-учасниць референдуму підтримка Україною ідеї збереження Союзу, на нашу думку, свідчили про те, що громадська думка в цей час, хоча й зберігала значне тяжіння до незмінності суспільних підвалин і несла на собі вантаж ідеологічних міфологем минулих часів, все ж набула певної динаміки, основний вектор якої був націлений на радикальні зміни та потяг до незалежності.

Березневий референдум став своєрідною прелюдією розпаду СРСР. Як значає народний депутат СРСР С. Станкевич: «Сам факт проведення референдуму був актом розпуску Радянського Союзу. Якщо ви проводите референдум про необхідність оновленого Союзу і очікуєте рішення, це означає, що старого вже не буде. І якщо ви проводите референдум про необхідність

оновленого Союзу в дев'яти республіках з п'ятнадцяти, то це також означає, що колишнього Союзу вже не буде»². Ще відвертіше про неминучість руйнації СРСР написав у своєму щоденнику 10 березня 1991 р. помічник М. Горбачова А. Черняєв: «Гряде крах. Референдум 17 березня може стати детонатором», а у день народного

Березневий референдум став своєрідною прелюдією розпаду СРСР.

¹ Інтерв'ю з Олександром Барабашом // Архів Д. Яневського.

² Формула распада: 25 лет назад советские граждане на референдуме решали судьбу СССР. — <https://tass.ru/spec/ussr-referendum>

волевиявлення занотував: «Референдум: «Бути чи не бути Вітчизні?» Хоча насправді така постановка питання — чергова демагогія: нічого вже не буде, чим би цей референдум не закінчився...»¹.

Політичну ситуацію після березневого референдуму слід кваліфікувати, як гранично невизначену, суспільна система вступила у стан динамічної рівноваги. **Хід історії в цей момент визначився з вектором, але не з темпами руху.** Український народ стримано висловив своє бажання мати суверенну державу, але йти до цього можна було ще роки й десятиріччя. Своєрідною піковою точкою біфуркації (роздвоєння) стала серпнева криза 1991 р., яка порушила хиткий баланс сил у суспільстві і в режимі маятника вивела з рівноваги громадську свідомість та активізувала політичну дію. У цей момент розгортання суспільних процесів змусило діючу політичну систему досягнути межі свого «напруження». В результаті траєкторію її розвитку почав визначати інший комплекс чинників, домінуючим серед яких був потяг (як усвідомлений, так і не усвідомлений) значної частини суспільства до незалежності. За цих обставин, прийняття вітчизняним парламентом Акту проголошення незалежності України та результати грудневого референдуму були по суті логічним продовженням тих тенденцій та процесів, які віддзеркалили березневий референдум 1991 р., а названі В. Литвином та В. Малинковичем фактори відіграли у ході їхнього розгортання роль своєрідних каталізаторів.

Якими ж були результати президентських виборів? Як і очікувалось, переконливо переміг Л. Кравчук, якого підтримали 61,59 % виборців. Рейтинг решти претендентів мав такий вигляд: В. Чорновіл — «за» — 23,27 %, Л. Лук'яненко — 4,49, В. Гриньов — 4,17, І. Юхновський — 1,74, Л. Табурянський — 0,57 %².

Після того як стали відомі результати народного волевиявлення, згадує Л. Кравчук: «я зателефонував Горбачову, — сказав йому цю цифру, він не повірив, не повірив. Ну, те, що обрали мене Президентом, він десь відчував, що оберуть, але що 92 відсотки населення проголосували за незалежність, причому, в Криму проголосувало більше половини, в Севастополі — більше половини. Тобто не було в Україні жодного міста, жодного населеного пункту, де б проголосувало менше половини, це ж просто був феномен»³.

Отже, результати як референдуму, так і президентських виборів в Україні кардинально змінили ситуацію в СРСР, оскільки розставили крапки над «і» у невизначених питаннях. Вони переконливо публічно продемонструва-

¹ Черняев А. Совместный исход. Дневник двух эпох. 1972—1991 годы. — М.: ЗЩСПЭН, 2008. — С. 927, 929.

² Див.: Бюлетень четвертої сесії Верховної Ради України дванадцятого скликання. Уроцисте засідання 5 грудня 1991 р. — Київ, 1991. — С. 7.

³ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 8. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

ли, що народ України в цілому підтримує політичний курс правлячої української еліти на незалежність. За цих обставин всі ілюзорні сподівання та надії втрачаючого реальний ґрунт під ногами М. Горбачова та неймовірно ослаблених структур союзного Центру на те, що, спираючись на «глас народу», можна буде переломити хід подій на свою користь не лише в Україні, а й в СРСР в цілому, фактично одномоментно рухнули і розвіялись. (Не випадково у короткому зверненні Президента СРСР до парламентарів країни, опублікованому 3 грудня 1991 р., лейтмотивом є теза про гостру кризу державності, а у двадцяти з лишком абзацах цього документу 9 разів уживаються терміни «розпад», «розмежування», «дезінтеграція»)¹. У результаті Україна в цей час стала саме тією вирішальною гирькою на вагах історії, яка по суті і визначила долю Радянського Союзу.

Після референдуму та виборів Президента України класичне питання «А що ж далі?» стало на теренах формально існуючої радянської імперії найактуальнішим і найболючішим. Сама ситуація (різке поглиблення кризи, форсування наростання невдоволення народних мас, тривожне очікування міжнародної спільноти вирішення подальшої долі «ядерної кнопки» тощо) вимагала радикальних рішень та рішучих дій.

---

¹ Див.: Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 285—288.

Розділ III. БІЛОВЕЗЬКА ПУЩА:

МІФИ ТА РЕАЛІЇ

Ми повинні піти на великий ризик,
щоб уникнути ще більшого.

Дін Ачесон, держсекретар США

У політичних іграх, на відмінну від
гри у піжмурки, лише дехто бачить все,
а у всіх останніх — пов'язки на очах.

*П'єр Буаст,
французький лексикограф*

На сьогоднішній день, нажаль, причини та механізми процесу дезінтеграції СРСР, незважаючи на значну кількість літератури з цього питання, вивчені ще недостатньо. А коли, з одного боку, існує вакуум чіткої, достовірної і однозначної інформації та дефіцит ґрунтовного аналізу, а з іншого — різні політичні сили різних країн вдаються до пристрасної інтерпретації минулого у боротьбі за завоювання/збереження влади, ця порожнеча у громадській думці завжди заповнюється здогадками, чутками та міфами. Політичний міф — феномен колективної психіки, в основі якого лежить штучно створене узагальнене, спрощене, контрастне уявлення про дійсність, що неадекватно інтерпретує суспільні процеси, поєднуючи реальність з вигадками, містикою, фантазіями. Основна мета створення політичного міфу — формування потужного і надзвичайно специфічного засобу активної і цілеспрямованої боротьби за владу, її легітимізацію та втримання.

Глибинний зміст міфу полягає в ототожненні речі, людини, дії з лаконічним, максимально спрощеним образом, «картинкою», що спонтанно створюється колективною уявою або ж нав'язується їй ззовні. У результаті міф підміняє об'єктивне суб'єктивним; внутрішнє, змістовне — зовнішнім; суттєве — його подібністю. Фантазія у союзі з емоцією є причиною того, що у міфі цілком органічно можуть поєднуватися реальність і вигадка; виникати неіснуючі образи; народжуватися легенди; з'являтися вигадані причинні зв'язки між реальними об'єктами; гранично ідеалізуватися лідери, процеси, факти тощо. На думку Р. Соколової, міф, по суті справи, заповнює вакуум реального знання, він виступає у ролі посередника між справжнім знанням і нерозпізнаною помилкою¹.

Специфічність сучасного політичного міфу, як засобу активної і цілеспрямованої боротьби за владу, її легітимізацію та утримання, полягає в тому, що

¹ Технология власти (философско-политический анализ). — М., 1995. — С. 110—111.

у багатьох випадках він значно ефективніший за насилля. Це пояснюється тим, що насильницькі методи завжди виступають у ролі зовнішнього чинника, якому активно протистоять останні bastiони людської гідності — приватне життя, особиста свобода тощо, а політична міфологія, закарбовуючись у пам'яті завдяки простим та яскравим образам, гіпноотично зомбує свідомість, руйнуючи згадані цінності і стимулюючи людину до певних дій та поведінки, які є необхідними за задумом політичного маніпулятора.

Історичний досвід засвідчує, що до політичної міфології найчастіше звертаються в переломні моменти історії — у період криз, катастроф, дестабілізацій, революцій. Це пояснюється специфікою міфу, як політичного інструменту — він забезпечує доступ до важелів управління масовою свідомістю в умовах гострого дефіциту владних ресурсів. На думку А. Цуладзе, міф дозволяє:

Специфічність сучасного політичного міфу полягає в тому, що у багатьох випадках він значно ефективніший за насилля.

- докорінно переламати ситуацію, що склалася на політичній арені, різко змінити розстановку сил на свою користь;
- перерозподілити владні ресурси, не зустрічаючи серйозного опору з боку деморалізованих супротивників;
- дістати доступ до нових важелів влади¹.

Яскравим прикладом новітнього політичного міфотворення може служити міфологія Біловезької пуці, пов'язана з процесом припинення існування СРСР у грудні 1991 р.

7—8 грудня 1991 р. у Біловезькій Пуці провели зустріч Президент України Л. Кравчук, Президент Росії Б. Єльцин та Голова Верховної Ради Білорусі С. Шушкевич, які підписали Угоду про створення Співдружності Незалежних Держав. Варто підкреслити, що ще й досі грудневі події у білоруській урядовій резиденції «Віскулі» оповиті машкарою таємничості. Втім, Б. Єльцин у своїх «Записках президента» описує цей сюжет романтично-буденно: «Був чудовий зимовий вечір. Стояв легкий морозець. Тихий сніжок. Справжній дзвінкий грудень. У резиденції Голови Верховної Ради Республіки Білорусь ми зібралися утрюх: Шушкевич, Кравчук і я. Зібралися, щоб вирішити долю Союзу»². Про те, що на перший погляд ніщо не вказувало на цьому етапі про радикальні зміни в СРСР, свідчать два цікавих і знакових інтерв'ю. Зокрема, на пресконференції напередодні візиту до Білорусії Л. Кравчук на пряме питання: «Яка мета вашої зустрічі, яка має відбутися у Мінську, з головою Верховної Ради Беларусі і з Президентом Росії? Чи планується на цій зустрічі обговорювати питання про створення якогось міждержавного співтовариства без учас-

¹ Цуладзе А. Политическая міфологія. — М., 2003. — С. 144 — 145.

² Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 143.

ті центру, без участі Горбачова?» відповів: «Я не можу говорити за Бориса Миколайовича Єльцина і за Станіслава Станіславовича Шушкевича тому, що у нас мета така: домовитися щодо економічних проблем. Я окреслив би їх так: лібералізація цін Росією і наші можливі дії. Це основна тема для розмови. А щодо — інших, зокрема, політичних, то я не можу сказати, яке до них буде ставлення...»¹ Друге інтерв'ю дав французькому телебаченню М. Горбачов, і воно було передане в ефір 8 грудня 1991 р. Його лейтмотивом були фрази Президента Радянського Союзу: «Центр — це я!» і «Я тримаю палець на ядерній кнопці!», «Я не буду брати участі у розвалі Союзу»².

Як бачимо, все відбувалося цілком закономірно: у ситуації невизначеності, заскочений прямим питанням, Л. Кравчук фактично уникнув прямої відповіді, і як то кажуть «перевів стрілки», а М. Горбачов, який на той момент втратив майже все, намагався випромінювати впевненість. Але це велика політика, у якій практично кожне слово є частиною/інструментом великої гри... Вже через декілька годин М. Горбачов дізнався про нові реалії, які кардинально змінили не лише його власну долю, а й баланс сил на міжнародній арені та геополітичну ситуацію у світі. Не випадково вже наступного дня «Советская Белоруссия» вийшла з інтригуючим заголовком: «36 годин, які приголомшили світ».

В. Фокін, Б. Єльцин Л. Кравчук, С. Шушкевич.
Фото: Yuriy Ivanov, RIA Novosti archive

¹ Л. Кравчук: виконаю волю народу. Звіт з прес-конференції Президента України //Голос України. — 1991. — 7 грудня. — С. 6.

² Геллер М. Я. Российские заметки 1991—1996. — М., 1998. — С. 54—55, 57.

1. Міф 1: підготовлена спонтанність

Найбільший ворог істини — це часто не брехня, навмисна, винахідлива і ганебна, а міф — живучий, правдоподібний і захоплюючий.

*Джон Кеннеді,
президент США*

Суперечливі, іноді взаємовиключні твердження мемуаристів-учасників зустрічі, різкі оцінки публіцистів, обережні підходи істориків, відсутність реальних поточних, а не офіційних документів (за свідченням фахівців, «відшукати стенограму зустрічі не вдалось, ймовірніше за все, вона просто не велась...»)¹ породжують більше питань та плодять міфи, ніж дають чіткі відповіді та висвітлюють реальну картину тогочасних подій. Найбільш типовими та живучими є три міфи: а) про «спонтанність» підписання угоди в Біловезькій Пущі; б) про те, що «трійка» розпустила/розвалила СРСР; в) про те, що лідери України, Білорусі та Росії мали юридичне право прийняти рішення про припинення існування Радянського Союзу, як «суб'єкта міжнародного права та геополітичної реальності».

Перший міф про «спонтанність» підписання угоди в Біловезькій Пущі. «Раптовість, спонтанність розпаду буквально струснула світ» — зазначає М. Максимова, характеризуючи наслідки біловезької угоди². «Дуже швидко стало зрозуміло, — підкреслює М. Багров, — що все, що відбулося у грудні, відбулось спонтанно, як не одноразово було у нашій країні, коли спрацьовував основний принцип — потрібно ув'язатись в бій»³. Подібних тверджень політиків та науковців у публіцистичній та науковій літературі можна зустріти чимало. Родоначальниками ідеї «спонтанності», очевидно, слід вважати трьох «біловезьких зубрів» — Б. Єльцина, Л. Кравчука та С. Шушкевича.

Втім, на нашу думку, комплексне зіставлення реальних фактів та свідчень дає змогу висунути гіпотезу про ешелоновану, різновекторну, але дуже обережну підготовку біловезького процесу, саме процесу, а не одномоментного акту. Характерно, що сумніви щодо «випадковості» біловезьких подій висловлювалися ще в грудні 1991 р. Яскравим прикладом може служити оцінка ситуації власним кореспондентом «Литературной газеты» О. Самойленком, який, аналізуючи біловезькі події по гарячих слідах, резонно зазначав: «Хай

¹ Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен. — Минск, 1996. — С. 16.

² Максимова М. От «имперского» Союза к Содружеству независимых государств // Мировая экономика и международные отношения. — 1992. — № 4. — С. 5.

³ Багров М. Крым: время надежд и тревог. — Б. М., Б. Изд., Б. Г. — С. 209.

вибачать мене всі президенти СНД і світу, не віриться, що мінський союз — імпровізація, несподіванка. Це надто неймовірно, щоб така подія відбулась «випадково»¹.

Які ж факти свідчать про неспонтанність/підготовленість підписання угоди у Біловезькій Пущі?

1. *Попередні багатомісячні обговорення ідеї та концепції утворення СНД керівництвом Росії, України, Білорусії та Казахстану.*

Факти цих контактів та консультацій підтверджують у своїх працях та виступах як дослідники, так і політики: А. Лук'янов: «У лютому, незадовго до референдуму, приходять повідомлення про те, що керівники Росії, України, Білорусії та Казахстану направили своїх представників до Мінську, щоб без участі союзного керівництва розглянути пропозиції про створення «Співдружності», **що означало по суті своїй ліквідацію Союзу РСР чи, принаймні, перетворення єдиної союзної держави в аморфну конфедеративну Співдружність незалежних держав** (виділено — О. Б.)»².

Б. Єльцин: «**Основні позиції і підходи були узгоджені ще рік тому, коли чотири республіки — Білорусь, Казахстан, Росія і Україна — у грудні минулого року вели підготовку до чотиристоронньої угоди** (виділено — О. Б.)»³.

Л. Кравчук: «...**ще рік тому** Беларусь запропонувала розробити проєкт нового договору. **Беларуська сторона підготувала дуже цікавий документ — документ чотирьох — України, Беларусі, Росії, Казахстану** (виділено — О. Б.)»⁴

Історик Р. Піхоя: «У нових і суттєво складніших умовах політичне керівництво Росії, Білорусії та України зробило рішучий крок назустріч одне одному. **Було вирішено повернутися до невикористаних політичних заготовок річної давнини.** Формою нових відносин могла стати трьох- чи чотирьох-стороння (з участю Казахстану) **угода, аналогічна тій, що розроблялась ще наприкінці 1990 — початку 1991р.,** коли республіки шукали нові форми стосунків, укладали двосторонні угоди та готували багатосторонні. Тоді ця угода викликала невдоволення Горбачова, і **практично готова до підписання угода чотирьох республік була відкладена** (виділено — О. Б.)»⁵.

Г. Бурбуліс: «Мало хто згадує, що у 91-му році, у квітні, ми розпочали розробку чотирьохсторонньої угоди в межах старого Союзу: Росія, Україна, Казах-

¹ Самойленко А. Почему Назарбаев не полетел в Минск // Литературная газета. — 1991. — 18 декабря. — С. 2.

² Лук'янов А. В водовороте российской смуты (размышления, диалоги, документы) — М., 1999. — С. 103.

³ Цит. за: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 298.

⁴ Див.: Демиденко В. Співдружність — правопріємник Союзу // Голос України. — 1991. — 10 грудня. — С. 6.

⁵ Піхоя Р. Г. Советский Союз: история власти. 1945 — 1991. — Новосибирск, 2000. — С. 622.

стан, Білорусія. Горбачов зробив все, щоб вона не відбулась. **Груднева угода у Біловезькій пущі була якоюсь мірою повторенням тієї спроби...** (виділено — О. Б.)»¹.

2. Аналітична розробка у республіках варіантів розвитку подій на теренах СРСР, підготовка чорнових варіантів документів можливих міждержавних угод. У Росії для роботи по узгодженню з представниками команди Горбачова концептуальних засад майбутнього Союзного договору була сформована робоча група, лідерами якої стали Г. Бурбуліс, С. Шахрай та С. Станкевич. Згадуючи той період, Г. Шахназаров акцентує: «Обмінявшись думками, ми домовилися, що Єльцинська команда підготує свій варіант, після чого почнеться практична обробка тексту. Через тиждень ми отримали такий документ. **Прочитавши його, я зрозумів, що ніякого Союзу в Білому домі залишати не збиралися. Це було приблизно те, що потім отримало назву «Співдружність Незалежних Держав** (виділено — О. Б.)»². Фактично цю ж думку дублює і М. Горбачов, коли характеризує таємний документ, розроблений під керівництвом Г. Бурбуліса, «Стратегія Росії в перехідний період», який суттєво вплинув на політичну стратегію Б. Єльцина: «Значна частина з того, що відбувається у Росії та країнах Співдружності, бере своє коріння в «теоретичних дослідженнях», що велись у «мозковому центрі» Демросії³. Своєрідним каталізатором розробки проєктів, з яких в подальшому вирости риштовання СНД, стала лютнева 1991 р. зустріч лідерів чотирьох найпотужніших радянських республік. Один з головних архітекторів Біловіжжя, Г. Бурбуліс, так згадував про це у своєму інтерв'ю канадському журналістові М. Ройзу: «...у лютому виникла ідея і була зроблена перша спроба чотиристоронньої зустрічі Росія, Україна, Білорусь і Казахстан. Була пройдена стежинка двосторонніх переговорів, і ми побачили, що у цій збірці є своя стимулююча ланка, і **почали її відпрацьовувати...** (виділено — О. Б.)»⁴.

Аналітична робота по розробці сценаріїв/моделей майбутнього розвитку подій в СРСР активно велась і в Україні. За свідченням В. Ланового, наприкінці зими 1991 р., йому — раднику Голови Верховної Ради України, Л. Кравчук доручив, діючи у режимі таємності, проаналізувати та охарактеризувати можливі наслідки розпаду СРСР. «Цей розгорнутий аналіз, — зазначає В. Лановий, — був закритого типу, практично ніхто про ці розрахунки не знав. Очевидно, вже тоді Кравчук передбачав можливість розпаду СРСР, розриву традиційних зв'язків, які вже практично не працювали. Тому він бажав проаналізувати, як політичні події відіб'ються на економічному боці справи. Думаю, що ця робота сподобалася Кравчуку: за свідченнями, що дійшли до мене, він пізніше не

¹ Бурбуліс Г. «От интеллигенции ждут не мессианства, а профессионализма» // Литературная газета. — 1993. — 21 июля. — С. 11.

² Шахназаров Г. Х. С вождяи и без них. — М., 2001. — С. 462.

³ Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 589.

⁴ Союз можна было сохранить. — М., 1995. — С. 291.

раз повертався до матеріалів моєї доповіді, чимало звідти використовував»¹. Сам же Леонід Макарович у своїх мемуарах зазначає: «Ідея конфедеративного устрою держави поступово розвивалася, попри те, що у Москві, як у союзному центрі, вона підтримки не дістала... **От тоді ми в Києві й взялися за детальнішу розробку свого варіанту... Працювали, але намагалися не привертати зайвої уваги. Працювали і вірили, що ліпші часи настануть. А до них треба готуватися заздалегідь** (виділено — О. Б.)»².

Вже у «Віскулях» після того, як, незважаючи на всі поступки М. Горбачова, Л. Кравчук категорично відмовився підписати Союзний договір, і коли гостро постало питання «Як же тепер бути із Союзом?», Леонід Макарович прочитав свої «київські заготовки». У відповідь на це підвівся Г. Бурбуліс, дістав з кишені декілька аркушів і звернувся до Б. Єльцина: «Борисе Миколайовичу, тут у нас теж дещо є — ми вам доповідали... Можна?»

Характеризуючи українську та російську моделі державних трансформацій, що були закладені у прочитаних документах, Л. Кравчук акцентує: «**Позиції виявилися близькими, хоча й не за всіма параметрами збігалися. Та концептуально документи сходилися. Були нюанси, але без істотних розбіжностей**» (виділено — О. Б.)³. Цікаво і показово, що навіть С. Шушкевич, який, за його словами, «не розраховував спочатку на настільки радикальні кроки: винести «вирок» Радянському Союзові», визнає, що «коли ми їхали у Біловезьку пущу, у **кожного був свій проєкт, свої пропозиції** (виділено — О. Б.)»⁴. Крім того, білоруський лідер в іншому інтерв'ю засвідчив і факт існування попереднього інтегрального документа: «Існував, — підкреслив він у розмові з кореспондентом «Комсомольської правди» у січні 1992 р., — **договір-заготовка**, розроблений ще у лютому слав'янською «трійкою» разом із Казахстаном (виділено — О. Б.)»⁵.

3. *Заяви у засобах масової інформації та у ході спілкування з відомими політичними діячами стосовно майбутньої долі СРСР та моделей можливих міждержавних утворень.* 5 грудня 1991 р., коли Л. Кравчук прийняв президентську присягу, Верховна Рада України прийняла «Послання до парламентів і народів усіх країн», яке містило ключову фразу: «Договір 1922 р. про утворення Союзу РСР Україна вважає відносно себе недійсним і недіючим»⁶.

Оперативно реагуючи на результати президентських виборів та референдуму в Україні, програма російського телебачення «Вести» підкреслювала

¹ Володимир Лановий: «Залізної зависи вже не буде — не вистачить заліза». — К., 1994. — С. 17.

² Кравчук Л. М. Останні дні імперії... Перші роки надії. — К., 1994. — С. 18.

³ Кравчук Л. М. Останні дні імперії... Перші роки надії. — К., 1994. — С. 21, 22.

⁴ Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен. — Минск, 1996. — С. 16.

⁵ Союз можно было сохранить. — М., 1995. — С. 306.

⁶ Цит. за: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 82.

у своєму коментарі: «Підсумки референдуму свідчать, що горбачовський конфедеративний Союз помер, не народившись. Але це ж саме неминуче веде до створення нової асоціації, основою якої стане союз України і Росії... Не тільки історія, але і географія, і геологія, не кажучи вже про етнічну близькість, роблять ці зв'язки між найбільшими східно-європейськими народами закономірними. **Зміцнившись, вони стануть скелетом нової регіональної співдружності на принципово новій основі** (виділено — О. Б.)»¹.

У цьому ж ключі слід згадати як і вже цитоване листопадове інтерв'ю Л. Кравчука газеті «Труд», у якому досить відверто була зроблена заява про те, що саме Україна, Білорусія та Росія, могли б виступити ініціаторами створення рівноправного співтовариства, без будь-якого політичного центру»², так і багатозначну заяву, висловлену Б. Єльциним у ході напутньої розмови перед візитом до Біловезької Пущі з М. Горбачовим: «Якщо цього не вдасться (мова йде про приєднання до Союзного договору України — О. Б.), треба буде подумати про інші варіанти»³. Одним з таких Єльцинських варіантів, що фігурували під час цієї пам'ятної зустрічі, у інших спогадах Михайла Сергійовича названо «слов'янський союз»⁴.

4. Попередня домовленість про зустріч лідерів України, Росії та Білорусії. Ініціатором зустрічі керівників трьох слов'янських республік був Л. Кравчук. Задум її проведення виник, за твердженням Леоніда Макаровича, 15 листопада 1991 р.⁵. До речі, ця дата є показовою, адже напередодні — 14 листопада — учасники великої політичної гри (за виключенням Л. Кравчука) на чолі з М. Горбачовим перед телекамерами запевняли весь світ у тому, що «Союзу бути». А вже наступного дня лідери трьох найпотужніших союзних республік домовились про зустріч, результатом якої стали денонсація договору 1922 р. про утворення СРСР та проголошення СНД. З огляду на це, певною мірою можна погодитися з твердженням А. Карпичова про те, що «нас, м'яко кажучи, інколи водили за носа»⁶.

5. Місце проведення зустрічі та ступінь її втаємничення. Ідея без М. Горбачова обмінятися думками про майбутню долю Союзу та траєкторію розвитку республік виникла у лідерів України, Росії та Білорусії ще під час зустрічей у Ново-Огарьово. Але потрібно було не привертати уваги, не світитись... Згадуючи про це, Л. Кравчук зазначає: «потрібно було визначатись. І тоді я зателефонував Шушкевичу. Говорю: «Станіслав Станіславович, ну, от, наша

¹ Референдум і вибори в дзеркалі преси // Урядовий кур'єр. — 1991. — № 38—39. — С. 7.

² Цит. За: Пихоя Р. Г. Советский Союз: история власти. 1945—1991. — Новосибирск, 2000. — С. 621.

³ Горбачев М. С. Размышления о прошлом и будущем. — М., 1998. — С. 156.

⁴ Див.: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 84.

⁵ Див.: Горбачов — Ельцин: 1500 дней политического противостояния. — М., 1992. — С. 439.

⁶ Горбачов — Ельцин: 1500 дней политического противостояния. — М., 1992. — С. 437.

думка..., моя принаймні, я так і з Єльциним перемовився, якщо зустрічатись, то у вас. В Києві воно якось... ну, буде у вас мабуть не так помітно»¹. У іншому інтерв'ю Леонід Макарович мотивував оптимальність такого варіанту тим, що «це найменша з трьох столиць, і там у нас було більше шансів зберегти свою зустріч у таємниці (виділено — О. Б.)»². Б. Єльцин теж наголошує думку про те, що «біловезька зустріч проходила в обстановці таємності, резиденцію навіть охороняв особливий спецпідрозділ»³.

Забезпечити конфіденційність переговорів у «Віскулях» трьох слов'янських лідерів та їхню безпеку повинен був не лише особливий спецпідрозділ. Офіцери зі служби безпеки Б. Єльцина та Л. Кравчука постійно вели переговори з Москвою, Києвом, Мінськом (у С. Шушкевича своєї служби безпеки не було). На випадок раптового нападу було встановлено тісний контакт з найближчими військовими частинами, прикордонниками, службами ППО. На думку дослідників, не випадково була обрана саме ця резиденція, адже поруч білорусько-польський кордон. Про всяк випадок на авіабазі тримали у постійній готовності «гарячі» вертольоти...⁴. Якби три лідери зібрались у Мінську, як спочатку думав М. Горбачов, щоб «розслабитися»⁵, або ж як «думав» Л. Кравчук, «поговоримо і зробимо маленьку заяву»⁶, то навіщо стільки таємності та охорони?

6. *Представницькі делегації на зустрічі у Біловезькій Пуці.* Україну представляли Президент Л. Кравчук та Прем'єр міністр В. Фокін, Білорусію — Голова Верховної Ради республіки — С. Шушкевич та Прем'єр міністр В. Кебич, Росію — Президент Б. Єльцин, віце-прем'єр міністр Є. Гайдар, держсекретар Г. Бурбуліс, радник президента по правовим питанням С. Шахрай. Навіть списку делегацій для досвідчених політиків буває достатньо, щоб, відкинувши пропагандистську машкару, спочатку засумніватись в офіційній версії, а потім поставити досить точний діагноз реальному розкладові сил та спрогнозувати можливі рішення і наслідки. Віце-президент Росії О. Руцької згадує: «7 грудня 1991 р. відповідно до встановленого протоколу я проводжав Єльцина та осіб, які його супроводжували: Бурбуліса, Шахрая, Полтораніна, Козирєва у Мінськ. На питання, **з якою метою направляєтья делегація настільки високого рівня**, мені відповіли — для підписання договору про дружбу і співробітництво між Росією та Білорусією. Провівши Президента (а було вже десь

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 8. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Цит. за: Горбачов — Єльцин: 1500 днів политического противостояния. — М., 1992. — С. 439.

³ Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 150.

⁴ Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 88.

⁵ Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 598.

⁶ Цит. за: Бурлацкий Ф. М. Русские государи. Эпоха реформации. Никита Смелый. Михаил Блаженный. Борис Крутой. — М., 1996. — С. 319.

близько 19 годин), я поїхав на дачу. На душі було неспокійно: **який договір, яка дружба?...** (виділено — *О. Б.*)»¹ Цікаво і показово те, що коли М. Горбачов дізнався, що до складу Російської делегації увійшли Г. Бурбуліс та С. Шахрай, то йому «все стало зрозуміло», адже саме ці політики категорично виступали проти «реанімації союзного центру»².

7. *Перетворення Росії, через суттєве ослаблення Центру, на основно-го фінансиста, що утримував бюрократичний апарат СРСР.* 29 листопада 1991 р. голова Держбанку Радянського Союзу оголосив про припинення виплати зарплати функціонерам союзних структур, у тому числі армії та міліції. На «виручку» прийшла РСФСР. 5 грудня Верховна Рада Російської Федерації прийняла рішення про виділення 43,5 млрд крб на зарплату чиновникам колишнього Союзу. З цього моменту, за влучною характеристикою М. Геллера, М. Горбачов «втратив останні молекули влади над армією і КДБ»³.

8. *Радикальні зміни у керівництві міністерства оборони СРСР.* 7 грудня 1991 р., тобто за день до укладення доленосних біловезьких угод, з посади начальника Генерального штабу Міністерства оборони СРСР було звільнено генерала армії В. Н. Лобова, який був палким прихильником збереження Союзу. Показово, що генерала було звільнено за його відсутності, у той час, як він перебував у відрядженні в Англії. Характерно, що цього ж дня — 7 грудня розпочались зміни, а простіше кажучи чистка у Генштабі. Російський дослідник Д. Александров схильний оцінювати такий розвиток подій як політичну гру М. Горбачова і Б. Єльцина: М. Горбачов передає армію під цілковитий контроль єльцинських прибічників, а Б. Єльцин відмовляється від ідеї трітньої угоди, залишається у Союзі і умовляє Президента України Л. Кравчука остаточно не поривати з Союзом⁴. Втім, попри всі ці гіпотетичні роздуми, факт лишається фактом: напередодні «спонтанно» підписаних угод, з ключових посад міністерства оборони СРСР, очевидно, теж «спонтанно» були усунуті особи, які потенційно могли виступити проти рішень трійки, використавши всю потужність радянської воєнної машини.

9. *Маневри навколо запрошення у Біловезьку Пущу Н. Назарбаєва.* За офіційною версією Н. Назарбаєва бажали запросити на зустріч, але зробили це в останній момент, коли той вже летів до Москви. Після налагодження контакту у московському аеропорту Президент Казахстану спочатку пообіцяв, що прибуде у «Віскулі», а вже через півгодини повідомив, що не прилетить⁵. На нашу думку, те, що Н. Назарбаєва не запросили одразу — це не випадковість, а продумана запопадливість. Трійка лідерів (ключовими серед яких

¹ Цит. За: Александров Д. Н. Политология XX века. Выход из бездны. — М., 2003. — С. 130.

² Горбачев М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 2. — М., 1995. — С. 596.

³ Геллер М. Я. Российские заметки 1991—1996. — М., 1998. — С. 55.

⁴ Див.: Александров Д. Н. Политология XX века. Выход из бездны. — М., 2003. — С. 323—325.

⁵ Кравчук Л. М. Останні дні імперії... Перші роки надії. — К., 1994. — С. 26.

були Л. Кравчук та Б. Єльцин) методично і цілеспрямовано готувала радикальні трансформації в СРСР. За цих обставин казахський Президент міг стати тим не прогнозованим фактором, якій міг все зірвати і до того ж стати джерелом інформації для союзного Центру. Очевидно, саме тому його не запросили на стартове обговорення. За визнанням Г. Бурбуліса, «Тут мова йшла про специфіку Назарбаєва, про його особисту якість. Ідея була така: треба все підготувати без того, щоб його насторожити. А в принципі знали, що Назарбаєв буде радитися з Горбачовим...»¹. Ще відвертіше про причини відсутності казахського лідера у «Віскулях» сказав С. Бабурін: «Всі чудово розуміють, що не випадково Назарбаєва не було у Біловезькій Пущі. Значить, дехто, хто був зацікавлений у руйнації СРСР, боявся повторення минулорічної історії, коли на заваді укладенню «пакту чотирьох» стала саме позиція Білорусі і Казахстану (виділено — О. Б.), налаштованих на збереження федерації... Ось щоб цього не повторилося, Назарбаєва і не було на біловезькому полюванні: необхідно було підірвати Союз, а потім поставити усіх перед фактом»².

Те, що «біловезькі зубри» та члени їхніх команд не помилялися в оцінці Президента Казахстану, він сам підтвердив під час однієї з грудневих пресконференцій. «Я би не підписав угоду про СНД, якщо б мене запросили на зустріч до Мінська», — заявив Н. Назарбаєв у розмові з кореспондентами. За словами керівника Казахстану, він зробив би спробу переконати учасників переговорів у Біловезькій Пущі спочатку провести необхідні консультації з потенційними учасниками співдружності³.

«Я би не підписав угоду про СНД, якщо б мене запросили на зустріч до Мінська», — заявив Н. Назарбаєв

10. *Попередня поінформованість західних спецслужб про суть «спонтанного» рішення біловезької трійки.* В опублікованому нещодавно документі, розробленому Центральним розвідувальним управлінням, що має назву «Майбутнє Горбачова» так змальовується один зі сценаріїв можливого розвитку подій: «роздратовані непоступливістю Горбачова республіки спробують перейти в наступ і сформувати — без нього — перебудований Союз, який буде базуватися на квітневій угоді чи результатах переговорів, що розпочалися незалежно від центру між Росією, Україною, Білорусією, Казахстаном та Узбекистаном (виділено — О. Б.), і вимагати повноважень, які нині належать центру»⁴. Пікантність ситуації полягає в тому, що цитований документ підготовлено американськими аналітиками 23 травня 1991 р.

¹ Цит. За: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 93.

² Бабурин С. Российский путь. — М., 1995. — С. 74.

³ Назарбаєв зізнався //Голос України — 1991 р. — 21 грудня. — С. 1.

⁴ Из Архива национальной безопасности США. Прогнозы ЦРУ в отношении СССР. 1991 год //Новая и новейшая история. — 1996. — № 2. — С. 126.

Це означає, що західні спецслужби, ретельно відслідковуючи та аналізуючи перебіг подій в СРСР, фактично більш ніж за півроку до так званих «спонтанних» рішень біловезької трійки, мали оперативну інформацію, яка давала їм підстави прогнозувати грудневий сценарій утворення без участі М. Горбачова союзу Росії, України та Білорусії.

На нашу думку, у Біловезькій Пуці педантично уточнювалися політичні «коми» та «крапки», а не похапцем шукались, як нас хочуть перекопати прибічники концепції «спонтанності», політичні «підмети» та «присудки». Сама ж ідея «спонтанності» була, очевидно, висунута «біловезькою трійкою» з метою виправдання того факту, що вони не радилися попередньо з приводу підписання Угоди ні з парламентами своїх республік, ні з народом. Інша справа, що реальних можливостей та шансів у лідерів слов'янських республік піти цим шляхом (шляхом широкого обговорення, багатостороннього та довготривалого узгодження) і дійти до мети (зруйнувати союзний Центр і набути повноцінної незалежності) за обставин, які склалися (швидке поглиблення системної кризи; намагання союзного Центру втримати бодай останні крихти влади; наростаюче невдоволення народних мас, поведінку яких дедалі важче було спрогнозувати), практично не було. З огляду на це, очевидно, певною мірою має рацію М. Шакіна, яка, аналізуючи події по гарячих слідах, прагматично розмірковувала: «Можна по-різному оцінювати моральний та юридичний бік денонсації трьома республіками договору 1922 року, оголошення недійсними союзних законів, але не можна заперечувати, що в критичній тупиковій ситуації політики знайшли нестандартне рішення. Можливо, саме таких рішень нам не вистачало всі шість років перебудови — у Прибалтиці, у Тбілісі, Карабаху...»¹

Отже, попередні багатомісячні обговорення ідеї та концепції утворення СНД керівництвом Росії, України, Білорусії та Казахстану; аналітична розробка у республіках варіантів розвитку подій на теренах СРСР, підготовка чорнових варіантів документів можливих міждержавних угод; численні заяви у засобах масової інформації та у ході спілкування з відомими політичними діячами стосовно майбутньої долі СРСР та моделей можливих міждержавних утворень; попередня домовленість про зустріч лідерів України, Росії та Білорусії; саме місце проведення зустрічі та ступінь її втаємничення; представницькі делегації на зустрічі у Мінську; радикальні зміни у керівництві міністерства оборони СРСР напередодні укладення біловезьких угод; запізніле запрошення Президента Казахстану Н. Назарбаєва є ланками одного масштабного плану, і вони переконливо свідчать про ретельну ешелоновану підготовку актів денонсації договору 1922 р. про утворення СРСР та проголошення СНД.

2. Міф 2: три слов'янські богатири

Відомі люди поділяються на дві категорії: одних людство не хоче забути, інших — не може.

*Владислав Гжещук,
польський літератор*

Другий поширений міф стосовно подій у Біловезькій Пущі — це міф «про те, що «трійка» розпустила/розвалила СРСР». Ця ідея набула значного поширення у пресі, на радіо та телебаченні (особливо центральних, що знаходилися ще під впливом союзного керівництва) одразу після підписання біловезької угоди. У цьому зв'язку, очевидно, не випадково Л. Кравчук під час виступу 10 грудня 1991 р. у Верховній Раді України у незвично різкій для себе манері заявив: «І ось після того, коли це відбулося, нас почали звинувачувати у розвалі Союзу. В останні два дні — вчора і сьогодні — головною темою центральних органів та інших засобів масової інформації є те, що ось три держави чи три керівника, чи шість керівників, розвалили кінець кінцем Союз, і в цьому їх найглибша провина. Але сьогодні можна спитати: хто ж дійсно винний в тому розвалі? Коли почався той розвал? Принаймні кожному зрозуміло, що він розпочався не 7—8 грудня, а в період, коли почалась перебудова. Це абсолютно кожному зрозуміло. Ми навіть точно знаємо авторів цього розвалу...»¹.

Через кілька років Леонід Макарович в інтерв'ю газети «Аргументы и факты» менш емоційно, але більш точно, розкрив природу «біловезьких рішень»: «Після серпневого путчу всім стало ясно, що коли не вжити рішучих заходів, то буде обвальна руйнація Радянського Союзу... І коли ми зібралися в Біловезькій Пущі, то мова не йшла про розвал Радянського Союзу, а як цей розвал, який став об'єктивним, спрямувати в таке русло, щоб він не став ну, скажімо, прототипом югославського. Ось яке у нас було завдання (виділено — О. Б.)»².

Своє пояснення архітектоніки і суті концепції Біловезької угоди дав і Б. Єльцин: «Ми виокремили і зберегли ідею співіснування — до речі, досить жорстко регламентованого — держав у одному економічному, політичному, воєнному просторі. Але ми пішли геть від старої формули: союзна держава і контроль Москви над усіма. Нам здавалось, що це впливає з духу ново-ога-

¹ Цит. За: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 112—113.

² Цит. за: Чемерис В. Президент. — К., 1994. — С. 282.

рвовського процесу, який був перерваний путчистами. Ідея полягала в тому, щоб змінити політичний клімат. Замість того, щоб тягти за вуха республіки до підписання нового документу, показати, що ми, слов'янські держави, вже включили схему об'єднання, не даючи іншим можливості довго коливатися і торгуватися: бажаєте — приєднуйтеся, не бажаєте — ваше право. **Біловезька угода, як мені тоді здавалося, була необхідною для того, щоб різко посилити доцентрову тенденцію, у Союзі, що розвалився, стимулювати договорний процес** (виділено — О. Б.)»¹.

Те, що невдовзі після підписання угоди в Біловезькій Пуці, незважаючи на галас у засобах масової інформації, до СНД приєдналась значна частина колишніх радянських республік, як і те, що не було активних масових народних виступів проти цієї акції, лише засвідчує, що Л. Кравчук, Б. Єльцин та С. Шушкевич своїм, інтуїтивно відчутим, чи аналітично прорахованим, рішенням не розпустили/розвалили СРСР, а реалізовували один з тих небагатьох варіантів, які запрограмувала Історія.

Реальних альтернатив розвитку подій у цей період було щонайменше ще дві. Перша, на думку Є. Гайдара, полягала в тому, щоб одразу після провалу серпневого перевороту Горбачов відрікся від своєї посади, передав її

Підписання угоди в Біловезькій Пуці. Фото: Yuriy Ivanov, RIA Novosti archive

¹ Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 152.

Б. Єльцину, «як президенту найбільшої республіки Союзу». Після чого Борис Миколайович «легітимно підкорює собі союзні структури і, маючи безумовний на той час авторитет загальнонародного лідера Росії, забезпечує злиття двох центрів влади, боротьба між якими і служила однією з основних причин розвалу»¹. Втім, за визнанням Б. Єльцина, практична реалізація політичного сценарію, у ході якого він міг би «легально зайняти місце Горбачова, стати на чолі Союзу, розпочати заново його реформу «згори» була неприйнятною. Російський лідер, відмовляючись від такого шляху розвитку подій, вказував на глибинний характер міжособистого політичного протистояння: «Я психологічно не міг зайняти місце Горбачова»².

Друга альтернатива теж базувалась на збереженні Союзу, тільки на чолі з М. Горбачовим. Вона передбачала утворення конфедерації незалежних держав, що в перспективі вело до посилення горизонтальних і послаблення вертикальних зв'язків; до досягнення в перспективі республіками, які проголосили про свій суверенітет повноцінної незалежності. Інша справа, що ці процеси могли розтягнутися на десятиріччя. Тверезо оцінюючи, цей варіант розвитку подій відомий політолог А. Мігранян констатував у листопаді 1991 р. (тоді ще був бодай примарний шанс його реалізації): «Недавня зустріч у Ново-Огарьово. Нова спроба досягнути політичного союзу між колишніми республіками... Однак, на мій погляд, угода навряд чи може мати серйозне майбутнє. Мої, та й не лише мої сумніви пов'язані з тим, що, на жаль, **сама ідея конфедерації з самого початку приречена на невдачу**. В історії людства конфедерації як форми державного устрою ніколи не були дієвими. **Швидше за все вони мали перехідний характер** (виділено — О. Б.)»³.

Крім того, не слід забувати, що руйнація такої великої та потужної держави як Радянський Союз не може бути одномоментним актом, який можуть здійснити кілька осіб. Це поступова, масштабна і багатопланова зміна суспільних структур та явищ. У цьому зв'язку не випадково Г. Бурбуліс, характеризуючи грудневі біловезькі події наголошував: «Ні, це не переворот, **мова йде про процес** (виділено — О. Б.)»⁴. На нашу думку, підписана у Біловезькій Пущі Угода була лише фінальним акордом цього процесу.

У науковій літературі у ході аналізу одних і тих же суспільних змін та явищ у СРСР доби перебудови (особливо фінішного етапу) дослідники досить часто вживають як синоніми слова «розпад», «розвал», «переділ»⁵, що значною

¹ Гайдар Е. Т. Дни поражений и побед. — М., 1997. — С. 81.

² Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 155.

³ Мігранян А. Ново-Огарево: вместе вперед или пикник на обочине? // Литературная газета. — 1991. — 20 ноября. — С. 2.

⁴ Горбачов — Єльцин: 1500 дней политического противостояния. — М., 1992. — С. 438.

⁵ Див.: Реформирование России: мифы и реальность. — М., 1994. — С. 60; Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг. — М., 2002. — С. 348; Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998; Дер-

мірою неправомірно. На нашу думку, ці терміни характеризують різні фази дезинтеграції Радянського Союзу:

- **перша фаза «розпад»** (квітень 1985 р. — березень 1989 р.) дестабілізація суспільства під впливом дії глибинних чинників, що беруть виток з попереднього періоду розвитку, та перших кроків реформування; пробудження національної свідомості у жителів союзних республік; суттєве порушення вертикальних управлінських зв'язків у пануючій командній системі; деградація і дезинтеграція політичного стрижня СРСР — КПРС; поява та утвердження альтернативних комуністичним політичних об'єднань та рухів, що претендували на владу;
- **друга фаза «розвал»** (березень 1989 р. — серпень 1991 р.) вихід опозиційних сил на державний рівень; усвідомлення національними елітами своїх інтересів та пріоритетів; посилення національних рухів; активна «охоронна» реакція консервативних сил; протистояння альтернативних політичних течій, що мало наслідком руйнування у процесі боротьби не лише традиційних суспільних структур, усталених зв'язків, а й загальних понять та уявлень, радикальну зміну вектору громадської думки;
- **третья фаза «переділ»** (серпень — грудень 1991 р.) посилення відцентрових тенденцій; послаблення союзних структур; перенесення ядра реальної політичної влади з союзного Центру у республіки; загострення протистояння під час поділу спадщини СРСР.

Отже, у Біловезькій Пуці відбувся не «розпад», «розвал» чи «розпуск» Радянського Союзу, який здійснили лідери України, Росії та Білорусії, а наступив

вирішальний момент фази «переділу», за яким стояли об'єктивні історичні закони. Дуже влучно з цього приводу висловився Л. Кравчук: «Чому розпався Союз? Та не тому, що поганими політиками і людьми виявилися Кравчук, Єльцин і Шушкевич. Чи, навпаки, гарними. Не в тім

річ. Все одно прийшли б інші й зробили б те саме. Існують об'єктивні закони, з якими не можна не рахуватися»¹.

У Біловезькій Пуці відбувся не «розпад», «розвал» чи «розпуск» Радянського Союзу, а наступив вирішальний момент фази «переділу».

кач А., Веретенников С., Ермолаев А. Бесконечно длящееся настоящее: Украина: четыре года пути. — К., 1995. — С. 9; та ін.

¹ Кравчук Л. М. Останні дні імперії... Перші роки надії. — К., 1994. — С. 35—36.

3. Міф 3: сила права чи право сили?

Закони схожі на павутину: якщо в них потрапляє безсилий і легкий, вони витримують, якщо великий — він розірве їх і вирветься.

*Солон,
афінський законодавець*

Люди не можуть дати силу праву і тому дали силі право.

*Блез Паскаль,
французький вчений та філософ*

У всіх державах справедливістю вважається те, що придатне діючій владі.

*Фрасімах,
давньогрецький вчитель красномовства*

Ключовою ідеєю третього міфу є думка про те, що лідери України, Білорусі та Росії мали юридичне право прийняти рішення про припинення існування Радянського Союзу, як «суб'єкта міжнародного права та геополітичної реальності». Безумовно, родоначальниками цього міфу були «біловезькі зубри» та їхні команди, оскільки його поширення у засобах масової інформації створювало у широкого загалу ілюзію цілковитої легітимності біловезьких рішень і давало «карт бланш» на подальші дії. З часом він набув певного поширення у науковій та навчальній літературі. Зокрема, С. Грабовський, С. Ставряні, Л. Шкляр у своїх «Нарисах з історії українського державотворення» стверджують, що рішення про утворення СНД є «легітимним і політично виваженим», оскільки четвертий співзасновник СРСР — Закавказька федерація на момент укладення угоди вже давно не існувала як державне утворення¹. М. Михальченко, виправдовуючи біловезькі рішення, акцентує думку про те, що ще Союзний договір 1922 р. не був легітимним: він приймався як союз незалежних республік, а створили унітарну державу. За цих обставин, підкреслює відомий вчений, у грудні 1991 р. «один нелегітимний документ відмінили іншим. У слов'янських державах це буває!»².

¹ Грабовський С., Ставряні С., Шкляр Л. Нариси з історії українського державотворення. — К., 1995. — С. 462.

² Михальченко Н. И., Андрущенко В. П. Беловежье. Л. Кравчук. Украина 1991 — 1995. — К., 1996. — С. 98—99.

Втім, більшість фахівців сходяться на тому, що «біловезькі» документи не мали належної юридичної бази. Серед політико-правових «неув'язок», що згадуються в науковій літературі, найбільш типовими та поширеними є наступні.

1. З юридичної точки зору, Союз РСР не міг припинити своє існування в результаті рішення прийнятого однією, декількома чи навіть більшістю республік, що знаходились у його складі. Перш за все тому, що Договір 1922 р. як правовий документ, давно втратив свою силу. Замість нього було розроблено другий, суттєво відмінний по змісту (72 статті замість 26) текст Договору, який і став головною частиною Конституції СРСР 1924 року, яка в свою чергу втратила силу у 1936 р., у зв'язку зі вступом в силу нової Конституції СРСР. За цих обставин статус РРФСР, України та Білорусі як «держав-засновників Союзу РСР» був чисто символічним, оскільки юридично вони не мали ніяких переваг перед останніми союзними республіками. Крім того, Договір 1922 року не передбачав ні механізму припинення своєї дії, ні порядку такої процедури, тому всі суб'єкти Союзу мали лише одну правову можливість вплинути на долю союзної держави — реалізувати на практиці своє конституційне право на вільний вихід з СРСР.

2. Навіть якщо умовно визнати РРФСР, Україну та Білорусію «державами-засновниками Союзу РСР», то четвертим співзасновником у 1922 р. була Закавказька федерація, спадкоємці якої — Вірменія, Азербайджан та Грузія — мали такі ж юридичні права вирішувати долю СРСР, як і слов'янські республіки.

3. Комплекс надзвичайно складних проблем, пов'язаний з матеріальною і нематеріальною «спадщиною» СРСР, що припинив своє існування», не міг бути вирішений одномоментно під час короткої зустрічі, адже він включав питання про виконання міжнародних зобов'язань Радянського Союзу, союзнуну власність в країні та за її межами, збройні сили, враховуючи ядерний потенціал, тощо. Всі ці проблеми заторкували інтереси як усіх ексчленів Союзу, так і третіх країн, тому знайти оптимальні формули їх вирішення можна було лише після тривалих переговорів та узгоджень.

4. Будь-які односторонні дії однієї чи декількох союзних республік — суверенних держав, направлені на припинення існування Союзу РСР, на думку фахівців, «грубо порушували основний принцип рівноправності суб'єктів Союзу і життєві інтереси решти суверенних (незалежних) держав, що формально, або фактично залишалися у Союзі».

5. Якщо три республіки залишили Союз, то він все одно формально продовжував існувати, бо про вихід з нього не заявили інші республіки, які відповідно до Конституції були співзасновниками єдиної держави нарівні з Росією, Україною та Білорусією.

6. Статті Угоди про те, що «діяльність органів колишнього Союзу РСР на територіях держав — членів Співдружності припиняється» (ст.14) і що «з

моменту підписання цієї Угоди на територіях держав, що його підписали, не допускається застосування норм третіх держав, в тому числі колишнього Союзу РСР (ст.11), з одного боку, були юридично не обґрунтованими, оскільки Угода, відповідно до вимог республіканських конституцій, не могла вступити в дію до ратифікації її парламентами республік, з іншого — могли призвести до некерованості суспільства і підриву правопорядку.

7. В Угоді, укладеній у Біловезькій Пущі, пропонувалася нова модель державності, що суперечила проекту Договору про Союз Суверенних Держав, який протягом тривалого часу обговорювався в рамках «ново-огарьовського процесу». За цих обставин, на думку юристів, остаточне рішення про запровадження запропонованої трьома лідерами моделі після обговорення у Верховних Радах республік, мав прийняти З'їзд народних депутатів СРСР¹.

12 грудня 1991 р. Комітет конституційного нагляду СРСР висловив своє ставлення до мінської Заяви глав трьох республік — Білорусі, РРФСР та України від 8 грудня і підписаної ними Угоди про створення СНД. На думку Комітету, «ці документи можуть розглядатися лише як політична оцінка ситуації, але не як акти, що мають обов'язкову юридичну силу»². Досить різку оцінку подій у Біловезькій Пущі дав М. Горбачов у розмові з американським Президентом Джорджем Бушем: «У Мінську була зроблена досить вільна заява, що Радянського Союзу вже немає... Зроблено це було трьома президентами на досить сумнівній підставі: вони — Росія, Білорусь, Україна — були у 1922 році ініціаторами утворення СРСР, тому-то вони мають право його і розпустити. **Це дилетантський підхід, спроба видати нахрапистість за політичну культуру** (виділено — О. Б.)»³.

Втім, ні наведені аргументи про антиконституційність «біловезьких документів», більшість з яких висловлювалась ще в грудні 1991 р., ні рішення Комітету конституційного нагляду СРСР, ні заяви Президента Радянського Союзу по суті ніяких наслідків не мали. Це, очевидно, пояснюється специфікою прийняття доленосних рішень на радянському і пострадянському просторі. Її суть полягає в тому, що ключову роль у ході визначення нових векторів суспільного розвитку, як правило, відігравали не юридичні норми та закони, а баланс політичних сил, вплив реальних центрів влади та економічні

¹ Див.: Лазарев. Комитет конституционного надзора СССР (Подводя итоги) // Государство и право. — 1992. — № 5. — С. 32; Станкевич З. А. История крушения СССР: Политико-правовые аспекты. — М., 2001. — С. 299 — 302; Шакина М. Минский треугольник // Новое время. — 1991. — № 50. — С. 6—7; Савицкий В. Все же самолеты должны летать // Новое время. — 1991. — № 50. — С. 7; Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг. — М., 2002. — С. 355; Горбачев М. С. Размышления о прошлом и будущем. — М., 1998. — С. 158; Ципко А. «Не хочу быть участником убийства...» // Литературная газета. — 1991. — 6 ноября. — С. 3.

² Лазарев. Комитет конституционного надзора СССР (Подводя итоги) // Государство и право. — 1992. — № 5. — С. 32.

³ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 71.

інтереси еліт. Такий стан справ був як в допутчовий період (згадаймо, що на березневному референдумі 1991 р. більшість електорату проголосувала за оновлену федерацію, а в подальшому, йдучи на поступки реальному співвідношенню сил в системі «Центр — республіки» (читай: союзна — республіканські еліти), М. Горбачов погодився на те, щоб у серпні республіканські лідери підписали у межах «ново-огарьовського процесу» договір про конфедерацію), так і в післяпутчовий, коли лідери трьох найпотужніших та впливових республік, ігноруючи існуючі закони, але спираючись на реальну силу та співпадіння інтересів, в основі якого лежала провідна суспільна тенденція (курс на незалежність), констатували «припинення існування» СРСР. Характеризуючи ситуацію, що склалась на момент підписання біловезької угоди, М. Максимова, одна з перших дослідниць проблеми, зазначала: «До цього часу інтереси колишніх радянських республік збіглися в головному — у намаганні якомога скоріше завершити процес власної суверенізації. Кожна з них хотіла максимально наповнити «матеріальним змістом» свої права — на власність, бюджет, податки і т. п. Кожна мріяла про самостійну зовнішньоекономічну політику, про швидке дипломатичне визнання зовнішнім світом»¹.

Своєрідним підґрунтям правового нігілізму, що ліг в основу біловезьких рішень, стали серпневі події 1991 р., які суттєво змістили акценти у правовій свідомості суспільства, помітно її деформувавши. На цей факт неодноразово вказували дослідники. Зокрема, А. Бородатова та Л. Абрамян, аналізуючи хід та наслідки серпневого перевороту, акцентували: «Зараз взагалі важко оперувати поняттями типу «законний — беззаконний», «правий — неправий», «влада — опозиція», оскільки приклад серпневого путчу і успішний бунт проти нього став певною моделлю поведінки, у якій, однак, вказані вище протиставлення виступають досить довільно»². По суті, цю ж думку продублювала М. Шакіна, яка, висвітлюючи та досліджуючи документи, підписані у Біловезькій Пуці, резонно зазначала: «Розібратися сьогодні, що легітимно, а що ні, не має ніякої можливості... Юридичні поняття втратили свій зміст і девальвувалися»³.

За цих обставин на терезах історії вирішальну роль відіграло співвідношення реальної сили, ключовими показниками і факторами якої були геополітичне становище, демографічний та природно-ресурсний потенціали, вальовий національний продукт тощо. У цьому плані сила трьох республік, які домовились у Біловезькій Пуці, справді була значною і вирішальною: поперше, сумарно їх території склали близько 80 % площі колишнього СРСР;

---

¹ Максимова М. От «имперского» Союза к Содружеству независимых государств // Мировая экономика и международные отношения. — 1992. — № 4. — С. 11.

² Бородатова А. А., Абрамян Л. А. Август 1991: праздник, не успевший развернуться // Этнографическое обозрение. — 1992. — № 3. — С. 56.

³ Шакина М. Минский треугольник // Новое время. — 1991. — № 50. — С. 6.

по-друге, в них проживало більше 70 % населення Радянського Союзу; по-третє, у 1990 р., коли Союз ще зберігав відносну єдність, Росія, України та Білорусія виробляли 82,9 % валового національного продукту, 86,5 % промислової та 74,6 % сільськогосподарської продукції, володіли 80,5 % національного багатства всього СРСР¹. Як бачимо, досить переконливі цифри для обґрунтування радикальних самостійних рішень. Не випадково у своїх мемуарах, характеризуючи «біловезькі рішення», Б. Єльцин наголошує: «... Це був не тихий путч», а легальна зміна існуючого стану речей. Зміна умов договору між трьома **головними** республіками Союзу (виділено — О. Б.)»².

Слід визнати, що «синдром старшого брата» у Біловезькій Пущі фактично не змінив своєї суті, трансформувавшись у «фактор трьох старших сестер». Не випадково М. Горбачов, прозоро натякаючи на збереження у поведінці та рішеннях російського, українського та білоруського лідерів традиційної євразійської вади — «великодержавності», застерігав: «Ефект першого відштовхування, нерівноправної поведінки, натяк на «вторинність» азійських держав у визначенні характеру Співдружності не минуться задарма. Було допущено велику, можливо, навіть історичну помилку»³. Втім, роздуми та заяви Президента СРСР суттєво не вплинули (та й не могли вплинути) на розвиток подій, оскільки реальне ядро влади в цей час перебувало вже не в Центрі (у Москві), а роздроблене на сегменти — на місцях, у республіках. У результаті переможну «формулу влади» можна було скласти лише з кількох найбільш потужних знаків, що символізували та віддзеркалювали силу та інтереси республіканських еліт.

«Синдром старшого брата» у Біловезькій Пущі фактично не змінив своєї суті, трансформувавшись у «фактор трьох старших сестер».

Отже, в результаті у Біловезькій Пущі вольовим рішенням лідерів трьох слов'янських союзних республік, які спирались на баланс реальної сили, що був на їхню користь, надано перевагу «революційній доцільності» над «формальною законністю», чим прискорено процес руйнування СРСР, який на той момент був вже по суті приречений.

¹ Підраховано автором за: Аргументы и факты. — 1991. — № 39; Шакина М. Минский треугольник // Новое время. — 1991. — № 50. — С. 8.

² Єльцин Б. Н. Записки президента. — М., 1994. — С. 152.

³ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиція. — М., 1992. — С. 68.

4. «Біловезький феномен»: що це було?

Історія майже завжди приписує окремим особам, а також урядам більше комбінацій, ніж у них насправді було.

*Жермена де Сталь,
французька письменниця*

Міфи міфами, але в чому ж полягає реальна суть грудневих подій у Біловезькій Пущі?

Наукова та мемуарна література дає цілий калейдоскоп варіантів/гіпотез пояснення «біловезького феномену»:

1. «Протокол про наміри» (М. Шакіна)¹.

2. «Грудневий поворот» (А. Карпичов, автори колективної монографії «Власть и оппозиция. Российский политический процесс XX столетия»)².

3. «Змова» (М. Горбачов)³.

4. «Переворот» (Очевидно, одним з перших цю думку висловив Е. Шеварднадзе під час засідання прихильників М. Горбачова 10 грудня 1991 р.)⁴. «Демократичний державний переворот» (Д. Хоскінг)⁵. «Державний переворот, який, хоча і здійснювався без кровопролиття, мирним шляхом, мав антиконституційний характер» (В. Масол)⁶. «Своєрідний переворот, лише без танків» (М. Горбачов)⁷. «Завершення державного перевороту» (Л. Ольштинський, С. Станкевич)⁸.

5. «Контрпереворот, що розпочався в країні у ході придушення серпневого путчу» (В. Медведєв)⁹.

¹ Шакина М. Минский треугольник // Новое время. — 1991. — № 50. — С. 8.

² Див.: Горбачов — Ельцин: 1500 дней политического противостояния. — М., 1992. — С. 437; Власть и оппозиция. Российский политический процесс XX столетия. — М., 1995. — С. 337.

³ Горбачев М. С. Размышления о прошлом и будущем. — М., 1998. — С. 154.

⁴ Шахназаров Г. Х. С вождями и без них. — М., 2001. — С. 483;

⁵ Хоскинг Д. История Советского Союза. — Смоленск, 2000. — С. 485.

⁶ Масол В. А. Упущенный шанс: Небеспристрастные размышления экс-премьера Украины о том, что произошло в бывшем Советском Союзе. — К., 1993. — С. 78.

⁷ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 88.

⁸ Курс отечественной истории IX — XX веков. Основные этапы и особенности развития российского общества в мировом историческом процессе / Под ред. Ольштинского Л. И. — М., 2002. — С. 515; Станкевич З. А. История крушения СССР: Политико-правовые аспекты. — М., 2001. — С. 303.

⁹ Медведев В. А. В команде Горбачева. Взгляд изнутри. — М., 1994. — С. 225.

6. «Раптовий саморозвал Радянського Союзу» (З. Бжезинський)¹.
7. «Біловезьке розлучення» (В. Дорошкевич)².
8. «Сепаратна міждержавна угода» (В. Согрін)³. «Угода за спиною першого президента СРСР» (Ю. Фролов)⁴.
9. «Виявлення волі владних еліт, в першу чергу Росії та України» (О. Барсенков)⁵.
10. «Хірургічне усунення горбачовського Центру» (А. Мігранян)⁶.
11. «Політичний переділ СРСР» (А. Деркач, С. Веретенников, А. Єрмолаєв)⁷.
12. «Констатація факту припинення існування СРСР» (М. Михальченко)⁸.
13. «Політичний маневр з метою заспокоїти стривожену громадську думку» (М. Максимова)⁹.
14. «Збіг на якийсь час особистих інтересів трьох правителів — Бориса Єльцина, Леоніда Кравчука, Станіслава Шушкевича» (Д. Малинкович)¹⁰.
15. «Завершення блискучої таємної і неочікуваної політичної операції» (К. Лубенченко)¹¹.
16. «Фіксація стану речей, що склався» (О. Яковлев)¹². «Визнання політичних реалій» (В. Литвин, О. Івченко)¹³.
17. «Юридичний механізм виходу з політичного глухого кута» (Є. Гайдар)¹⁴, «Оптимальна форма компромісу на той час» (В. Кремень, Д. Табачник, В. Ткаченко)¹⁵.

Цілком очевидно, що по суті всі наведені судження та оцінки страждають однобокiстю (дають характеристику, як правило, лише якійсь одній стороні

¹ Бжезинський З. Велика шахівниця. — Львів — Івано-Франківськ, 2000. — С. 88.

² Дорошевич В. Що ж несе нам «біловезьке розлучення» — долю чи недолю? // Політика і час. — 1994. — № 9. — С. 48.

³ Согрін В. В. Политическая история современной России. 1985 — 1994: от Горбачова до Ельцина. — М., 1994. — С. 98.

⁴ Фролов Ю. М. Отступники от власти. Книга вторая. — Донецк, 1999, — С. 162.

⁵ Барсенков А. С. Введение в современную российскую историю 1985 — 1991 гг. — М., 2002. — С. 354.

⁶ Мігранян А. Россия в поисках идентичности (1985—1995). — М., 1997. — С. 274.

⁷ Деркач А., Веретенников С., Ермолаєв А. Бесконечно длящееся настоящее: Украина: четыре года пути. — К., 1995. — С. 9.

⁸ Михальченко Н. И., Андрущенко В. П. Беловежье. Л. Кравчук. Украина 1991—1995. — К., 1996. — С. 93.

⁹ Максимова М. От «имперского» Союза к Содружеству независимых государств // Мировая экономика и международные отношения. — 1992. — № 4. — С. 11.

¹⁰ Після «Біловезького розлучення» // Політика і час. — 1994. — № 6. — С. 26.

¹¹ Горбачов — Ельцин: 1500 днів політичного протистояння. — М., 1992. — С. 439.

¹² Яковлев А. Н. Сумерки. — М., 2003. — С. 621.

¹³ Литвин В. Цивілізоване «шлюбозлучення» чи лабораторія співдружності? // Віче. — 1992. — № 8. — С. 73; Івченко О. Г. Україна в системі міжнародних відносин: історична ретроспектива і сучасний стан. — К., 1997. — С. 333.

¹⁴ Гайдар Е. Т. Дни поражений и побед. — М., 1997. — С. 149.

¹⁵ Кремень В. Г., Табачник Д. В., Ткаченко В. М. Україна: альтернативи поступу (критика історичного досвіду). — К., 1996. — С. 452.

цього історичного явища — меті; вектору руху; механізму реалізації; політичним суб'єктам та обставинам, що інспірували дію; прийнятими документами та їх наслідками) і красномовно свідчать про відсутність комплексного визначення. Таке визначення грудневих подій у Біловезькій Пущі, як історичного феномену, має бути поліфонічним, структурованим, багатоаспектним. На нашу думку воно може мати такий вигляд:

1. Спільною *метою* політичних керівників України, Росії та Білорусії, які підписали угоду про утворення СНД, були а) здобуття їхніми республіками повноцінної незалежності; б) усунення з політичної арени союзного Центру; в) мінімізація негативних наслідків від руйнації СРСР. Крім того, очевидно, у кожного з лідерів на той час визріла і *своя мотивація*: для Л. Кравчука біловезькі рішення зняли на певний час гостроту проблеми кордонів та територіальних претензій Росії до України, дали змогу пом'якшити проблему енергоносіїв, відкрили шляхи для визнання України Заходом; для Б. Єльцина — це був шлях усунення його головного політичного противника — М. Горбачова, спосіб надійного забезпечення Росії продовольством та товарами народного споживання; для С. Шушкевича — це «достойний варіант» (вислів самого Станіслава Станіславовича), в результаті якого Білорусія заключила угоду з найпотужнішими союзними республіками, чим суттєво збільшила свій потенціал виживання в умовах наростаючої кризи і підвищувала політичний рейтинг лідера білоруського парламенту.

Отже, хоча позиція учасників Біловезької угоди і збігалась у принципі — Радянський Союз як геополітична реальність має припинити своє існування, — але подальшу перспективу розвитку їхніх республік бачили по-різному. Відповідаючи в одному з інтерв'ю часів незалежності на питання «Чи розумів Б. Єльцин у Біловезькій Пущі, що мова йде саме про ліквідацію Радянського Союзу?», Л. Кравчук зазначив: «Він розумів, тільки... він гадав, що це СНД швидко перетвориться в новий Союз. Він... Думав, що ми трошки побавимся так і потім побачимо, що воно ж не йде справа,... щільність, скажімо, наших стосунків буде поглиблюватись-поглиблюватись і утвориться новий Союз...». Натомість українська сторона дивилась на біловезький процес трохи інакше: «... Ми й зайняли з самого початку позицію, що СНД потрібна... як шлюбно-розвідний процес. Вирішити всі питання, які нагромаджені були історично і економічно, і політично, і військово в колишньому Радянському Союзі., їх вирішити демократично, цивілізовано і тоді тільки можна ставити питання про якісь більш тісні союзи або щось таке»¹.

2. *Офіційним вектором руху* було проголошено в Угоді — інтеграцію в межах СНД, *реальним* (за задумом як Л. Кравчука, так і Г. Бурбуліса) стала поетапна дезінтеграція, якій намагалися надати вигляду «цивілізованого шлюбнороз-

---

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 8. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

лучення». З усією відвертістю про це пише у своїх спогадах один із учасників Біловезької зустрічі, член української делегації М. Голубець: «З точки зору нинішнього дня, це (мова йде про СНД — *О. Б.*) могло виглядати якимось новим наддержавним об'єднанням, новим союзом. **Але не в цьому найголовніша суть, а в тому, що три незалежні держави спільно, одноставно й однозначно проголосили смерть імперії зла — Союзу Радянських Соціалістичних Республік!**» (виділено — *О. Б.*)¹

3. За *механізмом реалізації* це був демократичний переворот. Демократичний — тому що цю акцію здійснили легітимно обрані лідери республік, переворот — тому що при укладенні Угоди не було дотримано належних юридичних норм.

4. *Політичними суб'єктами*, які всіляко намагались прискорити остаточну руйнацію СРСР, що вже віджив своє, були еліти найбільш потужних республік. *Причина* такої активності полягала в тому, що перехід до ринку на пострадянському просторі вступав у вирішальну фазу. «А що таке ринок?» — риторично запитував, розмірковуючи над ходом суспільних процесів у 1991 р. та їх біловезькою розв'язкою, тодішній прес-секретар Б. Єльцина П. Вощанов. І сам собі відповідав: «Нові стосунки власності і нові власники. Боротьба центру і місцевих політичних еліт в той час — боротьба за те, хто буде грати першу скрипку у цьому історичному поділі. Це — головне у трагедії, що сталась»². Надзвичайно цікавою та авторитетною (ця людина перебувала наприкінці 1991 р. в центрі політичних протистоянь) є також думка П. Вощанова стосовно природи та механізму руйнації СРСР: «На моїх очах руйнувався Радянський Союз. Багато хто намагається знайти причини. Одні говорять, що Радянський Союз себе вичерпав, інші ще щось. Але багато хто не замислюється над тим, що у нашому розумінні **слово РОЗВАЛИЛИ підмінюється іншим: РОЗВАЛИВСЯ**. Ніби й ніхто не розвалював, все сталося само по собі. Занепав будинок і зруйнувався. Інші бачать причину і зіткненні ідей, старої і нової. Насправді причина була зовсім не в цьому. Причина була в іншому: **як тільки російська інтелігенція заголосила про ринок, всі зрозуміли, що ринок — це нова категорія власності. Якщо збережеться Радянський Союз, то ділити власність буде союзна номенклатура, і вона стане наступним господарем життя. Якщо її не буде, то власність почне ділити місцева номенклатура, і все дістанеться їй. Ось у цьому конфлікті руйнувалася країна...**» (виділено — *О. Б.*)³

На фінішному етапі перебудови в основі політичного протистояння центральної та республіканських еліт ключовим було питання власності. Харак-

¹ Голубець М. Біловезька зустріч, напередодні та опісля. — Львів, 2011. — <https://www.sites.google.com/site/addbooksukr/home/bilovezka>

² Цит. За: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 161.

³ Цит. за: Андриянов В. И., Черняк А. В. Одинокий цар в Кремле. Борис Ельцин и его команды. Книга первая. — М., 1999. — С. 385.

терною рисою перебігу подій на цьому відрізку стало те, що республіканські еліти, відчувши смак до не обмеженої Центром влади, чітко усвідомивши власні інтереси, прорахувавши реальні сили та їх співвідношення, перш за все хотіли стати приватними власниками державного майна, що в подальшому відкривало шлях до цілковитого контролю за суспільним життям республік у пострадянський період. Саме тому сумарний вектор їхніх дії був направлений на дезінтеграцію Союзу, на створення ситуації, в якій жодна зовнішня/центральна сила не змогла б завадити процесові елітної (національно-номенклатурної) приватизації у республіках. Не випадково після укладення біловезької Угоди Г. Бурбуліс не приховував своїх емоцій: «Це був найщасливіший день у моєму житті. Адже **над нами тепер нікого більше не було**» (виділено — О. Б.)¹.

5. Підписані у «Віскулях» *документи* мали характер рамкової угоди і були покликані виконати два взаємопов'язаних завдання: перше — «пропагандистське» — створити у світового співтовариства та власних громадян ілюзію юридичних ризиків та підвалин для побудови нового перспективного міждержавного утворення; друге — «приземлено-прагматичне» — заповнити той політично-державний вакуум, який неодмінно повинен був утворитися після остаточної руйнації СРСР.

Отже, значення Біловезької угоди полягає в тому, що вона констатувала фактичний розпад Радянського Союзу; проголосила утворення СНД, як регіональної міжнародної організації, що

Значення Біловезької угоди полягає в тому, що вона констатувала фактичний розпад Радянського Союзу

мала на меті регулювати відносини між країнами, які раніше входили до складу СРСР; визначила вектори розвитку, форми і моделі співробітництва держав-членів СНД; окреслила напрями та охарактеризувала

основні функції діяльності координуючих інститутів СНД; визначила механізм взаємодії та правила поведінки держав-членів СНД.

---

¹ Цит. За: Грачев А. С. Горбачов. — М., 2001. — С. 409.

5. Луна Віскулів в Україні: неоднозначність та багатовекторність оцінок

Слова та ілюзії гинуть, факти залишаються.

*Дмитро Писарєв,
російський критик та публіцист*

Констатація біловезькою угодою припинення діяльності Радянського Союзу та утворення на його уламках нового геополітичного об'єднання — Співдружності Незалежних Держав — були неоднозначно сприйняті як політичними лідерами та республіканськими елітами, так і широкою громадськістю.

На другий день після повернення з Біловезької Пущі Л Кравчуку зателефонував М. Горбачов:

— Леонід Макарович, ви повинні приїхати до Москви.

— Чому?

— Як чому? Ви ж там таке натворили. Ви навіть собі не уявляєте — весь світ стоїть дибом¹.

Якою ж була реакція на рішення «біловезької трійки» в Україні та світі?

М'яко кажучи, неоднозначною. Зокрема, агентство «Франс Пресс» акцентувало: «Президенти трьох слов'янських республік підвели ризику під існуванням Радянського Союзу, народженого більшовицькою революцією. Відчайдушна спроба М. Горбачова побудувати новий Союз закінчилася провалом. Але нез'ясованим залишається ключове питання: хто очолить Радянські збройні сили і хто буде здійснювати контроль над ядерним арсеналом? І як розуміти слова Горбачова у недавньому телеінтерв'ю: «Тільки я можу розпочати ядерну війну». Англійське агентство «Бі-Бі-Сі» відзначало, що «створення Росією, Україною та Білоруссю Співдружності поховало плани М. Горбачова зберегти СРСР в дещо оновленому вигляді. Влада тепер належить керівникам ведучих радянських республік, які репрезентують три четверті населення колишнього СРСР».

У коментарі американської телекомпанії «Сі-Ен-Ен» зазначалось: «Ми стали свідками заключного акту великої трагедії. Значення прийнятих у Мінську документів вражає уяву. Одним ударом найбільша держава у світі, яка впливала на половину земної кулі, зникла з карти планети. Президент Горбачов

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 8. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

та інші офіційні особи у Кремлі репрезентують країну, яка не існує. Однак світ надто добре знає, що може відбутися, якщо колись велика держава розпадається на шматки...». Польське агентство ПАП констатувало: «У той час як на Заході народи добровільно відмовляються від частини своєї суверенності, щоб жити у мирі, вільному від конфліктів і кордонів, на сході Європи охоплені нечуваним ентузіазмом люди закопують на рубежах стовпи з відновленими гербами, піднімають національні прапори, що дістали з нафталіну, і вимірюють свій патріотизм присягами, які дають на цих святинях. Пояснюючи різницю у підходах, історія показує, чому одні бажать об'єднатися, а інші — ділитися, але вона не дає відповіді на питання, якою ціною і якими жертвами буде супроводжуватися цей процес»¹.

Неоднозначність та багатовекторність оцінок яскраво виявило і обговорення 10 грудня 1991 р. в українському парламенті документів, підписаних у Біловезькій Пуці. У його ході чітко окреслились три позиції: прихильники першої запевняли, «що документи про СНД треба ратифікувати, бо це кінець тоталітарного СРСР, остаточне визнання незалежності України в його межах». Другі були «незадоволені самою процедурою укладання угоди Президентом України», бажали від нього відповіді на питання «Чому не порадився з парламентом?», вбачаючи, очевидно, у цих діях гаранта Конституції ущемлення власних депутатських прав. В основі позиції третіх лежала думка про те, що не варто «було так поспішати в якусь міждержавну спільноту, не набувши повною мірою елементів власної державності»².

За цих обставин у низці своїх постбіловезьких прес-конференцій Л. Кравчук, як правило, обґрунтовував три тези:

- *необхідність швидкого нестандартного рішення* («ми мали діяти швидко, бо мова йде про подолання кризи, а на цьому шляху лежала колода, ім'я якої центр»);
- *оптимальність та перспективність варіанту обраної «трійкою» альтернативи моделі подальшої трансформації СРСР* (концепцію М. Горбачова про утворення конфедеративної держави Л. Кравчук характеризував як «елементарний камуфляж» і вказував у цьому зв'язку на логічність практичної реалізації ідеї співдружності на зразок Європейського співтовариства, до якої мають можливість приєднатися не тільки країни колишнього Союзу, а й інші, наприклад, Болгарія).
- *легітимність того, що відбулось у Біловезькій Пуці* («Я й діяв відповідно до повноважень»)³.

---

¹ Цит. за: Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен. — Минск, 1996. — С. 18.

² Скачко В. Надія на колективний розум //Голос України -1991 р. — 11 грудня. — С. 3.

³ Союзу годі // Голос України — 1991 р. — 10 грудня. — С. 1; Писаренко С. Отже, хто четвертий? Нотатки з прес-конференції Президента України Л. Кравчука //Голос України — 1991 р. — 11 грудня. — С. 2.

Втім, аргументи Леоніда Макаровича переконували далеко не всіх і не завжди. Яскравим і показовим прикладом може служити журналіст «Народної газети» А. Зубков, який на одній з прес-конференцій прямолінійно спитав, значною мірою віддзеркалюючи народну думку: «Три Президенти нишком, за спиною народу України уклали угоду. Можливо, і є якісь переваги президентської влади, але чому все ставиться з ніг на голову? Чому перед тим, як підписувати, не порадитися з українським народом, з парламентом хоча б? Чому все робиться за кулісами?»

Це питання викликало роздратування та гостру реакцію Л. Кравчука — сказавши декілька заготовлених для такого випадку фраз, Леонід Макарович несподівано вибухнув: «Ви хочете поставити Президента в таке становище, щоб він ходив наче ляльковий і з усіма радився, як же йому вчинити. Цього не буде. Будемо діяти за законами і нормами, що прийняті»¹. Л. Кравчук справді формально у Білорусії діяв відповідно до юридичних норм, адже пункт 8 прав Президента передбачає, що він «веде переговори та підписує міждержавні та міжнародні договори Української ССР, які вступають в силу після ратифікації Верховною Радою Української РСР»², втім, далеко не все з підписаного у Біловезькій Пущі відповідало юридичним нормам і канонам, очевидно, саме цим і була викликана така бурхлива реакція.

У цьому зв'язку характерно і показово, що політики навіть з близького оточення Президента дуже обережно оцінювали документи, підписані в Біловезькій Пущі. Зокрема, І. Плющ, акцентуючи, що Мінська угода «ліквідувала центр як такий» і що мова не йде про утворення унітарної держави в рамках Співдружності, все ж зазначав, що «її (угоду — О. Б.) укладено дуже поспішно»³.

Більш опозиційно налаштовані до Президента демократичні сили характеризували те, що сталось у Біловезькій Пущі, значно різкіше. Голова Національної Ради Демократичної партії України Ю. Бадзьо з розпачем констатував: «Ми потрапили в пастку». На його думку, для України домовленість у Мінську породила три нові небезпечні обставини. Перша: українському народові, який після багатьох століть жорсткої рабської неволі щойно почав оживати, Угода завдала величезного психологічного удару. Друга: Росія не приховує свого радісного здивування з того, що Україна попалася на гачок Співдружності: Україну втримано! Дружно пішли розмови про «єдину армію», «єдиний економічний простір», «єдину валюту», про відновлення «кровеносной системы страны», словом — про появу «нового государственного образования», про створення «новой государственности!». Третя: Захід,

¹ Писаренко С. Отже, хто четвертий? Нотатки з прес-конференції Президента України Л. Кравчука // Голос України — 1991 р. — 11 грудня. — С. 2.

² Див.: Відомості Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. — 1991. — № 33. С. 926.

³ Туглук В. Економіка замість мітингів // Голос України — 1991 р. — 24 грудня. — С. 3, 6.

по-купецькому приглядаючись до нашого лиха, пригальмував визнання незалежності України. В результаті, на думку лідера Демократичної партії України, «Створення так званої Співдружності в реальних умовах нашої політичної дійсності підтримуватиме і навіть посилюватиме інерцію імперського ставлення Росії до України, залишатиме український народ у силовому полі її споконвічного посягання на нашу свободу...»¹.

Соціологічні опитування свідчать, що народ хоча і стримано, але досить об'єктивно оцінював можливі наслідки суспільних процесів, детонованих біловезькою угодою, а також роль в її укладенні політичних лідерів (Таблиця 3)².

Таблиця 3.

Результати опитування, проведеного Центральнo-українським відділенням Центру вивчення громадської думки під керівництвом Т. Заславської (грудень 1991 р.)

Що чекає республіки колишнього Радянського Союзу найближчим часом?

В економіці

- деяке погіршення — 26 %;
- значне погіршення — 54 %.

В політичному житті

- деяке погіршення — 32 %;
- значне погіршення — 33 %.

У сфері міжнаціональних відносин

- деяке погіршення — 29 %;
- значне погіршення — 26 %.

Чи згодні ви з тим, що сильний лідер, якому народ довірив свою долю, має право діяти, не зважаючи на чинні закони?

Згоден — 22 %

Не згоден — 65 %

Важко відповісти — 13 %

Як ви вважаєте, Радянський Союз продовжує існувати як єдина державна чи ні?

Продовжує існувати 2 %;

Перестав існувати — 84 %;

Важко відповісти — 14 %.

Отже, ключовими ідеями оцінок та суджень громадської думки і закордонних засобів масової інформації стосовно Біловезької угоди були: з одного

¹ Ю. Бадзьо. Посягання на свободу // Голос України -1991 р. — 18 грудня. — С. 2—3.

² Див.: Чурилов М. Жителі України констатують, прогнозують // Голос України — 1991 р. — 20 грудня. — С. 11.

боку, визнання остаточного краху СРСР та спроб М. Горбачова реанімувати радянську державність; розуміння, що реальна влада на пострадянському просторі перейшла до республіканських еліт; з іншого — акцентування думки про те, що політичний вектор колишніх радянських республік, націлений на максимальне здобуття суверенності і незалежності, м'яко кажучи, не зовсім співпадає із інтеграційними процесами на Заході; констатація реальності можливих негативних наслідків розпаду Радянського Союзу як для колишніх радянських республік, так і для світу в цілому; в першу чергу західних аналітиків турбувала проблема зростання невизначеності у питанні майбутньої долі союзного ядерного потенціалу.

6. Утворення СНД: крах СРСР

Британська співдружність — пережиток Імперії, посмішка Чеширського кота, що залишилася, коли сам кіт зник.

*Найджел Лаусон,
британський політик*

Незважаючи на суперечливі суспільні оцінки, маховик, запущений у Біловезькій Пущі, набирає дедалі більших обертів. Уже 10 грудня 1991 р. Верховні Ради Білорусії та України ратифікували Угоду про утворення СНД і денонсацію договору 1922 р. про утворення СРСР. Варто підкреслити, що український парламент, підтримавши рішення «біловезької трійки», все ж запопадливо одночасно проголосував і за «Застереження Верховної Ради України до Угоди про створення Співдружності Незалежних Держав». Очевидно, народні депутати запам'ятали і зробили висновки з головного уроку 1922 р.: недостатньо під час утворення державного об'єднання проголосити формальне право кожної республіки на вихід із Союзу, необхідно одночасно розробити юридичний механізм цього процесу, закласти правові підвалини рівноправних стосунків. Саме тому основний акцент у «Застереженнях» (всього 12 пунктів) було зроблено на збереженні самостійності і незалежності України, яка вступає до СНД. Про це свідчать поправки, що стосуються вимоги підведення найближчим часом правової бази під статтю, яка гарантує територіальну цілісність та недоторканість існуючих кордонів; створення координаційних інститутів на паритетній основі, рекомендації яких приймаються консенсусом; формування власних систем транспорту та власних збройних сил. У цьому ж ключі слід розглядати і застереження Верховної Ради України про те, що кожна з Договірних Сторін залишає за собою право не лише призупинити (як було записано в Угоді, укладеній 8 грудня 1991 р. у Мінську), а й припинити дію цієї Угоди¹.

Оцінюючи через п'ять років принципову позицію українського парламенту і прийняті ним документи, білоруські вчені, автори дослідження «Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен», констатували: «Ці на перший погляд незначні поправки наближають документ, за оцінками юристів, до європейських норм, за якими їздити один до одного у гості — це одна, а отримувати право на проживання і роботу — зовсім інша реальність»².

¹ Застереження Верховної Ради України до Угоди про створення Співдружності Незалежних Держав, підписаної від імені України 8 грудня 1991 р. у Мінську // Голос України. — 1991. — 14 грудня. — С. 3.

² Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен. — Минск, 1996. — С. 22.

Швидкість і формальна одностайність (мотиви підтримки у багатьох були різні), з якими були ратифіковані «біловезькі» документи Верховними Радами Білорусії та України (у білоруському парламенті — «за» — 212 депутатів, «проти» — 7, «утрималось» — 21; в українському — «за» — 288 депутатів, «проти» — 10, «утрималось» — 7)¹ примусили серйозно замислитись М. Горбачова. Не випадково саме цього дня, зібравши в Оріховій кімнаті Кремля членів своєї команди, він, у голос розмірковуючи, сказав:» «... Можливо, справді ми тепер стоїмо на шляху якоїсь невмолимої тенденції, заважаємо хоч у такій формі стабілізувати становище?»².

У межах підготовки ратифікації Угоди про створення СНД 10 грудня 1991 р. Верховною Радою Росії відбулась зустріч депутатів Верховної Ради СРСР від РРФСР з Г. Бурбулісом. Ця акція російського керівництва була направлена на нейтралізацію позиції групи депутатів, які не сприймали і не приймали Біловезької угоди. Аргументуючи правильність, доцільність і правомірність прийнятого у Білорусії рішення, Геннадій Едуардович підкреслив, що трьом державам — учасникам зустрічі належить «специфічна роль стосовно Союзу і договору 1922 року», «юридично вони сьогодні єдині засновники того договору, і тому його спадкоємці»; прийнята Угода — «це та логічно та історично вистраждана перспектива, що дає вихід». Позицію Г. Бурбуліса підтримав ще один з учасників Біловіжжя С. Шахрай, який зазначив, що по-перше, після проголошення низкою республік незалежності і міжнародного юридичного визнання цих документів «юридично і фактично існування Радянського Союзу не може бути доказаним»; по-друге, є лише дві альтернативи: військова кривава диктатура згори і громадянська війна, або ж збереження «братського співжиття» на основі знайденої у Біловезькій Пущі політичної формули; по-третє, **«Україна підписала цю угоду про співдружність, з чіткими політичними формулюваннями, з чіткими політичними та економічними зобов'язаннями. Вже за одне це треба було б влаштувати на вулицях фєрверк, офіційно привітати глав держав і закликати інші республіки приєднатися до цієї співдружності, а не намагатися лягти колодою на шляху і штовхати до громадянської війни (виділено — О. Б.)»**³.

Втім, аргументи «молодших Біловезьких зубрів» не переконали значну частину присутніх на зустрічі російських парламентарів, про що свідчить хід дискусії. Задані депутатами питання у режимі китайської медицини чітко визначили основні больові точки суспільного протистояння:

1. Поспішність «біловезького» рішення, відсутність уяви його ініціаторів про механізм дії та складові частини новоствореного державного об'єднання.

¹ Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 238; 289.

² Шахназаров Г. Х. С вожжами и без них. — М., 2001. — С. 482.

³ Союз можна было сохранить. — М., 1995. — С. 310.

М. Босенко: «Не здавалося вам більш правильним спочатку оформити нову співдружність, створити орган цієї співдружності, ратифікувати у парламентах це рішення, з'ясувати, які республіки підключаться до нього, і лише після цього, коли буде спадкоємець, оголошувати про те, що СРСР більше не існує?».

2. Ігнорування «біловезькою трійкою» громадської думки та позиції частини політичних еліт республік.

С. Сулакшин: «Геннадію Едуардовичу, як би ви спробували пояснити психологічну атмосферу навіть у цій залі, коли замість почуття задоволення, вдячності тим, хто нарешті знайшов формулу виходу з тупикової ситуації, як мінімум нерозуміння, а взагалі кажучи пошук точок протидії, протистояння?»

3. Відсутність через швидкість проголошення руйнації СРСР та утворення СНД чіткого прогнозу подальшого суспільного розвитку і невизначеність у питанні відповідальності за прийняті рішення.

М. Кописов: «Чи прораховувалися ті наслідки, до яких це рішення призведе? Чи враховувалися соціальні наслідки? Які вони будуть? Яка буде відповідальність за всі ці рішення? Що відбудеться?»

4. Порушення діючих юридичних норм, що може в перспективі перетворитися на свого роду адаптовану для пострадянського простору «норму державного управління».

В. Губарев: «Діючи таким шляхом, ви створюєте прецедент, при якому ваша тактика стає непередбачуваною, і тоді суспільство може очікувати й інших дій такого ж характеру, які можуть йти у розріз з нині діючою Конституцією...»¹

12 грудня 1991 р. питання про ратифікацію «біловезької» Угоди розглядав Російський парламент. Аргументуючи необхідність підтримки мінських рішень, Б. Єльцин у своєму виступі акцентував на ключовій ролі України у подіях, які розгорнулись: «1 грудня народ України висловився на референдумі за незалежність. Україна відмовилася підписувати Союзний договір. Наслідки цього очевидні: серйозне порушення геополітичної рівноваги у світі, ескалація конфліктів всередині колишнього Союзу, проблеми державних кордонів, національних валют, власних армій та інші. Але ж в Україні є ядерна зброя. У цих умовах укладати договір про союз із 7 республік без України і при цьому залишатися спокійним, чекати чергових узгоджень, нічого не робити — було б просто злочинно»².

У ході обговорення частина російських парламентарів взяла під сумнів доцільність ратифікації «біловезької» угоди, враховуючи позицію Верховної Ради України. Чітко озвучив їх позицію С. Бабурін, який, зокрема, зазначив:

---

¹ Союз можна было сохранить. — М., 1995. — С. 311.

² Цит. За: Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 296—297.

«Шановні колеги, тієї Угоди, яку ми сьогодні обговорюємо, вже не існує. Якщо ви подивитесь на поправки, прийняті при ратифікації цієї угоди у Києві, ви побачите, що там у наявності відмова від єдиних Збройних Сил, відмова від відкритих кордонів. І ці поправки, що б там не казали наші шановні дипломати, прийняті конституційною більшістю»¹.

У відповідь на це Б. Єльцин дипломатично назвав «Застереження», прийняті українським парламентом, «зауваженнями, що мають редакційний характер»². Саме так російським Президентом РРФСР було охарактеризовано документ, який, як було показано вище, не просто **редагував**, а суттєво **корегував** модель майбутніх міжреспубліканських стосунків у межах СНД, чіткіше окреслював контури повноцінної незалежності кожного з її суб'єктів. Після гострих дебатів російський парламент все ж ратифікував «Біловезьку» угоду.

Така однастайність рішень парламентів слов'янських республік зовсім не означала, що модель, механізм та вектор інтеграції на всьому пострадянському просторі вже ви-

12 грудня М. Горбачов зробив одну з останніх спроб повернути колесо історії в інший бік.

значено. 12 грудня М. Горбачов зробив одну з останніх спроб повернути колесо історії в інший бік. У своїй заяві, намагаючись в черговий раз реанімувати процес реформування/збереження Союзу, він не лише застерігав, що «зараз, коли на карту поставлена доля держави, необхідно все зробити, щоб рішення по цьому головному питанню були продуманими, зваженими і безпомилковими», а й абсолютно безперспективно закликав республіки, що відкликали своїх депутатів з Верховної Ради СРСР, «ще раз повернутися»³. У розмові з Джорджем Бейкером Президент СРСР, очевидно, відчуваючи наростання незворотних руйнівних тектонічних поштовхів у радянській системі, був ще відвертішим і різкішим: «Мене ось що хвилює: потрапивши у пастку з довірним процесом, ми втрачаємо час, а в найближчі місяці може відбутися таке, що змете усіх. Тому що йде обвал економіки. Тому так важливо закінчити дискусії, покласти край цій політичній шизофренії»⁴. Втім, якщо М. Горбачов вже декламував останні монолози на політичній сцені як Президент, то іншим політичним гравцям, які енергійно набирали силу на регіональному рівні в умовах швидкої руйнації СРСР, було над чим замислитися.

Гранично чітко реакцію лідерів інших республік на дезінтеграційні/інтеграційні процеси, що розгорталися, висловив Н. Назарбаєв: «У цих умовах

¹ Бабурин С. Российский путь. — М., 1995. — С. 49—50.

² Исаков В. Б. Расчлененка. Кто и как развалил Советский Союз: Хроника. Документы. — М., 1998. — С. 301, 302.

³ Союз можна было сохранить. — М., 1995. — С. 319.

⁴ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 80.

я повинен був думати про інтереси своєї країни, оскільки ситуація, що склалася після Біловежжя, була принципово іншою у правовому та політичному планах». Отже, керівники азійських республік мали у надзвичайно короткий термін знайти адекватний варіант реакції на виклик, кинутий «слов'янською трійкою». Невипадково, що вже о шостій годині вечора 12 грудня 1991 р., тобто саме у той день, коли російський парламент — останній з «трійки» — ратифікував Біловезьку Угоду, в Ашхабаді зібралась «азійська п'ятірка» — С. Ніязов, І. Карімов, О. Акаєв, Р. Набієв та Н. Назарбаєв. Дискусія тривала фактично всю ніч. У центрі обговорення перебував альтернативний «віскулівському» проєкт створення конфедерації центральноазійських держав.

Згадуючи ті критичні хвилини історії, Н. Назарбаєв акцентує: «Сьогодні більшість забула ситуацію тих днів, але ми дійсно стояли на порозі створення двох союзів — слов'янського і тюркського з підключенням Таджикистану... До чого б ми прийшли сьогодні, через декілька років, якби такі союзи сформувалися, просто важко собі уявити». Контурні негативні наслідки подібного розвитку подій можна охарактеризувати як граничне загострення цілого комплексу проблем, пов'язаних з подальшою долею ядерної зброї; розривом реально існуючих зв'язків економічної кооперації і торгівлі між колишніми радянськими республіками; переглядом існуючих кордонів; виникненням неконтрольованих міграційних потоків; різким ускладненням протікання власних республіканських та міжреспубліканських суспільно-політичних процесів тощо... і в решті решт появою на пострадянському просторі різновекторного / різноаспектного протистояння «Схід — Захід» та виникненням на політичній карті світу надзвичайно масштабної за площею та інтенсивною за рівнем протистояння зони нестабільності.

За цих обставин значну роль у ході надзвичайно гострих «ашхабадських дискусій» і вибору оптимального/раціонального рішення зіграли виважена позиція Н. Назарбаєва та її підтримка І. Карімовим. В основу цієї лінії було покладено бажання керівництва неслов'янських республік колишнього СРСР не лише не допустити розвалу Радянського Союзу по межі «Європа — Азія», а й зберегти за азійською традицією «лице» і максимально захистити власні інтереси. Очевидно, саме тому лідери азійських республік висунули вимоги: по-перше, підписати заключну угоду не в Мінську, а в Алма-Аті; по-друге, врахувати низку поправок до Угоди, які, на думку С. Ніязова, «надавали б документу конституційного статусу, а не ініціативного, як це сталося у Віскулях»¹.

Керівництво азійських республік цілком резонно у відповідь на виклик «слов'янської трійки» висунуло умову, що їх держави увійдуть до складу СНД лише на правах засновників, а не тих, хто приєднався. Учасники ашхабадської

---

¹ Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен. — Минск, 1996. — С. 23, 24.

зустрічі також відхилили пропозицію «слов'ян» прибути кожному з них окремо у Мінськ і підписати Біловезьку Угоду. На їхню думку, за обставин, що склалися, більш доцільною, рівноправною була б багатостороння зустріч керівників колишніх радянських республік на азійській території колишнього СРСР.

Цілком обґрунтована вимога лідерів азійських еліт була з розумінням зустрінута у слов'янських республіках. Саме тому наступним кроком процесу інтеграції на новій основі стала зустріч керівників 11 держав — колишніх радянських республік в Алма-Аті, яка відбулась 21 грудня 1991 р. Учасники зібрання підписали протокол до угоди, суть якого полягала в утворенні на рівноправних засадах Співдружності Незалежних Держав. У Алма-Атинській декларації:

- констатовано той факт, що з утворенням СНД СРСР припиняє своє існування;
- визначено модель розвитку СНД, як об'єднання, що «не є ні державою, ні наддержавним утворенням»;
- окреслено базові принципи та характер взаємовідносин між учасниками Співдружності (взаємне визнання і повага до державного суверенітету і суверенної рівності);
- зафіксовано принцип невтручання у внутрішні справи та мирне врегулювання спорів;
- визнано територіальну цілісність і непорушність кордонів;
- взято зобов'язання відмови від застосування сили і погроз силою, економічних і будь-яких інших заходів тиску;
- визнано повагу до прав і свобод людини;
- визначено, що механізми здійснення взаємодії учасників Співдружності будуть будуватися на принципі рівноправності через координуючі інститути, які формуватимуться на паритетній основі та діятимуть у порядку, що визначається угодами між членами СНД;
- проголошено відкритість СНД для приєднання до неї держав-членів колишнього СРСР, а також інших держав, що поділяють цілі і принципи Співдружності;
- засвідчено, що умовою забезпечення міжнародної стратегічної стабільності є сумлінне виконання зобов'язань, принципів і норм міжнародного права, забезпечення миру та безпеки шляхом збереження об'єднаного командування військово-стратегічними силами і єдиного контролю над ядерною зброєю;
- підтверджено прихильність членів СНД до співробітництва у формуванні і розвитку спільного економічного простору, загальноєвропейського та євразійського ринків;
- стверджено гарантії виконання міжнародних зобов'язань СРСР¹.

¹ Алма-Атинська декларація. — https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_189#Text

Значення Алма-Атинської декларації полягає в тому, що вона ввела у правове русло стосунки між державами, що утворились після дезінтеграції СРСР; визначила модель, характер та принципи міждержавних стосунків на пострадянському просторі; гарантувала забезпечення нормального функціонування необхідних для повсякденного життя людей соціальних механізмів (роботи енергетики, виплату пенсій тощо); підтвердила виконання міжнародних договорів суб'єктами підписання декларації; зняла небезпеку виникнення геополітичних конфліктів.

З 16 по 23 грудня «Российская газета» спільно з Центром порівняльних соціологічних досліджень провела у 22 регіонах Росії опитування громадської думки стосовно СНД. Оцінюючи швидкі та радикальні зміни на теренах СРСР, 23,7 % респондентів реалістично стверджували, що Радянський Союз остаточно припинив існування, а 66,2 % опитаних — оптимістично підтримували думку про те, що країна відродиться як Співдружність незалежних держав. Майже половина — 48 % респондентів взяла під сумнів «оперативність» рішень «біловезької трійки», висловившись на користь доцільності попереднього обговорення ключових державних питань у Верховних Радах кожної з республік і навіть за проведення всенародного референдуму. Разом із тим опитування засвідчило серйозні симптоми остаточного краху кар'єри М. Горбачова: 70 % опитаних відповіли, що не підтримають Президента СРСР в разі його прямого звернення до народу, 62,6 % респондентів висловили своє переконання у тому, що Михайло Сергійович повинен піти у відставку¹.

Коментуючи реальний стан справ, газета «Известия» констатувала: «Радянський Союз помер не на ходу від інфаркту. Не доживши рік до свого 70-річчя, він як давній старець, спустив дух у реанімації — не допомогли ні суєта визнаних лікарів, ні кровопускання у Прибалтиці, ні припарки у Ново-Огарьово... Можливо, він ще деякий час і протягнув би, встигнувши у передсмертних конвульсіях здійснити чимало бід, але втручання, здійснене бездарними хірургами у серпні, прискорило летальний кінець хвороби». Разом із тим газета, з огляду на обставини, цілком резонно передрікала зовсім не простий подальший розвиток подій, з натяком на кризовий, не передбачуваний сценарій: «Союз помер, але прощання з ним буде довготривалим і важким. Ми повинні усвідомити, що у свідоцтво про смерть, виписане у Мінську і підтверджене у Алма-Аті, надто багато людей не вірять і не погодяться з цим вердиктом до кінця своїх днів. Союз живе навіть не у свідомості — він продовжує пульсувати у підсвідомості мільйонів людей, які населяють його територію. Те, що цілком зрозуміло теоретично (прагнення до незалежності, бажання бути хазяїном на власній землі), втілювалося в реальні дії по запровадженню власних грошей, створенню таможень і військ, і було здатне довести просту лю-

---

¹ Кузнечевский В. Социологическое зеркало. Вопреки расхожему мнению //Российская газета. — 1991. — 26 декабря.

дину до відчаю, примусивши її шукати інші розв'язання зав'язаних історією вузлів»¹.

Заключний акорд реквієму по СРСР пролунав 25 грудня, коли М. Горбачов залишив пост Президента радянської держави. Напередодні — 23 грудня у телефонній розмові з прем'єр-міністром Великобританії Джоном Мейджором Михайло Сергійович з удаваним оптимізмом та натяком на те, що гра ще не закінчена, заявив: «Я не прощаюся. Думаю, що і в подальшому будемо співробітничати. Час такий, що можливі усілякі зміни, круті повороти». Про те, що він не збирається остаточно йти з великої політики, М. Горбачов акцентував через кілька днів і у розмові з Президентом США: «Що стосується мене, то я не збираюся ховатися у тайгу. Я буду залишатися у політиці, у громадському житті»².

Заключний акорд реквієму по СРСР пролунав 25 грудня, коли М. Горбачов залишив пост Президента радянської держави.

Взагалі М. Горбачов, як політичний діяч, громадський лідер — фігура надзвичайно складна, суперечлива і неоднозначна. Об'єктивна та виважена оцінка цієї постаті прийде лише з роками, коли на терезах історії буде остаточно зважено і визначено, чого в його діях було більше — руйнування чи творення і куди врешті решт вивів суспільство вектор розвитку, започаткований Михайлом Сергійовичем. Однак попри все, вже нині він є, і на жаль, очевидно залишиться в історії, класичною, живою ілюстрацією власної думки: «я не знаю щасливих реформаторів». У своїй книзі, що є своєрідною сповіддю, «Декабрь — 91. Моя позиція», ексгенсек та експрезидент досить об'єктивно та досить критично оцінює свої місце і роль в історії: «Я думаю, на мою долю випала велика справа. Головна справа мого життя здійснилась. Прийдуть інші, можливо, краще будуть робити. Я хочу, щоб все закінчилося успіхом, а не поразкою. Хай історія сама винесе нам вирок. Ми у бурхливому потоці життя, а намагаємося аналізувати його перспективи з позицій швидкоплинного сьогоднішнього дня. Але, як говориться, «лицом к лицу лица не увидать». Історики скажуть своє слово. Але в головному я впевнений. Процеси, що розпочалися при мені, були потрібні суспільству. Вони б за будь-яких обставин розпочалися, але не шляхом еволюції, не шляхом реформи, а з вибуху... На моєму місці значна частина наших героїв вже давно б кинула все. Мене випробували і на розрив, і на розлам. І партія м'яла, і військово-промисловий комплекс, і друзі-колеги по новому Союзу. Усі. Я виявляв гнучкість, і тим не менш головні ідеї перебудови на всіх напрямках, включаючи політичну та еконо-

¹ Цит. за: Содружество Независимых Государств: портрет на фоне перемен. — Минск, 1996. — С. 24, 25.

² Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 108, 114.

мічну реформи, оновлення багатонаціональної держави, — я «протягнув», хоча і не без помилок... Я не знаю щасливих реформаторів. А ось долею своєю задоволений»¹.

25 грудня 1991 р., у своєму останньому зверненні до співгромадян М. Горбачов, висловивши своє негативне ставлення до розчленування СРСР, все ж таки заявив і про повну підтримку Співдружності Незалежних Держав. За словами Михайла Сергійовича, він залишає посаду Президента з тривогою, але водночас з надією і вірою в народ². Характерно і показово, що саме цього

25 грудня 1991 р., у своєму останньому зверненні до співгромадян М. Горбачов, висловивши своє негативне ставлення до розчленування СРСР, все ж таки заявив і про повну підтримку Співдружності Незалежних Держав.

дня Президент США Джорж Буш у своєму зверненні до американського народу заявив, що Сполучені Штати визнають незалежність України і готові негайно установити з нею дипломатичні відносини³. За станом на 25 грудня незалежність України визнали 19 країн⁴.

Отже, після ратифікації Біловезької угоди у парламентах Белорусії, України та Росії надзвичайно важливою для процесу цивілізованої дезінтеграції СРСР була реакція азійських республік. Варто підкреслити, що на той момент у силу різних обставин була цілком реальною загроза розвалу Радянського Союзу по межі «Європа — Азія». Такий сценарій розвитку подій міг мати найнегативніші наслідки — розрив реально існуючих налагоджених зв'язків економічної кооперації і торгівлі; підняття проблеми перегляду існуючих кордонів; виникнення неконтрольованих міграційних потоків; загострення питання щодо подальшої долі ядерної зброї; поява на карті світу масштабної зони протистояння та нестабільності; виникнення на пострадянському просторі різноаспектного протистояння по лінії «Схід — Захід» між новоствореними державними об'єднаннями тощо. Втім, знайти формулу порозуміння все ж таки вдалося (азійські держави увійшли до складу СНД на правах засновників, а їхня інтеграція до складу цього об'єднання відбулася на рівноправних засадах, на азійській території та ін.). У результаті підписання Алма-Атинської угоди СРСР остаточно припинив існування, а в історії України та інших колишніх союзних республік розпочався новий етап, етап незалежного державного розвитку.

¹ Горбачев М. С. Декабрь — 91. Моя позиция. — М., 1992. — С. 169, 170.

² З тривогою і надією // Голос України -1991 р. — 27 грудня. — С. 1.

³ Визнали! // Голос України -1991 р. — 21 грудня. — С. 1.

⁴ Нагайчук В. Світ вітає і визнає Україну // Голос України — 1991 р. — 28 грудня. — С. 3.

Розділ IV.

СТАРТОВІ УМОВИ ТА ПОТЕНЦІАЛЬНІ МОЖЛИВОСТІ РОЗГОРТАННЯ ДЕРЖАВОТВОРЧОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Політика є мистецтво можливого.

*Отто фон Бісмарк,
канцлер Німецької імперії*

Ви не зможете вирішити проблему,
поки не визнаєте, що вона у вас є.

*Харві Маккей,
американський бізнесмен*

Вступ України на рубежі тисячоліть у четвертий десяток свого незалежного існування гостро поставив питання про підведення перших підсумків здійснених суспільних трансформацій, аналіз успіхів і помилок у процесі державотворення, пошук відповіді на по суті класичне для українського народу питання: «Чому ми маємо те, що маємо?». Варто підкреслити, що жодної з цих проблем не можна вирішити без об'єктивного, комплексного аналізу стартових умов та потенціальних можливостей України на початку 90-х рр., які стали фундаментом, першоосновою, витокami сучасних суспільних процесів та явищ.

На нашу думку, їх основні параметри, специфіка та особливості зумовили такі чотири групи факторів:

- геополітичне становище;
- природно-ресурсний потенціал;
- національна ментальність;
- характер та наслідки суспільних модернізацій, які проводилися у попередній історичний період.

1. Геополітичне становище: між Заходом і Сходом

Розміри — ще не велич; територія —
ще не нація.

*Томас Гекслі,
англійський біолог*

З того моменту, як у 1917 р. шведський державознавець Р. Чьєлен у своїй праці «Держава як форма існування» ввів до наукового обігу термін «геополітика», ця дефініція досить швидко прижилась

З. Бжезинський

не лише у промовах дипломатів, наукових трактатах та ЗМІ, а й стала досить зрозумілою для пересічного громадянина. І це не випадково, адже предметом геополітики є вивчення суті та особливостей економічних, політичних і територіальних інтересів, які склалися внаслідок взаємодії внутрішніх чинників розвитку тієї чи іншої країни з загальносвітовими тенденціями.

Саме геополітичні фактори розставляють акценти у регіональній та глобальній міжнародній характеристиці кожної держави. До них, на думку фахівців, у першу чергу належать фізико-географічні дані про території цієї та суміжно-прилеглих держав; суто економічні аспекти, які характеризують роль і статус держави у системі міжнародного поділу праці й торговельних зв'язків; особливості історичного розвитку; рівень політичного впливу на міжнародній арені; спрямованість та інтенсивність військово-політичних устремлінь сусідніх держав та ін¹.

Вихід незалежної України на міжнародну арену відбувся в дуже складних умовах. Розпад СРСР і поява на його руїнах низки самостійних держав на тривалий час вивели світ з рівноваги, адже зникло протистояння систем. З початку 90-х рр. у світі склалася нова геополітична ситуація, основними характеристиками якої політологи та історики вважають:

1. Тотальну невизначеність, відхід від стандартності, прогнозованості процесів світового розвитку.

¹ Пирожков С., Чумак В. Проблеми оборонної політики: геополітичний аспект // Політологічні читання. — 1993. — № 1. — С. 105 — 106.

2. Значне розширення кола ідей, концепцій і підходів для створення оптимальної моделі світового устрою, яка б базувалася на новій динамічній рівновазі.

3. Активну інтеграцію групи високорозвинутих країн Заходу, що фактично концентрує основні полюси сили.

4. Появу на зміну загрозі світового конфлікту хвилі локальних зіткнень та зон напруженості.

5. Енергійні різновекторні пошуки країнами, що виникли на руїнах СРСР, свого місця у структурі світової спільноти.

Вказані чинники зумовлювали складність, багатоаспектність, суперечливість процесу трансформації світової системи міжнародних відносин. Вони, безумовно, впливали і впливають не лише на коливання зовнішньополітичної лінії України, а й на динаміку внутрішнього суспільного розвитку республіки.

Яке ж місце займала Україна на початку 90-х рр. у складній архітектоніці світового співтовариства? Які чинники та фактори визначали це місце?

1. Розпад СРСР, проголошення незалежності перетворили Україну у потенційно важливий фактор європейського життя. «Незалежна Україна змінює всю геополітичну карту Європи, — зазначав З. Бжезинський, відомий політолог, колишній радник із питань національної безпеки президента США Д. Картера. — Її поява — одна з трьох найбільших геополітичних подій ХХ століття. Перша — розпад у 1918 р. Австро-Угорської імперії. Друга — поділ Європи у 1945 р. на два блоки. Поява незалежної України може вважатися третьою подією, оскільки знаменувала... кінець останньої імперії в Європі. Цей поділ, у свою чергу, обумовлює цілу низку інших політичних змін. Розваливши Російську імперію, незалежна Україна створила можливість для самої Росії — як держави і нації — стати нарешті демократичною... Поява незалежної України є, таким чином, не лише важливим геополітичним явищем, а й явищем політико-філософським»¹.

Втім, ставши незалежною, друга за територією і п'ята за кількістю населення країна Європи, на нашу думку, могла б претендувати не лише на лаври «руйнівниці імперії», а й, враховуючи вузлове розташування на транспортних артеріях «Схід — Захід», «Північ — Південь», потужний інтелектуальний потенціал, природні багатства, відігравати помітну роль у міжнародному житті європейського континенту. На жаль, пов'язані з перехідним періодом перманентна політична нестабільність та довготривала економічна кризовість та інші негаразди не дали і значною мірою ще донині не дають можливості Україні повною мірою самореалізуватися на міжнародній арені.

---

¹ Світ про Україну. — 1993. — 20 січня.

2. За оцінками експертів, територія України знаходиться у північній глобальній широтній смузі, яка охоплює всі ядра світової сили (Американське, Західноєвропейське і Азійське), головні інтеграційні масиви світу (НАФТА, АСЕАН, Європейський Союз) та переважну більшість розвинених держав світу. Така ситуація створює сприятливі геополітичні передумови для інтеграції у світовий економічний простір. Проте периферійність положення України стосовно економічного ядра Європейського Союзу, не говорячи про США, Канаду та Японію й Китай, дещо ускладнює налагодження повномасштабної співпраці¹.

3. Специфіка геополітичного становища України полягала в тому, що її територія разом із територіями Молдови, Білорусії та Литви, утворювала своєрідний санітарний кордон, або буферну зону, яка, з одного боку, ускладнювала Росії здійснення європейської політики, зсуваючи її в азіатському напрямку, з іншого — убезпечувала країни Центральної та Південно-Східної Європи від безпосереднього контакту з Російською Федерацією. У свою чергу, самі східноєвропейські держави своїм географічним розташуванням теж утворювали таку саму буферну зону, яка відокремлювала Україну від економічно та військово могутніх західноєвропейських держав, що входили до блоку НАТО².

Таким чином, наша країна, сама того не бажаючи, фактично опинилася затиснутою між об'єднаною Європою і пострадянською Євразією, на лінії

Наша країна фактично опинилася затиснутою між об'єднаною Європою і пострадянською Євразією на лінії нового можливого геостратегічного розколу Європи.

нового можливого геостратегічного розколу Європи у зв'язку спочатку з планами і невдовзі з практичною реалізацією ідеї розширення НАТО на схід.

4. Геополітичне становище України значною мірою ускладнювалося

тим, що вона хоча й частково, але все ж таки знаходилася в смузі нестабільності, пульсуючих суспільних конфліктів, яка тягнулася з Закавказзя та Півдня України (Крим) через Придністров'я аж до Балкан.

5. Особливістю геополітичного розташування України є вихід до моря, що вважається сприятливим чинником для розвитку міжнародної торгівлі. Але шлях до виходу в Атлантичний океан дуже ускладнений: через Чорне море — протоку Босфор — Мармурове море — протоку Дарданелли — Егейське море — Середземне море — Гібралтарську протоку, що вимагало актив-

¹ Смаль І. В., Карпюк Г. І., Смаль О. І. Особливості географічного і геополітичного положення як чинник економічного розвитку України / Регіональні проблеми України: Географічний аналіз та пошук шляхів вирішення: зб. наук. праць. — Херсон: ПП Вишемирский, 2007. — С. 267.

² Див. детальніше: Пирожков С., Чумак В. Проблеми оборонної політики: геополітичний аспект // Політологічні читання. — 1993. — № 1. — С. 107.

ної співпраці та координації у процесі залучення українських портів в орбіту міжнародних перевезень.

6. Важливим геополітичним чинником були стосунки з сусідніми державами. Україна мала сім сухопутних сусідів (Росія, Білорусь, Польща, Словаччина, Угорщина, Румунія, Молдова) і трьох морських (Болгарія, Туреччина, Грузія). Загальна довжина українських кордонів 7569 км. Існування значної кількості сусідніх держав або транскордонність вважається фахівцями позитивною рисою геополітичного становища, оскільки вона забезпечує багатовекторність зовнішньополітичних та економічних зносин, а також поліваріантність виходу в зовнішній світ, навіть при ускладненні стосунків з кількома сусідами.

7. Характерною рисою геополітичного розташування України є її транзитність, яка має широку амплітуду (від постачання нафти і газу до масштабних міграцій населення із Азії в Європу) та просторову різновекторність (використання української території як транспортного коридору, через який здійснюється транзит вантажів із Європи в Азію, із чорноморського басейну в балтійський і у зворотних напрямках).

8. Протягом багатовікового історичного розвитку було апробовано різні орієнтири української геополітики, які міцно закріпилися у ментальності народу. Якщо за часів Київської Русі домінувала «одвічна вісь» «північ—південь», що визначалась географічним положенням держави та цивілізаційними й експансіоністськими прагненнями київських князів, то у польсько-литовську добу помітно пошавилися стосунки з Заходом, розгорнувся активний діалог української та західної культур, а з середини XVII р. по суті абсолютно домінував східний вектор, зумовлений входженням українських земель спочатку до складу Російської імперії, а потім — СРСР. Саме тому одним з важливих факторів, який суттєво впливав на стартовому етапі незалежного розвитку на геополітичне становище України та її внутрішні становище, була Росія. Історія зав'язала стосунки цих держав у міцний вузол: вони, як свого часу співалось у популярній молодіжній пісні, «сковані одної цепью». Суть стратегічних інтересів Росії полягала у тому, що через територію України проходять життєво важливі для Росії транспортні транзитні шляхи (газо- і нафтопроводи, автомагістралі та залізниці), що з'єднують її з Центральною і Західною Європою. Саме через нашу республіку пролягає найкоротший для Росії шлях до регіонів, у яких вона намагається зберегти свою присутність та вплив, — Балкани, Середземномор'я та Придністров'я. Не кажучи вже про те, що певні політична кола в Росії не уявляли майбутнього власної держави, якщо в її складі не буде України. Що ж стосується України, то її «зав'язаність» на Росію пояснюється насамперед імпортом енергоносіїв, усталеними господарськими зв'язками, значним відсотком росіян у складі населення республіки тощо.

9. В основу офіційної концепції зовнішньої політики української держави у перші роки незалежності було покладено чітку європейську орієнтацію. Така позиція певною мірою була закономірним явищем, адже після розпаду Варшавського блоку багато країн, що до нього входили, обрали той самий орієнтир і розраховували на швидку інтеграцію в європейські структури безпеки (НАТО, Європейський Союз, Раду з безпеки й співробітництва в Європі тощо) з метою забезпечення військової та економічної національної безпеки. Однак на заваді інтеграційним процесам стали три чинники: по-перше, якісний розрив між Сходом і Заходом за рівнем економічного, політичного та духовного розвитку, що утворився у період «холодної війни»; по-друге, швидка інтеграція могла перенести віруси економічної кризи, соціальної і політичної напруги з держав Центральної і Східної Європи у стабільний західноєвропейський регіон; по-третє, для повноцінного виходу на міжнародну арену Україні необхідно було вийти з «тіні Росії», яка зовсім не бажала випускати її з-під свого впливу. За цих обставин вже перші дипломатичні контакти реально показали, що Україна, виходячи зі свого географічного розташування, політичного та економічного стану, опинилася чи не останньою в черзі «за інтеграцією із Заходом», слідом за державами Центральної та Східної Європи.

10. Серед геополітичних проблем, що стали надзвичайно гострими для України після розпаду СРСР, чільне місце займала проблема кордонів, точніше територіальних претензій з боку ряду країн. Румунія вимагала повернення Північної Буковини (нинішня Чернівецька область України) і частини Бессарабії (Одеська область). Свої претензії на Крим та м. Севастополь неодноразово демонструвала Росія.

11. Україна успадкувала від СРСР ядерну зброю. Формально це могло зробити її впливовою світовою державою, на практиці ж лише ускладнило на перших порах входження до світової спільноти, лідери якої — західні країни, болісно сприймали процес дроблення та «розповзання» ядерного потенціалу СРСР, вважаючи, що це може знизити рівень світової безпеки. В подальшому лише проголошення без'ядерного статусу стало для України своєрідним ключем, що відкрив їй двері у західний світ.

12. Те, що географічно Україна знаходиться між Заходом і Сходом, породжувало у українських політиків на початкових етапах державотворення ілюзію, що достатньо покласти в основу зовнішньополітичної лінії концепцію «балансу інтересів», чи концепцію «мосту», і це забезпечить державі процвітання. Втім, поза увагою лишався той факт, що саме рубіжне розташування в умовах багатовікової відсутності власної державності перетворювало Україну на міжнародній арені як для Заходу, так і для Сходу (залежно від того, у складі яких держав перебували українські землі) у провінцію, в об'єкт геополітики. І цей «провінційний синдром» не було зжито з проголошенням

незалежності. В результаті увага західних держав і в першу чергу США до України визначалась/визначається не стільки її партнерським потенціалом (вельми обмеженим), скільки тим, що вона є певною мірою інструментом суперництва між Росією та Заходом. За цих обставин Україна майже одразу наразилась на серйозну загрозу перетворення на об'єкт маніпулювання, а задеклароване західними державами стратегічне партнерство мало тенденцію переростання у стратегічну залежність від набагато потужніших держав.

13. На перших порах керівництво України поклало значні надії на допомогу західних держав, але після формального визнання її незалежності відбулося певне дистанціювання Заходу. Забезпечивши власні інтереси у військовополітичній сфері, західні країни на деякий час втратили інтерес до розвитку держав СНД, сконцентрувавши увагу на власних проблемах: США — на президентських виборах, Німеччина — на питаннях внутрішньої консолідації, Японія — на чотирьох островах Курильської гряди. А фінансова допомога використовувалася Заходом як своєрідний «важіль тиску» на Україну щодо ядерного роззброєння. Зазначимо, що за обсягом американської допомоги у 1992—1993 фінансовому році (з розрахунку на душу населення) Україна перебувала на десятому місці серед країн СНД, майже втричі поступаючись Росії.

Отже, дезінтеграція Радянського Союзу та проголошення незалежності перетворили Україну у потенційно важливий фактор європейського життя. Специфіка її геополітичного становища полягала в тому, що територія нашої країни не лише опинилася на лінії нового можливого геостратегічного розколу, а й смузі нестабільності, що тягнулася з Закавказзя та Півдня України (Крим) через Придністров'я аж до Балкан. Позитивними рисами територіального розташування були значна кількість сусідів, що давало варіативність у формуванні зовнішньої політики; вихід до моря, який відкривав додаткові можливості у міжнародній торгівлі та пролягання через наші землі давно сформованих транспортних коридорів, які полегшували інтеграцію у світову економіку. Разом із тим, вже на стартовому етапі у України саме у геополітичній сфері виникла низка проблем — мова йде про питання, пов'язані з кордонами та територіальними претензіями сусідніх держав; необхідність досягнення визначеності подальшої долі ядерної зброї, що дісталась у спадок; чітке окреслення векторів та моделі зовнішньо-політичної орієнтації та ін.

2. Природно-ресурсний потенціал: парадокси незбалансованості

Економіка це мистецтво задовольняти безмежні потреби за допомогою обмежених ресурсів.

З книги «Цитати Пітера»

Важливим аспектом оцінки стартових можливостей республіки після проголошення незалежності є визначення її природно-ресурсного потенціалу. Підрахунки, проведені ще у 70-ті рр., свідчать, що Україна, займаючи менш як 3 % території колишнього СРСР, володіла 13 % його природно-ресурсного потенціалу.

На думку науковців, у структурі природних ресурсів ключову роль відіграють земельні, мінеральні, водні та лісові ресурси.

Яким же був в Україні стан справ у цих сферах на початку 90-х рр.?

Земельні ресурси. За розмірами території (603,7 тис. кв. км) Україна займає друге місце в Європі після Росії і 40-е місце в світі. На її частку припадає 5,7 % площі Європи, 0,44 % загальної площі світової поверхні суші. Майже вся територія республіки придатна для промислового, транспортного та сільськогосподарського освоєння, оскільки для України характерні переважно рівнинні території з невеликими висотами. Саме така побудова рельєфу властива майже 90 % площі нашої республіки. Середні висоти рівнинної частини відносно невеликі і становлять близько 170 м, тільки окремі вершини Карпат сягають висоти 1700—2000, Криму — 1500 і більше метрів над рівнем моря¹.

Важливу роль при оцінці земельних ресурсів відіграє ступінь освоєності території. Завдяки побудові рельєфу, а також розташуванню на перехресті традиційних шляхів із Заходу на Схід і з Півночі на Південь українські землі були здавна добре освоєні, про що переконливо свідчить густа сітка поселень, порівняно розвинута транспортна інфраструктура та ін.

На початку 90-х років частка сільськогосподарських угідь у структурі земель України становила 70 %, орних земель — понад 55 %, що було одним з найвищих показників у Європі та світі. Порівняно високою була і забезпеченість ріллею у розрахунку на одного жителя. В Україні цей показник становив 0,78 га, тоді як у Великобританії — 0,12 га, у Німеччині — 0,20 га, у середньому по Європі — 0,26, у світі — 0,29 га. Разом із тим розораність

¹ Заставний Ф. Географія України. — Львів, 1994. — С. 11, 70.

у Лісостеповій та Степовій зоні суттєво перевищувала оптимальні розміри, фактично понад 70 %. Зворотнім боком такого стану справ стали ерозійні процеси (37 % ріллі нині складають еродовані землі). Щорічно з кожного гектара змивається від 5 до 25 куб. м найродючішого верхнього шару, що зумовлює зменшення врожайності на 30—70 %¹.

Мінеральні ресурси. Мінерально-сировинний комплекс України у 1990—1991 рр. забезпечував 23—25 % валового національного продукту. З добуванням та використанням корисних копалин було пов'язано 48 % промислового потенціалу України і до 20 % її трудових ресурсів. Ці показники наближаються до показників розвинутих країн з потужною гірничодобувною промисловістю, де зосереджено від 20 до 40 % загальних інвестицій та до 20 % трудових ресурсів².

Таблиця 4

Задоволення потреб України власною мінеральною сировиною та паливом (1990 р. у відсотках)³.

Найменування сировини	Відсоток задоволення
Графіт	700
Каолін первинний	400
Ртуть	250
Бром	250
Сірка самородна	200
Марганцеві руди	175
Скляна сировина	167
Сіль кухонна	150
Мінеральні фарби	150
Залізні руди	140
Титанові руди	140
Камінь будівельний	116
Формовочні матеріали	112
Каолін вторинний	112

¹ Україна на зламі тисячоліть. — К., 2000. — С. 122; Социально-экономическая география Украины. — Львов, 1995. — С. 275 — 277.

² Закон України «Про затвердження Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2010 року» — <https://www.qdpro.com.ua/document/23388>

³ Розпутенко І. Багаті теж бувають бідняками. Про радянські міфи і справжній потенціал української економіки // Сучасність. — 1992. — № 10. — С. 86.

Флюсова сировина	110
Динасова сировина	108
Вогнетривкі глини	106
Гіпс	106
Цементна сировина	100
Вугілля	95
Доломіт	70
Бентонітові глини	45—50
Газ природний	22
Польошпатовая сировина	16
Солі калійні	11—12
Нафта	8
Магнезит	0
Глиноземна сировина	0
Апатит, фосфорит	0
Плавикий шпат	0

Маючи суттєвий дисбаланс у сфері енергоносіїв (газу та нафти), Україна могла його бодай частково компенсувати вугіллям. Адже на її території розташовувалися три потужні вугільні басейни: Донецький, Львівсько-Волинський і Дніпровський. За оцінками експертів, балансові запаси вугілля на 1989 р. склали понад 50 мільярдів тонн, що становило майже 18 % від розвіданих у решті держав колишнього СРСР. Частка України в загальносоюзному обсягу видобутку вугілля складала 25,7 %, з коксу — 37 %, а з антрацитів — 65 %. У розрахунку на душу населення видобуток вугілля в Україні склав у 1989 р. 3478 кілограмів, у той час як цей показник по СРСР дорівнював 2304 кілограми, у США — 3585, ФРН — 3270, Франції — 239, Італії — 24¹.

Однак, навіть володіючи на своїй території понад 7 тис. родовищ корисних копалин, Україна на стартовому етапі незалежності належала до держав з середнім рівнем матеріально-сировинного потенціалу. Це пояснюється його незбалансованістю. З одного боку, на території республіки сконцентровані до 20 % світових ресурсів марганцевих руд і понад 5 % запасів залізних руд; національні запаси графіту, ртуті, бром, самородної сірки у декілька разів перевищують реальні потреби, але з іншого боку — абсолютно недостатня забезпеченість паливно-енергетичними ресурсами, насамперед нафтою та природним газом, рудами кольорових металів, фосфоритами, калійними солями.

¹ Розпутенко І. Багаті теж бувають бідняками. Про радянські міфи і справжній потенціал української економіки // Сучасність. — 1992. — №10. — С. 87.

Водні ресурси. У структурі природно-ресурсного потенціалу вода є одним з найважливіших факторів господарського розвитку. В Україні 63 119 річок, у тому числі великих (площа водозабору більше 50 тис. кв. км) — 9, середніх (від 2 до 50 тис. кв. км) — 81 і малих (менше 2 тис. кв. км) — 63 029. Загальна довжина річок становить 206,4 тис. км, з них 90 % припадає на малі річки¹. Особливу цінність мають запаси прісних вод, дефіцит яких в Україні досить помітний. Достатньо сказати, що рівень забезпеченості водними ресурсами по колишньому СРСР складав 18 тис. куб. м. води на одного жителя, а в УРСР — лише 1 тис. куб. м.² За запасами місцевих водних ресурсів (1 тис. куб. м на 1 особу) Україна займала одне з останніх місць у Європі (Швеція — 2,5 тис. куб. м, Великобританія — 5, Франція — 3,5, Німеччина — 2,5, Європейська частина колишнього СРСР — 5,9 тис. куб. м). На думку частини експертів, зростання водоспоживання при незмінних ресурсах річкового стоку створює реальну загрозу виникнення дефіциту прісної води, що може призвести до того, що вже через кілька десятиліть вода буде не дешевшим товаром, ніж нафта³.

Економіка України на початку 90-х рр. базувалась значною мірою на старому обладнанні та малоефективних, енергозатратних технологіях, які для свого функціонування потребували значних обсягів води. Найбільші валові потреби у воді населення та галузей економіки відзначені у 1990 р. і дорівнювали 103 км³, лише у подальшому — у 2000 р. шляхом економії та модернізації вони зменшилися на 42 % — до 59,8 км³. Ці масштабні потреби задовольнялися водозабором з поверхневих джерел (24 %), підземних горизонтів (5 %), моря (1 %) і за рахунок вод, залучених в оборотні і повторно-послідовні системи (69 %). Серед галузей української економіки найбільші обсяги води потребувала промисловість, на яку припадало 46 %, у тому числі на електроенергетику — 22 %, сільське господарство використовувало 36 % цього ресурсу, а комунальне господарство — 17 %⁴.

Економіка України на початку 90-х рр. базувалась значною мірою на старому обладнанні та малоефективних, енергозатратних технологіях.

Особливо водомісткими галузями промисловості були металургійний і паливно-енергетичний комплекси, хімічна, нафтохімічна і целюлозно-паперова галузі промисловості. Зокрема, на виготовлення 1 т. паперу витрачається до 1000 м³ води, сталі — 300, синтетичного каучуку — 2800, нікелю — 4000 м³.

¹ Закон України «Про Загальнодержавну програму розвитку водного господарства» — <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2988-14#Text>

² Географічна енциклопедія. — К., 1989. — Т. 1. — С. 202

³ Екологія / С. І. Дорогунцов, К. Ф. Коценко, М. А. Хвесик та ін. — К.: КНЕУ, 2005. — С. 176, 177.

⁴ Закон України «Про Загальнодержавну програму розвитку водного господарства» — <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2988-14#Text>

Сучасна теплова електростанція потужністю 1 млн кВт потребувала протягом року 1,5 км³ води, атомна — 3 км³.¹

Лісові ресурси. Ліси виконують багатоаспектні господарські функції: вони дають цінну сировину, відіграють велику протиерозійну, кліматорегулюючу, санітарно-оздоровчу та природоохоронну роль. На жаль, лісистість території республіки досягає лише 14,3 %, що не тільки менше оптимального показника (19 %), а й значно поступається аналогічним показникам розвинених країн (Угорщина — 18 %, Франція — 27,8 %, Румунія — 28,1 %, Польща — 28,7, Німеччина — 29 %, США — 32,7 %, Болгарія — 34,4 %). З огляду на це закономірно, що потреби у деревині республіка задовольняла за рахунок власних можливостей лише на 20—25 %.

У результаті особливості природно-ресурсного потенціалу України був гострий дефіцит лісових ресурсів. Власними лісовими запасами вона забезпечувала себе, за різними оцінками, на 20—40 %, це при щорічному споживанні близько 36—38 мільйонів кубометрів. Значною мірою такі масштаби пояснюються суттєвим зносом засобів виробництва вітчизняної деревообробної промисловості та застарілими технологіями обробки. Наприклад, Франція у цей час споживала стільки ж деревини, скільки й Україна, але виробляла 2,2 мільйона тонн целюлози і деревної маси, тоді як Україна лише 0,15 мільйона тонн. У 1988 р. у Європі на душу населення вироблялося в середньому 96,6 кілограма паперу і картону, зокрема у ФРН — 174,2, Франції — 113,2, Чехословаччині — 80,6, Угорщині — 50,5, Польщі — 38, СРСР — 37,9, а в Україні — лише 17,6 кілограма. Порівняймо з Канадою — 637,6, США — 283,1, Японією — 201 кілограм².

За оцінками фахівців, у структурі природно-ресурсного потенціалу України 44,4 % припадає на земельні ресурси, 28,3 % — на мінеральні, 13,1 — водні, 9,6 — природні рекреаційні, 4,2 — лісові, 0,5 — фауністичні³.

Варто підкреслити, що педантичне врахування позитивних і негативних аспектів власного природно-ресурсного потенціалу у ході соціально-економічних перетворень є важливою запорукою успіху. Якщо ж послідовно не дотримуватися цієї вимоги, реформаційні плани будуть малообґрунтованими, відірваними від реальної матеріальної бази.

---

¹ Екологія / С. І. Дорогунцов, К. Ф. Коценко, М. А. Хвесик та ін. — К.: КНЕУ, 2005. — С. 179.

² Соціально-економічна географія України / Под ред. О. Шаблія. — Львів, 1995. — С. 317; Заставний Ф. Д. Географія України. — Львів, 1994. — С. 88; Розпутенко І. Багаті теж будують бідняками. Про радянські міфи і справжній потенціал української економіки // Сучасність. — 1992. — № 10. — С. 90.

³ Руденко В. П., Руденко С. В. Оцінка міри своєрідності (унікальності) структури природно-ресурсного потенціалу природних регіонів України // Український географічний журнал — 2015. — № 1. — С. 28.

3. Національна ментальність: амплітуда двоїстості

Що визначає силу нації? Мужність, впевненість у собі і усвідомлення власної гідності, яке не дозволяє їй опуститися до безчестя; інакше кажучи — характер, який не може ні стерпіти образу, ні завдати її.

*Вілям Пітт,
британський політик*

Недержавність — так зветься наша хвороба. Це хвороба зовсім інша, ніж подібна до неї за своїми зовнішніми ознаками — поневоленість. Ми — всі мешканці України — не є громадянством поневоленим; ми — громадянство не державне.

*В'ячеслав Липинський,
український історик,
ідеолог українського
консервативно-монархічного руху*

Ми створили Італію, давайте створимо італійців.

*Камілло Кавур,
перший прем'єр-міністр
об'єднаної Італії.*

Важливим глибинним чинником суспільного розвитку є ментальність (менталітет). Вона являє собою стійкі структури глибинного рівня колективної та індивідуальної свідомості й підсвідомості, що визначають устремління, нахили, орієнтири людей, у яких виявляються національний характер, загальновизнані цінності, суспільна психологія. Ментальність означає дещо спільне, що лежить в основі свідомого і підсвідомого, логічного та емоційного, тобто вона являє собою глибинне джерело мислення, ідеології та віри, почуттів та емоцій. Як правило, ментальність формують такі чинники: географічне середовище, політичні інститути і соціальні структури суспільства, культура, традиції. Характерно, що ментальність — це не виключно пасивний об'єкт,

своєрідний наслідок сумарної дії названих чинників. Вона сама є активним фактором суспільного розвитку, надзвичайно важливим і дієвим, але мало помітним, оскільки імпульси, які вона посилає народу чи окремії людині, йдуть з глибин історії, з глибин підсвідомого. Зберігаючи в закодованій формі на рівні підсвідомості історичний досвід народу, ментальність ніби знаходиться у будці суфлера. Тобто, її присутність на політичній сцені відчувається у поведінці та репліках головних героїв, проте сама вона перебуває у затінку.

Характерні риси та особливості української ментальності зумовлені низкою чинників:

1. Геополітичне становище: між Заходом і Сходом. Саме воно зумовило маргінальність, двоїстість української ментальності. Їй притаманне поєднання індивідуалізму (відомий фахівець філософії культури І. Мірчук говорить про «непогамований індивідуалізм», який відкидає будь-який авторитет)¹, характерного для західної орієнтації, і східної чуттєвості та емоційності.

2. Домінуючий вплив двох головних історичних пластів традиційно побутової культури: землеробського та козацького. Найглибинніші шари української ментальності закладені безперечно землеробством, яке з найдавніших часів було заняттям українців як яскраво вираженого автохтонного етносу. Саме воно визначило особливості їхнього світобачення, культурні орієнтири та соціальну організацію. Фахівці стверджують, що весь уклад життєдіяльності українців (праця, традиції, культура, мова і ментальність) ідеально адаптовані до однієї й тієї ж території (ландшафту), детерміновані природними циклами і сільськогосподарським календарем. Закодована на рівні підсвідомості, закріплена в традиціях та мові, ця інформація крізь століття дає свої імпульси, зумовлюючи такі характерні риси українського національного характеру, як тонке відчуття гармонії, зважений підхід до вирішення складних справ, працьовитість, миролюбність, ліричне сприйняття життя, м'який гумор, відчуття господаря та певний індивідуалізм (усвідомлення самоцінності власної особистості), розвинуте почуття справедливості, що спонукає до нескінченних пошуків правди².

Землеробська культура, зі своєрідним культом Доброї Матері Землі, залишки матріархату у родинних відносинах зумовили активну, пріоритетну роль жінки. Внаслідок цього соціальні та психічні норми, ідеали, система моральних цінностей українців формувалися під домінуючим впливом жінки, на противагу Західній Європі, де переважав патріархальний тип родини³. Активність,

---

¹ Мірчук І. Світогляд українського народу. Спроба характеристики // Генеза. — 1994. — № 2. — С. 95.

² Кисельов М. Феномен землеробства в українському світі // Генеза. — 1995. — № 1. — С. 60; Пінчук О. Мова та духовний потенціал людини і етносу // Генеза. — 1994. — № 2. — С. 30.

³ Бебик В. Психологія демократизму // Політологічні читання. — 1992. — № 3. — С. 111—112.

яскраво виражені волелюбність і демократизм, пріоритет чоловіка почали фіксуватись і закріплюватись в українській ментальності з появою на історичній сцені оригінального етносоціального утворення — козацтва.

Отже, для української ментальності характерна двоїстість, яка, з одного боку, базується на поєднанні в ній західних і східних начал, з іншого — на протиставленні двох головних історичних шарів традиційно-побутової культури: землеробського і козацького. Ця двоїстість виявляється у великій амплітуді чуттєвого життя українців: від любові — до ненависті, від ейфорії — до розпачу, а також у певній непослідовності дій. Як казав І. Драч

«Кожен українець — це троїсті музики:
Одне — думає, друге каже, третє робить».

Ця двоїстість, нестабільність зумовлює схильність до наслідування, відсутність самостійності, раптове поширення панічних настроїв.

3. Багатовікова відсутність власної держави суттєво деформувала український національний характер, призвела до гіперболізації зовнішніх чинників, покладання на них провини за численні свої біди. «Звідси, — як підкреслює П. Кононенко, — замість принципової боротьби — плачі та домагання справедливості, поряд з інтелектуалізмом і благородно-духовною емоційністю — приземлений прагматизм, меланхолійність, індивідуалізм, нехіль до практичної діяльності... А також синтез: і надзвичайно привабливої універсальності натури, відкритості, доброти, душевної шляхетності та гармонійної цілісності з надзвичайно несподіваною роздвоєністю... у підході до принципових питань, дивовижної непослідовності та поступливості, коли вимагається гранична концентрація волі і сили»¹.

Тривала відсутність у народу України власної держави відбилася в національній ментальності як трагедія людини, яка є фактичним хазяїном землі (в розумінні навичок практичного господарювання, органічного злиття з природою та ін.), але через дію зовнішніх сил не може бути вільним господарем. Саме з цього коріння проростають примирення до негативних явищ, терплячість, відсутність здорових амбіцій, дистанціювання від особистої відповідальності.

4. Тривала роз'єднаність українських земель. Перебування українських земель у складі Російської, Австро-Угорської імперій, Польщі, Румунії, Чехословаччини та інших держав наклали помітний відбиток на культуру, традиції, побут українців. Саме цей чинник і є основною причиною такої болючої риси сучасної української ментальності як відсутність почуття національної єдності. Не викликає сумнівів правильність діагнозу цієї хвороби, поставленого Б. Цимбалістим: «Розчленування української території та включення поодиноких її частин у різні держави з окремими культурами, політичними

¹ Кононенко П. П. Українознавство: Навчальний посібник. — К., 1994. — С. 311.

системами... мусило призвести до психологічного, побутового та політичного відчуження між різними частинами українського народу»¹.

Наприклад, на ментальність галичан суттєво вплинула західноєвропейська культура, насамперед австро-німецька та польська. Крім цього, важливим фактором їхнього життя була греко-католицька церква. На думку багатьох спеціалістів, для жителів Галичини більшою мірою характерні такі риси, як працелюбність, індивідуалізм, вміння господарювати, повага до власності. При цьому ментальності галичан також притаманні певний консерватизм, скерований на увіковічнення у незмінному вигляді основних національно-етнічних цінностей, а також активні прояви національних почуттів, патріотизму.

Що ж стосується населення Центральної, Східної та Південної України, то для них, через цілу низку історичних обставин, головною метою було, як правило, не національне, а соціальне визволення. Провідними рисами ментальності в цьому регіоні були такі: колективізм, анархізм, віра в доброго і мудрого правителя, який наведе порядок; порівняно слабшими — прояви національних патріотичних почуттів, звичка до копіткої праці².

5. Цілеспрямоване знищення і денаціоналізація української еліти, її перехід на службу до переможців надзвичайно звужували коло генераторів національних філософських ідей, творців самобутньої української культури, політичних лідерів та провідників народу. Це, з одного боку, посилювало консервативність української ментальності як засобу захисту вже набутих національних цінностей від чужих впливів, з іншого — поглиблювало недовіру до власної еліти, яка може запродатися знову.

6. Схильність правлячої верстви під впливом формули, закодованої не лише у народному прислів'ї, а й у національній ментальності «Де два козаки, там три гетьмани», до періодичного домінування у її поведінці зашкалюючих амбіцій, політичної заангажованості, корпоративного інтересу, патрон-клієнтських відносин тощо, що стимулювало появу та поглиблення міжособистісних, міжпартійних та суспільних конфліктів на вітчизняному ґрунті і не стільки перешкоджало адекватному оцінюванню процесів, явищ, вчинків окремих політиків, скільки помітно впливало на кінцеве визнання позитивності/негативності результатів цих дій. Ця риса суттєво заважала і заважає нині органічному процесу формуванню національної еліти.

7. Нашарування «радянської» ментальності. Тривале перебування українського народу в жорстких рамках тоталітарного суспільства лишило свій слід на національному генетичному коді. Родимі плями тоталітаризму наявні у психології кожної людини, яка вихована за радянської доби. Вчені

---

¹ Цимбалістий Б. Політична культура українців // Сучасність. — 1994. — № 4. — С. 78.

² Фільц О., Невелюк О. До вивчення проблеми ментальності населення Галичини // Генеза. — 1995. — № 1. — С. 231—234; Республіка. — 1995. — 21 апреля.

Національного інституту стратегічних досліджень виділяють такі основні риси «радянської» ментальності: пасивність особи — відсутність волі до поліпшення життя власними силами, що доповнюється формальною активністю, про людське око, напоказ, головне — створити враження, що людина працює, а не працювати на певний результат; комплекс меншовартості — відчуття власної нездатності в силу некомпетентності та непрофесіоналізму, зворотнім боком чого є невмотивована амбіційність та хамство; патерналізм — перекладання на владу вирішення власних проблем; беспорядність — надія на вирішення проблем ззовні, на чийсь гуманітарну допомогу¹.

Родимі плями тоталітаризму наявні у психології кожної людини, яка вихована за радянської доби.

Вже на початковому етапі сучасного державотворення ментальність відіграла свою не дуже помітну на перший погляд, але важливу роль. Завдячуючи особливостям української ментальності (певному консерватизму, уповільненості, зваженості), незважаючи на кризовий стан, в державі не відбулося соціального вибуху. Дуже точно природу цього явища описують Я. Калакура, О. Рафальський, М. Юрій: «Оксамитовий» характер української «революції», громадянський мир і злагода, якими, як власним досягненням, так пишається українська влада, були, зрештою, лише наслідком поєднання трьох ментальних складників її характеру: заляканості місцевої влади, що постійно страждала на комплекс меншовартості, мрійливо-довірливого романтизму народних лідерів і трибунів та обережної інертності населення, виснаженого морально і психологічно»². Водночас саме ці особливості національного характеру українців (консерватизм та уповільненість) є і донині серйозною перешкодою на шляху реформ, оскільки вони не дають можливості надати розвиткові країни бажаної динаміки, здійснити прорив на якісно новий рівень суспільного життя.

Сформовані віками, тісно пов'язані між собою, глибинні чинники суспільного розвитку — геополітичне становище, природно-ресурсний потенціал, національна ментальність були основними фундаментальними підвалинами, які по суті визначили систему координат для новітнього державотворчого процесу в Україні, що розпочався з грудня 1991 р.

¹ Власюк О., Парахонський Б., Пирожков С. Людський вимір: реалії і перспективи // Політика і час. — 1995. — № 2. — С. 35.

² Калакура Я. С. Ментальний вимір української цивілізації / Я. С. Калакура, О. О. Рафальський, М. Ф. Юрій. — К.: Генеза, 2017. — С. 430.

4. Модернізації навздогін: суперечливі наслідки

Запроваджувати нововведення — не означає реформувати.

*Едмунд Берк,
англійський публіцист та філософ*

Надзвичайно важливим фактором, що визначав стартові умови та потенційні можливості України на шляху самостійного державотворення на початку 90-х рр. були характер та наслідки суспільних модернізацій, які проводилися у попередній історичний період. Так склалося, що українські землі, які протягом тривалого періоду перебували у складі різних держав, підпадали зазвичай під дію модернізації навздогін, якій притаманні:

- поява нових прогресивних явищ та процесів завдяки силовій модернізації — «революції згори», а не еволюції «знизу»;
- вибіркове, а не системне запозичення та використання світових досягнень, фрагментарне урахування світового досвіду суспільних трансформацій;
- пріоритетність трансформування окремих сфер, напрямів та галузей, яка в перспективі веде до деформацій суспільної структури;
- збереження на тривалий час багатуокладності в економіці, паралельне існування нового укладу, що набирає сили, та попередніх укладів, які не досягли піку свого розвитку і не вичерпали свої можливості цілком, що робило можливим контрреформи;
- відсутність, як правило, у моделі модернізації навздогін внутрішніх джерел розвитку (вона могла рухатися вперед по інерції, а потім руйнуватися в міру накопичення внутрішніх протиріч);
- порушення однорідності економічного простору, ускладнення соціальних та політичних проблем, зростання соціальної напруги у суспільстві¹.

Принциповою особливістю модернізації навздогін завжди було різке зростання ролі держави, що виявлялося у намаганні встановлення державного контролю за всіма сферами суспільного життя, активному втручанні державних структур у хід реформ. Історія свідчить, що реалізація такого сценарію на практиці веде до зростання авторитарності влади, посилення централізму, збільшення ролі чиновництва, бюрократизації управління тощо. Як правило, модернізація навздогін не створювала власну гармонійну модель суспільного розвитку, а повторювала окремі фрагменти вже визнаних зразків, що служили своєрідними еталонами.

¹ Нецадин А. Российское реформирование: общее и особенное //Власть. — 1997. — № 1. — С. 52—55.

5. Радянська спадщина, або багаті теж плачуть

Чимало вчорашніх рішень — це сучасні проблеми.

Семюел Нанн,
американський сенатор

Оцінюючи стартові можливості України на шляху самостійного державотворення, доцільно охарактеризувати не лише основні параметри її природних ресурсів, а й звернути увагу на особливості форм і методів їх використання в радянській час, адже лише такий комплексний підхід може дати уяву про реальний економічний потенціал на початку 90-х рр. У цей час ситуація в економічній сфері визначалася впливом цілої низки чинників тривалої дії:

1. Тотальне одержавлення економіки. Загальносоюзні міністерства і відомства розпоряджалися 95 % усієї власності, розташованої в Україні. Відсутній був плюралізм власності, панував монополізм. 75—80 % продукції української промисловості вироблялося підприємствами-монополістами¹. Зокрема, у 1991 р. питома вага підприємств-монополістів у металургії України складала 74 %, у хімічній промисловості — 76 %, а у машинобудуванні — взагалі 90 %². Прямим наслідком такого становища стала надзвичайно низька конкурентоспроможність промисловості СРСР на світових ринках.

2. Панування командних форм і методів управління, надмірна централізація управління та екстенсивний шлях розвитку господарства. Більше половини капіталовкладень йшло не на модернізацію виробництва, а на нове будівництво і розширення існуючого.

3. *Структурна та територіальна диспропорційність економіки.* Так, частка групи «А» (галузей, в яких вироблялися засоби виробництва) становила 70 %, а групи «Б» (галузі, що виробляють предмети споживання) — 30 %, тоді, як у США промислова продукція групи «Б» становить майже 70 %. Це означало орієнтацію української економіки не на людину, а на виробництво заради виробництва. Істотні диспропорції існували і у територіальному розміщенні виробничих сил. Так, рівень економічного

¹ Мочерний С. Основні причини соціально-економічної кризи в Україні та шляхи її подолання // Економіка України. — 1995. — № 2. — С. 50; Пирожков С., Поповкін П. Сучасна економічна кон'юнктура в Україні // Політологічні читання. — 1995. — № 1. — С. 39.

² Бойко О. Д. Україна 1991—1995 рр.: Тіні минулого чи контури майбутнього? (Нариси з новітньої історії). — К., 1996. — С. 95.

розвитку центру і заходу України був майже удвічі нижчим, ніж Подніпров'я і Донбасу (якщо на так званий Південно-Західний район колишнього СРСР припадало приблизно 43 % населення і 34 % промислового виробництва, то на Донецько-Придніпровський район — відповідно 42 і 55 %)¹. У 1991 р. шість областей України (Дніпропетровська, Донецька, Запорізька, Київська, Луганська та Харківська), у яких було зосереджено близько 60 % основних виробничих фондів промисловості, виробили майже 50 % національного доходу республіки. Результатом такого стану справ стала істотна диференціація регіонів за величиною виробленого національного доходу на душу населення. У 1991 р. регіональні розбіжності у цьому показнику становили 48 пунктів (Запорізька область — 123 % до середнього показника по Україні, Закарпатська — 75 %), а в 1992 р. — вже 106 пунктів (відповідно Дніпропетровська область — 154, Закарпатська — 48 %)² І це в той час, як за міжнародними стандартами такий розрив не має перевищувати 20 %³.

4. *Побудова економіки на принципі незавершеності, її глибока інтегрованість в економічний простір СНД.* На гостроту цієї проблеми у своїх спогадах вказував компатрійний функціонер доби перебудови Ю. Єльченко: «Виробничий потенціал... не мав закінченого циклу... Ми випускали багато комплектуючих деталей, вузлів, сировинних матеріалів, от, тієї ж сталі, прокату, чавуну і ще багато чого, руди, — це ж не закінчений продукт, кінець кінцем. Я розумію, що розрив, розпад економіки загального цього комплексу... призведе до того, що буде розвал»⁴. Майже 80 % усього виробництва в Україні не мало закінченого технологічного циклу, а значить, залежало від імпорту комплектуючих виробів і сировини⁵. Саме тому ще у листопаді 1991 р. українські підприємства мали постійні господарські зв'язки з 33 тис. підприємств інших республік. У цей період лише економічна співпраця з Росією забезпечувала 67,3 % виробництва кінцевого продукту промисловістю України⁶. Яскраві

¹ Мочерний С. Основні причини соціально-економічної кризи в Україні та шляхи її подолання // Економіка України. — 1995. — № 2. — С. 50; Социально-экономическая география Украины /Под ред. О. Шаблия. — Львов, 1995. — С. 251.

² Абрамов В., Пила В. Регіональна економічна політика України на сучасному етапі // Економіка України. — 1993. — № 8. — С. 21; Луніна І. Проблеми регіональної бюджетної політики України // Економіка України. — 1994. — № 8. — С. 33.

³ Демократична Україна. — 1995 р. — 9 лютого.

⁴ Інтерв'ю з Юрієм Єльченком. Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, Касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/581/>

⁵ Мочерний С. Сущность и структура экономического суверенитета Украины // Экономика Украины. — 1992. — № 11. — С. 7; Інтерв'ю з Борисом Качурою, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988 — 1991, касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/360/>

⁶ Фомін С. Стихійній інтеграції — правову основу // Політика і час. — 1994. — № 10. — С. 50; Голос України. — 1991. — 28 листопада.

прикладі цієї проблеми наводив Прем'єр-міністр України В. Фокін у залі Верховної Ради у жовтні 1991 р.:

- Об'єднання «АвтоЗАЗ» на виробництво легкових автомобілів одержувало понад 800 найменувань вузлів і деталей з 50 підприємств Росії.
- На комплектацію великовагових автомобілів Кременчуцького автозаводу поставлялися двигуни, силові передачі та сталеве литво з Росії.
- Білоцерківському заводу сільгоспмашин для виробництва кормозбиральних комбайнів поставлялися шини з Азербайджану, підшипники та електродвигуни — з Росії, гідроциліндри — з Литви.
- Львівське об'єднання «Електрон» забезпечувалося комплектуючими деталями, які вироблялися в Україні, лише на 13 %.¹

Така ситуація не була випадковою, навпаки — глибокозакономірною та прагматично продуманою. З одного боку, все обґрунтовувалось економічно — адже простіше і рентабельніше було налагодити відносно якісне вузьке, спеціалізоване виробництво окремих деталей та вузлів у різних кінцях СРСР, ніж концентрувати значну кількість передової (за радянськими мірками) техніки та кваліфікованої робочої сили у одному місці, з іншого боку — така модель виробництва мала і політичну складову, адже необхідність економічних зв'язків ніби «зшивала» в одне ціле території різних республік.

5. *Суперечливий характер експортного потенціалу.* З одного боку, Україна мала потужні можливості для успішної зовнішньої торгівлі. По-перше, із 64 видів продукції, які експортував СРСР, 46 вироблялося в Україні. Експортна спеціалізація України базувалася на залізних рудах (країни Східної Європи, 33—35 мільйонів тонн на рік), марганцеворудній продукції (концентрат і феросплави) та вугіллі (11—13 мільйонів тонн на рік). Експортувалася також продукція нафто-, газопереробки. За оцінками експертів, такий експортний потенціал давав потенційну можливість приносити щорічно близько 30 мільярдів доларів прибутку. По-друге, Україна виробляла металу більше, ніж споживала, що могло стати додатковим джерелом експортних доходів. Зокрема, у 1990 р. власне виробництво готового прокату чорних металів (38,6 мільйона тонн) у 1,5 раза перевищило споживання (25,4 мільйона тонн). При цьому співвідношення вивезення і ввезення продукції чорної металургії становило 2,8.

З іншого боку, оцінюючи експортний потенціал України, слід врахувати, що валютну виручку вона могла отримати в першу чергу не від продажу за кордон продукції сучасних, модернізованих підприємств, що діють на основі передових технологій, а від експорту сировинних продуктів та продуктів

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України. 24 жовтня 1991 року. <https://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4623.html>

первинної переробки. До цього треба додати і те, що витрати на виробництво металу значно перевищували прибутки, які республіка одержувала від його реалізації в інших республіках. Це пояснювалося тим, що виробництво металу потребувало не лише сировини, а й величезної кількості енергоресурсів (бензину, вугілля, газу, води), а крім того, було екологічно небезпечним¹. Такий стан був «нормальним» для радянської командної економіки, але не міг влаштовувати державу, що веде самостійне господарство.

6. *Гостра проблема енергоносіїв.* У 1990 р. Україна імпортувала близько 90 млрд куб. м. газу, в 1993 р. — 80 куб. м. Республіка у цій сфері стала своєрідним лідером — на Україну припадало від 20 до 25 % загальносвітового імпорту. Для порівняння: у 1992 р. Німеччина, Японія, США імпортували відповідно 60,3; 52,7 та 59,6 млрд куб. м. газу.² Певною мірою частково зняти проблему енергоносіїв могла вугільна промисловість, адже, за оцінкою експертів, на стартовому етапі незалежності України стан розробки наявних родовищ і рівень видобутку вугілля (1989 р. видобували 180,2 мільйона тонн) засвідчували, що його вистачить більше ніж на 270 років. Але вугільна промисловість потребувала докорінної реконструкції, модернізації та впровадження нових технологій. Про це красномовно свідчила статистика: у 1985 р. шахтний фонд України складався з 303 шахт, із яких 41 шахта була введена в експлуатацію понад 50 років тому; 165 шахт працювали на глибині понад 600 метрів, 107 — розробляли пласти, що містять потенційну небезпеку раптових викидів; 79 — мали температуру вугілля вище встановлених норм; 184 — не реконструювалися понад 20 років, 54 — видобували за рік менше 300 тисяч тонн вугілля³.

7. *Значна мілітаризація економіки.* На воєнні цілі витрачалося майже 35 % союзного бюджету. Вагома частка цих коштів вкладалася у промисловість України. Тому в республіці після розпаду СРСР залишилося майже 30 % союзного воєнно-промислового комплексу (ВПК), до 80 % підприємств машинобудівних галузей були втягнуті у виробництво зброї⁴. Зосередження в Україні значного потенціалу ВПК Радянського Союзу мало суперечливі наслідки. З одного боку, це зміцнювало економічний потенціал республіки якісним обладнанням, новітніми технологіями, кваліфікованими кадрами, з іншого — істотно ускладнювало вирішення проблеми конверсії. Але й у цій сфері суттєво заважала проблема незавершеності технологічного циклу. До-

---

¹ Розпутенко І. Багаті теж бувають бідняками. Про радянські міфи і справжній потенціал української економіки // Сучасність. — 1992. — № 10. — С. 87.

² Врублевський В., Хорошковський В. Український шлях. Начерки: геополітичне становище України та її національні інтереси. — К., 1997. — С. 70.

³ Розпутенко І. Багаті теж бувають бідняками. Про радянські міфи і справжній потенціал української економіки // Сучасність. — 1992. — № 10. — С. 87.

⁴ Україна на зламі тисячоліть. — К., 2000. — С. 108.

статньо сказати, що наприкінці 1991 р. Харківський завод імені Малишева отримував комплектуючі деталі і вузли для виробництва танків від 1477 підприємств, у тому числі від 973 заводів за межами України, включаючи гармати, кулемети, корпус, башню, 100 % електрообладнання, прилади стрільби, лазерні далекоміри, приціли і все інше¹.

8. *Порівняно високий науковий потенціал.* Наприкінці 80-х рр. науковий комплекс нашої республіки включав 700 наукових організацій, а чисельність працюючих у науці складала 640 тис. працівників. Як відомо, у колишньому СРСР головні фундаментальні наукові та проектно-конструкторські інститути були зосереджені головним чином у Росії, частка якої складала 90 % фінансування з союзного бюджету. Втім, хоча на Україну припадало лише 6 % коштів, її вклад у сукупний союзний фонд становив 25—30 %².

9. *Складна екологічна ситуація.* Перетворення України ще з 20-х років на одну з основних промислових баз СРСР, непродумана концентрація металургійних, хімічних, енергетичних підприємств майже у всіх середніх та великих містах, шкідливі викиди в атмосферу, забруднення підземних та поверхневих вод, Чорнобильська аварія, невиправдана економія витрат на охорону природи поставили нашу республіку у сфері екології на грань катастрофи. Навіть за оцінками владних структур, техногенне навантаження на природу в нашій республіці в 6—7 разів перевищувало середньосоюзний рівень.³

Крім зазначених факторів, можливості України в економіці значною мірою визначались і дією соціально-психологічних чинників. У радянські часи поряд з культом дисципліни та відповідальності, що став необхідною умовою функціонування командної системи, було сформовано психологічний клімат колективної пасивності, утриманства, абсолютного пріоритету державних інтересів відносно особистих. Перелічені проблеми разом із іншими негараздами у народному господарстві зумовили слабші стартові можливості України порівняно з багатьма іншими республіками. Про це свідчить офіційна статистика за 1990 р.

Більш чітку уяву про реальні стартові економічні можливості України на початку реформ дають данні таблиць 5, 6⁴.

¹ Стенограма засідання Верховної Ради України. 22 жовтня 1991 року. — <https://portal.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4619.html>

² Онопрієнко В. І. Історія української науки XIX—XX століть. — К., 1998. — С. 244; Бойко О. Д. Україна 1991—1995 рр.: Тіні минулого чи контури майбутнього? (Нариси з новітньої історії). — К., 1996. — С. 143—144.

³ Незалежність — передумова підвищення рівня життя народу // Голос України. — 1991. — 28 листопада. — С. 7.

⁴ Див.: Болотин Б. А с чем останемся мы? // Аргументы и факты. — 1991. — № 39. — С. 4.

Таблиця 5.

**Частка України та інших республік у загальних показниках СРСР
у 1990 р.**

Республіка	Населення	Валовий національний продукт	Продукція промисловості	Продукція сільського господарства	Національне багатство
Росія	51,3	58,7	66,4	46,2	60,0
Україна	18,0	16,5	16,0	22,5	16,8
Білорусь	3,6	3,8	4,1	5,9	3,7
Естонія	0,5	0,7	0,7	0,9	0,7
Латвія	0,9	1,2	0,8	1,4	1,1
Литва	1,3	1,6	1,2	2,2	1,4
Молдова	1,5	1,2	0,8	2,2	1,2
Грузія	1,9	1,7	1,2	1,4	1,6
Вірменія	1,1	1,3	0,8	0,6	0,9
Азербайджан	2,5	1,4	1,7	1,8	1,6
Казахстан	5,8	5,3	3,5	6,9	5,3
Узбекистан	7,0	4,0	1,7	4,6	3,5
Киргизстан	1,5	0,9	0,5	1,3	0,8
Туркменістан	1,2	0,9	0,4	1,1	0,8
Таджикистан	1,8	0,9	0,4	1,0	0,7

Як бачимо, Україна поступалась цілому ряду республік за принциповими показниками:

1. Частка національного багатства менше частки населення (у Росії, Білорусі та республіках Прибалтики, навпаки — частка національного багатства перевищує частку населення).

2. Відсоток продукції сільського господарства перевищує в Україні, на відміну від Росії, частку продукції промисловості.

3. Частка валового національного продукту (ВНП) менше частки населення; у Росії, Білорусі та республіках Прибалтики цей показник знову більший.

Таблиця 6.

Рівень економічного розвитку України у порівнянні з республіками СРСР

Республіка	% до середнього показника СРСР					% до середнього показника США				
	ВВП на душу населення	Споживання на душу населення	Національне багатство на душу населення	Продуктивність праці		ВВП на душу населення	Споживання на душу населення	Національне багатство на душу населення	Продуктивність праці	
				Промисловість	Сільське господарство				Промисловість	Сільське господарство
Росія	114	108	117	110	108	34	22	39	28	10
Україна	92	97	93	80	108	28	20	31	20	10
Білорусь	106	108	103	103	128	32	22	26	12	12
Естонія	140	151	140	115	152	42	30	46	29	14
Латвія	133	137	122	105	131	40	27	40	26	13
Литва	123	127	108	103	152	37	25	36	26	14
Молдова	80	85	80	75	83	24	17	26	19	7
Грузія	90	95	84	90	62	27	19	28	23	6
Вірменія	118	93	82	75	76	35	18	27	20	7
Азербайджан	56	57	64	60	68	17	11	21	15	6
Казахстан	90	84	91	90	100	27	17	30	23	9
Узбекистан	56	59	50	60	56	17	12	16	15	5
Киргизстан	60	86	53	65	74	18	13	17	16	7
Туркменістан	75	66	67	100	66	22	13	22	25	6
Таджикистан	50	48	40	75	60	15	10	13	19	5

Дані таблиці переконливо свідчать про слабші стартові можливості України порівняно з іншими республіками:

1. За розмірами валового національного продукту на душу населення наша республіка займала 7 місце, а за розмірами національного багатства на душу населення — 6 місце серед республік колишнього СРСР.

2. За продуктивністю праці у промисловості Україна була на 9 місці, а за цим показником у сільському господарстві ділила з Росією 5—6 місця.

3. У порівнянні з ключовими показниками економіки США українські показники більш ніж скромні і становлять 10—31 % американських.

Зрозуміло, за таких стартових умов надзвичайно важко було розпочинати перехід економіки на ринкові рейки. Ведмежу послугу реформаторам на початку 90-х рр. робили пануючі на той час необґрунтовано оптимістичні оцінки економічного потенціалу республіки. Лише з часом тверезі погляди на реальний економічний потенціал, що дістався у спадок від радянської доби, прийшли і до політиків, і до аналітиків. Так, Л. Кравчук на початку 1995 р. в одному із своїх інтерв'ю підкреслив: «Була мітингова частина життя. Це довго тривати не могло. Коли після мітингів ми побачили життя і стан України в реаліях, то розгубилися. Раптом з'ясувалося, що ми і не перші, і не такі багаті»¹. Саме в цей час вчені Національного інституту стратегічних досліджень прийшли до по суті такого ж невтішного висновку про те, що передумови для швидких ринкових перетворень були «в Україні значно гірші, ніж у країнах Балтії, Білорусі, не кажучи вже про Чехію, Словаччину або Угорщину. Потенціал української економіки є структурно zdeформованим і не здатним самостійно задовольняти найважливіші суспільні потреби. Оптимістичні оцінки цього потенціалу, що їх давали упродовж останніх років, були непрофесійними, такими, що вводили в оману»².

Варто підкреслити, що об'єктивну оцінку реального стану справ на початку 90-х рр. дати було надзвичайно важко, адже формула потенційних економічних можливостей України складалася з різнопланових і різновекторних складових: у чисельнику — порівняно значний природно-ресурсний та науковий потенціал, у знаменнику — одержавлена, деформована, мілітаризована, руйнуюча природу економіка, помножена на командні методи господарювання. Оптимістичні оцінки, очевидно, базувалися на ейфорійному погляді на чисельник, песимістичні — на тверезій оцінці сумарної дії складових знаменника.

Деформована структура народно-господарського комплексу, що дісталася у спадок від колишнього СРСР, у поєднанні з недосконалою організацією державної влади в Україні, незавершеністю розподілу функцій між законодавчою, виконавчою і судовою гілками суттєво ускладнили державотворчий процес на початковому етапі. Республіка цього періоду, за влучним висловом фахівців, являла собою з одного боку, Гулівера (економіку) з потужними м'язами — значним промисловим потенціалом, що працював колись на весь СРСР, з іншого — Хлопчика-мізинчика (державу) з мініатюрним кістяком, без досвіду самостійного і самодостатнього існування, без чіткої концепції державотворення. Нежиттєздатність цього гігантсько-мініатюрного монстра була цілком очевидною, що диктувало нагальну необхідність швидких, радикальних, нестандартних рішень і дій. Такий стан справ суттєво звужував поле для маневру реформаторам.

---

¹ Демократична Україна. — 1995. — 24 січня.

² Пирожков С., Поповкін В. Сучасна економічна кон'юнктура в Україні // Політологічні читання. — 1995. — № 4. — С. 38, 39.

Критичною наприкінці 80-х — на початку 90-х рр. була і ситуація у сфері культури, адже розпочавшись ще у добу перебудови та отримавши потужного імпульсу після проголошення незалежності України в духовно-культурному житті дедалі більшої сили і розмаху набули три складні, різновекторні процеси:

1. Перегляд, переосмислення та переоцінка донедавна панівних поглядів, орієнтирів, настанов поведінки.

2. Повернення традиційних цінностей національної культури, відтворення релігійних та національних форм світосприйняття.

3. Проникнення і адаптація на національному ґрунті нової системи цінностей, які характерні для духовно-культурного життя західної цивілізації.

Зіткнення цих різновекторних культуротворчих потоків призвело до своєрідного руйнівного вибуху в свідомості як на рівні окремої людини, так і на рівні суспільства, кризи національної ідентичності, втрати почуття історичної перспективи і зниження рівня самооцінки нації. Дослідники назвали цей феномен «культурним шоком в посткомуністичних суспільствах». Його загальними рисами, характерними для більшості країн перехідного періоду, є ерозія системи соціальної мотивації, зростання стресу, моральної перевтоми, розчарування та невдоволення серед широких верств населення, підвищена конфронтаційність суспільства і помітна ностальгія за тоталітарним «порядком»¹.

Закономірно, що відмова, бодай навіть часткова, від старої шкали цінностей вивела суспільство із рівноваги, а відсутність чіткої системи нових суспільних орієнтирів ніяк не давала йому змоги стабілізуватися, що істотно ускладнювало процес державотворення на стартовому етапі. М. Михальченко зазначав у грудні 1991 р.: «Україна сьогодні — це перегрітий котел, який може у будь-який момент вибухнути. Криза духу, зневіра, руйнація ідеалів загрожують сьогодні безпеці України більше, ніж потенційні зовнішні агресори».²

Отже, на початку 90-х рр. специфічні особливості геополітичного становища України, концентровано виражаючи взаємодію векторів зовнішніх впливів та силу і напрямки внутрішніх інтересів держави, окреслили поле зовнішньо-політичної діяльності, визначили місце і роль нашої країни не лише на осі «Схід — Захід», а й у межах всієї світової спільноти; природно-ресурсний потенціал регламентував масштаби та динаміку суспільного розвитку; національна ментальність обумовила ступінь здатності суспільства до сприйняття ідеї радикального реформування і специфіку та особливості участі народних мас у реформаційному процесі; характер та наслідки суспільних модернізацій, які проводилися у попередній історичний період, по суті змодельовали тип, форму і зміст матриці сучасного комплексу реформ.

¹ Полунєєв Ю., Загоруйко Ю. Культурний шок у посткомуністичних суспільствах у період ринкової трансформації (перспектива України) // Сучасність. — 1994. — № 10. — С. 78—91.

² Лабунський В. Запорука безпеки — реформи // Голос України — 1991. — 20 грудня. — С. 4.

Висновки

На фінішному/вирішальному етапі перебудови (серпень — грудень 1991 р.) ключовою проблемою у ході суспільно-політичних трансформацій, що фактично вийшли з під контроль реформаторів, була доля Радянського Союзу. Основна боротьба розгорталась в межах трикутника: союзний Центр на чолі з М. Горбачовим — політичне керівництво Росії та України. Аутсайдером серед цих політичних гравців був в силу обставин союзний Центр, який після серпневих подій фактично втратив контроль за суспільними процесами, гранично спалюжив свій імідж в очах громадськості і лише формально/номінально міг вважатися структурою, яка на щось впливає і щось вирішує. Відносини ж між Україною та Росією, по суті, найпотужнішими республіками колишнього СРСР, можна охарактеризувати як спроби використати одне одного у своїх, часто протилежних цілях. Це були стосунки союзників по ситуації та конкурентів по суті. Класична формула «Крим — за Кремль» (класична за лаконічністю та влучністю формулювання) максимально точно характеризує основні больові точки сторін: Л. Кравчук — кордони і територія, Б. Єльцин — персональна політична першість, встановлення контролю за лівовою частиною пострадянського простору. Саме на цьому ґрунті і вибудовувались тактика і стратегія української та російської політичних еліт.

Це були стосунки союзників по ситуації та конкурентів по суті.

Цей період демонструє дивовижний ефект політичної мобільності згаданих еліт, інколи досить парадоксальної: залежно від обставин, причому досить часто, вони на

максимально можливих швидкостях переходили від конфронтації до взаємної підтримки проти третьої сторони і навпаки: від партнерства — до протистояння, коли ситуація у «трикутнику протиборства» набувала тенденції стабілізації в результаті чергової поразки союзного Центру.

Варто підкреслити, що український фактор у період з серпня по грудень 1991 р. відігравав помітну (якщо не вирішальну) роль у ході суспільних трансформацій в СРСР. Це було зумовлено цілим комплексом чинників. По-перше, Україна мала значний економічний потенціал і політичну вагу серед республік Союзу. По-друге, у республіці мали відбутись кардинальні зрушення у політичній сфері, зумовлені грудневим Референдумом та виборами Президента. По-третє, в силу ряду обставин (геополітичне становище, той же економічний потенціал, авторитет на міжнародній арені тощо) Україна, незважаючи

на те, що її територія складала лише 2,6 % СРСР, перетворилась на «саме той елемент», без якого Союз вже не Союз. Як зазначала британська газета «Економіст», Україна належить до тих великих союзних республік, «чиє відокремлення від Союзу могло б спричинитися до геополітичного землетрусу»¹.

Такий стан справ давав українській правлячій еліті право та можливість широкого маневру у ході переговорного процесу щодо долі майбутнього Союзу та й власної долі, адже «український фактор» одночасно міг бути невизначеним (до проведення референдуму та виборів Президента всі домовленості мали характер не остаточних, попередніх), вагомим (з огляду на економічний потенціал і політичний вплив республіки) і, що надзвичайно важливо для дипломатичних переговорів, в решті решт — ключовим (Україна могла за певних обставин виконати роль останньої гирьки на терезах історії, що вирішувала долю СРСР). Разом із тим, настільки широкий набір дипломатичних інструментів за умов, з одного боку, дефіциту часу, відсутності досвіду, динамічно наростаючої кризової ситуації, з іншого — певного самозадоволення від ролі «вирішальної гирьки», інколи зумовлював помітні коливання республіканського керівництва при визначенні вектору майбутнього державного розвитку.

Отже, остаточна руйнація СРСР — це, з одного боку, цілком логічний результат вичерпання сил та можливостей адаптації радянської системи до кардинальних змін у світі, невдачі цілої низки спроб суспільних модернізацій, втрати реальних перспектив розвитку діючою напівтрансформованою моделлю унітарної держави, з іншого — наслідок дії республіканських політичних еліт, в першу чергу Росії та України, які в силу ряду обставин виступили своєрідними каталізаторами процесів «розпаду — розвалу — переділу».

Слід визнати також, що після здобуття незалежності українське суспільство не було підготовлене до державотворчого процесу. Короткочасного спалаху активності національної еліти та широких народних мас, що мав місце у добу перебудови, виявилось недостатньо як для самоусвідомлення та згуртування політичних сил, так і для набуття ними досвіду масштабного реформування суспільства. У результаті рішуча відмова від існуючого до серпня 1991 р. зразка суспільного розвитку в умовах відсутності науково обґрунтованої моделі побудови незалежної держави зумовила на перших порах втрату орієнтирів, розгубленість, розчарування, а в результаті — тривалий «урочистий марш на місці» на роздоріжжі реформ.

Суспільні перетворення в Україні почалися за вкрай низького рівня політичної та економічної культури мислення. Домінуючими були настрої невдоволення, викликані наслідками брежневського періоду і невдачами перебудови. На час проголошення республікою незалежності у суспільній свідомості ще не встигло сформуватися і закріпитися усвідомлення масштабу

¹ Грушко І. Завтрашні імперії // Голос України — 1991. — 25 жовтня. — С. 14.

нових завдань, більшість населення не визначила чітко свого місця у процесі державотворення.

Надзвичайно неоднозначною та суперечливою була формула потенційних економічних можливостей України, яка на початку 90-х складалася з різнопланових і різновекторних складових: у чисельнику — порівняно значний природно-ресурсний та науковий потенціал, у знаменнику — одержавлена, деформована, милітаризована, руйнуюча природу економіка, помножена на командні методи господарювання. Деформована структура народно-господарського комплексу, що дісталася у спадок від колишнього СРСР, у поєднанні з недосконалою організацією державної влади в Україні, незавершеністю розподілу функцій між законодавчою, виконавчою і судовою гілками суттєво ускладнили державотворчий процес на початковому його етапі.

Всі ці фактори, явища та процеси стали підґрунтям для розвитку в Україні наприкінці 80-х — на початку 90-х рр. типового (навіть класичного) для перехідних суспільств комплексу конфліктів та протиріч, який у політологічній літературі дістав назву «*кризового синдрому модернізації*». Горбачовська перебудова стала своєрідним родоначальником та каталізатором цілої низки взаємопов'язаних та взаємообумовлених криз політичного розвитку, що складають суть та зміст згаданого синдрому:

- *непослідовність, половинчастість офіційного курсу доби перебудови стимулювали прогресуючий розвиток кризи проникнення (невідповідність проголошених вищими органами державної влади пріоритетних напрямків розвитку реальним обставинам; загальне зниження ефективності та дієвості політичного регулювання);*
- *помітне ускладнення економічної ситуації, негнучка соціальна політика зумовили кризу розподілу (різке зниження рівня матеріального добробуту, порушення принципів соціальної рівності та соціальної справедливості на фоні якісної зміни стандартів і способів споживання та зростання соціальних очікувань громадян);*
- *динамічне наростання суспільних проблем та конфліктів, які офіційна влада часто-густо не лише не розв'язувала, а й ще більше загострювала своїми діями, призвело до кризи легітимності (ослаблення народної підтримки офіційної влади, розчарування значної частини населення у пануючій політичній системі);*
- *компроміс між колишньою правлячою елітою та націонал-демократами, що був укладений на фініші перебудови, зумовив поступове згасання та згортання політичної активності широких кіл громадськості та динамічне наростання кризи участі (прогресуюче відчуження народу від політичного життя);*
- *розчарування громадян у старих ідеалах, орієнтирах та цінностях, тривалий і болісний пошук нових, які б дозволили в нових обставинах визна-*

чити їм власне місце у суспільстві, характер зв'язків з державою, зумовили наростання кризи ідентичності (втрата стабільних основ політичної культури).

На нинішньому етапі висока конфліктність соціальних та політичних процесів в умовах модернізації диктує необхідність вироблення послідовної та адекватної умовам стратегії та виваженої тактики. Готових рецептів та моделей тут бути не може. За цих обставин лише синтез світового та вітчизняного досвіду реформування суспільства, спроектований у майбутнє, за умови ретельного комплексного урахування стартових обставин та потенціальних можливостей України дозволить визначити оптимальну траєкторію поступального руху нашої країни на шляху державотворення.

Україна у черговий раз перебуває на вирішальному етапі своєї історії. Її майбутнє цілком залежить від далекоглядності та рішучості лідерів, толерантності та зваженості в діях різних політичних сил, єдності та віри народу у свої сили.

Витяги з інтерв'ю Данила Яневського для проєкту «ТАЄМНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»

Інтерв'ю з Олександром Барабашом

Барабаш Олександр Леонідович — український політик. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання).

8:21—22:51

— 16 липня 1960 року Іван Степанович Плющ перший заступник голови Верховної Ради Української РСР підписав Постанову Верховної Ради Української РСР по день проголошення незалежності України. Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє вважати день 16 липня днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України. Що ви пам'ятаєте про цей день?

— Ну, по-перше, про 16 липня... 16 липня о десятій годині вісім хвилин було проголосовано в остаточній редакції Декларацію про державний суверенітет. І Іван Степанович підписав документ, який Верховна Рада прийняла. Прийняла практично одноголосно із тих, хто були присутні. І ми дійсно це сприймали, от кажем Декларацію про державний суверенітет, над якою працювали практично місяць, причому це такий був марафон прискіпливої роботи над кожним словом, над кожним реченням, над кожною комою, який можна порівняти хіба що з конституційним процесом дев'яносто шостого року. І внутрішнє наше сприйняття, тобто результат формальний у вигляді декларації, це не повний результат, а повний, це було внутрішнє відчуття, що ми вибрали якийсь довгостроковий шлях. І ні в кого не різало вуха слово незалежність, оскільки всі... один із варіантів незалежності був навіть у назві Декларації про державний суверенітет. Тобто ми ж голосували, наприклад, за назву дві години. Усі різні варіанти кожного слова і державний, і національний, і суверенітет, і незалежність, і Україна і так далі. Це був взагалі вибір дійсно і по більшості... Про Державний суверенітет України, це дійсно було вибрано більшістю. І в назві оцього дня, відчуття, що ми в кінці-кінців обрали шлях на державну незалежність, воно відбулося у цій постанові. Там же ж не тільки незалежність слово, а і Україна. Тобто вперше в документах України офіційних, на рівні Верховної Ради з'явилась от сучасна назва держави Україна.

І в назві декларації, і в назві дня свята. Яке до речі святкувалося в дев'яносто першому році. Дійсно як державне свято, як вихідний день з урочистим засіданням в палаці «Україна» і так далі. Тобто, всі внутрішні сприйняли і хто більше, хто менше, хто активно, хто радикально, хто якимось боязкувато. Але в принципі подальша діяльність Верховної Ради вона йшла під прапором, що ми всі єдині, що ми йдемо по лінії декларації. Комусь більше було сміливості, в когось менше. Але в принципі це була, я би сказав, єдина точка зору, крім ну буквально кількох людей, як деякі сьогодні лідери сепаратистів там в Криму або ще дещо.

— А хто ініціював цей марафон? Хто був мотором, якщо можна так сказати?

— Ви знаєте, якимось воно народилося, ми вже прийшли, і перші документи, які нам роздали, уже був проект, який підготувала робоча група. Ініціатором і мотором виступали, по-перше, я думаю, що... І навіть уже оскільки ці процеси вже починалися в прибалтійських республіках, і кожен навіть ЦК компартії України свій варіант підготував декларації. Розуміли, що не обійдеться, але це була велика група вчених, в яких я пригадую перш за все на перше місце я ставлю Володимира Василенка, скажім Федір Бурчак, який тоді очолював групу юридичного управління Верховної Ради. Тоді вона була просто відділом. Петро Мартиненко, Микола Козюбра, це найкращий конституціоналісти, Володимир Мацюк, який потім очолював науково-експертне управління, Микола Теплюк. Тобто це така група людей мислителів, які... І серед них, скажемо, були такі активні депутати як там Головатий, Заєць Лариса Скорик і так далі. І це було підтримано і робочою групою, яка готувала... і серед документів, які ми отримали в перший день і серед технічних документів, збірника телефонів депутатів, був уже проект, який підготовлений був робочою групою. Потім цей документ він, скажемо, перетворився в проект, який внесла президія Верховної Ради, коли обрали керівництво. Був проект від комуністичної партії, було проектів дуже багато, але в принципі з цим настроєм, я не побоююсь сказати цього слова, прийшли до Верховної Ради всі. Да, і питання, незважаючи на те, що скажемо, я вже сказав, що національно-патріотичного спрямування в Жовтих Водах не було, але в програмі у мене економічна самостійність республіки як пункт був. І я вважав, мій був нахил саме на цьому пункті. Але коли почалося, оцей скажемо колосальний рух думки, яку генерували і депутати, і вчені, і народні депутати СРСР у нас там долучалися і Сергій Рябченко, і Володимир Черняк, і Валерій Гришук, і Таланчук. Тобто вони приходили, вони брали участь, і коли оцей рух думки він, скажемо так, бурлив, то зайшли, я би сказав, достатньо дуже далеко. Тому що реалізація всіх пунктів декларації — це однозначно незалежна держава.

— В складі Верховної Ради Української дванадцятого скликання було 370 комуністів, членів партії. Без компартії у 90-му році нічого не відбу-

валося, мало що відбувалося. Вас не дивував той факт, що ініціювався цей процес комуністами в більшості?

— Ну, я б не сказав, що прямо комуністами. Він скоріше всього йшов від суспільства, іде скажем творча інтелігенція, наукова інтелігенція. Ну так само як я, вибачте скажу крамольну думку, так само, як це не ініціював Рух, так само це не ініціювала Комуністична партія. Люди, які були членами Руху, політики або, скажемо, фахівці, які були членами партії, це ініціювали. Все, але це не було ініціативою самої партії як органу і не було такої, скажім, не було проекту, наприклад, від Руху. А проект, який трошки згодом з'явився від Комуністичної партії, він так і називався від групи там за Радянську суверенну Україну. Він був відсунутий трошечки як кажуть... ті ідеї, які відрізнялися від загальних ідей загальноприйнятих, вони відійшли на другий план, але ви абсолютно праві, що в принципі ні одне рішення не могло бути прийняте Верховною Радою без рішення абсолютної більшості комуністів. Але я б навіть сказав, що це вже не були комуністи за переконанням, це були члени партії, і я скажу своє спостереження, дуже багато особливо, скажімо, господарських керівників тяжилися своїм якимось, я би так сказав, підлеглим становищем порівняно з партійними функціонерами. Тому їх приваблювала економічна самостійність. І вони дуже активно брали участь у розробці потім закону про економічну самостійність, про підприємства і так далі. Їх це більше всього цікавило. І вони, скажемо так, достатньо поблажливо дивилися на питання, скажемо, політичні, культурні і так далі. Тому сказати, що це як позиція комуністичної партії як партії, то це було би неправильно. Це позиція людей, які були членами комуністичної партії.

— **Цей документ був підписаний Плющем 16 липня 1990 року.**

— Ну відразу проголосували за Декларацію, і наступне було голосування за постанову. Практично, я не знаю, в десять хвилин.

— **17 березня 1991 року відбувся референдум що до збереження Союзу СРСР. Там питання було таке: вважаєте ви потрібним збереження Союзу Радянських Соціалістичних Республік як оновленої Федерації рівноправних суверенних республік, у якій в повній мірі будуть гарантуватися права і свободи людини будь-якої національності? Президія Верховної Ради УРСР підтримує це, але додатково вносить питання: Чи згодні ви з тим, що Україна, а не українська УРСР, має перебувати у складі Союзу Радянських суверенних держав, а не СРСР? На основі Декларації про державний суверенітет України. На перше питання відповідь так — 70 відсотків...**

— І дві десятих.

— Друге так — 80 відсотків.

— І дві десятих.

— І дві десятих, дякую. Чи вам не здається, що тут є юридична і політична колізія?

— Ну по-перше, я вас поправлю, ці рішення і рішення про проведення всеукраїнського опитування тоді референдуму українського не було. Радянський закон був, а українського закону не було, і ми проводили Всеукраїнське опитування. Рішення це і текст бюлетеня затверджувала Верховна Рада з дистанцією в два тижні. Я би сказав, що дебати навколо цього, я б сказав, сформували дуже міцну групу крайніх одних без крайніх інших, яка от скажемо іде ... таким прагматичним шляхом Декларації. Я би оце розглядав таким чином, як сказав тоді дуже мудрий і хитрий по-хорошому наш головуючий Леонід Макарович. Він каже, ну ми можемо не проводити радянський референдум? Не підкоритися не можемо. А давайте ми проведемо свій. І в принципі, я так розумію в цій ситуації, що народу було запропоновано два проекти. Два проекти майбутнього. Обидва грали на скажемо на слові союз. Тільки наш проект був уже готовий проект — Декларація, уже він був готовий. А у комуністів все в майбутньому часі: буде, буде забезпечено, буде гарантовано, будуть республіки. І народ поступив прагматично. Він сказав, я хочу, я готовий жити і так, і так. Ми для себе взяли, що за наш референдум проголосувала більшість. Ми поставили питання, нам народ відповів, ми ідем цим шляхом. Їм відповіли так, ну дайте свій проект. Вони його потім винесли. 27 червня Верховна Рада цей проект союзного договору розглядала. Тому що там в принципі як ми будували контрагітацію, я пишався, що у вже у березні дев'яностого року розрив між першим і другим бюлетенями в Жовтих Водах був найбільший у Дніпропетровській області. Значить, я не погано працював над статтями та виступами по телебаченню і так далі. Що там в принципі в питання зложено п'ять питань: і союз, і соціалістичний вибір, і рівноправні республіки, і суверенітет, і права людини і так далі. Тобто, це був якийсь самостійний проект новий проект якого ще немає. Ми написали Декларацію, вона готова, маючи на увазі не дуже на це заглиблюючись, що реалізація Декларації це фактично незалежна держава. Більше того, заключна фраза Декларації про союз, що декларація є основою для укладення союзу як там написано суверенних республік, да? Союз з малої чи великої літери? Комуністи через 10 років підняли істерію, що ми спотворили текст Декларації, і в підсумковий текст союз внесли з малої літери, як родове визначення. Що це може бути будь-який союз. А вот, мовляв, вносили і проголосували за Союз з великої літери. Ну, маючи на увазі союз конкретний, Союз радянських республік. В статті, яку опублікували ми в книзі, я намагався довести, що це було зроблено абсолютно коректно і в процедурній частині. Тому що вранці ми роз'їхалися на суботу-неділю 13 липня, а 16-го ми, коли прийшли, нам всім роздали книжечку, уже готовий вичищений текст. І там був союз з малої літери. Тобто ми всі мали на увазі, можливо не говорили це вслух, що союз — це все таки родове поняття, що це

може бути будь-який союз. І зігравши, ну є така можлива політична, ну, я би сказав хитрість чи що, що не розказавши до кінця, але сказали вот союз написаний союз і в бюлетені, союз декларації. Але вот наш проект — декларація. Ви за декларацію? За декларацією. І ми, я вважаю, мали повне юридичне право вважати, що народ нам дав мандат іти цим шляхом. Чи суперечить Горбачовський референдум тому, що було першого грудня? Я вважаю, що ні. Проект не був представлений або не був у кінці-кінців реалізований, а по-друге, відбулися надзвичайні події.

— Вранці 19 серпня серпня 1991 року о шостій ранку ми дізналися про Державний комітет з надзвичайного стану. Де ви були дев'ятнадцятого, двадцятого, двадцять першого, двадцять другого, двадцять третього, двадцять четвертого? І з яким настроєм ви прийшли до будинку Верховної Ради? Спробуйте пригадати.

24:00—42:15

— Все на слухах, все на якихось чутках все на... І 20 числа звичайно був дуже і дуже критичний тривожний момент, коли ви знаєте різні чутки такі. Хтось там бігає по Спільці письменників і каже, все там буде зараз авіація бомбити Білий дім там і так далі, і так далі. Але коли двадцять першого числа ми почули виступ по радію, ми вже і в комісії збиралися, комісія наша тоді засідала на Банковій, 6/8. Це колишній теж будинок ЦК, але який уже віддали Верховній Раді ще до здобуття незалежності. І ми знаходячись рядом на Банковій, 6/8 намагалися спостерігати, що там відбувається на Банковій, 11. Тоді ця вулиця була проїздна, і ми там ходили, ловили, як Леонід Макарович двадцять першого числа їздив на обід туди в будинок Центрального Комітету. Це такі подробиці, але в принципі уже як кажуть бурлила, вимальовуються якісь такі пропозиції. І без кінця збиралася Народна рада якимись частинами, якимось там... Була перманентна пресконференція в цьому, в Спільці письменників. І уже тоді починалося напрацювання якихось документів, що ми хочемо і збір підписів для скликання позачергової сесії. Рішення про скликання позачергової сесії президія Верховної Ради прийняла двадцять другого. Дев'ятнадцятого президія Верховної Ради не змогла прийняти ніякого рішення. Здається, троє членів Президії були категорично за підтримку ГКЧП, семеро...

— Хто саме?

— По-моєму, якщо я не помиляюсь Коцюба, Белоблодский і Шульга. А сім — це практично ті ж, наша квота, яку ми коли ми формували Президію в дев'яностому році, то Івашко значить своєю волею дав нам квоту, Народній Раді сім чоловік членів президії. Це от якраз настанова нинішнім поколінням, які не діляться комітетами. І оці сім з однією заміною, в цю сімку ввійшов Віцзяк Павло. Але випав із неї Коцюба. Коцюба був по нашій квоті. І от Гриньов, Яво-

рівський, Пилипчук, Ємець Олександр звичайно, Лесь Танюк. І Яворівський, Віцяк. Здається, всіх назвав. От вони категорично виступали, що треба прийняти рішення про засудження ГКЧП. Більшість в Президії не приймати ніякого рішення. І в кінці-кінців коли вже все, скажемо, двадцятого числа вже була прийнята обережна заява, а двадцять другого вже було зібрано 150 підписів, коли вже стало зрозуміло, що ситуація в Москві переломилася. Двадцять другого вже відбулася сесія Верховної Ради РСФСР. Двадцять першого ввечері повернувся Горбачов. Його привіз Степанков із цього, із Фороса. А двадцять другого була сесія, на якій знаменитим одним розчерком Єльцин заборонив комуністичну партію. І в цій ситуації це вже надало певної, якби сказати, сміливості нашій Президії, і була зібрана сесія, і вона була призначена на двадцять четверте серпня.

— 24 серпня, десята година ранку. Ви заходите до залу засідань парламенту.

— Да, і клекоче море людей на вулиці і перед Верховною Радою, і на вулиці Грушевського, і настрої у всіх такий знаєте, у всіх все клекоче. Дуже важко все це рухалось. Зараз, коли дивлюся стінограму цю, я читаю, мало хто це читає. Мені здається, що, як прочитаю стінограму, що там було робити до дев'ятої години вечора. Але ж тут же ж дуже багато моментів, коли там просто шум, пауза, шум, пауза і так далі. І звичайно, всі хотіли щось сказати, всі хотіли якісь пропозиції. У кінці-кінців Олександр Воробйов висунув пропозицію, і проголосували, що, як сформулювати порядок денний, що всі голосування будуть поіменними, і так далі. І почався цей довгий марафон. Але у всіх уже, коли все ясно, у всіх домінував такий настрої, знаєш: а що ж ти робив в ніч з вісімнадцятого на дев'ятнадцяте, а де ж був Фокін, а де ж був Кравчук і так далі. Усі ці почалися історії, і вони ще трішечки довго до початку вересня. Цей, а что ты делал в ночь такого-то на такое. Але потім, як сказати потім, цей гарячковий настрої трошечки вщух. Але слава Богу, що в принципі після такого сплеску колосального емоцій, все ж таки стало випрацювати думка, що, скажемо, отой шлях, який був намічений Декларацією значною мірою, я не буду казати, що великою, але все ж таки значною мірою був пройдений. І те, що називали війною законів... Но ведь дійшло до того, що, скажімо, в липні місяці Верховна Рада приймає кілька постанов, де призупиняє укази Президента СРСР в найбільш чутливих речах. Тобто в СРСР фактично уже економічно єдиної системи правової уже не було. Була тільки військова і партійна. І рано чи пізно ці всі події мали відбутися. Але домінуючим для усіх почуттям, я би сказав, було відчуття колосальної образи і колосальної, я б сказав, не те що безпомічності, а чи страху, що от могло статися, і ми нічого не можемо зробити. Начебто називаємося Верховна Рада України, вищий орган, і нічого не можемо зробити. Нічого нам не підпорядковано. Коли навіть прокурор, незважаючи на те, що у відповідності

до Декларації уже було написано в Конституції України, що генеральний прокурор, призначається Верховною Радою Української РСР, їй підпорядкований і тільки їй підзвітний. Не зважаючи, що це була норма по Конституції, навіть Генеральний прокурор був наш, Потебенко, коли його питали, а кому ви підпорядковувалися в серпні місяці, а він каже, мене призначав Генеральний прокурор ССРСР. Тобто побоку Конституція України і так далі. Тому оце відчуття певної образи, певної власної немічності і бажання в кінці-кінців реалізувати все до кінця, воно виявилось вже все рішення, яке пройшло не я б сказав дуже і дуже не гладко. В нашій книзі Леонід Макарович про це дуже пише, скільки у нього було перемовин з різними делегаціями. Але до вісімнадцятої години вже все було, так би мовити, відшліфовано, що це був єдиний шлях. Чи був тут переляк комуністів? Можливо, як якісь такий поверхневий настрій і був, але він не був глибинний, тому що люди ці голосували за відповідні рішення до двадцять четвертого, після нього. Да, були які і після двадцять четвертого. Ми їх називали чорна сотня. Не сприймали, скажем, державної незалежності або сприймали її не дуже, так скажемо, толерантно. Але більшість все одно сформувалася і сказати, що оце тільки на один день був переляк... Можливо, це були мотиви для яких інших рішень... Наприклад, для департизації для... двадцять четвертого було прийнято дуже багато інших рішень. Запровадження Міністерства оборони теж воно було в певних дискусіях, департизація до якої міри вона має пройти. Чи до бригади і цеха, чи тільки, так скажемо, суди і як дехто казав: давайте отдадим їм нотаріат. Їм, тобто нам, хто вимагає департизації. Сьогодні ця департизація виглядає, ну скажемо, так дещо наївно, порівняно з тими намаганнями партизації як зараз. Але тоді це здавалося величезним каменем спотикання. Навіть на питання незалежності дискусій було набагато менше, і прийнято воно було набагато швидше і простіше, ніж наступні питання про Міністерство оборони та департизацію.

— Ким готувався Акт проголошення державної незалежності України? Він обговорювався попередньо? Хто вносив тоді правки? Хто давав пропозиції? Кого ви могли назвати авторами цього...

— Значить, я весь час вважав, що це одноосібно Лук'яненко, але потім не спростовані документи предоставили мені, і це є фотокопія у нашій книзі, Леонтій Сандуляк, що є документ, підписаний ними двома 22 серпня. Він за деякими поправками, про які я скажу, був написаний ними двома, десь туди правки намагався внести і одне слово вніс і Головатий. Теж у нас є фотокопія.

— Яке слово?

— Він вставив слово «тисячолітня». А слова «виходячи зі смертельної небезпеки, яка нависла була» це тільки такий геніальний поет як Павличко міг вставити. І ще він стверджує, очевидно так і було, що він добився, що

із Акта вилучити слово «республіка». Що Конституції немає, невідомо, яка у нас буде взагалі держава і який буде державний устрій. І дійсно, у варіанті Сандуляка-Лук'яненка є «республіка». В підсумковому варіанті слова «республіка» немає. Україна, проголошення незалежної держави України. І тому, в принципі, я вважаю, що на 90 відсотків — це авторство Леонтія Сандуляка і перш за все Лук'яненка. Тому що ми... Лук'яненко, Сандуляк допомагав, але від Народної Ради доручення було Лук'яненку. А взагалі це був такий, як знаєте, який штаб революції. Ми виробляли кучу якихось резолюції, до яких не дійшло справи. Якись там закони про владу видумали. І оскільки ми не мали доступу до множильної техніки Верховної Ради, оці всі бумажки на таких були на зелених, на жовтих і так далі. Намагалися дати Миколу Григоровичу Охрименку, щоб роздати, самі роздавали. Ну в результаті, звичайно, коли такі бурхливі ідуть одноденні процеси, то до всіх тих більш дрібних питань просто не доходить справа. Їх просто там, і плюс вони роздані не від Президії... Пішли тільки по головному руслу. Проголошення незалежності, постанова, яка, якщо її зараз читати, вона дуже ґрунтовна і серйозна, на вісім пунктів, кожний такий на десять рядків, які стосувалися перш за все економічних питань. Що робити, там і питання валюти, там і питання налагодження, скажімо, економічної дисципліни і певні додаткові повноваження уряду давалися, що там звільняти керівників і так далі, тобто Фокін там і свою, так би мовити, задачу вирішував. І питання Міністерства оборони було вирішено, і надання додаткових повноважень Кравчуку як голові Верховної Ради. Ми уже розуміли, що уже іде виборчий процес фактично. Тому що призначили, ми ж на 1 грудня призначили вибори ще в липні місяці. І коли задумували, це ж теж був маленький крок на шляху незалежності. Що у нас має з'явитися свій президент, який перш за все має бути оборонцем незалежності і Декларації про державний суверенітет. На 1 грудня 1991 року був призначений референдум. Не референдум, а вибори президента. І тепер же ж, коли була дискусія чи призначити референдум чи ні, на 1 грудня. Я скажу так, що для мене було не зовсім приємно такою обставиною, що більшість Народної Ради була проти референдуму. Боялися і не вірили в український народ. І отам, якщо ви подивитеся голосування, то дуже багато лідерів Народної Ради не голосували за постанову. За Акт всі голосували, хтось не добіг, бо достатньо було біля мікрофонів, все життя біля мікрофонів було. А хтось каже: я свідомо не хотів референдуму. Сьогодні ми всі дякуємо Богу, що був референдум, тому що, якщо би не було, тільки рішення Верховної Ради, його дуже легко було відмінити іншим рішенням Верховної Ради. Після такого оглушливого, несподіваного результату референдуму думки відмінити — це вже не прийде в голову нікому. Тому я по-своєму вдячний Леоніду Макаровичу, який провів цю ідею референдуму в постанові і Ігорю Рафаїловичу Юхновському, який ідею

референдуму висунув ще в своєму виступі. Ну як сказати, альтернативний виступ після виступу Кравчука. Кравчук там півтори години був на трибуні, і там десять чи двадцять хвилин Юхновський. Але навіть я скажу, у Ігоря Рафаїловича, що прямо сказати, була трошки інша послідовність. Спочатку референдум, а потім проголошення незалежності. Тобто щоб народ дав дозвіл, а ми зробили, я зараз вважаю, що це було правильно, що саме така послідовність. Спочатку ми проголосили, а потім отримали підтвердження, і підтвердження, чесно кажучи, я ось своїм друзям кажу, що це дуже сильне почуття, коли... приходять в непогоду в будь-яку і голосують за рішення, які ти голосував, 28 мільйонів чоловік і 801 тисяча. Це результат, який ніхто і ніколи очевидно ніякого рішення зібрати. Це дуже, я би сказав, здорово, це дуже правильно, історично з правової точки зору, що відбувся референдум, був призначений, і він відбувся першого грудня.

— **Чи правильно сказати, що двадцять четвертого числа депутати, голосуючи за Акт незалежності, голосували просто з голосу.**

— Ні, цей документ був розданий, він був розданий. Єдиний, можливо, крім оцих от правок Павличка «смертельної небезпеки, яка нависла була». Але в принципі питання незалежності було проговорено і цей документ, який у нас є з двадцять другого числа Сандуляка-Лук'яненка уже з поправкою Головатого. Він уже існував. Деякі правки, ну так скажемо, викреслити слово республіка і додати «нависла була» вставили в кулуарах. Але це не з голоса. Основна ідея, що у нас створюється незалежна держава, що діє тільки Конституція України і закони України. Вона була прописана, і була зранку у депутатів. Тому скажу, щоб хтось міг на момент голосування не усвідомлювати, за що він голосуватиме, я абсолютно відкидаю.

— **Ще два питання. Передостаннє. Чому Акт зачитав Яворівський, а не Лук'яненко?**

— Він його не зачитував. Він, я не знаю, що, якщо зараз ми почитаємо, він не дослівно цей Акт зачитував. Тому що цей Акт він все одно...

— **Кравчук кричав «даруйте, дайте мені документ, який я маю зачитати». Вискочив Яворівській на трибуну...**

— Значить, Акт в остаточній редакції зачитав Кравчук після отих правок, які вносила там оця редакція. Там був десь рядом, якщо подивитися на фотографії в сімнадцять п'ятдесят дев'ять там рядом був і Сандуляк, і Павличко і так далі. І вони всі свої два, три слова вносили. Чому вискочив Яворівський? Ну всім хотілося, я скажу м'яко, всім хотілося бути тим пророком, який проголосив оці речі. Але навіть коли питання оце в нашій книжці, якщо ви її почитаєте, там моє інтерв'ю з Кравчуком. То Кравчук каже, що була ідея, щоб все проголосив Лук'яненко. Але навіть багато з Народної Ради сказали «ні». Якщо це буде зачитувати навіть такий... Поважали дуже Лук'яненка. Інших менше поважали наших лідерів дисидентів, Лук'яненка дуже поважали. А навіть при

цьому, якби це зачитав Лук'яненко, це би сприймалася як пропозиція від Народної Ради, а це мав сказати лідер, який користується підтримкою абсолютної більшості. Після проведених переговорів.

— **Яворівський був такою людиною?**

— А це не Яворівський прочитав. Акт, за який проголосували, прочитав Леонід Макарович Кравчук.

Інтерв'ю з Валерієм Івасюком

Івасюк Валерій Петрович — український політик, доктор медичних наук. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання).

2:32—5:21

— **Як ви прийшли в політику?**

— Мені доручили 89-го року взяти прапор український і проїхати від Києва до Риги на зібрання Саюдісу на оцю площу Зірки, де власне, скажімо так, уже народ був готовий до своєї незалежності. Звичайно, є велика різниця, вони 40 років, ми 70 років на той час під Радянським Союзом. Я повернувся в Україну, мені було доручено організувати й очолити охорону першого З'їзду Руху, під моєю командою було 300 людей. І я пам'ятаю дуже добре зібрання, яке було за участю Корнієнка — першого секретаря Київського міськкому партії, Кравчука, Васишина — міністра внутрішніх справ, Драч, Яворівський, я, і говорили про те, як зробити так, щоб не збурити людей зайвою увагою з боку міліції до з'їзду, який проходив, як відомо, у великому конференц-залі Політехнічного інституту. Я зробив так, щоб 15 метрів по периметру, відстань 15 метрів від будинку міліція не заходила. Звичайно, що в середині були КГБісти, але, слава Богу, з'їзд пройшов надзвичайно спокійно, навіть оцей похід в третій вечір з'їзду до Шевченка (пам'ятника Шевченку — О. Б.), коли по всіх закутках стояли машини ОМОНу, а ми пройшли й власне Київ, хоч і вночі, але почув оцей голос народу, оцей voice popular, коли люди співали пісень і говорили, в тому числі і так голосно, хором, чого вони йдуть до Шевченка, що нарешті збудилась Україна і вона, власне, готова взяти оту сокиру.

— **А як ви потрапили до Верховної Ради?**

— Було ухвалене рішення на Київському крайовому Русі, де мене ввели в центральний провід, вже до Народного Руху України, після перших українських зборів, що я піду до Верховної Ради і до Київради одночасно на мій округ на Борщагівках.

5:34—14:05

— Я пройшов і до Верховної Ради, і до Києвради. Це, певно, були найпродуктивніші, найсвітліші дні мого життя, тому що я побачив, як люди прагнуть не просто чути якусь інформацію і правду, а ще і як їм про це говорять. Бо якщо людина це говорить схоластично і сухо, тільки аби обертися, люди відчують неправду не слів, а як їх говориш. 15 травня цього року буде 30 років, як я зайшов зі значком депутата Верховної Ради до Верховної Ради України. І довкола мене була хороша київська делегація: Сергій Головатий, Ваня Заєць, Танюк і всі, які обиралися від Києва, але переді мною сидів генерал-полковник Варенников зі своїми золотими зірками і мені весь час хотілося до них доторкнутися. Я це зробив одного разу і це пішло в ефір під камери і після того він кудись зник, і більше переді мною ці погони не сиділи.

Біля мене сидів Івашко, на той час Перший секретар ЦК Компартії України, якого потім обрали до Верховної Ради Головою Верховної Ради. Він побув два тижні, і його Горбачов забрав до Москви своїм заступником, хоча такої посади ніколи не було. І от що цікаво, Івашко чомусь, я не знаю чому, але він до мене дуже добре ставився і кожної великої перерви після дванадцятої години, після другої години він мене забирав в кабінет, де зараз сидить Голова Верховної Ради. Він мені багато яких речей розказав, він мені сказав, коли виступали наші дисиденти, які відсиділи в тюрмах, він мені сказав одну фразу, правда підвів під це, скажімо так, такий повчальний лекторій. Але фраза була така, він каже: Валерію, не вір цим людям, в більшості своїй ніколи би в житті вони не вийшли з тих таборів за те, що їх посадили, ніколи би в світі вони не отримали би, скажімо так, пом'якшення свого вироку від розстрілу до 20 чи 15 років, якщо би вони не пішли на співпрацю. І ви знаєте, я скажу так, що, спостерігаючи їх зблизька, спілкуючись з ними роками, я зробив для себе один висновок: це Калинці і це В'ячеслав Чорновіл — це люди безгрішні, решта, я абсолютно відверто, абсолютно переконано хочу сказати, рано чи пізно вони розкрились. Оцей законсервований, скажімо, гріх, зради законсервованої, він проявився.

— **Генерал Голушко, який очолював Комітет державної безпеки при Раді міністрів УРСР, після президентських виборів, про це Кравчук писав в мемуарах, прийшов до новообраного президента і запитав його «що робити нам зі справами оперативного обліку, який у нас є на депутатів Верховної Ради вже незалежної України». На що Кравчук йому сказав «робіть що хочете», після чого Голушко вивіз всі ці справи до Москви. На скільки з вашої точки зору глибоким було проникнення КДБ в рухівське середовище, депутатське середовище, політичне середовище взагалі?**

— Я вам можу на це відповісти таким чином. Сергія Головатого було призначено головою Київського крайового Руху. Я був у нього першим заступником. От тоді Сергій, перший серед керівників крайових організацій, за-

пропонував два функціональних заходи. Перше — газету, яка називалася «За київським часом», і друге, це облікові картки, з квитком члена Київського крайового Руху. На що Лариса Скорик сказала, Поровський, Лариса Скорик, там ще кілька людей сказали, що ці всі картки будуть в КДБ. На що я їм сказав, люди добрі, без карток поіменно там вони всі є. Картки для чого потрібні? Це усвідомлене рішення людини стати членом Руху. Це відповідальність, а крім того, це дійсно контроль над тим, чи людина відповідає тому Статуту тої організації, членом якої вона стала. Якщо ні, то якщо не вводити картковий облік людей, то це просто аматорський клуб, де люди збираються потриндять.

Отже, проникнення дуже глибоке. Ну наприклад, перший заступник голови руху Лавринович. Де воно потім вилупилось? Очевидно де. Поровський з Лялею Скорик утворили Всеукраїнський Рух. Валили Рух з середини під проводом Кравчука. Потім з Філаретівською церквою, де воно зараз вилізло? Коли Філарет, по суті, нібито з клобуком творив українську незалежну церкву, коли вона утворена, і отримали Томос, що він робить? Те, на що він і був поставлений, ще коли був екзархом України. Стосовно глибини проникнення, треті всеукраїнські збори Руху. Ми з Сергієм, з Олександром Савченко, з Юрою Костенко запропонували укласти документ, програмовий документ, який актуальний зараз, якщо б держава його взяла на озброєння. Це програма державотворення України, кожен з нас відповідав за свій сектор. Я відповідав за медико-біологічного безпеку, охорону здоров'я та санітарно-епідемічний нагляд як складові національної безпеки України. Цей розділ я написав, ми відібрали від делегатів з'їзду відповідних фахівців або людей, які хотіли долучитися до, скажімо, покращення, поліпшення того первинного тексту для того, щоб наступного дня проголосувати на з'їзді. Саме тоді було запропоновано трьохголівство в Русі. Одним головою Драч, це Горень Михайло і це В'ячеслав Чорновіл.

В'ячеслав Чорновіл відмовився. Звичайно, без В'ячеслава Максимовича навряд чи Рух би продовжив своє життя аж до можливостей двічі В'ячеславу подаватися на посаду президента. Аж до того, щоби в Верховній Раді могло б робитися, те, що скажімо, дало нам нову Конституцію дев'яносто шостого, не за моделлю Москви і Медведчука, і Кучми. Те, що власне дало можливість пролонгувати, скажімо, якийсь напрямок демократичного розвитку української держави. Ми приїхали з Сергієм до готелю «Україна», який тоді був на бульварі Шевченка. Там був В'ячеслав Максимович з Атеною Пашко. Вони знімали номер і вмовляли його піти на співголівство. Він відмовився. І ми тоді радимо, що робити. Я кажу, Сергію, поїхали до Мстислава до патріарха. В той час він був в готелі «Москва», який зараз є готель «Україна». Ми приїхали до нього, він старенький, в тих пледах, загорнувся в ковдри, там не опалювалось. Я так до нього, він каже, синку, сідай біля мене. Я так на підлогу і сів біля нього і почав з ним говорити.

15:23—19:48

— Кажу, напишіть маленького листочка, маленьку записку В'ячеславу Максимовичу. Він написав «синку, не відмовляйся, не гріши». Я пам'ятаю цей текст. Ми взяли цього папірця і привезли до В'ячеслава Максимовича. Ось, В'ячеслав Максимович, вас просить патріарх Мстислав, він погодився. От вся ця колотнеча довкола керівництва, довкола засадничих принципів функціонування організації, довкола програмових документів. Вона була весь час, від створення українського Товариства української мови, як предтечі Руху. Весь час існування Руху, яке призвело, по суті, до його політичної смерті.

— **Будучи депутатом Верховної Ради, ви належали до Народної Ради, яка протистояли комуністичній більшості, яка називалась «група 239».**

— Хоча їх було більше.

— **Хоча їх було більше, але так вже сталося, так вже їх назвали. На скільки визрівала в середині Народної Ради, чи визрівала взагалі, а якщо так, то хто міг би бути, з вашої точки зору, ініціатором ідеї державної незалежності?**

— В'ячеслав Максимович Чорновіл.

— **Коли це почалося, як це...**

— Від самого початку, від першого з'їзду Руху. От я слухав всі виступи.

— **Стоп. Ініціатором ідеї державної незалежності України був В'ячеслав Максимович Чорновіл? Отак речення.**

— Я би сказав так, ініціаторами, да, було багато людей. Але ідейним, який розумів, що це є таке по суті, була одна людина — це В'ячеслав Максимович Чорновіл. В правовому змісті, не в концептуальному, не в морально-політичному, а в правовому — Сергій Головатий. Оце двоє людей, які по суті, не просто довели оце бажання більшості членів і Народної Ради, і народного Руху, і делегатів першого З'їзду Руху, довели до усвідомленого бажання. Тому що просто хотіти і не знати інструмента як це зробити — це, по суті, виснажити саму ідею. Отже, я би сказав, що прапором, провідником, де не просто синьожовтий прапор, а де оці літери, вони вдруковані «Українська незалежність», це був В'ячеслав Максимович Чорновіл.

— **Наскільки революційною або наскільки неприйнятною була ця ідея в конкретних обставинах політичної ситуації в Радянському Союзі на той момент?**

— Я можу сказати так. От коли ухвалювалась Декларація про державний суверенітет, вона була ухвалена досить легко. Ідейно комуністична партія, і функціонально, була готова на те, що проголосять декларацію. Ну ви хочете? Нема проблем. Головне ваше хотіння взяти під своє управління. Що воно і сталося. І в принципі це новоутворення, Радянський Союз, не знаю, з якимось там людським обличчям — ідея Горбачова, так? Чи СНД, Союз незалежних держав, да? Воно все підводило... І Саюдіс, і там рух в Білорусії, і в Україні

Народний Рух — це все було організовано. Але вони не сподівалися, що до Народного Руху, якщо взяти Україну, придуть люди, які зрозуміють кінцеву мету комуністичної партії й КДБ. Що там, хочете незалежності? Ну, ради Бога, нема проблем, нате, їжте, радуйтеся і веселитесь. Головне, щоб ця незалежність не була усамостійнена. От весь час забувають в парі два слова, те, про що весь час говорилося ще з часів Народної Республіки, ще з часів Гетьмана Скоропадського, який придумав саму найкращу, саму функціональну, саму потрібну ідею українського консерватизму. Україна не тільки незалежна, Україна — самостійна, усамостійнена.

21:10—22:39

— **Є багато загадок, ви згадали про постанову Верховної Ради Української РСР від 16 липня 1990 року. Вона має номер свій 5612 з підписом Плюща як першого заступника голови Верховної Ради Української РСР «Про день проголошення Незалежності України», останній пункт говорить: Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України.**

— На підставі Декларації про державний суверенітет.

— **Тут не написано про Декларацію про державний суверенітет.**

— 16-го було ухвалено Декларацію.

— **Тут написано постановою Верховної Ради Української РСР «Про день проголошення Незалежності України», 16 липня 1990 року, як це розуміти?**

— Я, чесно кажучи, не дуже це розумію, бо якщо говорити про 16, то це день ухвалення Декларації про державний суверенітет, бо Акт Незалежності був ухвалений 24 серпня 1991 року. Я, натурально, не знаю цього моменту. Не знаю через те, що 16 липня 1990 року я був у реанімації...

23:27—35:20

Так що мого голосу за Декларацією немає. Стосовно того, що, знову ж таки, як ця Декларація ухвалювалася і як вона писалася, оцей момент я знаю, бо мені розказували ті, які писали цю Декларацію. Їх двоє людей, це Тимченко і Головатий. Це текст Декларації про державний суверенітет. І от тоді Тимченко був начальником юридичного управління Верховної Ради, потім він став, коли вже Кравчук був обраний президентом, пішов начальником управління правового забезпечення президента. І тоді відбулася оця, як би вам сказати, ну скажімо так сутичка, ідеологічна сутичка. З одного боку, комуністична більшість заклала текст Декларації один, а наша народнорадівська меншість заклала в текст іншу ідею. Тому що всі Декларації про державний суверенітет писалися під копірку в Москві на Лубянке. Знову ж таки, звідти

управління оцими бажаннями унезалежитись, воно там, з Лубянки йшло. Але тут виявилися сильні люди, які, по суті, заклали в Декларацію моменти, які дозволили текст самої Декларації про державний суверенітет вкласти цілковито в зміст і текст Акту незалежності. Тобто вони один одному не суперечили.

— Виникає інше питання у цьому сенсі. День проголошення незалежності України, Плющ підписує 16 липня 1990 року. Дев'ять місяців, 17 березня 1991 року в Радянському Союзі референдум. Питання: «Считаете ли вы необходимым сохранение Союза Советских Социалистических Республик как обновлённой Федерации равноправных суверенных республик, в которой будут в полной мере гарантироваться права и свободы человека любой национальности?». Президія Верховної Ради УРСР додає своє питання: «Чи згодні ви з тим, що Україна має перебувати у складі Союзу Радянських суверенних держав, а не в СРСР?». На основі Декларації про державний суверенітет України, тобто постанови Верховної Ради про проголошення незалежності України, і у мене як у журналіста каша в голові. Що це? Це державна незалежність, її проголосили чи референдум 17 березня скасовує, чи який юридичний статус Української Радянської Соціалістичної Республіки у складі СРСР? А це вже вихід прибалтійських республік, це вже Грузія, вже палає Радянський Союз з усіх боків. От ви сидите всередині, вам треба розмовляти з людьми, ви повноправні представники громадян Української Соціалістичної Республіки. І що ви відчуваєте, що ви говорите, що там варилося на вашій кухні?

— Отже, оскільки більшість складу Верховної Ради там Народної Ради було щось 128 чи 129, щось таке. Решта це були комуністи. При чому комуністи, як то кажуть, першого отжима. Я би сказав, отой первак сімдесяти відсотковий. Це перші секретарі обкомів, це високі посадові радянські працівники, відповідно всі члени Політбюро і ЦК. Це не оте шмаття, яке вже було потім, ці комуністи Симоненко Петі. Отже, люди абсолютно розумні, люди, які пройшли Крим і Рим, і вони цей алгоритм, бо знали, якщо прийде якась кількість до Верховної Ради, як і до З'їзду народних депутатів Радянського Союзу, як і до Верховних Рад інших республік, прийдуть люди, які будуть прагнути незалежності і демократичного розвитку держави і так далі і так далі.

Отже, цей пар треба випустити. Алгоритм був відомий їм. Але треба було, якщо не стримати оцю Декларацію про державний суверенітет, причому з текстом, який, скажімо так, по своїй суті не узгоджувався, був іншим ніж те, що писалося на Луб'янці. Ну от, то Бог знає, куди це може завести. Значить, це все треба було організувати. Організувати передовсім чим? Якщо вже пішла така гулянка, то будь-який нормативно-правовий акт, бо ми залишалися ще в Радянському Союзі, депутатів Радянського Союзу чи там постанови ком-

партії і Бог знає чого, вже не спрацювали. Треба було референдум, голос народу. І вони пішли на цей референдум, який перебити можна тільки іншим референдумом. А чи його можна буде скликати і провести, це велике питання. Отже, про новий очищений союз незалежних держав, звичайно незалежних, всі поухвалювали декларації. Не акти, не актували... Є таке хороше слово щось активувати, да? А «declaration» — проголосити. Ну проголосили, ну сказали, чирікнули. Отже, всі продекларували свою незалежність, огонь. А тепер вас треба зібрати до купи з вашими деклараціями, пов'язати в букет і «вперед к перемозі комунізму опять». Отже, був проведений референдум і звичайно, що цей референдум він дав високий відсоток за те, що да, в оновленому Союзі незалежних держав на основі декларації... Все огонь, все супер, клас, можна було йти далі. І от йшли, йшли, йшли далі і дійшли до дев'ятнадцятого числа, до 19 серпня, до Спасу, коли Горбачова в Криму і арестували.

— Чи я правильно зрозумів зараз про 19 серпня? Я правильно зрозумів, що комуністи чи комуністична більшість у Верховній Раді вже в 1990 році почала глибоко замислюватися про статус України в Радянському Союзі?

— Скажімо так, всі думки, всі мислі, да, були в Москві. Треба була усвідомлена згода. Один з досить некерованих начальників комуністичної партії України був забраний до Москви. Я маю на увазі Володимира Антоновича Івашко. Знову ж таки, те що він мені говорив, і те що він забороняв робити начальнику КДБ України, говорить про те, що навряд чи з ним можна було зробити, що потім робили з Гуренком. Отже, таким чином треба було зробити так, щоб українські комуністи, які є членами Верховної Ради України, вони повністю погоджувалися на той шлях, на ті рейки, які були запропоновані Москвою... Хоча Україна, на відміну від більшості республік Радянського Союзу, не тільки мала свій Кабінет Міністрів, мали своє Міністерство закордонних справ, своє Міністерство внутрішніх справ і так далі. Але був один момент. Для того, щоби Україна не рипнулася далі, ніж були поставлені межі Москвою, була розгорнута кампанія дуже така ургентна, дуже швидка, як швидка Настя, двома особами. Це Кравчук і це перший секретар Кримського обкому партії області Багров. Ні з того ні з сього, не сіло не впало, навесні дев'яносто першого року буквально гвалтом була утворена Кримська Автономна Республіка з президентом, з Верховною Радою, з Кабінетом міністрів, з усім.

По суті, це все було заготовлено для того, щоб будь-яка спроба, скажімо так, української незалежної держави піддати сумніву, чи має право Чорноморський флот військовий бути на території України, чи в принципі, скажімо, законсервувати Крим на потім як найбільш неукраїнську територію. Для того, щоб потім колись, якщо це буде треба, а вже треба, ми це бачимо. Ця заготовка була реалізована з Кримською автономією. От тоді раптом в Верховну Раду була вкинута ця ідея, оцей проект змін до Конституції Української РСР.

Четверо людей голосували проти цього. Павличко бігав як, даруйте, в одне місто вжарений і кричав. Він тоді був головою комісії Верховної Ради, тоді комісії були, комісії Верховної Ради з іноземних справ і кричав на нас: на мене, на Сергія, на Івана Зайця на Юру Костенко. Кричав, «ви що здуріли, ви хотіте Карабах?» Ми кажемо, Павле. От я до нього підійшов, це старша людина. Я знаю «червоне і чорне». Я до нього підійшов і кажу «Дмитре, от ти мені скажи, коли ти скурвився? Ти ж написав «Червоне і чорне», це ж не тільки цвета ниток. Коли ти скурвився? Ти не розумієш, до чого це все йде?» Так воно і сталося. На сьогодні це реалізовано. Де Крим? Там, де йому і виділили місце. Тоді ще Кравчук. Я сказав би так, що анексію Криму розпочав Кравчук особисто. Він знав, до чого це призведе, він знав функцію цього рішення і т. д, і т. п. Отже, як ви бачите, Декларація Україна ухвалила, повторю, текст не співпадав з лубянківським текстом і вони почали забивати кіл'я, які мають розчахнути тіло України, тоді ще. От таким чином, от з таким меню ми підходили до 24 серпня 91-го року.

40:04—53:00

— **Що там варилося у Верховній Раді в серпневі дні 1991 р.?**

— Ми прилетіли, зібралися на третьому поверсі. Почали обговорювати ті, хто прилетів, ті, хто приїхав з Народної Ради, ну майже всі були, я б сказав би так. І почала варитися оця юшка з тих всіх розумових ідей, якихось емоцій, лайок, протистоянь. Що робити? Як реагувати на це все? Наскільки це є все серйозно? Ну буквально на вечір на дев'ятнадцяте ми зрозуміли, що це все, скажімо так, не закінчиться кровопролиттям, бо почали приходити люди, це тисячі і тисячі людей під Верховну Раду, до Майдану Незалежності. Тобто, ми відчули оце, ми дивилися у вікно, ми відчули подих, такий знаєте, унісонний подих підтримки. І треба було використовувати цю ситуацію. Використання цієї ситуації було можливо тільки в один спосіб — зробити Україну незалежною. І почав утворюватись оцей, я би сказав, оцей субстракт оцей думки. Почав писатися Акт, перший листок на друкарській машинці старій якісь, на Зінгері, на дитячому цьому папірці в клеточку, був надрукований Левком Лук'яненком.

І от обговорення. Невелика група — Ваня Заєць, Сергій Головатий, Драч, Володя Яворівський, я там збоку, як один із самих молодих депутатів, — але почали обговорювати цей текст. І перша фундаментальна, сама головна, я би сказав би, сама функціональна правка була внесена Сергієм, більше ніким. Починався Акт з тексту, авторського тексту Левка Григоровича Лук'яненка: українська держава, продовжуючи оцю історію від Української Народної Республіки... На що Сергій Головатий сказав, а глибше, а далі, що, тут була пустка, була пустеля? Можливо, треба починати, що «продовжуючи тисячолітню історію українського державотворення»? І далі по тексту. Всі на це погодились,

от я думаю, що оце заклало оту ядерну бомбу, даруйте, в дупу Єльцину, Путіну, усієї Москви, усієї Росії, що починалося тут. Вас не було, вас не було і не є без нас, стосовно церкви, стосовно держави, стосовно мови. Отже це було записано і це було фундаментально. Це перше. Друге, вже вступили ми молоді: я, Юра Костенко, Ваня Заєць. Значить, чекайте, друзі, а голий акт незалежності це ніщо. Значить, має бути Акт як апогей, апогей того, що українська держава, по своїй суті, унезалежнилась в усіх інститутах державної влади: гроші, кордон, Міністерство закордонних справ, декомунізація через заборону займати будь-які посади, навіть двірника, людям, які були членами компартії, які працювали в радянських органах, які працювали в органах, так званого, правопорядку або оцих репресивних органів. Тобто оця люстрація, те, що по суті зробив Гавел, з чого він почав. І так назбиралося чотирнадцять актів, законів, постанов Верховної Ради. Чотирнадцятим мав бути ухвалений Акт незалежності, повторю, як апогей.

З тим всім наші начальники Павличко, В'ячеслав Максимович Чорновіл, який був весь час при написанні при творенні цього документу Акту незалежності, весь час. Я би сказав, що найбільше сперечався з Лук'яненко навіть не Сергій, так, бо все-таки старша людина і під смертною карою ходила, а В'ячеслав Максимович як рівний. Що робити? Йти до Кравчука. Пішли до Кравчука і, ніби домовилися про те що режим проведення засідання Верховної Ради буде отакий. Попереду Акту незалежності підуть оці постанови Верховної Ради і короткі закони, які потім будуть розвинуті про творення Української держави. Повторюю, все, що на території України, от є кордон адміністративний, перетворюється у державний кордон, звернення до країн світу про визнання і про дипломатичні стосунки, зовнішній і внутрішній світ, повторюю, інститути управління, державні інститути чи інститути державності утворювались тринадцятьма оцими актами і законами. Але головне, не якась ефемерна люстрація, а усунення від влади злочинної більшовицької комуністичної партії і діятелей Радянського Союзу.

— Ну фактично тут же вийшло, що ці самі комуністи залишилися у влади.

— Натурально! Отже, який був сценарій? Що подаються, вони всі були написані, Сергій Головатий разом із іншими правниками, не політиками, правниками виписали всі попередні тринадцять постанов і коротких законів. Все це було введено і зареєстровано в порядок денний Верховної Ради засідання 24 серпня. Про це було повідомлено начальникам Морозу, Гуренку, всій тій кодлі оцій комуністичній червоній, що буде от так. Я поїхав додому, як і інші, переодягнутися, привести себе в порядок, поголитися. Коли я їхав вже в метро, в метро не можна було зайти. Всі люди їхали не на роботу. Люди їхали до Верховної Ради. І коли я йшов від метро «Арсенальна» до Верховної Ради, певно що хвилин сорок. Тобто пройти було неможливо, не тільки тому що

було щільно, я йшов в костюмі з значком. Люди ж бачать телевізор і так далі. Люди зупиняють, і вони не просто штовхають, вони несуть до Верховної Ради швидше, швидше. Я зайшов до Верховної Ради, звичайно ж, оцей, я би сказав, емоційний настрій порівняти з чимось, що було в моєму житті, я думаю, що в житті інших депутатів ну неможливо ні з чим, це дійсно було апогей сенсу в принципі життя.

— **І ви заходите.**

— Да, я зайшов до Верховної Ради, все, посідали. От і пройшло кілька хвилин Верховна Рада відкрилась, засідання відкрив Кравчук. Буквально кілька хвилин і тут, ні з того ні з сього, вискакує Яворівський на трибуну і зачитує Акт незалежності. А Левко Лук'яненко, він не зрозумів, тому що мали піти оці тринадцять попередніх до акту. Він не зрозумів, його буквально виштовхали. Він не міг зорієнтуватися, що сталося. Його виштовхали ліворуч, якщо дивитися на трибуну перед тобою. Він стояв ліворуч з цим листочком, трусився і слухав, що Яворівський зраджує, він читає Акт незалежності.

— **А чому так сталося?**

— Бог знає. Тут, ми «ошарашенные», ми теж не розуміємо, нас заскочили зненацька, це була зрада. Піднімається Кравчук і оцей кадр, історичний кадр, коли вся Верховна Рада сидить, а я стою якраз, і камера мене взяла. От я і Кравчук, і він читає, а я стою. Мене щось підняло, тому що я розумію, що відбулася оця зрада. Ліворуч стоїть Левко Лук'яненко і плаче. Він ставить на голосування Акт незалежності. Звичайно, що ми голосуємо, ми не можемо голосувати проти Акту, але потім, ставить на голосування Постанову Верховної Ради про введення Акту незалежності в дію. І от тут я, Сергій і ще там кілька депутатів голосуємо проти. Проти постанови Верховної Ради про введення в дію, тому що ухвалили з задоволенням з посмішкою уже після чарочки. Бо вони знали, що так буде. Комуністи проголосували за Акт незалежності, тому що їм пофіг як Україна називається, Україна не Україна, окраинная русь, как говорит зараз Путін. Незалежна чи не незалежна, чи напів залежна, будь-яка. Цнотлива, чи вже не цнотлива, будь-яка. Аби вони залишалися при владі. І апогеєм цього були два прапори: червоно-синій і синьо-жовтий. Весело, супер, огонь.

— **Ну там був момент, коли комуністи пішли радитися в кінозал. У нас були професійно добрі стосунки з Гуренком, він пустив нас туди. Вони не знали, що робити, там крик стояв. В якийсь момент вони почали кричати «нехай прийде Павличко і нам розповість, заспіває». Цитата: «нехай прийде Павличко і нам заспіває». Прийшов Павличко, вони заспокоїлися і слухали уважно, що він говорить. Він їм сказав більш-менш таке, що ви є господарями в цій країні, ви маєте за собою 25 відсотків всієї радянської економіки, ви маєте керівні посади, в чому є проблема? Сенс був такий, що Акт Незалежності тільки, як би сказати, легалізує вашу владу.**

Після чого, за деякими свідченнями, слово взяв генерал Бандурко, який сказав, що це наша Україна, ми тут і будемо далі панувати. І це, за однією із версій, було поштовхом для комуністів вибігти в зал засідань. Кравчук ставить на голосування і фактично голосами комуністичної більшості...

— Правильно, так воно і сталося. Просто-напросто, оцей Акт, святий текст наповнили чим? Владою і грішми. Купили і пояснили потім довбаним, тим, хто не розумів. Бо багато людей стартово, це знали, але не всім же могли сказати. Да, їм пояснили. А що власне ви втрачаєте? Навпаки, ви придбаєте можливість ще більше збагачуватися, швидко, незалежно від Москви. На фіга воно вам треба? Так і сталося.

— **З вашої точки зору, повернувши на 30 років туди голову, кого можна назвати батьками Акту незалежності України?**

— Троє людей. Батьками Акту незалежності я би назвав троє людей, як самого тексту, так і самого змісту так і самого сенсу. Це В'ячеслав Чорновіл, Сергій Головатий, Левко Лук'яненко. Ці троє людей. Більше ніхто.

— **Чи люди, які голосували за цей Акт незалежності, мали поняття, що робити наступного дня з незалежною Україною? Чи це був спонтанний акт під впливом політичного моменту?**

— Алгоритм того, що треба робити — це 13 попередніх законів та постанов Верховної Ради, які були відкинуті, які були замусолені і по-суті перетворилися у ніщо, у порох.

58:00—1:02

— **Ви сказали що є три автори Акту про незалежність. Сам документ десь обговорювався? Хтось брав участь?**

— Так, він, я би сказав так, щонайменше дві доби, це 22—23 в серпні 91-го року обговорювався на оцьому третьому поверсі, як разом, так і окремо.

— **Хто брав участь в обговоренні, що пригадуєте?**

— Як мені пам'ятається, Сергій, Левко Лук'яненко, В'ячеслав Максимович... Скорик, Іван Заєць, Павличко іноді був, досить невелика група, це десь п'ять-шість людей весь час.

— **Присягаюсь, це останнє, роль Павличка в цьому всьому.**

— Роль Павличка...

— **Бо він написав в своїх спогадах, що мучав Кравчука питанням «чому не ставите Акт на голосування». Кравчук йому відповідає, пише Павличко, «в залі є людина, яка має дати сигнал, коли я маю це поставити». Павличко намовив комуністів, Павличко фактично був віце-президентом?**

— Я скажу так треба, на мій погляд, і я про це говорив. Ви знаєте, мій перший виступ як тільки був ухвалений Акт незалежності, я виходжу на трибуну і звертаюся: «так що, бандерівці (до комуністів), що, таки да?» Далі пояснив чому ми не голосували. Так от, я можу сказати, я був за те, щоб іти на заго-

стрення ситуації, не голосувати, підняти, люди, які стояли, це були десятки тисяч людей. Вони б тут Верховну Раду рознесли, а комуністів на руках би винесли на Байкове кладовище, отак було треба діяти, треба було загострювати ситуацію. Тому що ухвалення Акту незалежності в такий спосіб, таким чином, і грішними руками призвели до сьогоднішньої війни, до сьогоднішньої зради, до сьогоднішньої стагнації, до сьогоднішньої зневіри.

— **А Павличко тут в усьому цьому...**

— Павличко там є, я би сказав так, протектором і провідником якраз такого способу ухвалення Акту незалежності. Він його, даруйте, але спаскудив, він долучив до голосування Акту незалежності комуністів. Люди би проголосували, повторюю, площа би проголосувала. Комуністи вже натурально готові були схопити швидку Настю, туалеты уже були заповнені. Тому що люди розуміли, не люди, а комуністи, це інші особини, вони розуміли, якщо щось піде не так, або Народна Рада буде стояти на своєму, то люди їх винесуть, а Народна Рада сплеховала.

— **Це правда, я дивився, вийшов на вулицю, почали підіймати над куполом два прапори: УРСР і національний жовто-синій, почали піднімати, люди побачили, що піднімається прапор УРСР, то вони буквально сунулись на штурм, охорона зачинила двері, вже напевно повітягала зброю табельну і в повітрі висіло: зараз щось почнеться. І щось зрозуміли, опустили обидва.**

— Кравчук, як людина, яка між крапельками. Формула України сьогодні — це підняті після Акту ухвалення незалежності комуністами в тому числі, це прапор української РСР червоно-синій і України синьо-жовтий — над Україною висять до сьогодні. Ця еkleктика політична, ідеологічна, моральна, несправедлива... Ця еkleктика — це поєднання непоєданого. Вот така є Україна сьогодні.

Інтерв'ю з Олександром Копиленком

Копиленко Олександр Любимович — український правник, доктор юридичних наук, професор. У 1990—2002 рр. — працівник апарату Верховної Ради України

7:00—8:12

— **Ви, як посадова особа, як громадянин Радянського Союзу, взагалі вважали, наприклад, навесні 1991 року можливим державну незалежність України?**

— Звичайно, зараз всі кажуть, що вони боролися... що вони боролися за незалежність. Але я нагадаю вам ще один сюжет своєї біографії. З 24-го, власне кажучи, серпня, до січня 1992 року, коли до обрання і вступу на посаду президента України Кравчука, вся влада була фактично в руках Президії Верхов-

ної Ради, я асистував тодішньому завідувачому юридичного відділу. Він там сидів на випадок юридичних питань, які до нього могли виникати. Я вів цей конспект. До речі, зараз я хочу розшифрувати його і, можливо, опублікувати. Я прекрасно пам'ятаю, як у вересні тодішній голова КДБ Галушко, потім він переїхав до Москви, і кажуть, з усіма архівами, які були. Він сказав, що в акціях протесту проти заколоту по всій Україні взяли участь не більше трьох тисяч осіб. Тому говорити, що це був масовий рух опору, або так само як зараз кажуть, що вишиванка це одяг нескорених, і за вишиванку могли тоді притягнути до кримінальної відповідальності... не вірте, цього не було.

10:30—13:37

— **На титульному аркуші зошита Левка Лук'яненка, на якому рукою написано проект Акту проголошення незалежності України, стоїть ваше прізвище і номер телефону. Чому?**

— Не прізвище, ім'я по-батькові.

— **Ні, Олександр Копиленко там написано.**

— Так? Не Любимович?

— **Ні, ні Олександр Копиленко.**

— Любимович, здається.

— **Ні, ні...**

— Ну гаразд.

— **Копиленко Олександр Любимович номер телефону 220 там...**

— Ні, двісті дев'яносто три, шістдесят, шістдесят шість.

— **Да.**

— Все правильно. 23 серпня 91-го року мене викликав тодішній мій, я вже його згадував, завідувачий відділом юридичним Федір Глібович Бурчак. До речі, цікава постать. Його дід був останнім київським міським головою в сімнадцятому році. І якщо, ви мусите пам'ятати цю роботу, «1917 год на Киевщине». Отам ця робота починається з документу, де написано, що київський міський голова Борчак... Отакі бувають аналогії, дивні збіги. І там же був Лук'яненко в кабінеті. Бурчак мене викликав, представив Лук'яненку і сказав, що я буду йому допомагати в написанні одного документа. І ми з ним зайшли до... Він нас посадив в якийсь вільний кабінет, я вже не пам'ятаю, де. Все це було не в центральній садибі на Грушевського, 5, а напроти приміщення, потім називалося, Комітет Верховної Ради, а тоді — комісії. Грушевського, 18. Лук'яненко каже мені, що ми зараз напишемо документ, який закріпить проголосить українську незалежність. І каже мені, давайте думати, як ми його назвемо. Він каже одразу, закон це замало і пропонує термін «Універсал». Я кажу, універсал не однозначний термін для нашої історії. Окрім універсалів Центральної ради були... був універсал гетьмана Скоропадського, і Директорія. І тоді він каже, давайте назвемо «акт». І так народилося слово

«Акт», а потім ми йшли по тексту, зокрема, я спробував згадати тисячолітню традицію українського державотворення так, як воно було. Можливо далі були ще якісь узгодженості, переговори на політичному рівні. А оскільки я був скромним бюрократом, то я про це вже сказати нічого не можу. Оцю чернетку він поніс з собою.

— А по пам'яті не пригадаєте, що ви записали з Лук'яненком тоді двадцять третього числа?

— Було інакше. Він сам правив цей текст. Ми з ним радилися, він ставив питання, я щось йому говорив і так воно от... він працював з тим текстом, який був у нього. От така ситуація. Якби я був розумним і досвідченим, я прийшов би додому і записав би свої думки. Але, як кажуть, це вже пізно згадувати.

14:05—14:38

— Я пам'ятаю, повертаюся ще назад, 24 серпня 91-го року, коли з куполу спустили прапор української СРСР і в коридорі, в підземному переході між будівлями Верховної Ради я побачив двох, умовно кажучи, робітників, які тоді працювали в Верховній Раді. Один із них ніс під пахвою згорнутий прапор, і це був кінець епохи.

15:49—16:21

— Як ви сприймали обрання до Верховної Ради депутатів демократичного спрямування?

— Це був захоплюючий подив... Оскільки я працюю в Верховній Раді з 90-го року, я вважаю, що цей перший склад, він був дуже цікавий. Він був несподіваний, цікавий. Я навіть колись про це написав, що стоптані черевики і короткі штани у депутатів, замінив парад високої моди годинників, машин. І, все одно, вони були, можливо, більш щирими і вірили як співається в пісні УПА: «Ми свято віримо в нашу перемогу».

16:57—22:48

— Я можу нагадати вам ще один сюжет, який не дуже відомий. Мою зустріч к покійним президентом УНР Миколою Плав'юком. 1992 рік, перший все-світній форум українців в Києві. Дивна ситуація, коли в президії між Плющем і Кравчуком сидів, знаєте це прізвище, Микола Лебідь — колишній шеф служби безпеки ОУН. Його бояться імені навіть і зараз в українській еміграції. Ну, це окрема тема. Не будемо про це говорити. Мене запросив до свого кабінету тодішній керівник юридичної служби Кравчука, Іван Артемович Тимченко. Він ще живий, здоровий. І потім він став першим головою Конституційного Суду. Туди же прийшов, нажаль, покійний Антон Бутейко, який на той час був керівником міжнародної служби президента. І каже, зараз прийде Плав'юк, треба зробити експертну оцінку, а мене вони запросили як фахівця з того періоду. І тут якраз, ну це моє враження абсолютно, ногою відкриваються две-

рі і входить Плав'юк. Каже, хлопці, давайте швиденько поговоримо. На мене чекає Жулинський і все. Треба віддати належне і Бутейку покійному, і Тимченку. Вони сказали «ні, давайте поговоримо». А тема була передача повноважень, модна тоді, пам'ятаєте, емігрантські уряди Прибалтики передавали повноваження. Але інша ситуація. І мені дали слово. Я сказав, що звичайно, за всієї поваги не можна передавати те, чого ніколи не було. Оскільки жодний уряд тоді український, в той час української революції, не був створений на основі, як модно тоді писали в 17-му році, на основі, так званої п'ятичленної формули. Вільне, загальне, пряме, пропорційне та таємне голосування. Мені Плав'юк каже, ну так і Радянська Україна була так само нелегітимною. Я говорю, звичайно, вона так само була нелегітимною. Все це були з'їзди невідомо ким обрані, сформовані, що вони проголошували. Тому і в 92-му році вони передавали клейноди, але припинили діяльність, я би так сказав.

— Так, але існує, в день передачі клейнодів було підписано документ, згідно з яким незалежна Україна є правонаступником УРСР і УНР. Чи існує такі документи, чи не є це юридичним абсурдом?

— Я можу сказати, я думаю, що це бажання, яке було. І це було бажання Кравчука пройти між крапельками. Я, взагалі, нагадав би вам, що саме тоді 92-й рік, оцей всеукраїнський форум, на ньому виступила Слава Стецько. За іронією долі, вона похована на Байковому цвинтарі поруч з моїми батьками. Так воно все якось дивно буває в житті. Вона виступила з палкою промовою і заявила про необхідність тотальної люстрації, декомунізації. Власне кажучи, те, що сталося потім. І, якщо пам'ятаєте, на ранок була заява РАТАУ. Тоді ще модна Радянська форма: заява ТАСС, заява РАТАУ. Я так розумію, що вночі були певні переговори між червоним українським директором, партійною елітою, яка була в силі, і Кравчуком, який змушений був сказати, що ні, цього не буде. І так, власне кажучи, і воно перейшло в таку еволюційну стадію аж до Майдану цього тринадцятого-чотирнадцятого року.

— Тобто, я правильно зрозумів, що навіть якщо такий документ існує, він є юридичним абсурдом?

— Абсолютно. І я думаю що...

— Якщо такий документ існує.

— Якщо такий документ існує. Я не вірю, що він існує, по-перше. Але якщо він навіть і існує, він ніколи не був опублікований і з юридичної точки зору... Я би сказав так, що з точки зору сучасного процесу, коли нам намагаються сказати невідомо хто і як, дуже обмежене коло людей, за яких голосують від двох до семи відсотків населення України. Сказати, що цих 70 років Радянської влади не було взагалі, і це фантом, і ми з вами фантом, і університети, заводи. Власне кажучи, ці заводи і так стали фантомом в силу природних факторів. Я думаю, що це була якась розумна на той час ідея поєднати всю нашу національну пам'ять і національний шлях, бо абсурдно говорити, що цих 70 років

не було. А що було тоді? А якщо була УНР, так тоді давайте відновимо соціалізм, оскільки вона була соціалістичною. Ну, і цей абсурд можна продовжувати. Ну і те, що я завжди кажу, що Перше травня ми відзначаємо не тому, що це була чорна рука партійного впливу. Це був закон Центральної Ради.

— Зовсім останнє питання. Чи ви вважаєте себе, якоюсь мірою, дотичним до написання Акту про державну незалежність України? Якщо так, то якою: десять відсотків, п'ять відсотків, дев'яносто відсотків.

— З точки зору моєї участі у написанні Акту незалежності, можливо моя скромність, це моя проблема, я брав участь у написанні. Я брав участь в редактуванні. Я брав участь в тому, в якій формі він народився, але авторство, звичайно, це Лук'яненко, і не треба собі приписувати того, чого не було.

Інтерв'ю з Ярославом Кендзьором

Кендзьор Ярослав Михайлович — український політик. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання)

16—19

— Як ви і ваше оточення сприйняли перебудову Горбачова?

— Ми всі розуміли, що оцей задум Горбачова, зробити, як вони казали самі, соціалізм і новий Союз з людським обличчям... Не може бути у комунізму, соціалізму радянського, ленінського і сталінського взірця людське обличчя. Ми всі розуміли, що котиться час, події котяться до повного розвалу Радянського Союзу. І тут якраз, коли ми взяли участь у березневих виборах до Верховної Ради 90-го року, і коли в усіх львівських виборчих округах, а їх було 24, перемогу отримали, незважаючи на те, що виборчі дільничні комісії, окружні комісії формувала тодішня влада, представники радянської влади під мудрим керівництвом районних і обласних комітетів партії — це все були їхні люди. Я пригадую, що у моєму виборчому окрузі, де я балотувався в 90-му році до Верховної Ради, це Сокальський виборчий округ, північний район Львівської області, який межує із Волинською областю, у мене було 16 опонентів, кандидатів до Верховної Ради.

Був перший секретар райкому партії, голова райвиконкому, був секретар райком комсомолу і тд. Всі вони такі комбінації робили, потім хтось знімався, все було підключено, змобілізовано на підтримку першого секретаря райкому партії... Я Сокальщини не знав абсолютно, кілька разів проїжджав через Сокальщину, їдучи десь туди на Шацькі озера, на Волинь. Але люди десь слухали радіо «Свободу», там десь моє прізвище звучало, і тоді всі розуміли, що раз це рухивець, соратник В'ячеслава Чорновола, то це не треба було більше

нічого говорити. І ми тоді у 90-му році з 24 виборчих округів усі 24 виборчі округи виграли, і депутатські мандати отримали представники Демократичного блоку на Львівщині. Так було і на Тернопільщині, і на Франківщині, тобто підйом громадської думки, громадської свідомості, з мого погляду, тоді ніби вирвався з того запертя, люди десь почули, відчули якусь свободу, що можна про все говорити, кидати вголос ті репліки, гасла, за які колись ти міг опинитися в Сибіру, в кожного ще десь дрімав отой страх.

21—24:54

— Коли саме, у якій момент ви зрозуміли, що незалежність України можлива?

— Знаєте, вже от готуючись до виборів, ми розуміли, що.. це часто я згадую свої розмови, світла пам'ять, зі В'ячеславом Чорноволом, Михайлом Горинем, Михайлом Косівим, ми часто за горнятком кави сиділи, коли готувалися ще до підготовки до виборчого процесу. Вибори відбулися, якщо я не помиляюся, 4 березня 90-го року, а вже з осені ми почали готуватися до цієї виборчої, так званої, компанії. Я пригадую, що В'ячеслав в одній розмові каже: «Я не думаю, що нам дадуть пробитися туди, вибороти депутатський мандат», тому що я вже казав про це, ми розуміли, що вони формують дільничні і окружні виборчі комісії, там всі будуть люди проінструктовані, кожен бути мати завдання, вони сфальшують вибори, ніхто з нас наївних людей, які йдуть на вибори, не отримує перемоги на цих виборах.

Я так само згадував, але десь загубив думку, що на моєму окрузі було 16 кандидатів у депутати, і при підрахунку голосів, можете собі уявити, у мене було найбільше із усіх інших зіпсованих бюлетенів, шістнадцять тисяч, тобто команда була, вони ж якусь свою соціологію робили, вони розуміли, що тут явний фаворит Ярослав Кендзьор. А секретар Джурляк — прізвище першого секретаря райкому партії, який конче хотів виграти, мав бойове доручення, завдання партійних органів — не пропустити цих так званих демократів, так гидливо називали нас. І я виграв, незважаючи на те, що відняли таку величезну кількість бюлетенів, на яких свідомо ставили якісь там галочки, якісь помарки і вони вважалися недійсними, і притому я десь із 54 відсотками виграв у Джурляка у першому турі. Коли уже сталося те, чого такі вже, як кажуть, загартовані, зрілі політики, якими на той час були і В'ячеслав Чорновіл, і Михайло Горинь, і Михайло Косів, коли ми всі святкували перемогу, тоді вже пішов процес, так би мовити, на сходинку вище. Добре, ми вже отримали мандати у найвищий законодавчий орган нашої тоді ще Української Радянської Соціалістичної Республіки, що ми будемо, ми переступимо поріг сесійної зали Верховної Ради УРСР. Що ми будемо робити? Які перші кроки мають бути, щоб наблизити відновлення української державності? Все валиться, ми в той процес мусимо включитися...

25:30—26:30.

Ми почали на всіх наших засіданнях і десь в окремих розмовах: «З чого починати? Як його виходити на цю незалежність?» Адже я вже казав, що на сто чоловік, які згуртувалися в одну депутатську групу, назвали її Народною Радою. Різні були пропозиції, але зупинилися на Народній Раді. Її очолив Ігор Рафаїлович Юхновський, академік, і що цікаво, це було на початках людей сто двадцять депутатів, а все решта це, як я вже казав, весь склад Політбюро ЦК КПУ. Це весь актив з областей партійних, найвищий актив і червоні директори. Ухвалити будь-яке рішення — треба 226 голосів. Яким чином?

43:06—49

— Давайте ближче до Незалежності ... Десь за тиждень до 24 серпня згадайте, будь ласка, які були настрої, де ви були, що ви робили?..

— Я бачив як поводив себе дев'ятнадцятого числа Кравчук, абсолютно він так не хотів навіть згадувати про якесь ГКЧП, у нас, як він казав на ефірі українського радіо дев'ятнадцятого числа на радіо і на телебаченні: «У нас усе в Україні в Києві тихо, спокійно, у нас корови дояться, урожай збирають і все йде, життя йде своїм розміреним темпом і так далі. Так що нічого ми тут не будемо ніяких заходів приймати до того». І В'ячеслав Чорновіл 24 серпня вдень надзвичайного засідання Верховної Ради УРСР від другого мікрофона, якраз коли Кравчук з трибуни Верховної Ради вже осмілів і почав казати, що це антидержавний переворот, що це заколотники, він активно підтримував Єльцина. І В'ячеслав йому каже: «Леонід Макарович, чого ж ви мене двадцятого числа не пустили на засідання Президії Верховної Ради, двадцятого числа на другий день після оголошення ГКЧП, не пустили як депутата і як голову Львівської обласної ради народних депутатів України?» Кравчук йому відповів, що ми не запрошували голів обласних рад, а те, що він народний депутат України і міг бути присутній на засіданні Президії, він забув. А потім В'ячеслав каже йому: «Ви так зараз сміливо говорите, називаєте правильно події у Москві, а чого ж ви, шановний Леонід Макарович, дев'ятнадцятого і двадцятого про це не сказали на радіо на Хрещатику, де говорили ні про що, а потім на телебаченні говорили того, що не треба було говорити». Ми там заплодували, Леонід Макарович щось там промимрив, не пригадую, це треба подивитися цю відеохроніку, отаке.

Так що дуже драматично всі ці... той тиждень, пригадую, проминув, бо усе, якщо говорити абсолютно об'єктивно, все вирішувалося у Москві. Двадцятого числа на Майдані Незалежності зібралися ой не багато людей, кількасот народу киян зібралося і усе, негусто було. Уже двадцять першого було більше людей, я пригадую, навіть я виступав, є цей запис про те, що звичайно ми тішилися, що перелом у Москві відбувся, і тут осмілили всі чиновники у Києві, і все воно ніби котиться до доброго фіналу. Але знову ж таки, я не знаю чи

супільство, громада українська, чи вона була здатна на той час, я й до сьогоднішнього дня не можу точно сказати, виступити зі спротивом.

Я у Львові, пригадую, все від влади таки залежить і від діяльності громадських і політичних структур, чи то в державі, чи в Україні, чи то в регіоні якомусь, якщо є кому зорганізувати, мобілізувати людей. Бо у Львові вже збиралися, бо так інформацію ми надавали після того, коли зустрічалися із вищим командуванням Київського військового округу у Будинку офіцерів двадцять другого серпня. Генерал Чечеватов якраз доповідав дуже-дуже довго, ми там забарилися, не хотів він розпочинати розмову, тому що я прийшов на цю зустріч разом із іншими колегами, народними депутатами, але я прийшов з відеокамерою і він дуже протестував, що він не розпочне розмову, допоки я не вимкну, не заберу відеокамеру. Тоді я, можна сказати, нечесно, вперше як журналіст поступив, коли я бачу, що він справді категорично наполягає на тому, щоб не використовувати запис відеокамерою, я поставив камеру на стіл, наче вимкнув камеру, але там наверху червоне світло сигнальне горить, я його зверху чимось, шапкою, прикрив, але камера, об'єктив дивився на генерала Чечеватова, і записала, зафіксувала усю розмову на цій нараді.

Інтерв'ю з Тарасом Стецьківим

Стецьків Тарас Степанович — український політик. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання)

3:35—11:24

— **Чим ви займалися у другій половині 80-х років ХХ сторіччя?**

— На жовтень 87-го року ми вийшли на створення організації, яка дістала назву «Товариство Лева». Це була перша на той момент легальна, може і в Україні перша, хоча в Києві виник паралельно УКК (Український культурологічний клуб) з Набокою, мені важко сказати, що перше було, часово паралельно виникали... Звичайно, тоді ми не могли претендувати, щоб вся організація була під керівництвом неформалів, і був досягнутий такий компроміс, головою товариства було обрано Ореста Шейка, тоді він був, здається, третій секретар комітету комсомолу, а секретарем чи заступником товариства обрали мене. Ми претендували на очолення, Братунь нас усіх тоді помирив і сказав, що для створення такої організації треба домовитися, як показали подальші події, ми поступили правильно.

Відразу товариство розділилося на декілька секцій: історична, етнографічна, екологічна і тд. Десь за два роки, з 1987 по 1989 рік, мабуть не було у Львові такої справи, за яку би товариство не бралось... Нас налічувалося в пікові періоди не більше як 500 чоловік, але це була така пасіонарна і захоп-

лена ентузіазмом молодь. Уявіть собі, нам було між 22 і 25 років, мені 22 роки минуло у 86 році, вчитель історії, і ми майже всі такі були. Були і старші люди, але основна критична маса «Товариства Лева» — це були дуже молоді люди. На той момент це були надзвичайно сміливі речі, всі пам'ятали, що за подібного роду діяльність в Радянському Союзі садили в тюрму, мінімум, виганяли з роботи і учбових закладів, але нас тоді це не зупиняло, війнуло перебудовою, ослабили партійні контрольні узи. І ми тоді все робили: від відновлення гаварецької кераміки до експедиції по Дністру, від відновлення футбольного клубу Карпати-Львів, бо тоді Карпати, розсадник націоналізму, об'єднали зі СКА, і було СКА «Карпати», ми тоді збирали підписи відновлення футбольного клубу, ми були перші, які надали публічну трибуну тоді Чорноволу і Михайлу Гориню, які вернулися після 10-річного заслання. Після того в обкомі партії зрозуміли, що не все так просто, тут Личаківським цвинтарем і культу-рологію не дуже пахне, тобто товариство виразно еволюціонувало в сторону протесту, і питання переходу в політику було тільки питанням часу.

— А кого б ти міг пригадати з числа найбільш активних членів «Товариства Лева»?

— Крім Ореста Шейки, першого голови «Товариства Лева», я був секретарем, можу назвати Ігора Гриніва, який був другим головою, Левка Захарчишина, він був головою екологічної секції, Ярослав Грицак — голова історичної секції, пізніше Марія Процев'ят організувала цілий хор етнографічний, з яким ми об'їздили точно всю Галичину, там, повстанські пісні, стрілецькі пісні, Ігор Квітковський, нині покійний, і багато інших, може, менш відомих людей, товариство за два роки прогриміло так сильно в регіоні. Дійшло до того, що ми зуміли мати представлення «Товариства Лева» в 89 році в Палаці Україна, нам дали цілу програму зробити, що таке «Товариство Лева». Ясна річ, що ми зразу зав'язали стосунки з УКК в Києві, зав'язалися стосунки з Саюдісом в Литві.

Я забув Сашка Кривенка — перший редактор. Коли товариство уже фактично дозріло до публічної політичної діяльності, як без газети. Ми ж пам'ятали, навчені були історією більшовицької партії, що мала бути газета. Відразу ми прийшли, я, Марков Ігор і Кривенко тоді до Ігоря Гриніва і сказали, що треба заснувати газету. А де друкувати? В Литві, звичайно. Ми організували всю цю справу, в березні 89 року вийшов перший номер газети «Поступ». Це був один напрям, був ще театр «Не журись» Юрка Винничука, там фурори такі відтворював в палаці імені Гагаріна тоді, неможливо було потрапити на ці концерти. Фактично «Товариство Лева» розбурхало український суспільний простір, після того на базі цієї активності була відновлена Українська Гельсінська спілка, пізніше виникло Товариство української мови, ми всі стали засновниками цього діла, а потім у 88 році почалися перші мітинги, які перші два місяці вів Іван Макар, вони відбувалися перед Львівським університетом, після другого мітингу, де він запропонував поставити у Львові

пам'ятник Бандері, зрозуміло, що мітинги були заборонені, третій мітинг у 88 році був розігнаний, і на фоні того, що в Прибалтиці народні фронти вже в повний ріст ішли до актуалізації ідеї незалежності. В Україні, нагадаю, тоді першим ЦК КПУ України був Щербицький, Україну небезпідставно називали заповідником комунізму, десь з другої половини 88 року виразно наступила реакція. «Товариству Лева» заборонили проводити звітно-виборні збори, ми їх провели на вулиці.

На початку 89 року, коли була спільними силами Товариства української мови, «Товариства Лева» і перших осередків Народного Руху, які почали виникати на деяких підприємствах у 89 році, при спробі організувати заборонений мітинг, як сьогодні пам'ятаю, він був назначений на 26 березня 89 року, мене затримали тоді співробітники міліції, і я відсидів пару діб у райвідділі міліції, був вигнаний з Львівського медучилища, де викладав історію, опинився без роботи. Але це вже не зупиняло ситуації, бо рівно через два місяці, 1 травня 89 року, відбулася знаменита Львівська демонстрація, коли ми прорвали кордон міліції біля оперного театру у Львові, і вперше під жовто-блакитними прапорами ціла процесія активістів пройшла по теперішньому проспекту Шевченка, Свободи, вірніше. І тоді перший секретар обкому партії Погребняк був змушений покинути трибуну, оскільки він прекрасно розумів, що таке його чекає. І рівно через 7 днів 7 травня уже була заснована крайова організація Народного Руху України в Пороховій вежі, Ігора Гриніва тоді обрали в президію, мене в Раду крайової організації Руху, і вже восени ми були делегатами на Перший з'їзд Руху в Києві від Львівської крайової організації, який відбувся 8—9 вересня 89-го року, отакий був мій шлях в політику.

11:58—14:10

— Хто вперше висунув в публічний простір на рівні «Товариства Лева», чи на рівні крайової організації Руху, чи можливо в якомусь іншому середовищі ідею державної незалежної України?

— Я вам скажу так, на той момент вперше ідея державної незалежності України була не в 1987-му, ні в 1988-му році, навіть в Українській Гельсінській спілці публічно чи навіть не публічно воно не актуалізувалося, тому ми що прекрасно розуміли, що на той момент великої готовності суспільства сприйняти це не було, в Галичині може і було, але ще сміливості не було. Вперше, якщо я не помиляюся, ідею державної незалежності, боротьби за державну незалежність було висловлено на другому з'їзді Руху, який відбувся в Хусті, який відбувся весною 90-го року. Коли ми в березні поїхали святкувати річницю Карпатської України — це було 15 чи 16 березня, отоді, коли Рух зібрався в Хусті, вперше від наших дисидентів, принаймні я це почув від Бориса Гориня, вперше було сказано, що «Народний Рух України за перебудову» — це така тактика, це зрозуміло, для того, щоб зареєстру-

вали. А насправді УГС буде наполягати, щоб Рух включив в свою програму боротьбу за повну державну незалежність, оце був березень 90-го року. А до того ці ідеї, безумовно, обговорювалися, але дуже кулуарно. У «Товаристві Лева» завжди була більш поміркована течія, культурологічно-етнографічна і більш радикальна, яка тяжіла до політики. Я зрозуміло належав до цієї більш радикальної, саме тому нині немає нічого дивного, що одна частина «Товариства Лева» не збиралася йти в політику, а хотіла просто відновлювати історичні традиції і таке інше, а інша виразно тяжіла до політики, пізніше стала одним із фундаторів Народного Руху, а пізніше стала кандидатами в народні депутати від Руху.

15:48—16:40

— **Коли почався практично твій шлях у політику?**

— Я окреслюю початок свого шляху у політику з моменту заснування «Товариства Лева».

— **Але практично, як кандидат у депутати?**

— А як кандидат у депутати це було відразу після того, як відбувся перший з'їзд Народного Руху. І тоді Михайло Горинь висунув ідею ланцюга Івано-Франківськ—Львів—Київ, який припав на січень 90-го року, і вже в кінці 1989 року було зрозуміло, що будуть вибори, березневі вибори 90-го року, і в Русі було оголошено клич до всіх активістів, що ми будемо брати в цьому участь. Оскільки ми дуже хвилювалися на цю тему, що кандидатів від Руху можуть знімати тодішня Комуністична партія, було прийнято рішення, що кожен з 24 округів, на які була поділена Львівська область, Рух висунув по декілька кандидатів і в такий спосіб як дублера Івана Геля мене запропонували від «Товариства Лева» на Мостейський виборчий округ Львівської області... Ще до літа 89 року я навіть не задумувався над тим, що можу піти у народні депутати.

23:20—49:06

— **Опиши свій перший день з посвідкою народного депутата?**

— Можете собі уявити, ми приходимо на засідання через декілька днів в кімнату номер дванадцять напроти Верховної Ради і навпроти нас сидять такі вовкодави просто на чолі з Хоменком, тоді він здається секретар був ЦК КПУ, і вони знають все, а ми не знаємо нічого. І вон нам розказують, ось сесію ось так будемо починати, президія буде така, а те буде оте. Ми перші півгодини зорієнтуватися не могли, а що ми можемо зробити і як... Потім Хмара взяв слово і з властивим йому запалом сказав, що все це буде не так, що у нас є свої пропозиції і ми будемо робити так і так. І потім десь може на другому-третьому засіданні ми вже втянулися, почали розуміти, але це було, з коліс ми вчилися на ходу як це робити, але протягом квітня-місяця якимось чином ми сформували порядок денний, назначили дату відкриття 15 травня 90-го

року і купу різних цих моментів, включаючи, де депутати іногородні будуть жити і т. д. Це був перший такий великий досвід, потім ми зайшли в сесійний зал, тоді ми вперше побачили, як це все буде виглядати. Я можу сказати, що тоді, коли в квітні місяці ми зайшли в пустий зал, скажу своє відчуття, і буквально цього року на тридцятиріччя відзначення Декларації про державний суверенітет я ввійшов, у мене що тоді було таке відчуття, що зараз. Для мене сесійний зал і Верховна Рада завжди мали певне сакральне значення, тобто я вперше тоді усвідомив, що це місце, де творяться закони, це місце, де ми можемо змінити хід історії. Таке відношення до Верховної Ради як до вищого законодавчого органу в мене збереглося до сьогоднішнього дня. Тому мені часто зараз боляче, і раніше і зараз, коли Верховну Раду перетворюють в якийсь посміховисько, поле собачих боїв, це мені завжди не подобалось. Вищий законодавчий орган України завжди мав бути вищим законодавчим. Там завжди мали бути дотримані свої ритуали, процедури, свій дрес-код, своє відношення до політичного процесу. Отак ми входили в 90 році в оту велику політику.

— Ти заходиш у велику політику, у зал Верховної Ради і тут аж гульк — липень-місяць 16 числа, Верховна Рада України голосує за Декларацію про державний суверенітет України, хоча насправді ніякої України не існує, а існує Українська Радянська Соціалістична Республіка. Чи ти можеш пригадати, хто брав участь з вашого боку в підготовці Декларації? Як це обговорювалося кулуарно, на якихось засіданнях фракції чи Народної Ради, чи Народного Руху?

— Насправді в квітні місяці, як це не парадоксально, ініціатором прийняття Верховною Радою Декларації про державний суверенітет виступив пленум ЦК КПУ, оскільки на той момент, якщо пригадуєте, Верховна Рада Литви проголосила повну державну незалежність, і вже майже вдогонку це робила Латвія і Естонія, а закавказькі республіки пішли шляхом декларацій. ЦК КПУ вирішило випередити ситуацію, бо тоді Народний рух сказав, що основна наша вимога включити в основний порядок денний сесії прийняття декларації. ЦК КПУ дуже швидко зорієнтувалися і сказали, ось, ви ломитесь у відкриті двері, і доручили цей текст відстоювати комуністичній більшості. Тобто боротьби за включення в порядок денний як такої великої не було, бо КПУ хотіло дати просто вихолощений текст. І коли 15 травня відкрилася сесія, то фактично з цього дня і по 16 липня основним лейтмотивом була боротьба за зміст Декларації. Комуністи пропонували свій, нас він категорично не влаштовував. І було вирішено створити одну робочу групу таку спільну, куди ввійшла більшість і меншість, а пізніше, оскільки ми категорично не погоджувалися з формулюваннями, які запропонував пленум ЦК КПУ, ми запропонували, і тоді Вадим Гетьман, який був найближче, можливо, він і Плющ, найближче до нас із середовища комуністів, вони відразу були поміркованою частиною. Було прийняте таке спільне рішення для опрацювання кожного

розділу Декларації, там було біля десяти їх, треба створити окремі робочі групи. І в результаті на пленарних засіданнях ми змагалися в ораторському мистецтві, доказуючи що має бути записано в розділі національна безпека, екологія, економіка, економічний суверенітет, не менші страсті панували на робочих групах. Реально (це — *О. Б.*) підштовхнуло.

На початку комуністична більшість мертво стояла, не було жодного шансу, що ми хоч одну букву можемо поміняти в цьому тексті декларації. Але раптом 12 червня Російська Федерація приймає свою декларацію, Це була перша пробоїна, Єльцин тоді пропонував доволі революційні речі, бо він боровся з Горбачовим, хто перший там. А другою пробоїною була, звичайно, втеча Івашка, тоді ціла делегація Комуністичної партії України поїхала на з'їзд, що там було в Росії, всесоюзної компартії, і Івашко не вернувся, і пізніше він написав листа у Верховній Раді, що він лишається там, Горбачов взяв його другим секретарем ЦК КПСС, заступником генерального секретаря. Це була така пробоїна, яка сильно деморалізувала частину комуністів, і в той момент, це вже була приблизно друга половина червня, у той момент ми сильно наперли, і вже там неформально ця комуністична більшість, їх було більше 300 депутатів, почала виразно розділятися на дві частини: перша частина — це були непримиримі імпер-комуністи, як ми їх називали на чолі з Гуренком, а друга отримала назву суверен-комуністів, їх репрезентантом був Плющ і Гетьман, Кравчук тоді був занадто хитрим, він хотів і там, і там. Але тільки друга половина червня для нас намалювала виразну перспективу, що можна прийняти декларацію того змісту або майже того змісту, якого хотіли ми, рухівці. Друга половина червня і перша половина липня, з кожним днем ми пробивали формулу за формулою, яка пізніше майже до невпізнаності змінила той текст, який був в квітні місяці запропонований пленумом ЦК КПУ. І вже в кінці стало ясно, Кравчук ще не був обраним головою Верховної Ради і засідання вів Плющ, тоді перший заступник. І тільки тому, що ці засідання вів Плющ, і тільки тому, що вже утворився неформальний зв'язок нас, Народної Ради у складі 125 депутатів і частини комуністів, стало зрозуміло, що перспектива прийняття Декларації стає все більш і більш реальною.

— Як би ти оцінив роль Івана Степановича Плюща в цьому процесі?

— Я вважаю, що це ключова роль, в силу хоча б того, що він вів засідання Верховної Ради, а для всіх, хто вже зараз дивиться на пленарні засідання є зрозуміло, що та особа, яка веде пленарні засідання, має дуже часто вирішальний вплив і на формулювання, і на те, яке питання поставити, а яке не поставити на порядок денний. А Іван Степанович був достатньо досвідчений в апаратних іграх, він прийшов з номенклатури комуністичної, на відміну від нас. І тільки тому, що Іван Степанович Плющ все-таки був людиною українською, і він добре відчував, що Радянський Союз вже дихає на ладан, вдалося спочатку неформально, а пізніше і формально встановити такий контакт

з частиною комуністів, які стали тим плавильним котлом, розумієте. Це ж як відбувалося? Верховна Рада починалася з десятої години, до шостої години це був такий киплячий котел. Тобто дебати були на пленарних засіданнях, на перервах, між перервами, а потім ще ввечері, утворювалися тисячі неформальних зв'язків між нами рухівцями і якоюсь частиною депутатів від комуністичного табору, з якими ми просто познайомилися у сесійному залі. Уявіть собі, що ми прийшли з протилежних світів: комуністи прийшли як люди, які мають владу, які не збиралися нею ділитися, а ми, перепрошую, були голодранці, дисиденти, наші лідери, Чорновіл, Горинь, Калинці, Левко Лук'яненко, ми ж не мали жодного уявлення як здійснюється державна політика, але оці тисячі, десятки тисяч персональних зв'язків, сотні дебатів, які відбувалися під час пленарного засідання, зараз би це сказали, що це була велика говорільня, вибачте, але так починалася українська політика. Саме вона за два місяці привела до того, що саме через два місяці нас котел переплавив, все це вариво переплавалося, і воно нам видало документ, значення якого на той момент і на сьогодні важко переоцінити. Можна сперечатися, що деякі формулювання були не такі, які ми би записали зараз, але вибачте, в 90-му році була зовсім інша ситуація.

— У тебе як історика і діючого активного політика не викликало когнітивний дисонанс, що 16 липня 90-го року перший заступник голови Верховної Ради Української РСР Іван Плющ підписав постанову Верховної Ради Української РСР, в якій чорним по білому записано: вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України. 17 березня референдум наступного року, 91-го року, два питання: «Считаєте ли ви необхідним сохранение Союза Советских Социалистических Республик как обновлённой Федерации равноправных суверенных республик, в которой будут в полной мере гарантироваться права и свободы человека любой национальности?». Так або ні. Верховна Рада вставляє свій пункт: «Чи згодні ви з тим, що Україна (України немає, є Українська РСР) має перебувати у складі Союзу Радянських суверенних держав, а не в СРСР на основі декларації про держаний суверенітет України?». Так або ні. І 24 серпня Верховна Рада голосує за незалежність ще один раз. От як це розуміти сучасній людині, поколінню, яке не знає нічого, крім незалежної України?

— Треба сказати, що це протиріччя і з політичної, і з правової точки зору між аббревіатурою Українська Радянська Соціалістична Республіка і Україна, воно настільки зримо витало в повітрі всі ці два роки, що не помітити його було неможливо. Це відображало той хиткий компроміс і ту заплутану ситуацію, яка полягала в тому, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки в Декларації записала державний суверенітет України.

Тут є два моменти, на мою думку, треба признати, що станом на 90 рік, коли відбулися вибори до Верховної Ради України, прихильники незалежності були рухом меншості в українському суспільстві, нас було менше, більшість українського суспільства пасивно погоджувалися жити в Радянському Союзі, і тільки зусилля еліт, еліти рухівської, яка пройшла в парламент, і частини комуністів привели до того, що спочатку відбувся не один референдум, як запропонував Горбачов, а два. І український референдум нам давав маленьку лазійку, щоб вискочити з СРСР, до якоїсь іншої співдружності, бо тоді комуністи не допускали, що може бути незалежність, а що стосується запису в декларації про державний суверенітет України, а не УРСР, це історія.

Я можу не пам'ятати всі деталі, але можу вам сказати, що ми тоді намолотили стільки мішків на вуха комуністам, дійшло до того, що вони твердо стояли, має бути декларація про державний суверенітет УРСР. Яких аргументів ми тільки не напридумували, що мова йде не про повну незалежність, що Україна — це географічне поняття, коротше кажучи, ми дурили як могли. Якщо зараз підняти стенограму, то там в окремих моментах були такі виступи, які в кінцевому підсумку створили в них отаке-от враження, тобто ми зуміли їх переконати, що нічого страшного нема, що мова не йде про незалежність України, про вихід із Радянського Союзу, а Україна була до УРСР і отаке молотили, я вже точно не пам'ятаю аргументів, але я знаю, що нам вдалося і пізніше Плющ, з властивою йому такою статечністю сказав: «То правильно, діло ж говорять». І в результаті ми вибили після цих дебатів в назві питання УРСР аббревіатури, а те, що з правової точки зору це було намішано, то є однозначно, тому що республіка в складі Радянського Союзу, в складі іншої держави проголошує суверенітет України, а не тієї республіки. Усе це були, з моєї точки зору, необхідні хитрощі, дипломатичні маневри, щоб відкрити собі дорогу до незалежності. Ми чудесно розуміли, що нам оце слово України, декларація про державний суверенітет України, вона нам давала фактично дорогу, якою ми мали рухатися до повної державної незалежності, і це розуміла частина комуністів, а та друга частина, ортодоксальних, хто пасивно, кому вдалося баки забити, а хто все розумів, але бачив, що немає монолітності комуністичної, що за будь-яких обставин частина комуністів з Народною Радою все одно би проголосувала, і більше половини голосів було б.

— **Дні 19—24 серпня 91-го року в твоїй пам'яті.**

— Дні 19 та 24 серпня 91-го року також відбулися точно так само, як всі події, які були пов'язані з прийняттям Декларації. Перед тим була неділя, 19-те було понеділок, сесія закінчилася, ми пороз'їждалися, і в понеділок зранку ми почули «Лебединое озеро», стало ясно... І ми відразу, оскільки ми перебували у Львові, депутати від Львівщини, ми відразу в дванадцятій годині зібралися в Львівській обласній раді. Чорновіл — голова і всі рухівські депутати зібралися, і ми вже тоді прекрасно розуміли, Чорновіл дуже радикально

поставив питання, що треба готуватися до того, що запровадять военний стан, що можливо на вулиці вийдуть танки і треба готувати громадянський спротив.

Тобто це дуже гостро стояло, оскільки Львівська, Франківська, Тернопільська обласні ради були в наших органах влади, то ми звичайно відразу закликали, був заклик обласної ради, депутатів Верховної Ради до того, щоб населення мобілізувалося і було готово до спротиву. І на другий день ми всі виїхали в понеділок ввечері в Київ, і вже у вівторок зранку ми всі зібралися у Спілці письменників, практично всі зібралися, було десь 80—90 із ста двадцяти п'яти. Було неймовірно бурхливе обговорення, тоді в президії був Левко, Михайло Горинь, Явориський, Заєць і ми говорили, що робити. Було прийнято таке рішення, що перше, що нам треба робити, це підняти Київ, крім всього іншого, бо ще на вівторок не намальовувалася ситуація, ГКЧП ще в повному розгарі.

І в вівторок було прийняте рішення, що треба йти по київських заводах, нас всіх розподідили по заводах, розійшлися, як пам'ятаю мене послали на АТЕК, що я можу сказати, практично всюди, куди ми прийшли, ніхто на зустріч з нами не прийшов. Не скажу, що Київ був переляканий, ні, він заचाївся, тому що тоді була заява Кравчука, який відповів Вареннікову, що він не буде вводити военний стан і закликав всіх до спокою. І Київ так припишк, зачаївся, і тому наша спроба підняти київські заводи закінчилася невдачею, ніхто не піднявся. Тоді основні зусилля, наші керівники Народної Ради спрямували на те, щоб атакувати Кравчука. Були десятки контактів персональних з Кравчуком і Плющем, щоб думати, що робити. Але розв'язка несподівано настала в середу, бо в середу Горбачов вже вернувся у Москву, і в середу стало ясно, що ГКЧП провалюється, тобто ще в вівторок Кравчук категорично відмовлявся скликати сесію. Бо наша вимога, вимога, яку ми в вівторок 20-го виробили на засіданні Народної Ради, була скликати позачергову сесію Верховної Ради.

Ще тоді не уявлялося за яким порядком денним, ми інтуїтивно хапалися за сесійний зал і за сесію як єдиний інструмент, який дозволить нам щось зробити. Але після того як в середу Горбачов вернувся, ГКЧП провалилося, і вже ввечері в Києві на теперішньому Майдані Незалежності відбувся мітинг, може п'ять тисяч може більше прийшло. І Кравчук був вимушений скликати президію Верховної Ради, тоді президія мала з 21-го чоловіка чотирнадцять їхніх, семеро наших від народної Ради, але ми прийшли всі, і я був присутній на цій Президії. Це було майже п'ятигодинне, якщо я не помиляюся, засідання, дійшло до того, що Кравчук нервово ходячи навколо членів Президії, члени Президії сиділи за одним столом, депутати сиділи далі. Кравчук персонально вимагав від кожного члена Президії піднятися і сказати: ти за скликання позачергової сесії чи ні. І в результаті ми набрали більше половини голосів, і оскільки це був четвер, а було правило що треба дві доби, сесію скликали на

суботу, на 24 число. У четвер ввечері, я можу вам сказати, що коли ми зібралися в Спільці письменників після цього рішення, стало питання, а що ми пропонуємо, яке рішення ми пропонуємо. От тоді вперше в багатьох зримо виникло відчуття, що можна йти на повну державну незалежність, що можна добитися цього рішення. Ми розбилися на кілька робочих груп, написали величезну кількість документів, про заборону комуністичної партії, почала поступати інформація, що обкоми по Україні, і Гуренко тоді перший секретар підтримали ГКЧП, тобто була заборона комуністичної партії, заборона ВЛКСМ, націоналізація майна, служба в армії на території України. Але все крутилося навколо того, що треба писати Акт проголошення незалежності України, їх було декілька, писав свій Акт і Павличко, і Яворівський. Я пам'ятаю, ми тоді взяли участь я, Філенко Ємець, Юхновський, ми написали шість чи сім документів.

В результаті тих проектів рішень від Народної Ради набралось півтора десятка. Ми захотіли їх ростиражувати через секретаріат Верховної Ради, нам заборонили, ми тоді розмножили персонально і в суботу зранку ми їх принесли, щоб нас не звинуватили, що народні депутати не отримали проектів рішень. І в результаті, коли о десятій годині, що ще було, приблизно о 9-й ранку 24 в суботу почали збиратися депутати, і вже тоді я побачив наскільки демореалізовані і наскільки принішклі з потупленими поглядами туди заходять в сесійний зал більша частина комуністів. Вони прекрасно розуміли, що моральна перевага є на нашій стороні, в Росії перемиг Єльцин фактично, над Горбачовим він знущався, докази, що основна частина комуністичних обкомів підтримала ГКЧП, були. Завжди є внутрішнє відчуття, що ти можеш виграти, на початку сесійного засідання в нас було відчуття, що незважаючи на те, що нас менше, ми можемо виграти. Зрозуміло, що ми контактували з Плющем, Кравчуком, все це робилося. Переважно це робили Павличко, Драч, але не тільки. Весь цей день з 10 до 19 години чи й пізніше, коли була проголошена незалежність і занесений прапор, це був майже безперервний день, в якому з кожною хвилиною зріла впевненість, що ми проголосимо незалежність. Був лише один критичний момент, коли протягом дня тодішні члени Народної Ради Гриньов, Кушнарьов, Міщеряков та інші сказали, вони були демократами, вони не були націонал-демократами. Вони були загальноросійськими демократами, і тоді виникла дилема, яка мало не розірвала Народну Раду навіп, за що голосувати першим: заборону Компартії чи проголошення державної незалежності.

Повірте, це було таке питання, яке фактично накалило ситуацію в Народній Раді до такої ступені, що ще б трохи і ми розкололися на пополам. Мені зараз важко пригадати, якими аргументами, якою інтуїцією ми керувалися, що в кінцевому підсумку все-таки з невеликою перевагою Народна Рада прийняла рішення. Тоді ми пішли до Кравчука ще, і Кравчук дав нам зрозуміти, спочатку незалежність, за це частина комуністів проголосує, а потім ми при-

беремо партію. Мушу вам сказати, що тоді такі видатні діячі антикомуністичні як Лариса Скорик, Головатий, Володя Філенко були за, щоб спочатку голосувати за заборону Компартії. І коли в першому читанні голосували за Акт незалежності, ви по стенограмі побачите, що дуже багато членів Народної Ради в першому голосуванні не голосували.

Просто тоді стало ясно, що утворилася так звана чорна сотня народних депутатів на чолі з Гуренко, яка ні за яких обставин не була готова. І були суверен-комуністи, які фактично запропонували нам пакт, давайте називати речі своїми іменами, компроміс. Тобто якщо стане питання державної незалежності, то частина комуністів дадуть свої голоси, бо тоді був зрозумілий їхній інтерес. Вони хотіли унезалежнитися від тодішнього Єльцина і вони хотіли зберегти за собою владу, партквитки вже тоді не були дуже потрібні. А ми пішли на цей, як тоді вже сказав Кривенко, гнилий компроміс в силу тієї обставини, що в нас була меншість в Верховній Раді. Тих десяти чи двадцяти тисяч людей, які стояли біля стін Верховної Ради було б не досить, щоб заставити комуністів голосувати. В результаті було прийнято, на мою думку, на той момент неминуче рішення, яким гнилим компромісом його зараз не називати, але 125 Народної Ради плюс ще така сама кількість комуністів дали можливість проголосувати за незалежність.

Якщо би ми заперлися, наприклад, на питанні спочатку про заборону компартії, ясна річ ми би програли. Пізніше під загрозою була і незалежність, то було ось таке вузьке вікно можливостей, ось таке вузьке. І в нього можна було вскочити або не вскочити, бо вже у вівторок, в суботу 24-го була проголошена незалежність, в Києві висадився десант з Бурбулісом (Собчаком — О. Б.), вся російська делегація привалила в Україну, для того щоб переконувати Верховну Раду і Кравчука, що не можна «уходить, что будем демократическое содружество делать». Уявіть собі, якби в суботу ми цього рішення не прийняли, то вже в вівторок вікно можливостей могло закритися. Тому що ситуація була настільки хиткою і наскільки була емоційно зарядженою, що бувають моменти тепер або ніколи і тому ми пішли на цей компроміс. Так, Україна зараз з висоти 30 років державної незалежності, можливо ми довгий час вагітні цим компромісом, можливо ці гнилі компроміси переслідують новітню історію України, але на той момент іншого варіанту, якщо ми хотіли здобути державність, на мою думку, просто не існувало.

Інтерв'ю з Володимиром Філенком

Філенко Володимир Пилипович — український політик. У березні 1990 року в ході перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання)

7:48—48:54

— **Як розпочався Ваш шлях у політику?**

— Харківський партклуб долучився серйозно до виборчої компанії на виборах до Верховної Ради Радянського Союзу Віталія Коротича і Івана Явтушенка, і це було нашим успіхом. Ну і потім крок за кроком приблизились вибори до Верховної Ради України 90-го року. Я не планував балотуватися, чесно скажу, від нашої команди, головним «номер один» мав бути Олександр Булатов... Але коли вже доходило до виборів, до закінчення висунення йому створили компартійні структури всілякі перешкоди висунути себе. Він хотів висунути себе за місцем проживання, щоб тоді його не можна було відкликати. І вже лишалося три дні, він не міг висунутися, він каже мені: «Володя, давай ти». А чому ти?

Молодняк місцевого райкому комсомолу, де я три роки колись працював, за мною ходив: «Володимир Пилипович, давайте ми вас висунемо, у нас є право як у райкому комсомолу висунути кандидата». Про мене ходили якісь легенди, що Філенко працював на комсомольській роботі, то це був нормальний секретар райкому комсомолу, з ним було весело. Я ввечері дав згоду, яка не яка організація, а на ранок пленум райкому комсомолу. І мене висунули, туди набігло на збори пів райкому партії з метою переконати молодь, щоб вони не зробили помилку, Філенка не висували, бо він іде проти лінії партії. І чим більше агітували, тим тісніше молодь збиралася, з присутніх 69 чоловік 64 проголосувало за моє висунення. Увечері цього ж дня Булатов висунувся від колективу одного із заводів. Я кажу: «Саш, давай будуть зніматися», він каже «Вова, у нас никаких шансів, давай поїздим, с людьми поговорим, послухаєм, а там видно будет». Ми вирішили, що перед виборами зважимо у кого більше шансів і приймемо остаточне рішення.

Перший тур проти нас висунула компартія своїх 11 чоловік, нас двоє, і 11 від партії — голови колгоспів. Ставка була, як ми розуміли, на голову обласного агроробу такого собі Антонова. Розгублені комуністи, вони по накатаній машинці за традицією організували нам зустрічі. Зараз би нам їх ніхто не організував, а тоді організовували. Ми всі 10 чи 11 приїжджали, сідали і говорили з людьми. Зустріч за зустріччю, в першому турі я провів 110 зустрічей, і так вималювалося, що мої шанси є більшими. Булатов знявся на мою користь. Врешті, то були ледь не перші і не останні демократичні вибори. Чому? Тому що в першому турі я виграв у Антонова 632 голоси, Антонов виграв у наступного Приступи 30 голосів, а Приступа виграв у четвертого 40 голосів. Розрив між чотирма першими місцями складав 800 чоловік, по мірках сьогоднішнього дня, що ми пізніше бачили на виборах, суди, пересуди підтасовка, підмальовка і тд.

Десь о другій ночі, коли це стало фактом, зібралось нове засідання пленуму райкому партії і вони спільно з виборчою комісією проводили нічне засі-

дання. Сиділи до восьмої ранку, як потім мені розповідали забрали з інфарктом голову комісії до лікарні, а головою комісії був Іван Іллч Томілін, учасник війни, комуніст, який відмовився підписувати сфальсифіковані результати. Він сказав так: «Дайте мені автомат, я Філенка застрелю, але волевиявлення громадян я відміняти не буду: «Люди так решили».

Другими словами, я вийшов у другий тур, у другому турі це вже було питання техніки, ми запустили на той час один-єдиний лозунг «Нашого земляка до Верховної Ради», бо я був земляк місцевий, а Антонов для нас, хоч він і робив дороги, коровники, газ проводив, але він був, так би мовити, користуючись сучасним сленгом, парашутист, він був не наш. І я виграв 12 тисяч голосів.

— А як пояснити, що комсомольський партійний чиновник став одним із лідерів загальнодемократичного руху, одним із лідерів партії демократичного відродження України?

— А це вже було далі.

— Як це пояснити, як ви собі це пояснюєте? Ви не пішли в ортодоксальні комуністи, були одним із лідерів демократичної платформи в Компартії України, наскільки я пригадую.

— Коли я зайшов до Верховної Ради, я приїхав до Києва 9 травня, бо на 10 травня нас, і мене в тім числі, бо я ще був членом Компартії, запросили в ЦК Компартії України, поговорити. Збирав Івашко, якого я ще знав по спільній роботі в Харківській області, а він був на той час Першим секретарем ЦК компартії України. Зібрались ми там, більше 300 комуністів, які зайшли в Верховну Раду... А я, коли йшов на ці компартійні збори, по дорозі за звичкою купив газету «Правда» і в газеті на першій сторінці передовиця Єгора Кузьмича Лигачева. Суть цієї передовиці була проста, що деякі члени компартії, і я дивлюсь, що я в тім числі, розпоясалися, почали грати в демократію, забули що таке статут партії. Вони сякі-перетакі і їх треба із партії гнати. Це те, що я прочитав, те, що я зрозумів.

Взяв я слово, написав записку, вони читають «Філенко секретар парткому радгоспу», наш чоловік, бо на сході України я був єдиний, хто виграв сільський округ. Я маю на увазі єдиний з демократичного табору, хто взяв сільський округ. Я пішов говорити і кажу: «Володимир Антонович, оце я прочитав Лигачова, і ось що хочу сказати, за останніми дослідженнями 64 відсотки членів компартії підтримує саме нас, Демплатформу в КПРС, а не вас ортодоксів. А це ви казали, що їдете до Горбачова, то я вам скажу, а ви йому передайте, хто кого із партії ще буде виключати, ви нас чи ми вас». Отака була моя заявка, якщо ми говоримо за лідерство, отака мабуть була заявка, бо мені цей епізод дуже часто потім пригадували. А дійсно і у Верховній Раді пройшло з Харківського партклубу декілька чоловік, в цілому до Верховної Ради від Харкова зайшло 11 депутатів, які стояли на демократичних засадах. Звичайно, на тому

етапі, скажу щиро, ми вже стояли на платформі незалежної України, але не думали, що то відбудеться відносно швидко і за нашої активної політичної діяльності.

Для багатьох із нас, з Харківського партклубу, зокрема, на першому плані стояло питання боротьби за демократизацію Компартії за позитивні зміни в рамках Радянського Союзу, якби я сказав інше, я би був не щирим. Хоча потім в той же день чи може в наступний день, 11 вже травня, відвідав інші збори не тільки в ЦК Компартії, відвідав збори Демблоку у спілці письменників, де я вже познайомився з представниками Народного Руху, Демблоку як такого, я там познайомився з Чорноволом, Горинем, Лук'яненком, Яворівським, Павличком, Михайлом Косівим і багатьма іншими, з якими потім мали як мінімум півторарічну спільну роботу. І, на велике щастя, я там познайомився з двома моїми колегами, з якими ми стали друзями — це Тарас Стецьків і, на жаль, покійний Саша Ємець. Тарас був трошечки молодший, але в цілому ми були приблизно одного віку, як потім показало життя і практика ми були близьких поглядів ідеологічних. І от 15 травня 90-го року ми вже зайшли до Верховної Ради, тоді ми присягу не склали, визнавалися наші повноваження. Я особисто вважаю 15-е травня початком українського парламентаризму як такого. Чому? Тому що утворилася вже не Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки, а Верховна Рада з головними ознаками парламентаризму, ключовими з яких є наявність більшості і меншості. Була «група 239», як потім вони сформували комуністів, а був спочатку Демблок приблизно 80 чоловік.

І я там днів декілька походив, послушав, думав, що хтось буде проявляти активність, щоб зібрати Демплатформу. Ніхто, ні Кушнарьов, як я думав, ні Гриньов не збирали нас. Ну я сам, як кажуть, взяв штурвал на себе, дав оголошення: прихильників Демплатформи прошу зібратися на третьому поверсі в кулуарах, на моє певне здивування і щастя зібралось 45 чоловік і ми відразу утворили фракцію Демплатформа, обрали трьох собі голів, одним із них був я, другим був Іван Салій і третім був Володимир Сметанін з Дніпропетровська. Леша Шеховцов склав регламент роботи фракції Демплатформи. Згадую два цікавих моменти, що відповідали духу того часу. Він там написав приблизно таке: «если кто-то из членов фракции голосует не так, как вся фракция, то фракция удивляется. Если голосование членов фракции идет в разнобой и часто повторяется, то фракция собирается и задаёт вопрос, а фракция ли я». Це було дуже красиво, дуже романтично, я пригадую всі ці розмови, дискусії... Склад цієї фракції був досить такий підготовлений, молодий, веселий, енергійний, толковий. І в цілому Верховна Рада першого скликання я її склад цінною, хоч одного табору, хоч іншого досить високо. З нашого Демократичного боку прийшли люди випробувані вулицею, мітингами, зустрічами з людьми, а з того боку теж прийшли, там була частина, вибачте, дурнувятих ортодок-

сів, а частина була виробничників підприємств, які відповідали за людей, які не зажиралися, які пройшли відбір кадрів, підготовку, вищі партійні школи, теж уміли слухати, тому склад і в сенсі законодавчої роботи першої Верховної Ради я оцінюю досить високо.

Була одна проблема в Демократичній платформі: у той момент були дуже різні люди, лівіше компартії спектр був досить широкий і досить різнорідний від крайнє правих до соціал-демократів, до лібералів. На той момент, моєї університетської підготовки і невеличкої політичної підготовки було вже достатньо для того, щоб розуміти, що їх треба все рівно збивати до купи, є одна компартія, всі, хто лівіше-правіше компартії мають можливість і сенс об'єднуватися разом. Я потратив певні зусилля, і мені, здається, вдалося переконати фракцію Демплатформи і об'єднатися з Демблоком і Рухом. Особисто я вважаю це одним з найбільших моїх персональних політичних досягнень, пояснюю чому. Суть не в тому, що кількість опозиції збільшилась до 125 чоловік, суть в тому, що Демблок був представлений західними областями і містом Києвом, а в той час партклуби і платформа зі сходу і з півдня, я вже говорив, що з Харкова 11 чоловік були члени Руху, але переважно це була Демплатформа, три чоловіки з Запоріжжя, два чоловіки Саша Воробйов і Саша Піскун із Сум, із Запоріжжя Леонід Білий і Сергій Соболев, три чоловіки із Криму, Куніцин, Гаврилов, Барабаш і ряд інших із Дніпропетровська, вісім чоловік із Донецька, Віктор Гусев, Юрій Серебрянніков, Васильєв, Шахтар, Сережа Колесник, Льоша Шеховцов, це все Донецьк, Кінах із Миколаєва. Утворилася в результаті Народна Рада, як загальна національна опозиція, притаманна не тільки Західній Україні, а всій Україні, це дало зовсім інше звучання, ми отримали право говорити від всіх регіонів України. Івашко зрозумів це діло, і він ішов за певними вимогами, він Народній Раді запропонував виділити сім голів комітетів, вперше опозиція очолила парламентський комітет, опозиція потім почала мати право отримати слово як опозиція. Головою Народної Ради була обрана компромісна, але чудова кандидатура академіка Юхновського, який влаштував і одне крило і інше крило. Комуніст, учасник війни, але зі Львова академік, тому що скажімо наприклад, Кушнарьова не сприйняли одні, Черновола не сприйняли інші, Юхновського сприйняли всі.

Я мав щастя бути обраним першим із заступників, моя спеціалізація була організаційно-партійна робота Народної Ради, я головував може на 90, я спікерував, готував документи, для цього у мене був певний досвід, я знав що таке план роботи, що таке протокол, я знав що таке рішення і контроль за їх виконанням. Це мені знадобилося і мені допомагало. Чому об'єдналися Хмара, Кушнарьов, Скорик і Гриньов? Я запропонував формулу із двох слів, яка когось більше, когось менше влаштувала. Я запропонував за що ми боремось, ми боремось за Незалежну Демократичну Україну — НДУ. Незалежність для Демблоку пріоритет номер один, демократія для партклубу пріоритет номер

один, ми боремося за одне і за друге. З часом ми, звичайно, зрозуміли, або усвідомили остаточно, що демократії без незалежності бути не може, але тоді треба було діяти саме так, бо інакше воно не вийшло б.

І врешті в самій Демплатформі відбувалися певні рухи, я був прихильником виходу із Компартії, не тільки я, цілий ряд моїх колег, а інша частина казала, давайте буде два з'їзди: 28 з'їзд Компартії України і 28 з'їзд КПРС, давайте на цих з'їздах ортодоксам дамо бій, а потім вирішимо. Ясна річ, що з'їзд ми програли, тому що наші делегати були там в меншості, і після з'їздів ті, хто хотів вийти, отримали повну можливість робити цей крок. Було 45 членів Демплатформи, я вже говорив, я почав збирати підписи, скажу відразу, я зібрав половину, трохи більше, 28 членів Компартії України прийняли рішення про вихід із КПРС, чоловік 20 підписало відразу, а вісім чоловік я так важко дозбирував. Пригадую такий епізод, що підходжу я в кулуарах Верховної Ради до згадуваного мною вже голови фракції Сметаніна Володимира Ілліча, я був впевнений, що він буде виходити з Компартії. Кажу: «Ілліч, ти виходиш з КПРС», він на мене так дивиться. «Нет, Вова, я не вихожу». І в мене так раз, думаю «Бог ты мой, из неё не вихожу, я из неё выбегаю». Отакий пам'ятаю ще епізод. Я мав честь оголосити про вихід з компартії цих 28 чоловік з трибуни Верховної Ради, після чого був звинувачений Леонідом Макаровичем, що я виніс в Верховну Раду внутрішньопартійні процеси. На що я йому сказав: вибачте, 28 депутатів виходять із Компартії — це вам не шуточки, це для вас звончок, ви майте на увазі, що це не просто так...

Це був дуже цікавий період партійного будівництва в новій Україні, який завершився 1 грудня 90-го року, за рік до референдуму у Будинку кіно відбулася установча конференція і була заснована четверта на той час в Україні партія демократичного відродження України. Раніше в нас були засновані УРП, партія «зелених» і соціал-демократів, ми стали четвертою партією.

— Я правильно зрозумів, що попервах демократична платформа була у складі «групи 239».

— Ні, у «групі 239» ми ніколи не були, більше того, «група 239» — це була реакція на нашу дію, на утворення на Народної Ради.

— Коли з'явилася ідея самостійності України, хто з вашої точки зору був піонером, ініціатором внесення на порядок денний питання на обговорення?

— Ідея самостійності України в Україні була завжди, а от в нашому парламенті вона теж була з першого дня, і її більш серйозно артикулювали вже згадані мною і Чорновіл, і Драч, і Павличко, і Хмара. Я, якщо не з першого дня, то з другого дня, умовно кажучи, так само став на цю позицію. Якщо вже говорити про етапи, то я тоді з вашого дозволу по ним пройду. Етап перший, ми днями перед нашим інтерв'ю, декілька днів тому ми відзначили 30-ту річницю прийняття Декларації про державний суверенітет. Трішки може забуло-

ся, я для історичної справедливості хочу нагадати, що дана декларація була з ініціативи 28-го з'їзду Компартії України. Це було компартійне рішення прийняти цю декларацію, інше питання, що воно приймалося під тиском і опозиції, і людей на вулицях, і на мітингах і тд. Тобто комуністи хотіли як кажуть осідлати цього коника і сказати що ми теж за незалежність. І вони внесли декларацію до Верховної Ради. На той час Верховна Рада була обезголована, бо Івашко поїхав до Москви до Горбачова. Лишився на господарстві Іван Степанович. Я хочу відзначити його роль історичну і політичну, і таке інше. Роботу по підготовці декларації провів Іван Степанович Плющ. Я не хочу сказати, що ми не залишили каменя на камені від того проекту, який вносили комуністи, але те, що ми його серйозно поправили, дуже серйозно з нашої точки зору. І нам вдалося це провести через Верховну Раду. Там немає ні слова про Українську Радянську Соціалістичну Республіку. Там є мова про громадянство України. Там є мова про власні збройні сили. Єдине, що ми не зробили. У ній зазначалося, що дана декларація є основою для підписання союзного договору, нового союзного договору. Цього нам не вдалося. Але то був на тому етапі єдино можливий, максимально можливий в тих політичних розкладах документ. Ми мали четверту частину Верховної ради. Ну що вже. І от після того, після прийняття декларації фактично розпочався цікавий процес, як на мене, який привів потім до ГКЧП. Поясню, що було далі. От наступний рік — це була боротьба за або проти нового союзного договору. Так званого процесу, який потім ввійшов в історію як Новоогарьовський процес. Розуміючи, що в тому вигляді, в якому існував і був Радянський Союз, його зберегти буде складно. Горбачов та його команда, Івашко, якого він забрав почали от щось таке, яке начебто і нове, і старе і, ясна річ, що отут ми вже, вся Народна рада були єдині. І ми боролися проти прийняття цього нового союзного договору. Він був, його розгляд був, якщо мені не зраджує пам'ять, у Верховній Раді ми йому давали політичну оцінку цьому процесу. Ми мали або підтримати, але ми не підтримали. Ми не підтримали Верховною Радою. Це вже головував Кравчук. Ми не підтримали цей новий союзний договір. Чому нам це вдалося? Бо я ж говорив, що нас у Верховній Раді була меншість. Так то воно так. Але за Верховною Радою у нас була більшість. За Верховною Радою у нас була більшість. Верховна Рада була постійно оточена людьми. Ми вже тоді навчилися, те що називається, качати вулицю... Біля республіканського стадіону щоденні мітинги, збори, роз'яснення, інформація, пропаганда, самвидав. І на день розгляду цього питання у Верховній Раді, ми пішли зі спеціальним закликком до людей зібратися біля Верховної Ради. Я вже по лінії партії Демвідродження, я поставив завдання і київському активу і групі наших депутатів. А нас було у фракції ПДУ більше тридцяти чоловік на той час. Ми пішли до людей, ми використали ту методу, яка в нас доступна. Ну в мене є один гріх, я був перший, хто приніс мегафон у Верховну Раду. Я потім часто за це жалкував, але такий

факт був. І Саша Ємець с мегафоном пішов працювати. Це був, був скажем так, його округ, його територія до метро Арсенальна. Ми пішли до станції метро, де найбільший перетік людей, з мегафонами. Саша Ємець став з мегафоном. А було жарко — червень місяць 91-го року. Став о дев'ятій ранку з мегафоном. Десь в обідню перерву він втратив свідомість. Напекло, наговорив і так далі. Його там помічники відкачали, облили водою. Він прийшов до тями, взяв мегафон і стояв до шостої вечора. Схрип, втратив голос, але під Верховною Радою в день розгляду союзного договору було купа людей. Ключовий лозунг тоді, який скандувався: «Незалежність». І союзний договір у Верховній Раді України був провалений. І що я хочу сказати, з моєї точки зору, на моє глибоке переконання, що провал підписання союзного договору у Верховній Раді України викликав реакцію у вигляді ГКЧП. Там зрозуміли. Ну знаєте, якось прибалти, вони там уже змирилися, що це вже втрата, яку не повернути. А от коли Верховна Рада України сказала «ні» союзному договору відбулось ГКЧП.

— 24 серпня, що ви пам'ятаєте?

— Я пам'ятаю 19 серпня. Перед цим два дні у мене були партійні наради. Засідала координаційна рада ПДВУ. І я їх у суботу, в неділю провів. В понеділок 19-го я мав їхати до Харкова, бо це були канікули парламентські. Я мав квиток на поїзд. Зранку о п'ятій тридцять ранку мені подзвонив колега по партії Валерій Іванович Хмелько. До речі, прекрасна людина, прекрасний чоловік. Один із моїх вчителів політичних. Поряд з ним я би хотів назвати члена правління нашої партії Мирослава Поповича. Це мої батьки, які мене вчили, за руку водили, розповідали ази політики і підтримували. Що відбувся путч.

Реакція? Ну реакція, знаєте, я не хочу сказати, що це був страх, але був певний острах. Все ж були і армія, і КДБ. І Бог його знає, що буде далі? Горбачов запечатаний у Форосі. Ну оцінка така, що це серйозно. Ну якщо серйозно, то що робити? На перше я собі згадав... Да, Юхновського не було в Києві, він був у Львові. А я людина з певним номенклатурним і армійським вихованням. Я знаю так, що якщо не має командира, то його заступник бере командування на себе. А, так би мовити, Народна Рада була координаційним органом для всієї парламентської і позапарламентської опозиції. Я перший заступник, я змушений був брати знову штурвал на себе і почав обзвон. І десь на десяту, може, на одинадцяту ранку ми зібралися: депутати, лідери партії, які не були депутатами у Спілці письменників.

Не можу сказати, що це було досить масово. Когось дійсно не було, а хтось і був, та не дуже поспішав на ці збори, чекаючи... Але десь зібралось на початках 30—40 чоловік. УРП, за моєї пам'яті, пішла відразу в підпілля. У них свій досвід. УПА-ОУН і бендерівський, вони знають, що таке краївка, паролі, явки. І я це тільки вітав. Може так і треба було. Але голову партії Левка Григоровича Лук'яненко вони делегували на ці збори по принципу, ну вже двадцять вісім років відсидів, ще там п'яток років... Він, як мінімум, знає як правильно сиді-

ти. Я шуткую, але я з величезною повагою до Левка Григоровича. І що я вам хочу сказати, я згадував, що ми об'єдналися на засадах незалежної демократичної України. А потім рік пробував зробити позапарламентське об'єднання. Об'єднати партії і рухи під Народну Раду з назвою Незалежна Демократична Україна. І все воно якось не виходило. То коми переставляли, то речення переставляли, то тут оце не так написано, а там це не так написано. І ну не виходило і все. Я був у Спілці письменників, запустив заяву, звернення. Двадцять хвилин — 28 підписів партії і громадські рухи це підписали — і Рух, і УРП, і ПДВУ, і зелені, і строкаті, і жовті в квіточку рябі як співав Тризубий Стас. Значить, підтверджено правило, що демократи об'єднуються за п'ять хвилин до розстрілу. Те, що я рік не міг зробити за 20 хвилин утворилося об'єднання, пішли заяви, пішов план роботи.

Наші можливості були, ясна річ, я їх не переоцінюю, але були такі три координаційні центри. Власне кажучи, Народний рух України, ПДВУ і наша фракція мала такий штабик у комітеті, який очолював Олександр Ємець з прав людини на Садовій три. Ну було два номери. В готелі «Київ» у Чорновола номер і у мене номер. Це були такі точки, звідки, так би мовити, відбувалося перше координування. Пішли до людей, пішли листівки, пішов самвидав. Пішла молодь пробувати блокувати військові частини... Але ключова робота лягла на Народну Раду. Ми всі почали збиратися в Народній Раді, від Кравчука, скликання позачергової сесії з метою надати оцінку подіям, зайняти позицію, як прийнято говорити. Там ціла епопея історія з цими Варенниковими, Чичеватовими, військовими і так далі. То про це вже писано переписано. Я про це вже перелистую.

— **Чому Яворівський зачитував Акт Незалежності, а не Лук'яненко?**

— Ну так вирішили на Народній Раді. Якщо я не помиляюсь, то Яворівський там здається свій проект вносив. Я можу помилятися. Але він, здається, зачитував свій. Значить, хвилинку, путч був 72 години. Я спав може дві години. І коли вже ми... путч провалився. Коли ми зайшли вже в Верховну Раду, зібралися всі. Я був, як зараз прийнято говорити, «як овоч». І тому в мене цей день тут пам'ятаю, тут не пам'ятаю. Ну з мене злягло, що вже тепер всі зібралися. Це якось ну трошки на мені лежало. Але я вів зранку засідання Народної Ради. І там була дискусія. І ключова дискусія була після того, як на Народну Раду прийшов Гриньов, який туди рідко ходив. А цього разу він прийшов. Ну само собою там була Лариса Скорик. І ключова дискусія відбулася не в сусідній залі, а відбулася в Народній Раді. Бо частина Народної Ради приблизно тридцять чоловік сказала два документи тільки в пакеті: Акт і постанова про заборону Компартії.

А комуністи, ну, суверен-комуністи навколо там Кравчука, Плюща. До речі, в черговий раз хочу визначити їх видатну історичну роль в цьому процесі. І нам, хто б там що не говорив, дуже повезло, що був Кравчук. Волиняка

в ньому переміг комуняку. Частина комуністів уже суверен-комуністів стояла на позиціях незалежності, а частина шукала свій інтерес. І це почало зривати, власне кажучи, саме засідання Народної Ради... (очевидно мова йде про Верховну Раду — *О. Б.*). Чому ми товклися, скажем так, весь день. Тому що там було декілька голосувань. І перше голосування не набрало достатньої підтримки ні в Народній Раді, ні в більшості. Чому комуністи голосували? Вони злякалися тих процесів, які відбувалися в Росії. І злякалися, так би мовити, на той час демократичної позиції Єльцина. І вони хотіли до певної міри... вони хотіли так, бути більшою рибою в меншому ставку. Зробити заповідник комунізму в Україні. Вони ж від цього відмовилися. Мова українська — будь ласка, тризуб — скільки завгодно, синьо-жовтий прапор — та ясна річ, партквитки, та ну, вони нам самим заважають. Вони одного не віддавали: вони не віддавали крісла і себе рідних у цих кріслах. Вони не віддавали владу. І вони були готові голосувати. Вранці десь після довгих і неспростовних дискусій, полум'яна промова Павличка. Прийшов Богдан Гаврилишин покійний до нас, «хлопці що ви робите? Голосуйте — це історичний шанс, вікно можливостей закриється, якщо ви не проголосуєте». Ну і врешті-решт, дякувати Господу нашому Ісусу Христу, ми проголосували. Всього чотири чоловіки... не проголосували за незалежність А всі інші з різних причин і з різних обставин, от так воно склалося, проголосували за незалежну Україну.

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

П О С Т А Н О В А

від 9 серпня 1991 р. N 133

Київ

Про часткову зміну

постанови Кабінету Міністрів УРСР

від 24 липня 1991 р. N 104

«Про порядок вивозу товарів народного споживання за
межі Української РСР»

У зв'язку із запровадженням з 1 серпня 1991 р. системи продажу товарів за картками споживача з купонами нового зразка

Кабінет Міністрів Української РСР п о с т а н о в л я є:

1. Внести такі зміни до постанови Кабінету Міністрів УРСР 24 липня 1991 р. N 104 (104а-91-п) «Про порядок вивозу товарів народного споживання за межі Української РСР»:

скасувати додаток N 2 про норми вивозу громадянами продуктів харчування за межі республіки;

абзац перший пункту 4 постанови викласти у такій редакції:

«4. Заборонити вивіз громадянами за межі республіки гостродефіцитних товарів (крім продовольчих товарів для особистого споживання і речей особистого користування), вказаних у додатку N 1»;

включити до переліку гостродефіцитних товарів народного споживання, вивіз яких громадянами за межі республіки тимчасово забороняється (крім продовольчих товарів для особистого споживання і речей особистого користування), масло тваринне, цукор, алкогольні напої, тютюнові вироби;

визнати таким, що втратив чинність, пункт 6 постанови в частині норм вивозу громадянами продуктів харчування за межі республіки (у розрахунку на одну особу).

2. Працівникам підприємств, організацій і установ, які виїжджають у довгострокові відрядження для виконання геологорозвідувальних, заготівельних, дослідницьких та інших робіт у польових умовах, дозволяється вивозити продовольчі товари у кількості, необхідній для харчування у цей період. Підставою для пропуску товарів за межі республіки є посвідчення про відрядження і дозвіл виконкому місцевої Ради народних депутатів.

Рекомендувати Раді Міністрів Кримської АРСР, облвиконкомам, Київському і Севастопольському міськвиконкомам встановлювати форми контролю за вивозом громадянами за межі республіки товарів виходячи з місцевих умов.

Прем'єр-міністр УРСР

В. ФОКІН

Державний секретар
Кабінету Міністрів УРСР

В. ПЕХОТА

П О С Т А Н О В А
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про Заяву Президії Верховної Ради
Української РСР

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 40, ст. 529)

Заяву Президії Верховної Ради Української РСР схвалити
(додається).

Голова Верховної Ради Української РСР Л. КРАВЧУК

м. Київ, 20 серпня 1991 року
N 1420-XII

ЗАЯВА
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Президія Верховної Ради Української РСР відзначає, що повний аналіз і оцінка ситуації, що склалася після утворення Державного комітету по надзвичайному стану в СРСР, буде зроблено Верховною Радою Української РСР після рішень позачергової сесії Верховної Ради СРСР. До рішення сесії Верховної Ради Української РСР з цього питання положення постанов Державного комітету по надзвичайному стану в СРСР не мають юридичної сили на території України.

Президія констатує, що на території Української РСР надзвичайний стан не запроваджується і підстав для цього не вбачається.

На Україні діють Конституція СРСР (n0001400-77),

Конституція Української РСР (888-09), закони і постанови, прийняті відповідно до них, здійснюють свої повноваження законно обрані органи державної влади та управління.

Президія заявляє, що вона буде послідовно відстоювати державний суверенітет України, права людини, демократичні завоювання, започатковані в 1985 році. Ми підтримуємо заходи Кабінету Міністрів УРСР по захисту внутрішнього споживчого ринку, посиленню боротьби із злочинністю, корупцією, спекуляцією.

Зважаючи на обстановку, яка склалася в країні, Президія Верховної Ради Української РСР закликає місцеві Ради народних депутатів, керівників державних органів, підприємств, установ і організацій, лідерів політичних партій, громадських об'єднань і масових рухів, всіх громадян України зробити усе від них залежне, щоб уникнути дестабілізації становища, загострення соціально-політичної ситуації в республіці, порушень трудового ритму і громадського порядку. Спільними зусиллями запобігти конфронтації і протистоянню, утриматись від страйків, мітингів та маніфестацій. Зосередити всі зусилля на вирішенні найважливіших проблем повсякденного життя республіки, успішно провести весь комплекс сільськогосподарських робіт, підготовку до зими, поліпшенні продовольчого забезпечення населення.

КОМЕНТАР

до трьох засідань президії Верховної Ради України

На вимогу Народної Ради термінове засідання Президії Л. Кравчук скликав увечері 19-го серпня. Група членів Президії від КПУ не з'явилась. (Не було також П. Віцяка, який перебував у відрядженні у Франції, Г. Ходоровського, А. Чепурного, якому, за його заявою, чинили перешкоди у виїзді до Києва, та ін.; лише на 20 годину зміг прибути зі Львова І. Юхновський). У зв'язку з відсутністю кворуму Л. Кравчук запропонував відмінити засідання. Депутати від опозиції О. Ємець, В. Яворівський, Л. Танюк наполягли на тому, щоб відбулось принаймні попереднє обговорення заяви, чернетку якої запропонували депутати Народної Ради. Стенографістам було запропоновано вийти, після чого відбулась гостра чотирьохгодинна дискусія. Спільної мови щодо визнання чи невизнання ГКЧП знайдено не було. Позиція більшості полягала в тому, що «ми ще не все знаємо», «забудьте про вашого Горбачова», «не провокуйте на Україні введення надзвичайного стану, головне — не довести народ до кровопролиття» і т. ін. Виразно прочитувалась також позиція членів КПУ «це ж не в нас, у Москві, у нас надзвичайний стан не введено», «чутки про війська — вигадка». Дехто з більшості навіть покладав провину на Єльцина, який, мовляв, мусив би підкоритись Комітетові, і тоді країна не потрапила б у таку кризу. «Провокаційні дії Єльцина, заклик до страйку» — все це, на їхню думку, лише ускладнює ситуацію. Намагання О. Ємця, а потім І. Юхновського дати чітке визначення ГКЧП як організації самочинної, контрреволюційної наштовхувались на опір з боку М. Гришка, О. Коцюби, Я. Кондратьєва. Виразно читалась тенденція більшості дочекатись, хто переможе (було зрозуміло, що війська хунти от-от розпочнуть штурм Білого дому), а потім зробити гарну міну при поганій грі і пристати до переможця. З другого боку, відполохувала пресс-конференція, яку показали по телебаченню: тремтячі руки Янаєва, іронічне сприйняття хунти журналістами, химерна фраза Янаєва про те, що Горбачов його друг, — незабаром одужає і повернеться на своє місце. О. Коцюба заявив: «Важливо не давати оцінки. Бо на нас це не розповсюджується (на завтра цю провокаційну позицію «Правда» припише І. Драчеві та Д. Павличкові: «Лидеры Руха поэты И. Драч и Д. Павлычко провели пресс-конференцию, на которой заявили: «Мы суверенные, независимые, и нас случившиеся не касается». Автор комментария був на цій пресс-конференції і з усією відповідальністю за свої слова заявляє, що це наклеп: обидва поети активно заявили про свою підтримку Єльцина, російської демократії і закликали до допомоги Білому Дому).

Неважко було простежити тенденцію деяких членів КПУ перекласти вагу відповідальності за те чи інше рішення на майбутню сесію верховної Ради СРСР, на Комітет Конституційного нагляду і «не поспішати з висновками до остаточного з'ясування справи».

Активну антипутчистську позицію посів В. Гриньов.

Остаточного рішення не прийняли, згоди не дійшли. Опозиція почала наполягати на негайному — завтра, в крайньому разі — у середу — скликанні Надзвичайної сесії. Я передав членам Президії та Голові верховної Ради 12 заяв від партій та Руху, серед них — звернення НРУ до нас, членів Президії, підписане І. Драчем, — такого змісту:

«Усвідомлюючи всю міру небезпеки, що загрожує суверенітету УРСР з боку по-законституційного органу — державного Комітету з надзвичайного становища й СРСР, НРУ пропонує Президії Верховної Ради УРСР:

1. Визнати ДКНС незаконним органом, рішення якого не мають юридичної сили в Україні відповідно до статті 71 Конституції УРСР.

2. Перебрати всю повноту влади на території України конституційно обраним структурам державної влади УРСР.

3. В разі протидії з боку репресивних сил ДКНС закликати народ України до загального Всеукраїнського страйку».

Однак Президія ухилилась від обговорення цієї та низки інших заяв. Комуністична більшість категорично відмовилась назвати переворот переворотом. Засідання перенесли на наступний день.

Вранці 20 серпня ситуація повторилась. Було заслухано доповіді К. Масика (який виходив з того, що «наші провідні юристи підтвердили чинність Комітету», хоч на прохання О. Ємця назвати цих «юристів» так цього і не зробив), Є. Марчука та М. Голушка. На пряме запитання В. Яворівського, чиї розпорядження він виконуватиме, Крючкова чи Кравчука, — в разі необхідності вибирати, — Голова комітету держбезпеки України відповів, що, безумовно, виконуватиме розпорядження Верховної Ради, її Президії і Л. Кравчука. З його промови випливало, що український КДБ у фороській «операції» не задіяний і що про переворот він, як і всі, дізнався із засобів масової інформації.

Члени Президії знову не дійшли згоди. Було запропоновано кілька проектів спільної заяви.

Проект І. Юхновського:

«Президія Верховної Ради висловлює свою рішучість у побудові суверенної України, підтверджує державний суверенітет України як верховенство, самостійність і неподільність влади Республіки в межах її території.

Народ України є єдиним джерелом державної влади в Республіці.

Від імені всього народу України може виступати виключно Верховна Рада Української РСР.

На всій території республіки верховенство мають закони, прийняті Верховною Радою УРСР.

Президія верховної Ради УРСР вважає, що перехід республік до незалежності і утворення між ними політичних, економічних і військових угод має відбуватись конституційним шляхом.

Перед лицем антиконституційного перевороту, що мав місце в Москві, Президія Верховної Ради закликає народ України до пильності, спокою і витримки.

У разі виникнення спроб захоплення влади в Республіці групами, що діятимуть супроти державного суверенітету України, Президія Верховної Ради закликає народ України до громадянської непокори наказам цих груп і до спротиву поширенню їхнього впливу й закріплення».

У проєкті А. Матвієнка та О. Ємця говорилося про забезпечення верховенства Конституції та законів республіки на території України, про те, що Президія Верховної Ради визнає утворені лише конституційним шляхом органи державної влади інших республік і їхнє невід'ємне право на захист свого суверенітету.

У варіанті, запропонованому більшістю, було сказано, що «з прийняттям Заяви Радянського керівництва та постановами Державного Комітету з Надзви-

чайного стану в СРСР надзвичайний стан на території УРСР не запроваджується», а отже, на Україні діють закони й Конституція СРСР; хоч і було зазначено, що «будь-які спроби або дії усунути чи підмінити їх неконституційним шляхом ми відкидаємо». Не було тільки зрозумілим, які саме спроби маються на увазі, — ті, що вже усунули державну законну владу, чи дії майбутніх страйкарів України, т. зв. «деструктивних сил», яким заманулося б усунути «законний» ГКЧП.

Викликало наше різке заперечення й формулювання «Радянське керівництво». Ми заявили, що не визнаємо путчистів «радянським керівництвом». Тоді комуністи запропонували «... Заяви, підписаної Г. Янаєвим, В. Павловим, О. Баклановим 18 серпня 1991 р.»

Л. Кравчук підкреслив, що дії віце-президента відмінюють нашу конституцію, через що завтра після прийняття такої дефініції постане питання про відмову від декларації про суверенітет, а отже, — про розпуск Верховної Ради. Це трохи остудило гарячі голови запальних представників більшості.

І. Юхновський сформулював: «Стався військовий переворот. Це, може, одна з найбільших трагедій СРСР. Буде встановлено монополію на владу». І наприкінці свого виступу зробив висновок, що після того, як переворот захлинеться, «врятувати комуністів буде не можна». Комуністи попросили їх не залякувати.

О. Ємець запропонував проєкт Указу «Про вдосконалення правового механізму захисту державного суверенітету України». Ось його текст: «У політичній ситуації, що склалася в СРСР, з метою вдосконалення правового механізму захисту державного суверенітету України припинити на території УРСР дію ч. 2 і ч. 3 статті Закону СРСР «Про правовий режим надзвичайного стану». Як відомо, заколотники надіслали всім посадовим особам високого рангу та командуючим військами текст згаданого Закону, намагаючись переконати їх у «законності» введення надзвичайного стану. Припинення чинності цих параграфів одразу поставило б Україну поза сферою указів заколотників. За цей проєкт Ємця проголосувало лише 9 членів Президії, в основному Народна Рада. Отже, його було відкинуто.

На вечірньому засіданні Президії дискусія спалахнула з новою силою. Відсутні на ній були лише — І. Плющ, П. Віцяк, Г. Ходоровський. Л. Кравчук зачитав міжнародні відгуки на путч, стало зрозуміло, що світової підтримки хунта не має. Проте й тепер їм важко було назвати переворот — переворотом, а хунту — хунтою.

У своєму виступі на сесії 24 серпня Л. Кравчук вибірково цитував Заяву «групи членів Президії», яку «зачитав І. Юхновський» і яку «підтримали народні депутати Танюк, Ємець, Павличко, Яворівський та інші». При цьому він не сказав, що ми були авторами цієї заяви і що, крім нас, депутатів від опозиції, ніхто з комуністичної більшості цієї заяви не підтримав. Подаю повний текст нашої ЗАЯВИ, з приводу якого не виникло навіть суперечок, — настільки він видався нашим опонентам одіозним:

З А Я В А

Президія Верховної Ради УРСР,
проаналізувавши політичну ситуацію, констатує:

— в ніч з 18 на 19-е серпня 1991 року неконституційним шляхом було усунуто від влади законно обраного Президента СРСР. Тим самим порушено стат-

тю 127.8 Конституції СРСР, згідно з якою Президент СРСР «може бути зміщений тільки З'їздом народних депутатів СРСР у разі порушення ним Конституції СРСР і законів СРСР»;

— владу в країні намагається захопити так званий державний комітет з надзвичайного стану, який не може бути визнаний законним органом влади, оскільки не передбачений Конституцією СРСР;

— оголошення надзвичайного стану здійснено всупереч ст. ст. 1, 2, 3 Закону СРСР «Про правовий режим надзвичайного стану».

Керуючись положеннями Конституції СРСР та Конституції УРСР, Декларації про державний суверенітет України, спираючись на Статут ООН, Загальну Декларацію прав людини, Гельсінський акт та інші документи Народи з безпеки та співробітництва в Європі, підтверджуючи прагнення побудувати правову демократичну Українську державу і намір розвивати міждержавні відносини України на основі принципів суверенної рівності, відмови від застосування сили, Президія Верховної Ради Української РСР заявляє, що оголошення державного комітету з надзвичайного стану є антиконституційним і його дії розцінює як спробу державного перевороту;

— підтверджує, що єдиними законними органами влади в Українській РСР є Верховна Рада УРСР, Кабінет міністрів УРСР та інші державні органи, утворені згідно з Конституцією УРСР;

— закликає всіх громадян України керуватися рішеннями тільки органів влади, утворених згідно з чинним законодавством УРСР.

Президія Верховної Ради Української РСР звертається до офіцерів та солдатів Радянської армії, МВС, КДБ проявити почуття високої відповідальності за долю народу в цей важкий для всіх нас час і не допустити братовбивчої громадянської війни, підтримати законно обрані органи влади.

Президія Верховної Ради Української РСР розраховує на підтримку міжнародного співтовариства, конституційних органів державної влади в СРСР та суверенних республіках і на засудження спроби державного перевороту, організованого антиконституційним державним комітетом з надзвичайного стану».

Нарешті було вирішено голосувати ПО ПУНКТАХ оту компромісну заяву, про яку І. Драч потім скаже «Опозиція від імені Народної Ради заявила протест у перший же день. Рух 19-го серпня в середині дня заявив свій протест і неприйняття дій цього комітету. Зафіксовано було, що це узурпація влади, державний переворот. А Президія два дні засідала і нарешті народила ту недолугу заяву, яка і була опублікована. Кравчук відповідно до прийнятого рішення ставився до ситуації».

Ось наслідки голосування за перше речення цієї Заяви Президії Верховної Ради Української РСР:

«Президія Верховної Ради Української РСР відзначає, що повний аналіз і оцінка ситуації, що склалася після утворення державного комітету з надзвичайного стану в СРСР, будуть зроблені Верховною Радою Української РСР після рішень позачергової сесії Верховної Ради СРСР».

«За» — Л. Кравчук, В. Гриньов, М. Гришко, В. Євтухов, О. Ємець, М. Залудяк, А. Матвієнко, Д. Павличко, В. Пилипчук, М. Спис, В. Сухий, Л. Танюк, Г. Ходоровський, А. Чепурний, І. Юхновський, В. Яворівський.

«Проти» — М. Білоблцький, О. Коцюба, А. Печеров.

«Утрималися» — В. Дурдинець, Я. Кондратьєв, М. Науменко, В. Рябокони, В. Череп, М. Шульга.

Окремо про доповнення А. Матвієнка. Ось якою була його перша пропозиція: «За браком повної інформації Президія Верховної Ради УРСР не може дати остаточної політичної і правової оцінки подіям». А ось — друга: «Серйозні сумніви викликає законність утворення надзвичайного комітету та його рішення. Тривожна загадковість зміщення М. С. Горбачова з посади, його особиста безпека. Ці питання та ситуація, що склалася в Республіці, будуть обговорені найближчим часом на сесії Верховної Ради УРСР і їм буде дана оцінка». Після чого О. Коцюба запропонував «не поспішати» і провести сесію «виважено і спокійно, у строки, зазначені раніше, тобто 3-го вересня, щоб люди бачили, які ми авторитетні, як у нас все іде по плану». «У вас це викликає сумніви» — поцікавився Я. Кондратьєв, і А. Матвієнко одразу ж запропонував більш «зважений» варіант свого рядка «Серйозного аналізу потребує законність...» — і т. д.

Нарешті більшістю голосів було прийнято Заяву, яка потім і з'явилася друком у пресі (до речі, компартійні газети відважились подати її лише 22 серпня, тобто із запізненням на добу — чекали, чия візьме). Ми подаємо її тут у цьому розділі. За кожен фразу депутати голосували по-різному, але важливо відзначити одне: три члени Президії не проголосували навіть за такий компромісний текст — пояснивши, що він видався їм занадто небезпечним. Це — М. Білоблочкин, М. Шульга, В. Печеров. Не підтримали її і члени Народної Ради — текст заяви видався їм надто аморфним.

І тут виникла майже фарсова ситуація. Справа у тому, що о 14-й годині того ж таки 20 серпня члени Народної Ради підписали так звану «заяву сімох», — тоді ж таки її було передано у засоби масової інформації, в союзні газети й закордон. Увечері її вже було зачитано на мітингу біля Білого дому. Тому після обговорення основної заяви автор цих рядків попросив слова для зачитання цієї «сепаратної» заяви. Але виявилось, що зробити це майже неможливо. Представники більшості і особисто Л. Кравчук заявили, що не хочуть слухати жодних заяв і не дозволять мені цього зробити. Диспут про те, зачитати чи не зачитати, тривав вісім з половиною хвилин! «Навіщо вам її зачитувати?» «Для того, щоб ми були на рівних. Ану ж котрийсь із вас захоче приєднатися до нашої заяви, зрозумівши, що то буде для нього в майбутньому єдиний порятунок. А не зачитавши вголос тексту, я позбавлю цього депутата можливості врятувати власну душу і власну честь».

У відповідь ішло категоричне «Ні!». Нарешті Л. Кравчук не витримав «Ну добре, скажіть мені, от ви її зараз прочитаєте, а ми її більшістю голосів не схвалимо, ви від неї відмовитесь» — «Звичайно, ні, Леоніде Макаровичу, про це не може бути й мови». — «Тоді ми вам забороняємо її зачитувати» — відповів Голова Президії, і на тому було поставлено крапку. Важко повірити, що страх перед хунтою і її можливими подальшими розправами до такої міри заповонив цих людей, що навіть послухати заяву (до речі, складену в досить поміркованих словах!) вони собі не дозволили...

Ось ця заява:

«Ми, члени президії Верховної Ради Української РСР, висловлюємо свою вірність справі побудови суверенної України, підтверджуємо державний суверенітет, верховенство, самостійність і неподільність влади України на своїй території.

Вважаємо антиконституційними і незаконними утворення та дії Комітету надзвичайного стану в Москві.

Підтримуємо демократичні сили Росії та інших республік у їхніх намаганнях зберегти законно обрані органи влади та конституційний порядок на своїх територіях.

Закликаємо народ України до спокою, витримки, пильності.

У разі виникнення спроб захоплення влади в Республіці групами, які діють проти державного суверенітету України, закликаємо народ до громадської непокори.

Звертаємось до воїнів Радянської армії, працівників КДБ та міліції — станьте на сторону закону, справедливості та своїх беззбройних народів.

Дмитро Павличко, Володимир Яворівський,
Борис (очевидно Володимир — О. Б.) Гриньов, Лесь Танюк,
Ігор Юхновський, Олександр Ємець, Володимир Пилипчук.»

Офіційна преса цієї заяви не надрукувала, з'явилась вона тільки в «Літературній Україні», із запізненням, бо газета виходить лише в четвер.

Ось найбільш характерні позиції сторін:

О. Ємець: — у відповідь на те, що «більшість народу підтримує дії нового уряду»: «За Гітлером свого часу теж пішла більшість, і що з того вийшло?»

М. Білоблцький: «Не поспішаймо з висновками... Все одно — ми можемо вирішувати, як хочемо, а крапку поставлять інші. В цілому я згодний із їхнім «Зверненням...» у частині соціального захисту...»

В. Печеров: «Нема в Президії єдності. Тому не може бути єдиної оцінки... І я думаю, нема сенсу визначатись. Інакше станемо політичними банкрутами... Але я пропоную — голосувати поіменно. І засудити деякі дії, спрямовані на дестабілізацію...»

Я. Кондратьєв: «Не слід загострювати ситуацію на Україні...»

Л. Танюк: «... мені здається, у серпні 1991 року ми переживаємо всі ті гріхи, всі ті компроміси, які пережила Празька весна в серпні 1968 року. Ми сьогодні читаємо їхні мемуари, і мені соромно за тих людей, які потім стрілялися з розпачу, що не могли вчасно визначитись, які заперечували під тиском обставин власні ідеї, і їх зрікалися.... Мені абсолютно не байдуже, що скаже колись про мене мій онук Іван. І я ніколи не пристану на такий кут зору, що ми мусимо піти за силою тільки тому, що за нею, можливо, піде більшість. Так, група заколотників силою взяла владу. Всі присутні це чудово розуміють, але думки зводяться лише до того, піде чи не піде за цією силою більшість народу. Чи меншість. Тобто — чия візьме. А ми вже тоді, мовляв, пристанемо до тих, хто переможе. Така позиція не може бути позицією поважного політичного діяча. І якщо ми з вами не напишемо у заяві фрази про те, що це антиконституційний переворот, що фашистська хунта усунула незаконним чином Горбачова, — ми провокуємо на Україні ситуацію повстання і кризи. Це абсолютно точно, що сааме ми, Президія, провокуємо у такий спосіб ситуацію повстання і кризи, незважаючи на те, що дивізії підійшли до Києва, — ми провокуємо своєю нерішучістю».

Перепрошую за таку довге самоцитату, але дуже хотілося б правдивої публікації цієї та попередніх стенограм. У пам'яті лишилися блискучі ескапади Володимира Пилипчука, монолог Дмитра Павличка, який порівняв Президію з Пілатом, що умиває руки, віддаючи Україну на хресні муки; делікатно-наполегливі

спроби Олександра Ємця переконати своїх колишніх колег по партії у можливості виключно законного шляху; виважено-мудрі, але безкомпромісні аргументи Ігоря Юхновського, бурхливі й пристрасні монолози Володимира Гриньова («Якщо ви цього не зробите, то станете політичними трупами!»), драматичні іронізми Володимира Яворівського. Чимало слушного було сказано і Анатолієм Чепурним, який, поділяючи думку про неконституційність заколотників, все-таки відмовився підписати «заяву семи», — мотивуючи тим, що не згоден там з однією фразою — де є заклик до страйку й непокори. Відмовився підписати заяву і Г. Ходоровський, — він щойно приїхав, і з розгону йому було важко розібратися у всіх складнощах проблеми, а вчинити відажно не дозволило щось глибоко індивідуальне; потім він пояснював це тим, що засідання ішло у атмосфері вибуху й суперечку, ніхто нікого не слухав,

Найменшу повагу в мене особисто викликала позиція О. Коцюби, який, все знаючи і все чудово розуміючи, робив погано приховані спроби затягти час, не дати людям самовизначитись, нанизати їхні сумніви на гачок юридичного «крючкотворства». Шкода й тих, котрі мовчали, сподіваючись — його мине чаша оця. Були й такі, що відверто вважали: наша українська хата скраю, я нічого не знаю. Це про таку позицію написав потім О. Ємець у статті «Першою підпалюють ХАТУ СКРАЮ» («Голос України 27 серпня 1991 р.)

Чим скінчити цей гіркий коментар? Пам'ятаєте? — Не бійся ворогів — у гіршому випадку вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів — у гіршому випадку вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих. Саме за їх мовчазної згоди на землі кояться найстрашніші злочини...

Пам'ятаймо про це.

Лесь ТАНЮК
Хроніка опору.

Збірка матеріалів. К.: Вік — Дніпро, 1991. — С.114—121.

Витяги зі стенограми пленарного засідання Верховної Ради України
24 серпня 1991 р.

Головує Перший заступник Голови Верховної Ради Української РСР ПЛЮЩ І. С. ГОЛОВУЮЧИЙ. Слово для доповіді надається Голові Верховної Ради Української РСР Кравчуку Леоніду Макаровичу.

Щодо регламенту, шановні товариші депутати: ми на засіданні Президії домовлялися, що за потребою. Не буде заперечень? Будь ласка, Леоніде Макаровичу.

КРАВЧУК Л. М., Голова Верховної Ради Української РСР (Ямпільський виборчий округ, Вінницька область). Шановні народні депутати! Ми зібралися на позачергову сесію Верховної Ради України у драматичний і надзвичайно тяжкий для нашого народу час. Події останнього тижня докорінно змінили перебіг політичного розвитку в країні і в Україні, стали каталізатором багатьох принципово важливих процесів, чітко окреслили позицію різних соціальних сил, партій, рухів, кожного громадянина.

Нас привела в цей зал засідань потреба об'єктивно розібратися і дати оцінку всьому, що відбулося, намітити першочергові кроки по виходу з кризи в інтересах демократії і правопорядку, зміцнення суверенітету України, перетворення у справді незалежну суверенну державу. Від сьогоднішніх наших рішень багато в чому буде залежати майбутнє народу України.

У ніч з 18 на 19 серпня 1991 року в Радянському Союзі відбувся реакційний державний переворот, на чолі якого стала група політичних авантюристів, що утворила неконституційний орган, так званий Державний комітет по надзвичайному стану в СРСР. Особлива небезпека полягала в тому, що путчисти займали ключові державні посади, перебували в найближчому оточенні Президента СРСР. Крім того, з самого початку з їх боку робилися спроби надати заколоту видимість конституційності. В Указі Віце-Президента СРСР та спеціальній заяві радянського керівництва було оголошено про неможливість за станом здоров'я виконання Горбачовим М. С. обов'язків Президента СРСР. Як стало відомо пізніше, це була цинічна брехня. Насправді Президент був насильно ізолюваний від народу, країни і світу. На нього і його сім'ю чинився безпрецедентний тиск.

Звичайно, серйозні сумніви щодо правдивості тверджень членів військово-політичної хунти про хворобу Горбачова М. С. у нас були з самого початку. Проте перевірити свої підозри ми не мали на той час жодної змоги.

Правовий аналіз показує антиконституційний, незаконний характер утворення і діяльності Державного комітету по надзвичайному стану в СРСР.

По-перше, надзвичайний стан в окремих місцевостях СРСР запроваджується лише Президентом СРСР зі згоди вищого органу державної влади республіки, чого, як відомо, він не робив. Це — головне.

По-друге, при оголошенні надзвичайного стану необхідно чітко окреслювати його територіальні межі. Ця вимога теж не була дотримана, що відкривало дорогу до ескалації «надзвичайщини» по всій країні. Більше того, встановлювалась обов'язковість рішень комітету заколотників для всіх органів влади

і управління, службових осіб і громадян на всій території Союзу РСР, що теж є незаконним.

І нарешті, створення такого органу як комітет по надзвичайному стану для всієї країни не передбачене чинним законодавством.

Поступово стало вимальовуватися політичне обличчя самозваного комітету. Головною метою перевороту, поза всяким сумнівом, був намір грубою силою зупинити процес глибоких перетворень у країні, ліквідувати державний суверенітет республік, наступити на горло гласності, демократичним завоюванням народу, правам людини. Про це переконливо свідчить і зміст документів, які приймалися змовниками, і їх безпосередні дії. В них, по суті, відмінялися конституції і закони суверенних держав, в тому числі й України, Були скасовані заходи урядів республік, спрямовані на захист внутрішніх споживчих ринків, звужувалися функції місцевих банків, фінансових органів та інше.

У той же час робилися демагогічні заяви і давалися брехливі обіцянки негайно змінити на краще життя народу. Зрозуміло, що коштів на такі заходи в країні не було і немає. Підпорядковувались союзним органам республіканські та місцеві теле- і радіоорганізації, обмежувалась їх діяльність. Закривалися неугодні новому режиму газети, встановлювалась політична цензура.

В умовах незаконно оголошеного надзвичайного стану заборонялися вуличні походи, демонстрації, збори і мітинги, проводилися перевірки документів, огляд вантажу й особистих автомобілів. Подекуди встановлювалась комендантська година з усіма наслідками, які випливають з цього.

У нас в Україні, як відомо, надзвичайного стану не було. Проте всі війська згідно прямої вказівки Міністра оборони СРСР були приведені в стан підвищеної бойової готовності і таки були готові діяти без будь-якої на те згоди з боку республіканських та місцевих органів влади, якщо виникала, з їх точки зору, така потреба.

Тобто, була здійснена відкрита, брутальна атака на все, що вистраждав та здобув народ за останні шість років. Мала місце спроба відкинути наше суспільство до похмурих часів тоталітаризму, до вакханалії беззаконня, до засудженої історією ідеології та практики сталінщини.

Як же ми мали діяти в цій не тільки надзвичайній, але й незвичній для всіх ситуації? Яких заходів необхідно було вжити, щоб вирішити головне завдання — зберегти в республіці громадянський мир і спокій, не дати розчавити танками наші головні завоювання: демократію, гласність, всенародне прагнення до державного суверенітету?

Скажу відверто: відповіді на ці непрості запитання вранці 19 серпня було не так просто. Перш за все, як зорієнтуватися в цій обстановці? Адже ніякої офіційної інформації, крім тієї, що з самого ранку настирливо звучала по центральному радіо й телебаченню, не було.

І Голова, і члени Президії Верховної Ради УРСР, і Кабінет Міністрів довідались про ці події таким же чином, як і всі громадяни. Неодноразові спроби дозвонитися в Крим до М. С. Горбачова були марними. Телефоністка ніжним голосом відповідала: «Михайло Сергійович просить його не турбувати». Безуспішною була й пізніша спроба пробитися до Горбачова з допомогою нашого КДБ.

Деяку ясність в розстановку сил з солдатською прямою вніс генерал Вареников, який уночі прибув з Москви і безцеремонно попередив, що будь-які спроби не виконувати рішення комітету або здійснити акти громадської непокори

будуть мати наслідком негайне введення надзвичайного стану в тих регіонах республіки, де це буде мати місце. Тому довелось діяти відповідально, виявляючи турботу про долю народу, який злою долею заколотників міг у будь-яку хвилину бути втягнутим у страшну катастрофу.

У цій вибухонебезпечній ситуації ми вважали своїм першочерговим обов'язком заявити про свою позицію щодо комітету, його рішень, заспокоїти людей, запевнити їх у непорушності конституційних засад громадського життя на Україні, нашого курсу на державний суверенітет республіки, закликати до зваженості та дотримання нормального ритму життя. Це й було зроблено у моєму виступі по українському телебаченню о 16-й годині 19 серпня.

Дуже важливо було також вчасно дати колективну оцінку подій, що відбуваються, висловити наше ставлення (я маю на увазі Президію Верховної Ради УРСР) до того становища, в якому всі ми опинились. Засідання Президії відбувалося протягом двох днів, увечері 19 і цілий день 20 серпня, і було надзвичайно напруженим. На його початку я наголосив, що ніколи не визнаю правомочності цього комітету, і сказав, що ми маємо діяти по ситуації, яка на той час була неясною.

Я знайшов стенограму, ось 14 і 14-а сторінки. Стенограма, я хочу народним депутатам сказати, в цьому плані, звичайно, не є точною, тому що тут ведуть стенограму стенографістки і пише машина, а потім все зводиться. Так от, дуже складні в мене є правки, тому що слова зовсім не відповідають навіть змістові, то там, де це є, я написав слова, перевіrivши з виступами, що дійсно звучали.

Групою членів Президії було запропоновано такий зміст заяви (ось стенограма): «Президія Верховної Ради Української РСР, оцінюючи політичну ситуацію, констатує, що в ніч з 18 на 19 серпня 1991 року було незаконно усунено від влади Президента СРСР, тим самим порушено статтю 127 Конституції, згідно якої Президент може... «(Шум у залі). Одну хвилиночку, прошу...»

ГРИНЬОВ В. Б. Ця пропозиція була висунута групою членів Президії, і вона зачитувалася на цьому засіданні Президії, так що це було. У перший день засідання.

КРАВЧУК Л. М. Прочитав цю пропозицію депутат Юхновський.

ГРИНЬОВ В. Б. То давайте ж ми чітко розрізимо, хто пропонував це, і було таке чи не було. Тому я спростовую те, що говорить Володимир Пилипчук. Це було, але хто його пропонував...

КРАВЧУК Л. М. Я ж сказав...

ГОЛОВУЮЧИЙ. Шановні депутати! Ми домовилися вислуховувати кожного. Давайте ми вислухаємо доповідача, а потім і Пилипчук, і інші депутати матимуть право поставити запитання і отримати на них відповіді. Прошу уваги.

Потім будуть запитання і відповіді.

КРАВЧУК Л. М. Це запропоновано групою членів Президії. Я потім скажу, хто це зачитав. Продовжую:»... Конституція СРСР, згідно якої Президент може бути зміщений тільки з'їздом народних депутатів у разі порушення Конституції і законів. Владу в країні намагається захопити так званий Державний комітет по надзвичайному стану, який не може бути визнаний законним органом влади, оскільки він не передбачений Конституцією СРСР. Оголошення надзвичайного стану здійснено всупереч статтям 1, 2, 3 Закону СРСР про правовий режим надзвичайного стану.

Керуючись положеннями Закону СРСР про правовий режим надзвичайного стану, Конституцією СРСР, Конституцією УРСР, Декларацією про державний суве-

ренітет України, Президія Верховної Ради Української РСР заявляє: оголошення Державного комітету по надзвичайному стану є неконституційним і його дію розцінює як спробу державного перевороту, підтверджує, що єдиними законними органами влади на Україні є Верховна Рада, Кабінет Міністрів та інші державні органи, утворені згідно Конституції України».

Закликаємо всіх громадян України керуватися рішеннями тільки органів влади, утворених згідно з чинним законодавством України. Президія Верховної Ради України звертається до офіцерів та солдат Радянської Армії з закликом у цей драматичний час проявити почуття високої відповідальності і не допустити громадянської війни, підтримати законно обрані органи влади. Президія Верховної Ради Української РСР розраховує на підтримку міжнародного товариства».

Цитую стенограму далі:

«Кравчук Л. М.: Тепер давайте обговоримо, підпишемося і зробимо заяву... «Ми не змогли домовитись з цього питання. Цю пропозицію зачитав народний депутат Юхновський, підтримали народні депутати Танюк, Ємець, Павличко, Яворівський... Ні, Павличка тоді не було, в перший день. Був? Тут не написано, вибачте. Був, значить, був, підтримав. Ось я вам назвав (Шум у залі). Ми почали обговорювати це питання, але була настільки велика складність, що ми не могли ні до чого домовитись, тому перенесли засідання Президії й продовжили його 20 серпня.

Після тривалих емоційних дебатів Президія прийняла Заяву з цього приводу, яка була оприлюднена через засоби масової інформації. Як ви знаєте, в ній стверджувалось, що «до рішення Верховної Ради УРСР з цього питання положення постанов Державного комітету по надзвичайному стану в СРСР не мають юридичної сили на територію Української РСР». Таким чином, таке було. Я хочу вас поінформувати, що це принципове речення, за нього голосували поіменно й обговорювали загалом більше шести годин. <...>

Сьогодні на мітингах і в цьому залі в репліках звучить немало звинувачень на адресу Президії за зволікання з прийняттям цієї Заяви, за надто м'яку оцінку тих подій. Так, ми запізнились, з позицій сьогоднішнього дня вона дійсно м'яка. Але позиція, хоч і без міцних слів, все ж таки там є. Ми визнали, що рішення комітету не мають сили на Україні, і це чули всі люди.

Ми не могли скинути зі своїх плечей тягар тієї далеко не опереткової, а зовсім реальної загрози, що нависла над Україною і в будь-який момент могла страшним броньованим молотом ударити по республіці.

Тепер, щоб ви всі зрозуміли ситуацію, в якій ми були вранці 19 серпня і як діяли, я наведу протокольний запис, не стенографічний, нашої розмови з генералом Варенниковим. Присутній на зустрічі перший Віце-прем'єр Масик робив записи, і ми відтворили їх. Був присутній народний депутат, перший секретар ЦК Компарт України Гуренко. <...>

КРАВЧУК Л. М. Але перш ніж відтворити цю розмову, я хотів би, щоб ви дізналися, що було напередодні.

О 6 годині 30 хвилин 19 серпня мені додому подзвонив командуючий Київським військовим округом генерал Чічеватов і сказав... Я прошу слухати, ну як же можна працювати, коли люди вже зовсім не хочуть розуміти, що існують елементарні норми поведінки.

Подзвонив генерал Чічеватов і сказав, що в країні введено надзвичайний стан, і вся влада перейшла до ДКНС. Він також сказав, що у нього в кабінеті знаходиться

представник Міністерства оборони генерал Варенников, який хоче зі мною зустрітись.

Я знаю генерала Варенникова і знаю, що він підписав відому заяву «Отечество в опасности». Тому я зрозумів, хто до нас приїхав і з якою місією. Я призначив зустріч на дев'яту годину.

В той час, коли я їхав до Верховної Ради, мені прямо в машину подзвонив Борис Єльцин. Він теж не мав ніякої інформації і запитав, чи не знаю я, що з Горбачовим. Я відповів, що також нічого не знаю. «Як будемо діяти?» — запитав Борис Миколайович. Я прямо сказав, що до сесії Верховної Ради СРСР ми не маємо визнавати цього комітету. Він сказав, що також не буде його визнавати. Так і домовились.

Приїхав я до Верховної Ради. О 9 годині заходять до кабінету генерал Варенников, генерал Чічеватов і член військової ради округу, генерал, він наш депутат, Шариков. При розмові були присутні перший віце-прем'єр К. І. Масик і народний депутат, перший секретар ЦК Компарт України С. І. Гуренко.

Ось, я повторюю, протокольний запис розмови з генералом Варенниковим. Перша теза. Влада перейшла до ДКНС, який врятує країну. Рекомендую вам подумати і зайняти правильну позицію. Змінити свій особистий курс і курс Верховної Ради. Не підбурювати депутатів до різних там розмов.

Війська мають наказ і будуть діяти. Якщо вони отримають інформацію, що ситуація потребує введення надзвичайного стану, він буде введений. Подумайте, може, слід ввести надзвичайний стан в західних областях і місті Києві. Загрозила тональність розмови, директивність, статутність свідчили про певні наміри.

В цей час подзвонив тепер вже колишній керівник КДБ Крючков. Що сказав Крючков? Повторив приблизно те ж саме про введення надзвичайного стану і що ми маємо виконувати рішення створеного комітету.

В ході подальшої розмови з генералом весь час мали місце натяки на те, що війська приведені в стан підвищеної бойової готовності.

В свою чергу, посилаючись при цьому на другу статтю Закону про правовий режим надзвичайного стану, я відповів генералу, що комітет неконституційний, і ми його не можемо визнати на сесії Верховної Ради СРСР.

Далі. Я став вимагати у генерала підтвердження його повноважень. Цього, звичайно, не було зроблено. Тоді я наголосив, що ми не можемо так вести розмову, тому що немає ніяких офіційних документів, крім повідомлень по радіо та телебаченню.

Я підкреслив, що ми будемо і далі жити і діяти за своїми законами, Конституцією і від суверенітету не відступимося. Погроз же я як Голова суверенної держави не сприймаю.

Це все я хочу сказати не для того, щоб підкреслити свою особисту роль, а для того, щоб всі зрозуміли, в яких обставинах доводилось діяти і приймати рішення.

Зважте і на політичну палітру нашої Президії. Адже Президія — це колегіальний орган, і ніхто, тим більше Голова Верховної Ради, не може прискорити прийняття такого важливого рішення, примусити когось займати ту чи іншу позицію. Я свою висловив.

Тому Заява ця народжувалась у справжніх муках колективних пошуків, часто навпацки, не без драматичних колізій і загострень. Скажімо, два перших речення Заяви, я вже говорив, голосували поіменно, настільки розійшлися погляди.

Але головне те, що немає ніякої правової основи для дій в таких умовах. Немає правового механізму, який дозволив би одразу вдатися до рішучих акцій з метою захисту власного суверенітету не словами, а діями.

Я ще раз підкреслюю, що ми мали сподівання лише на підтримку народу. Але давайте будемо відверті. Сьогодні люди діють не так, як вони діяли 19 серпня. А вранці 19 серпня ми взагалі не знали, як вони діятимуть, тому що вони налякани роками тоталітарного режиму і знають, що це таке, коли здійснюється переворот. Ми робили все для того, щоб не ввели надзвичайного стану, і щоб не розтоптали людей, не було жертв, не пролилася невинна кров.

Ви добре знаєте, що Голова Верховної Ради не може приймати якихось одноосібних рішень і видавати укази. Я можу підписати тільки те рішення, яке прийняла Верховна Рада або Президія. Коли б у мене були повноваження приймати постанови або укази, я б робив це незалежно від Президії Верховної Ради.

Ще раз підкреслюю: все, що я сказав, свідчить на користь термінового введення інституту Президентства в Україні. Виходячи з ситуації, що склалася, я прошу надати Голові Верховної Ради повноваження видавати в необхідних випадках постанови нормативного характеру, а також постанови по застосуванню норм законів, які б мали обов'язкову силу на всій території України з моменту їх підписання.

Однак і в цей час, в час серйозних випробувань, ми змогли сказати те, що думали, і втримати ситуацію в руках. Численні відгуки на Заяву Президії підтвердили, що люди в більшості схвально зустріли таку позицію.

Не можу не сказати про те, що величезною підтримкою для всіх нас була та школа боротьби за суверенітет, яку ми так непросто, але наполегливо опанували протягом цілого року парламентської діяльності.

Сьогодні, як відомо, навколо суверенітету України є різні думки, різні підходи. Але не маючи Декларації про державний суверенітет України, правових документів по реалізації, ми просто не змогли б, ще раз підкреслюю, бо це дуже принципово, рішуче відстояти свої позиції, інтереси народу. Думаю, що ця ситуація ще більше згуртувала всіх навколо ідей суверенітету, зробила нас рішучішими і наполегливішими. Ми йтимемо цим доленосним шляхом до кінця.

Стосовно різних розмов на мою адресу як Голови Верховної Ради, то я категорично відкидаю будь-які звинувачення в нерішучості, зволіканні і невизначеності моєї власної позиції. Хотів би особливо підкреслити, що і в бесідах з керівниками інших республік, і в телевізійному інтерв'ю 20 серпня, і у зверненні до Голови Верховної Ради СРСР А. І. Лук'янова 21 серпня я постійно наголошував на незаконності дій Комітету по надзвичайному стану, закликав до якнайшвидшого розгляду цієї ситуації на позачерговій сесії Верховної Ради СРСР, у тому числі наполягав на обов'язковій присутності там Михайла Сергійовича Горбачова. До речі, під час нашої розмови 21 серпня Михайло Сергійович щиро подякував за підтримку в цей важкий час. Саме тому вважаю, що ми в цій непростій ситуації діяли зважено, в інтересах закону, Конституції, власного народу.

Які ж висновки можна і необхідно зробити сьогодні для того, щоб надалі мати впевненість, що подібне ніколи не повториться?

Якими мають бути наші подальші кроки на шляху правового утвердження дійсного суверенітету України?

Перший урок полягав в тому, що гарантом усіх започаткованих в 1985 році прогресивних перетворень сьогодні є народ. Саме народ, який перестав бути

рабом, в якому пробудилися могутні почуття власної гідності, власної відповідальності за свою долю і долю країни, став реальною перешкодою на шляху політичних авантюристів, усіма можливими засобами захистив конституційний лад і законно обраного Президента країни.

Тому першочергове завдання — і надалі всемірно зміцнювати і розвивати на якісно новій основі справжнє народовладдя, кріпити та поглиблювати демократію, створити для цього всі необхідні матеріальні та правові умови.

Спроба заколотників захопити владу зобов'язує всіх нас ще і ще раз повернутися обличчям до проблемних питань державного суверенітету України. Верховній Раді слід терміново вжити найрішучіших заходів до його повнооб'ємного наповнення реальним змістом, його утвердження в усіх сферах суспільного життя республіки, надійного забезпечення і конституційного захисту. Тобто уже найближчим часом необхідно визначити і створити усі структури суверенітету, створити механізм його реалізації в практиці суспільних відносин.

Драматичні події останніх днів показали повну незахищеність нашої республіки від зовнішніх і внутрішніх авантюр. Сьогодні на Україні немає механізму, який би надійно працював на захист народу та демократично обраної влади від антиконституційних дій груп або окремих осіб на захоплення влади і зміну державного ладу.

Тому необхідно негайно створити Раду оборони України, на яку покладалися б обов'язки по організації, охороні і захисту суверенітету нашої держави як у мирний, так і воєнний час. Розробити концепцію оборони та створити на Україні власну національну гвардію. Прийняти закони про статус військ, розташованих сьогодні на території республіки.

Було б доцільним на черговій сесії Верховної Ради розглянути питання про тимчасове, до вступу на посаду обраного Президента України, визначення конституційного статусу Голови Верховної Ради Української РСР не лише як найвищої службової особи, який він має нині, а й глави держави. Статус глави держави слід було б закріпити і за майбутнім Президентом.

Главі Української держави мають бути підпорядковані внутрішні війська, Комітет державної безпеки, Міністерство внутрішніх справ. При цьому вони не повинні входити в будь-які союзні структури. Мова може йти тільки про координацію дій. З цих питань маємо теж негайно прийняти відповідні законодавчі акти.

Настав час вирішити питання і про департизацію правоохоронних органів республіки, тим більше, що є відповідне ініціативне рішення КДБ і колег Міністерства внутрішніх справ України.

Події, що мали місце, зумовлюють необхідність прискорити вирішення питання про створення відповідного органу по охороні Конституції республіки. Ним має стати Конституційний суд. У подібних ситуаціях йому доцільно надати право приймати оперативні рішення, які мають бути остаточними навіть за умов надзвичайного стану.

У зв'язку з усім вищесказаним, враховуючи докорінні зміни, що сталися зараз у країні, ми маємо також переглянути наші позиції відносно змісту Союзного договору. Україна може вступити лише в такий Союз, перебування в якому виключало б найменшу можливість зазіхань будь-кого на наш державний суверенітет.

Сьогодні маємо врятувати економіку, забезпечити людей найнеобхіднішим. Головне зараз — економічний союз республік. Як його зберегти? Які заходи належить вжити, щоб захистити ринок?

Економіка і життя людей сьогодні — це той ґрунт, на якому можуть здійснювати свої дії будь-які авантюристи доки, поки не буде вжито рішучих заходів, щоб виправити ситуацію.

Нам необхідно зробити все, щоб запрацював Закон про економічну самостійність України. Для цього Кабінет Міністрів має в найкоротші строки підготувати і подати на розгляд Верховної Ради весь пакет потрібних для цього законодавчих актів. Повинні запрацювати всі структурні органи Кабінету Міністрів, які затверджені і повинні діяти. Необхідно вирішити питання про реальну передачу у відання республіки підприємств союзного підпорядкування. Час створити власну фінансову систему, спираючись на свою грошову одиницю. Як відомо, це питання стоїть вже не один день, а сьогодні прийшов час його вирішити кардинально. І це має зробити Верховна Рада.

Думаю, що незважаючи на всі труднощі, Національному банку України і Уряду республіки потрібно терміново внести свої обґрунтовані пропозиції з цього питання до Верховної Ради України, і вона має прийняти принципове рішення, виходячи з ситуації.

На фоні перспективних завдань ніяк не можна забувати і про поточні справи, не менш вагомі для нашого народу сьогодні. Це нормальний ритм виробництва, порядок, дисципліна і відповідальність на кожній ділянці. Це рішучий захист споживчого ринку України і покращення продовольчого постачання. Першочерговим є безумовне виконання постанови Президії Верховної Ради УРСР від 16 серпня цього року «Про хід продажу державі зерна з урожаю 1991 року», організоване проведення комплексу осінньо-польових робіт, закладення міцної основи під урожай наступного року.

Якщо ми, шановні народні депутати, не внесемо відповідних коректив до нашої можливості впливати на обласні, районні Ради, ми можемо залишитися (якщо так далі піде справа) без хліба. В цей час це було б страшним випробуванням для всіх нас і для нашого народу.

Гадаю, ми маємо надати Президії Верховної Ради або Верховній Раді, або Кабінету Міністрів (тут треба порадитися) право звільняти з посад тих, хто нині бойкотує вирішення економічних питань, бойкотує економічний суверенітет, загалом суверенітет України.

Нарешті, це велика і відповідальна робота по підготовці всього народногосподарського комплексу республіки до функціонування в зимових умовах, його нормальне забезпечення паливом, енергією.

І ще один, можливо, найголовніший урок, який усі ми маємо винести з цих подій. Ми переможемо в будь-який час, при будь-якій ситуації, коли будемо спиратися на народ, спиратися на закон.

Спроба державного перевороту повинна протверезити наші голови й у самому ставленні до суверенітету України. Якщо до сьогодні для багатьох він і був, і його не було, то тепер їхня позиція, сподіваюсь, стане однозначною. Суверенітету повною мірою не було, але він обов'язково повинен бути. І для цього потрібно прийняти відповідні закони.

Відтепер настає другий етап у його становленні в житті республіки. Перший ми пройшли з часу прийняття Декларації про державний суверенітет України. І якщо цей етап позначений еволюційними кроками, то сьогодні ми повинні стати на шлях більш рішучих, конкретних дій щодо його утвердження.

Шановні народні депутати! Ми пережили разом з нашим народом три жахливі дні і три ночі. Сьогодні люди зітхнули з полегшенням: демократичним силам ціною величезних зусиль, неймовірного напруження всіх сил вдалося відстояти завоювання демократію. Кращі сини Росії віддали за ідеали свободи своє життя. Ми не маємо права забувати ці жертви і повинні зробити все, щоб подібне ніколи і ніде не повторилося.

Насамперед слід зміцнювати єдність демократичних сил України з такими ж силами інших республік, консолідувати народ навколо ідей створення правової держави і громадянського суспільства, пріоритету загальнолюдських цінностей, вірності Конституції і законам. Водночас потрібно підвищувати пильність, давати рішучу відсіч зазіханням на конституційний лад, звідки б вони не виходили.

Сьогодні доводиться констатувати той прикрий факт, що закони у нас практично не діють на місцях, нерідко відверто ігноруються рішення найвищих органів державної влади і управління. Вважаю, що ми не доб'ємося тут змін на краще доти, доки не надамо найвищим владним структурам республіки права зміщувати з посад тих керівників, які допускають подібні порушення.

І на закінчення хочу наголосити, що єдиним надійним гарантом збереження народу України від переворотів, які відбуваються в Москві, є сам народ України. Тому наше найперше і найголовніше завдання — в якомога стисліше строки завершити побудову суверенної Української держави, виправдати ті великі сподівання, які покладає на нас народ. <...>

КРАВЧУК Л. М. Коли послухаємо співдоповіді... Це дуже важливо — знати позицію тих крил у Верховній Раді, які є. Це ж принципово. <...>

МОРОЗ О. О., секретар Комісії Верховної Ради Української РСР з питань агропромислового комплексу (Таращанський виборчий округ, Київська область). Для нашої Верховної Ради сьогодні день вибору. І для народу теж. Бо у нас сьогодні не просто сесія, сьогодні йде рада всієї України. Або, засвоївши уроки останніх днів, ми переступимо через те, що нас роз'єднувало, роз'єдне і буде роз'єднувати, і станемо займатися питаннями, важливішими від наших протиріч. Або, скориставшись зручним моментом, станемо зводити партійно-політичні рахунки, не забуваючи при тому клястися у вірності народу.

Спроби другого варіанту вже були. Ми їх бачимо і тепер. І на вулицях наших міст, в тому числі й Києва, і в цьому залі, в спробах навіть зірвати виступ Голови Верховної Ради. Ситуація справді зручна. Один з депутатів пару днів тому у «Вечірньому віснику» розповідав (це було, здається, 20-го увечері чи 21-го), що комуністи були збоку, а тривога за долю демократії і Горбачова зібрала лише Народну раду, яка день і ніч не припиняла боротьби за демократію і за Горбачова, відстоювала перебудову. Це так, хоч і не зовсім так. Тому що ще десять днів тому я знав, що Народна рада збирається для підготовки до сесії. Знав, які питання будуть обговорюватись; — тактика щодо Союзного договору. Правда також, що наміри опозиції з цього приводу протилежні діям російського парламенту. За іронією долі наші радикали і великодержавна реакція зійшлися в цій позиції. Це ще один урок трагічного перебігу подій останнього тижня.

Я хотів би, щоб ми всі теж зробили з цього висновки. Одначе я не звинувачую в цьому Народну раду. Тому що коли я говорю про міркування тих депутатів, на кого вже посилався (йдеться про діалог Олесь Шевченка і Володимира Яворівського на телебаченні), то сказав би, що логіка в їхніх міркуваннях тоді, коли ще багато чого було невідомо, була. Чому саме?

Уявімо собі на хвилину міркування заколотників. На що вони могли розраховувати? На КДБ? Сьогодні цього мало. На армію? З допомогою можна ввести надзвичайний стан на окремих територіях, у місті. На міліцію? Я поважаю людей, які працюють у цих органах, але міліція перевороту не зробить. І, очевидно, розрахунок був на партійні структури. Заява Назарбаєва та інші аргументи це підтверджують. І говорити мені про це важко. Тут мало слів, обурення.

Як же треба було відриватися від реальності, жити ілюзіями, не бачити, що і роль партії у суспільстві, і сама партія вже не ті, що були до 1985 року чи хоч би до січня 1987 року.

Я як у воду дивився, коли писав про це в «Правде» місяць тому, говорячи про керівників нашої партії. Не буду підказувати нашому ЦК про необхідність повторення казахського наміру, але сам у тому переконаний. Більше того, якщо пленум ЦК, який повинен відбутися найближчим часом, не візьме на себе сміливість заявити про автономізацію комуністів України, то я беру на себе відповідальність організувати Українську комуністичну партію. Ще до цього, в лютому 1989 року, я звертався до Горбачова, бо бачив, що партія розвивається не в тому напрямі і не в напрямі демократії, і не в напрямі перебудови.

Мушу, однак, засвідчити, що вранці 20 серпня, після зустрічі з Гуренком, мені легше було давати інтерв'ю кореспонденту «Бі-бісі» про позицію депутатів — українських комуністів — про те, що ми довіряємо Президії і Голові Верховної Ради і що курс на суверенітет залишається для нас незмінним. Треба визнати, що в тій ситуації, при обмеженій інформації 20 серпня, в день, коли вплив заколотників був найбільшим, визнати Президією недійсність розпоряджень «ГКЧП» на території України було все-таки позицією, на яку спирався, між іншим, і Президент Горбачов. Думаю, що в документі, котрий ми ухвалимо сьогодні, слід підкреслити цей висновок, як і висновок про незмінність курсу до незалежності. З цього мають випливати деякі невідкладні кроки. Не всі вони однакові за складністю і важливістю, але найскладнішим, гадаю буде два: реформування армії і власна валюта.

Усі ми дивились трансляцію сесії російського парламенту і мітингу в Москві. Не варто робити русофобських закидів — на людей впливала ейфорія перемоги. Та помірковано так: чого варта армія, котрою можуть командувати принаймні дев'ять Президентів? Дитина при семи няньках залишається сліпою. Щоб такої можливості не було, треба, аби кожен Президент мав чим командувати, щоб кожна республіка мала власне військо, як це передбачено Декларацією. Структура нашого війська, пропорції призовного і професійного складу, умови і форма взаємодії зі спільними, союзними збройними силами — це окрема тема, це предмет відповідних законів, це норма Союзного договору. Можливо, це і не найтерміновіша проблема, але за неї пора братися серйозно, попередньо створивши (я в цьому підтримую проект нашої постанови) Раду оборони.

Те ж саме стосується українських грошей. Мені доводилося з цього приводу не раз виступати і в цьому залі, і в пресі. Я знаю позицію нашого Прем'єра. Є, врешті,

толкова концепція професора Анатолія Гальчинського. Треба розвивати. І не надіятися, що грошові знаки нам возитимуть із-за кордону.

Коли в нас буде армія, гроші, митна служба й інші справжні ознаки державності, тоді не треба буде звертатися за кордон: визнайте нас! Суверенний не той, хто галасує про власну суверенність (ми вже бачили новітні приклади з цього приводу), а той, хто робить для забезпечення конкретні, реальні, але зважені кроки.

У цілому ж реформа економіки буде для нас головною турботою на четвертій сесії. У нас є урядова програма. Є також наслідок спілкування з депутатами-однодумцями, з багатьма виробничниками, спеціалістами-практиками з різних галузей економіки. Це сформувало конкретні підходи, позицію щодо послідовності реформи. Вона викладена в «Радянській Україні» за 7 і 14 серпня. Якби ми всі зійшлися на таких підходах, певен, реформа у нас проводилася б набагато скоріше.

Ще один повчальний урок дали нам дні надзвичайної кризи. Виявилося, що коли все благо, то ми геть незалежні і навіть слова американського Президента про своєрідність діалектичного зв'язку між свободою і незалежністю нам здаються святотатством. А коли біда, то ми кидаємося до сусідів, щоб виходити із ситуації разом. То давайте задумаємося: може, і наша вина є в тому, що так сталося?..

Шановний Леоніде Макаровичу! Ви, кажуть, добрий шахіст. Так от, пат із Союзним договором поставили ми. А в гравців з дещо істеричною психікою, знаєте, в патовій ситуації виникає спокуса змести фігури, щоб зірвати досаду. І так мало не сталося. Але якби ми серйозно ще рік тому сіли за проєкт та зробили з нього документ, що відповідав би нашій Декларації, то в нас руки були б розв'язані для забезпечення справжньої суверенності. І договір був би наш, і всі його підписали б, як і годиться, одноразово. І воля виборців, виявлена 17 березня, була б уже реалізована. Якщо бути геть відвертим, то після всього, що побачено за останні дні, — коли вороги клянуться в дружбі, подвійні зрадники цілуються, а ті, хто вчора робив з Президента посміховисько у КВК, у концертах, листівках, статтях, карикатурах, виявляється, робив те з любов'ю до демократії, — то я цьому не вірю. Не вірю! І нам треба думати над кожним словом, над кожною комою, перш ніж щось підписувати.

Кажу про це тому, що сьогодні не просто сесія, сьогодні розпочалася явочним порядком передвиборна кампанія по виборах Президента. І не випадково сьогодні ведеться така атака конкретно на Кравчука Леоніда Макаровича, тому що у нього сьогодні досить пристойний рейтинг і є намагання збити цей рейтинг. І треба теж зважати на це.

На закінчення ще два міркування. Нам таки треба вводити надзвичайний стан. Тільки не з допомогою танків і автоматів, а з допомогою законів, державної дисципліни і совісті. Треба зміцнити правопорядок. Зовсім недавно я зустрічався з виборцями в селах округу. На покосах, куди вийшли і старі, і молоді, і колективи всіх містечкових організацій (мобілізовані тими ж таки радянськими і партійними органами). Мабуть, я тут не відкриваю Америки, ви всі це можете підтвердити, бо ви там теж були.

Коли жінка, уже з великим пенсійним стажем, під немилосердним сонцем, день за днем підриває прирослі покоси (а це за кожним рухом зусилля більше

20—30 кілограмів) і кидає тобі докори, на які нічого відповісти, це — нестерпно, і докоряє вона не чотирма карбованцями за таку гірку працю і не тим навіть, що фуфайка в десять разів подорожчала, а кілограм дріжджів обходиться в 40 карбованців. А тим докоряє, якщо і дріжджі, і цигарки, і всі інші необхідні речі можна купити лише в спекулянтів, вибачте, у підприємливих людей.

Щоб не говорити довго про це, давайте доручимо Уряду розробити закони, які потрібні для наведення порядку. Щоб злочин називався злочинем, і щоб красти було страшно. А ми через два тижні сесію розпочнемо із затвердження цих законів. Це вкрай необхідна справа. Хоч би на перехідний до ринку період.

І останнє. Мені запали в душу слова Володимира Максимова, редактора російського літературного журналу в Парижі. Він днями сказав приблизно так: «Я всі свої сили протягом 30 з лишком років докладав до того, щоб розхитати вашу систему. Але, приїхавши до вашої країни зараз, я вжахнувся від тої ненависті, яка у вас панує. І якби мені все розпочинати спочатку, то я б задумався, чи варто було розхитувати».

Істину про дні перевороту ми знатимемо не скоро. Може, через багато років. Абсолютних же істин не буває взагалі. А жити треба тепер. Давайте відмовлятися від монополії на істину. Візьмемо в даному випадку, я підкреслюю, в даному випадку, приклад з Президента Горбачова. Він важив життям, життям своїх близьких, але «відьом ганяти» не збирається. Кажу це не лише депутатам, а всім тим, хто чує нас. Ми різні, це — правда. Але в тому і наше спасіння. Бо якщо позбавимось суперників, то шукатимемо їх між собою. Одноликість смертельна. І це вже було доведено нашою історією. Не переступаймо межу в політичній боротьбі, бо може бути пізно.

ГОЛОВА. Слово надається народному депутату Юхновському. <...> Регламент — до 25 хвилин.

ЮХНОВСЬКИЙ І. Р., голова Комісії Верховної Ради Української РСР з питань народної освіти і науки (Червоноармійський виборчий округ, Львівська область). Шановні депутати! Країна пережила у повному шоківі три дні державнокомпартиїно-військово-кадебістського перевороту. Керована Компартиєю за участю КДБ та війська значна частина України майже повсюдно була фактичним посібником у перевороті. Це накладає на Верховну Раду, на Кабінет Міністрів, на весь народ пляму сорому і є причиною для національної зневаги з боку інших держав і народів.

Розглянемо в короткому нарисі хід подій. 19 серпня вдосвіта йшло повідомлення так званого «Государственного комитета по чрезвычайному положению — ГКЧП», а вранці о дев'ятій годині Українське радіо вже передало його у перекладі. Радіо і телебачення України одразу ж почали служити переворотові. Під чий керівництвом знаходиться Українське радіо і телебачення?

О восьмій годині в Києві, у штабі Київського військового округу командуючий округом за наказом зібрав командирів військових частин Київського гарнізону, начальників військових утворень і закладів міста Києва. Була видана вказівка виконувати рішення ДКНС, який має координувати генерал армії Варенников, колишній командуючий Сухопутними військами. Варенников прибуває до Києва. Має місце кульмінація.

О дев'ятій годині чотири хвилини Варенников, два генерали, Масик і Гуренко заходять до Леоніда Макаровича Кравчука у Президію Верховної Ради України

і ведуть розмову. Після відходу генералів близько 11 години представники Народної ради і громадських рухів заходять до Леоніда Макаровича з тим, щоб запропонувати спільні з Народною радою дії для виступу проти перевороту. Відповідь Кравчука: «На Україні ситуація спокійна, слід закликати народ до спокою». У цей же день у його виступі по телебаченню не дається жодної оцінки переворотові. Дійсно, в республіці все спокійно, тільки аж 20 серпня мали місце незначні переміщення військ. Надзвичайного стану на Україні немає.

19 серпня зранку до Києва з'їжджаються голови і представники усіх демократичних партій і рухів — Партії демократичного відродження України, Демократичної республіканської, християнських демократів, Селянської, «зелених», соціал-демократів, Руху, «Меморіалу», Спілки жінок та інших. Об'єднуються у спілку «Демократична Україна», переходять під керівництво Президії Народної ради. Спілка «Демократична Україна» визнає переворот неконституційним, арешт Президента — злочином проти держави, закликає народ України до страйків і громадської непокої.

Перед 18 годиною до Верховної Ради збирається Народна рада, відбувається розмова депутатів з Головою. Депутати наполягають на підтримці позиції Росії і Єльцина, але — відмова у підтримці Єльцина, мовляв, Україна піде своїм шляхом.

З 18 до 21 години 19 серпня — бурхливе безрезультатне засідання Президії. Для Народної ради це було змагання у безсиллі. Члени Народної ради у Президії наполягають на невизнанні ДКНС, члени Президії від КПУ відкидають це, Голова не виказує свого ставлення. Тільки, мовляв, після рішення Верховної Ради СРСР можна буде сказати, що це переворот чи не переворот. Бо ж домовилися з Варениковим, що військовий стан введений не буде. В обмін на що?

20 серпня після цілоденного засідання аж увечері приймається половинчата заява Президії, в якій не визнається дія постанов ДКНС на території України, а залишається з'ясування їх Верховною Радою Союзу і розгляд на сесії Верховної Ради України. Це речення було сформульоване Ємцем, Матвієнком, Юхновським. Далі всупереч Декларації про державний суверенітет визнається дія Конституції СРСР, законів СРСР над законами УРСР на території України. Забороняються страйки, демонстрації. Прийняття такого рішення вже не вимагало від членів Президії великої громадянської відваги, бо була відома сувора реакція керівників західних держав, особливо Президента Буша.

Пропозиція Яворівського проголосувати, хто за підтримку перевороту, була «змазана». Представники Народної ради — члени Президії пишуть свою окрему заяву з осудом перевороту і підтримкою Росії. Але Голова Верховної Ради забороняє навіть прочитати.

Ніч з 20 на 21 серпня, час спроб штурмувати «Білий Дім» у Москві, спроб арешту депутатів Росії. Представники Народної ради цілу ніч на телефонному зв'язку з Верховною Радою Росії. О 2 годині 30 хвилин Президенту Борису Єльцину передається телефонограма про те, що опозиція, Народна рада у Верховній Раді України підтримує його, що ми з народом Росії, який бореться за демократію. О третій годині дзвонимо до Леоніда Макаровича Кравчука: ведеться наступ на Верховну Раду Росії, необхідно втручатись, скликати позачергове засідання Верховної Ради УРСР, заборонити використання території України — Криму для ув'язнення Президента СРСР. Леонід Макарович пропонує відкласти справу до ранку.

Вранці 21 серпня Гриньов, Ємець, Юхновський вимагають від Голови Верховної Ради термінового скликання Верховної Ради. Він вагається (а раптом Верховна Рада РРФСР не збереться?) і вимагає 150 підписів депутатів. Тут же дзвонить Лук'янову з вимогою, щоб на засіданні Верховної Ради СРСР був Горбачов. У противному разі Леонід Макарович Кравчук не визнає чинними постанови Верховної Ради СРСР. Стає очевидним, що переворот провалюється, Скорик, Завадська і Крижанівський збирають список з прізвищами 151 депутата з вимогою скликання сесії. Серед депутатів 57 безпартійних, 30 членів КПРС, серед них Салій, Білий, Євтухов, Ходоровський, 25 членів ПДВУ, 13 членів ЛПР, один член Народної парт, 3 соціал-демократи.

О 16 годині Павличко і Юхновський домовляються на наступний день на 10 годину ранку про засідання Президії для розгляду порядку денного сесії. 22 серпня о 10.00 ні Леоніда Макаровича, ні членів Президії від КПРС, окрім Залудяка, Сухого і Списа, немає.

Від Народної ради всі в зборі. 12.00 — іде засідання Президії. Після бурхливого засідання з перевагою в чотири голоси (з двадцяти шести) збори Верховної Ради призначаються на суботу.

Такий майже хронологічний хід подій у тривожні дні перевороту, такі кроки Народної ради, опозиції Українського парламенту.

Голова Верховної Ради товариш Кравчук — член Політбюро КПУ, Перший заступник Голови Іван Степанович Плющ і 323 депутати із 450 — комуністи. Серед керівного складу КПУ нам поки що відомо, що визнали ДКНС такі обкоми й облвиконкоми: Житомирський; Ужгородський — Волощук; Чернігівський — Лисенко; Одеський — Боделан; Миколаївський — Грицай, Башкіров, Матвеев; Дніпропетровський; Вінницький — Дідик; Полтавський; Крим — Багров; міськкоми — Дніпропетровський; Кіровоградський, Кривого Рогу, цілий ряд районів. Чи, може, вони це робили без відома Політбюро, чи ЦК КПРС, одного з організаторів перевороту (а КПУ як частина КПРС теж організатор перевороту)? Прокурори Миколаєва, Южноукраїнська, інших міст визнають ДКНС. Чи знає про це Прокурор республіки? А бурхливі заяви і підтримка інших депутатів Верховної Ради?

Як же виглядала Україна, Верховна Рада і Уряд в час і після перевороту? Україна була абсолютно оголена. Вся сила, що офіційно носила зброю, була проти закону, підтримувала переворот.

Однак найтрагічніше виглядали офіційні засоби масової інформації республіки. Вони повністю служили перевороту, вони надавали перевагу КПУ, надають ще й зараз, служачи йому. Хто керує комітетом по радіомовленню і телебаченню?

Охмакевич, Дикаленко, Гаркуша. Кому належить комітет? На жаль, заступнику Голови Ради Міністрів товаришу Комісаренку. І далі вгору — все пов'язане з КПУ: преса — Дяченко, Михайловський, Шамрай — всі члени КПУ, офіційні друкарні — всі належать КПУ. Звичайно, не можна повністю звинувачувати цих людей, над ними висів меч КДБ і КПРС.

В Росії заарештований Івашко, опломбоване приміщення КПРС — на Україні все на своїх місцях, немов нічого й не сталося.

У чому ж формальна суть перевороту? Арештований законно визнаний цілим світом Президент СРСР Михайло Сергійович Горбачов. Чи є вина Горбачова в перевороті? В усіх варіантах — по його волі чи проти його волі — безумовно, є.

Перший варіант — безпрограшний. Створювалась історія про хворобу Президента, його відсторонили від влади, хунта і КПРС розігрують криваву гру. Знищений Єльцин, Верховна Рада РРФСР, Народна рада, опозиційні партії України. Потоплена в крові Прибалтика, в Грузії знищена демократія, народ замовк, кричить закордон. Президент все засуджує і повертає на своє місце — комунізм торжествує перемогу.

Це злий, «чортівський» варіант, це варіант придуманий і уявний.

Стався варіант номер 2, який ми маємо зараз. Президента повернули на своє місце. Але, мабуть, уся його команда, керівництво величезного оборонного комплексу брали участь або визнали переворот, отже, вони злочинці. Уряд — злочинці, Політбюро ЦК КПРС — злочинці.

Фактично зараз Союзу як держави немає. Республіки «дефакто» є незалежними державами, вони мають брати усю повноту влади в свої руки. Росія це робить. Як ми це маємо робити в Україні?

Є знову два варіанти.

Перший: Верховна Рада негайно проголошує незалежність держави і вихід зі складу СРСР. Усі підприємства, розташовані на території республіки, визнають владу УРСР. Усі військові частини, частини КДБ, міліції визнають владу УРСР. За помахом чудодійної палички виникає могутня самостійна держава — держава під владою КПУ, КДБ і армії. Сюди стікається уся шпана, як сказав академік Яковлев, з інших республік, а найбільше з РРФСР. Країна, ворожа насамперед до Росії, до всього світу, країна, яку визнає Хусейн і інші диктатори, — така Україна неможлива.

Є другий шлях — той, яким іде Росія Єльцина. Перш за все — декомунізація республіки. Вона має початись департизацією підприємств, установ, армії, КДБ, МВС, апарату Верховної Ради, апарату уряду. Що насправді означає департизація, чому вона найбільш реальна? Бо вона найбільш вигідна. Люди спокійно залишаються на своїх робочих місцях, але звільняються в першу чергу від тягаря парткомів. Кожний зберігає свою зарплату, свій шматок хліба, в країні є одна демократична влада.

Тепер проведення референдуму, на якому розглядаються такі питання.

Перше: Чи хочете ви, щоб Україна була незалежного демократичною державою?

Друге. Чи хочете ви, щоб були проведені дострокові вибори Рад разом з виборами Президента республіки?

Незалежність, одержана шляхом референдуму, є справжньою незалежністю. Усі цивілізовані країни світу одержували незалежність як результат вільного волевиявлення народу, Україна може звернутися до Організації Об'єднаних Націй з проханням прислати своїх спостерігачів. Якщо незалежність оголошується як результат вільного волевиявлення народу, то вона дуже швидко визнається як сусідніми державами, так і державами всього світу. Кінцевий результат визнання в другому випадку досягається значно швидше, ніж у першому.

До дня проведення референдуму в Україні має бути закінчено департизацію.

Далі: Республіка контролює свою територію. Це означає націоналізацію усього майна на території України і початок економічних угод з республіками, створення національної гвардії Міністерства оборони — розділ «Армія».

Розформування органів КДБ і створення нової системи безпеки, негайна департизація і націоналізація друкарень і засобів масової інформації.

Такий хід подій веде фактично до утворення дружньої до інших республік демократичної України, це чесний шлях по відношенню до наших сусідів.

Наші міжнародні відносини. Україна оголошує себе суб'єктом міжнародного права, приєднується до Віденської конвенції. У договорі з іншими республіками вирішує питання розподілу іноземного боргу СРСР, який бере на себе як свою частку відповідальності Союзу з міжнародних зобов'язань.

Тепер щодо перевороту. Якби він вдався, країна стікала б кров'ю, як ще не було ні разу в історії людства.

Спершу були б знищені демократи, СРСР знову став би країною унітарною і йшов у повній ізоляції до абсолютного розпаду. Це врешті-решт призвело б до тотального антигуманістичного повстання і страшної різни комуністів.

Нас рятувало провидіння. Дякуємо і Єльцину, і Росії, і Прибалтиці, й іншим незалежним республікам і народам.

Тож я питаю вас, творці, учасники, прихильники перевороту: що ви собі думали?

Як потрібно вчинити з наслідками перевороту? Сьогодні ми маємо зробити врівноважені кроки. По-перше, створити парламентську Комісію по розслідуванню участі депутатів і посадових осіб у перевороті. На чолі Комісії має стати представник фракції безпартійних.

По-друге, ми повинні вжити негайних заходів стосовно очевидних винуватців перевороту. Сюди відноситься все Політбюро на чолі із Станіславом Гуренком, Прокуратура республіки, керівництво КДБ, керівництво радіо, преси.

Особливо курйозну ситуацію маємо з прокурором Потебеньком. На засіданні Президії Верховної Ради він не визнав переворот незаконним. А це ж основне завдання Прокурора республіки — слідкувати за дотриманням Конституції. <...>

Шановні депутати! Ще залишається проблема Союзного договору. Чому вона важлива для Єльцина? Бо тільки так він сподівається утримати величезну кількість великих за територіями автономій.

Тут потрібно шукати вихід. Середня Азія хоче договору, бо економіка монокультурна і досить відстала.

Нам договір, при якому виникав би Союз як букет державності, не потрібен. Ми в змозі побудувати державу з українським ринком, і так буде найкраще для всіх.

Ми, звичайно, будемо мати договори з іншими державами й економічні, і культурні, і політичні, і військові. Ми згодні утворити спільний фонд розвитку, але ми повинні знати, куди ми даємо гроші і яка їх подальша доля.

Раніше нас лякали воєнним станом. Ось він вже був, і переворот був. Тепер нас лякають Єльциним. Він, мовляв, стане царем і поглине нас. То що ж суттєвого дала Росії перемога Єльцина? Його рішучі кроки в Прибалтиці, його чесна позиція проти державного перевороту, перемога, яка оточила його молодими, здібними, порядними помічниками. Вона створила нову Росію. Росію, яка з імперії стає цивілізованою нацією. В душі росіянина пробудилось святе почуття національної свідомості й гідності. Почуття, яке веде до самопожертви й самодисципліни. Таке ж має статись в Україні, і воно неодмінно станеться.

Шановні депутати! Багато пропозицій, які ми будемо подавати сьогодні, не є новими в своїх цілях. Народна рада стверджувала і наполягала на них з самого початку роботи Верховної Ради. Над путчистами одержана блискуча перемога. На Україні, очолюючи всі демократичні сили, лише Народна рада виступила проти страшного за своїми можливими наслідками перевороту. Вона фактично в дні перевороту стала перед світом українським парламентом, і, як висловився Хасбулатов, позиція і підтримка Росії врятувала Україну від ганьби. Ми знали, що тільки чесною позицією, незважаючи на небезпеку, можна успішно служити народові.

Шановні депутати! Закінчуючи, я хотів би висловити три основні пункти постанови, три основні пункти серед усіх постанов, які тут будуть. Народ України має воскреснути від тремтіння страху. Усі люди України мають стати розкутими і цілеспрямованими. Це може зробити тільки Верховна Рада республіки. Народ, мобілізований на нову діяльність, має свято вірити своїй Верховній Раді і Президії. І тому я підготував проект так званої головної постанови. Дозвольте мені його зачитати і пояснити окремі пункти цього проекту:

«З метою якнайшвидшої нормалізації внутрішньої ситуації в Україні, у зв'язку з державним переворотом, що мав місце з 19 по 22 серпня 1991 року, з метою надання виконавчій владі республіки визначальної, висхідної позиції у політичній, економічній і культурній галузях, з метою росту довіри народу України до Верховної Ради і Президії Верховна Рада Української РСР постановляє:

Проголосити, що від сьогодні, 24 серпня 1991 року, Україна стає повністю незалежною демократичною державою. Чинними для України стають тільки Конституція України і закони, урядові постанови та інші законодавчі акти республіки...»

Безумовно, цей факт має бути доповнений і проведенням референдуму, який буде закінчено в день виборів Президента. Але чому цей перший пункт є необхідним? Тому що ми, врешті-решт, і наш уряд, і вся виконавча влада повинні перестати хитатися, повинні мати визначені певні відповідні точки.

Одержання незалежності — дуже довгий процес. Доведеться місяцями, роками домовлятися з іншими республіками, як розділити добро, що зробити з обороною і усім іншим. Але відправна точка має бути. Тому стоїть цей перший пункт.

Другий пункт: «Зупинити діяльність Комуністичної партії на території України. Гарантувати всім працівникам партапарату, які не підтримали перевороту, збереження рівня заробітної плати і нового місця роботи». Я хочу, щоб ви зрозуміли цей другий пункт. Мова не йде про зупинення діяльності Комуністичної партії України. Мова йде про вивільнення комуністів, вивільнення людей, оскільки розгортається ця діяльність в зв'язку з переворотом. Кожному чоловікові почнуть тикати: ти — комуніст, ти брав участь у перевороті. А хто знає, може, він і не брав участі. Я теж був комуністом, а тепер я безпартійний. І ніби на мене не тикають, а на вас ніби тикають. Чого ж на вас мають тикати? Я хотів би, щоб усі люди були вільні. Вони пізніше можуть утворювати свої різноманітні партії так, як вони хочуть. Але щоб ті люди могли спокійно працювати на будь-якій роботі, щоб їхні сім'ї могли спокійно жити, ми повинні прийняти цей розумний і цілком гуманний пункт.

Нарешті, пункт третій: «Проголосити відставку Президії Верховної Ради УРСР як такої, що не змогла мобілізувати народ України на опір державному перевороту». Що маєтись на увазі під цим пунктом? Безумовно, далі будуть виступи, які по-різному трактуватимуть різні вислови і позицію членів Президії. Я вважаю, що

сила Президії полягає в тому, що кожний має відстоювати свою власну думку. Але стався переворот. Одних будуть більше судити, інших — менше. Я вважаю, що вся Президія має піти у відставку. Ви маєте вибрати нову Президію. Виберете ту саму Президію — буде та ж сама Президія, але ви маєте повторити, що ви їй довіряєте або ви їй частково не довіряєте. <...>

ЯВОРІВСЬКИЙ В. О., голова Комісії Верховної Ради Української РСР з питань Чорнобильської катастрофи (Світловодський виборчий округ, Кіровоградська область). Шановні депутати, шановні гості, дорогий наш український народ! Давайте ми скажемо, що сьогодні не момент помсти, а момент істини. Давайте скажемо про те, що тут зібралися не переможці і переможені, а, власне кажучи, всі ми з вами переможені. У нас є момент вийти із цих чвар, приступити до тієї роботи, щоб можливо, навіть і закінчити сьогодні сесію. Це єдиний наш варіант.

Були підготовлені документи, які опрацьовані нашими юристами. Дехто їх, правда, взяв, дехто не взяв. Через кілька хвилин вам роздадуть цей документ, найголовніший документ, заради якого ми тут зібралися. Тут кілька рядків. Я його зачитаю, і давайте почнемо працювати... <...>

ГРИНЬОВ В. Б., заступник Голови Верховної Ради Української РСР (Індустріальний виборчий округ, Харківська область). Проголосовать — это вопрос быстрый, но прежде я хочу высказать мнение большой группы депутатов по поводу этого процесса. Когда мы пережили этот путь, то стали ясны две позиции — нас, Украину, разоряют: первое — система тоталитарная в самой Украине; второе — бесправное положение Украины в Союзе. Сейчас этим актом мы пробуем решить проблему бесправного положения Украины в Союзе. Я обращаюсь в зал, к людям, которых я знаю уже год, которые знают мои убеждения. Я думаю, что никто из вас не может сказать, что я против независимости Украины. Но я вижу грозную опасность сегодня в том, что мы принимаем этот акт изолированно. Без тушения проблем декоммунизации Украины этот акт станет пустым местом. Мы сотворим тоталитарное коммунистическое общество на Украине. Я предлагаю этот акт принимать только в пакете с вопросами, в которых будет разрушаться тоталитарное общество на Украине. Иначе история нам этого не простит. Если те, кто сотворил путч, не читали работы Ленина «Марксизм и восстание», то завтра тоталитарной Украине их прочитают. И тогда те, кто голосует за это, будут отвечать перед собой. Я предлагаю принимать только в пакете. Иначе мы сотворим тоталитарную Украину.<...>

ЮХНОВСЬКИЙ І. Р., голова Комісії Верховної Ради Української РСР з питань народної освіти і науки (Червоноармійський виборчий округ, Львівська область). Шановні депутати! Я вас прошу заспокоїтися. Я хочу вам уважно представити ситуацію, в якій ми знаходимося. Народна рада і більшість узгодили повністю текст Акта проголошення незалежності України. Це — перше. Друге. Недостатньо проголосити незалежність України, важливо її мати. Що для цього потрібно, щоб нас визнали наші сусіди? Більше всього це стосується нашої сусідки — Росії. Вона прийняла акт про припинення діяльності Компартії на території Росії до з'ясування її участі у державному перевороті. Я вважаю, що для того, щоб ми могли прийняти Акт проголошення незалежності і щоб ця незалежність була прийнята Росією, ми повинні повторити вслід за Росією абсолютно аналогічне формулювання відносно припинення діяльності партії. Я тепер поясню, чому це так. Зараз почнеться накручування проблем, досліджування участі людей у тому самому перевороті.

Ви всі знаєте, як це робилося в інший час. І тому дуже багато зовсім порядних, ні в чому не винних людей-комуністів безперервно перебуватиме під зовсім дурним обстрілом. Департизація чи, скажімо, припинення діяльності означає захист цих людей. Інше. Якщо ми не приймемо цього пункту, то зразу ж Росія оголосить нас як державу, в якій перемогла комуністична тиранія. Це нам непотрібно. Значить, прийнявши таку постанову про припинення дії Компартії до з'ясування її участі, ми зразу захищаємося по відношенню до Росії. Наш Акт незалежності стає дуже міцним актом. І тому я глибоко переконаний, що треба це робити в пакеті. Послухайте мене, я недавно був комуністом, тепер я безпартійний. Це саме стосується і вас (Шум у залі). <...>

ГОЛОВА. Надзвичайно складні питання, і я розумію, що тут не все так просто. Я хочу сказати, які постанови ми маємо зараз прийняти. Це постанова про незалежність, Акт проголошення незалежності, про департизацію, про збройні сили, все, що з цього випливає. Потім ще три документи. Далі прийматимемо постанову про політичну ситуацію, і тоді все те, що ви пропонуєте, записуватимемо і голосуватимемо пунктами. Тому я ставлю на голосування постанову. Читаю:

«Постанова Верховної Ради Української РСР. Проголосити 24 серпня 1991 року Україну незалежною демократичною державою. З моменту проголошення чинними в Україні є тільки Конституція України, її закони, урядові постанови та інші законодавчі акти Республіки, 1 грудня 1991 року провести республіканський референдум на підтвердження Акта проголошення незалежності». Голосування поіменне. «За» — 321. Постанова прийнята (Оплески).

Шановні народні депутати! Хто не встиг проголосувати, напишіть до Секретаріату письмові заяви і висловтесь.

Наступний документ:

«Акт проголошення незалежності України. Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року,

- продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні,
- виходячи з права націй на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами,
- здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада Української РСР урочисто проголошує незалежність України та створення самостійної української держави — України. Територія України є неподільною і недоторканною. Віднині на території України мають чинність виключно Конституція і закони України. Цей акт набирає чинності з моменту його схвалення». Прошу проголосувати. Про референдум є у постанові. 28 «За» — 346. Прийнято (Оплески). Таким чином, постанова і Акт проголошення незалежності України прийняті конституційною більшістю (Оплески).

Джерело: <https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4594.html>

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про політичну обстановку на Україні і негайні дії Верховної Ради України по створенню умов неповторення надалі військового перевороту

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 38, ст. 503)

Антиконституційний державний переворот, організований колишніми керівниками уряду, структур органів КДБ, армії, внутрішніх справ СРСР, ЦК КПРС, провалився завдяки протидії демократичних сил, найперше Президента, Верховної Ради РРФСР, проникненню ідей перебудови в широкі верстви населення. Трагічна сторінка спільної історії нашої країни стала наслідком глибокої політичної і соціально-економічної кризи в суспільстві, протиборства політичних сил, помилок центру.

Криза виявила відсутність у республіці достатніх механізмів захисту конституційного порядку, суверенітету, протидії незаконним розпорядженням самозваного державного комітету. Стабілізації ситуації на Україні сприяла позиція Голови Верховної Ради Української РСР, Президії Верховної Ради УРСР, які визнали розпорядження створеного в Москві комітету такими, що не мають юридичної сили на території республіки.

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

1. Кабінету Міністрів України, Комісіям Верховної Ради України з питань оборони і державної безпеки, у питаннях законодавства і законності, з питань правопорядку та боротьби із злочинністю до 1 жовтня 1991 року внести на розгляд Верховної Ради України проєкт Закону України про правовий режим надзвичайного стану і до 1 листопада 1991 року — проєкти законів про збройні сили України, про обов'язки і права внутрішніх військ України по охороні громадського порядку і про органи державної безпеки України.

Кабінету Міністрів України, Комісії Верховної Ради України з питань оборони і державної безпеки в жовтні 1991 року внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про створення республіканської гвардії, а також підрозділу для охорони Верховної Ради, Кабінету Міністрів та Національного банку України.

Визнати за доцільне створити Раду оборони України. Президії Верховної Ради внести відповідні пропозиції на розгляд сесії.

2. Доручити Комісії Верховної Ради України у питаннях законодавства і законності внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про доповнення статті 97 Конституції (Основного Закону) Української РСР (888—09) положеннями про утворення військових формувань, підпорядкованих республіканським органам влади та управління, і про введення в разі необхідності надзвичайного стану на території республіки.

Завершити внесення змін і доповнень до Конституції України, пов'язаних з застосуванням інституту президентства в республіці, і прискорити формування Конституційного Суду України.

Кабінету Міністрів України і Комісії Верховної Ради України у питаннях законодавства і законності підготувати і внести на розгляд Верховної Ради Украї-

ни проект постанови про порядок тимчасової дії окремих законів Союзу РСР на території республіки до прийняття відповідних законів України, а також проект Звернення до Організації Об'єднаних Націй з проханням виступити гарантом реалізації незалежності України як суб'єкта міжнародного права і члена ООН.

3. Передати підприємства союзного підпорядкування в повну власність України з моменту прийняття постанови. Кабінету Міністрів України забезпечити запобігання неконтрольованому вивозу за межі республіки матеріальних ресурсів.

4. Кабінету Міністрів України, Правлінню Національного банку України, Комісіям Верховної Рада України з питань економічної реформи і управління народним господарством, у питаннях планування, бюджету, фінансів і цін внести до 1 жовтня 1991 року пропозиції про введення грошової одиниці, впровадження її в обіг та забезпечення конвертування.

5. Уряду України, місцевим Радам народних депутатів, міністерствам і відомствам зосередити зусилля на вирішенні найважливіших соціальних проблем, задоволенні життєвих потреб громадян. Насамперед забезпечити організоване збирання врожаю, державні закупки зерна та інших продуктів сільського господарства, постачання населенню продовольства і товарів народного споживання, підготовку до зими, створення необхідних запасів палива. Здійснювати скоординовану роботу по надійному захисту споживчого ринку республіки.

6. Беручи до уваги гострий характер ситуації, що склалася, та зважаючи на необхідність дотримання порядку та дисципліни у виконанні Програми надзвичайних заходів, схваленої Верховною Радою України, надати Кабінетові Міністрів України та органам виконавчої влади на місцях право притягати до суворої адміністративної відповідальності, аж до звільнення з посад, керівників господарств, організацій та виконавчих комітетів. Утворити єдину структуру виконавчої влади, підпорядковану Кабінету Міністрів, та встановити відповідну підлеглисть виконавчих органів у цих рівнях.

Відповідним компетентним органам провести перевірку діяльності посадових осіб органів влади і управління, громадських об'єднань і організацій, які вчинили протизаконні дії на підтримку заколотників в період антиконституційного державного перевороту

(19—21 серпня 1991 р.).

* * *

Верховна Рада звертається до народу України, всіх партій, громадських організацій і рухів з закликом щодо консолідації суспільства, зміцнення правопорядку і дисципліни, мобілізації зусиль трудових колективів на збільшення обсягів виробництва, забезпечення збирання врожаю, виконання держзамовлення, успішну підготовку до зими.

Доля нашого суверенітету, зростання спільного добробуту, захист прав людини залежать від свідомості і ставлення до власних обов'язків кожного громадянина.

Голова Верховної Ради України

Л. КРАВЧУК

м. Київ, 24 серпня 1991 року
N 1428-XII

Заявление Президента СССР и высших руководителей союзных республик.
2 сентября 1991

В результате государственного переворота, совершенного 19—21 августа сего года, был сорван процесс формирования новых союзных отношений между суверенными государствами, что поставило страну на грань катастрофы. Сложившаяся в стране после путча ситуация, если она выйдет из-под контроля, может привести к непредсказуемым последствиям внутри страны и в отношениях с зарубежными государствами.

Мы констатируем, что срыв заговора, победа демократических сил нанесли серьезный удар по реакционным силам и по всему тому, что сдерживало процесс демократических преобразований. Тем самым создан исторический шанс для ускорения коренных преобразований, обновления страны.

В этих условиях законно избранные высшие руководители страны в лице Президента СССР, президентов и председателей Верховных Советов республик в целях недопущения дальнейшего распада структур власти и до создания новой политической, государственной системы отношений между республиками, формирования межреспубликанских (союзных) структур власти на переходный период (до принятия новой Конституции и проведения на ее основе выборов новых органов власти) согласились с необходимостью:

1. Подготовить и подписать всеми желающими республиками Договор о союзе суверенных государств, в котором каждая из них сможет самостоятельно определить формы своего участия в Союзе.

2. Обратиться ко всем республикам независимо от декларируемого ими статуса с предложением безотлагательно заключить экономический союз с целью взаимодействия в рамках единого свободного экономического пространства и для нормального функционирования народного хозяйства, жизнеобеспечения населения, ускоренного проведения радикальных экономических реформ.

3. В условиях переходного периода создать: Совет представителей народных депутатов по принципу равного представительства от союзных республик по 20 депутатов из числа народных депутатов СССР и республик, делегированных их Верховными Советами с целью выполнения законодательных функций и разработки новой Конституции Союза суверенных государств; Государственный Совет в составе Президента СССР и высших должностных лиц союзных республик для согласованного решения вопросов внутренней и внешней политики, затрагивающих общие интересы республик; для координации управления народным хозяйством и согласованного проведения экономических реформ создать временно межреспубликанский экономический комитет с представителями всех республик на паритетных началах.

Проект Конституции после его подготовки должен быть рассмотрен и утвержден парламентами союзных республик, а окончательное принятие осуществлено на съезде полномочных представителей союзных республик.

Подтвердить сохранение статуса народных депутатов СССР за всеми избранными депутатами на весь срок, на который они были избраны.

В связи с этим мы обращаемся к Съезду с просьбой временно приостановить действия соответствующих статей Конституции СССР.

4. Заключить соглашение на принципах коллективной безопасности в области обороны в целях сохранения единых вооруженных сил и военно-стратегического пространства, проведения радикальных реформ в Вооруженных Силах, КГБ, МВД и Прокуратуре СССР с учетом суверенитета республик.

5. Подтвердить строгое соблюдение всех международных соглашений и обязательств, принятых на себя СССР, включая вопросы сокращения и контроля над вооружениями, внешнеэкономические обязательства.

6. Принять декларацию, гарантирующую права и свободы граждан вне зависимости от их национальности, места проживания, партийной принадлежности и политических взглядов, а также права национальных меньшинств.

7. Просить Съезд народных депутатов СССР поддержать обращение союзных республик в ООН о признании их субъектами международного права и рассмотрении вопроса об их членстве в этой организации.

В связи с безотлагательностью проведения указанных мер, диктуемых сложившейся ситуацией, мы обращаемся к Съезду срочно принять решение по предложенным вопросам.

Заявление подписали: Президент Союза ССР и высшие руководители РСФСР, Украины, Белорусской ССР, Республики Узбекистан, Казахской ССР, Азербайджанской Республики, Республики Кыргызстан, Республики Таджикистан, Республики Армения, Туркменской ССР». Грузия участвовала в работе в качестве наблюдателя.

«Известия», Московский вечерний выпуск, 1991, 2 сентября.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про підприємства, установи та організації союзного підпорядкування, розташовані на території України

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 46, ст.615)

(Із змінами, внесеними згідно з Декретом
N 8—92 від 15.12.92, ВВР, 1993, N 7, ст.521)

Стаття 1. Встановити, що майно та фінансові ресурси підприємств, установ, організацій та інших об'єктів союзного підпорядкування, розташованих на території України, є державною власністю України.

(Дію статті 2 зупинено у частині повноважень Фонду державного майна України, крім його повноважень як орендодавця згідно з Декретом N 8-92 від 15.12.92)
Стаття 2. Кабінету Міністрів України, в основному до 1 жовтня 1991 року, забезпечити перехід зазначених підприємств, установ та організацій у відання органів державного управління. Повністю закінчити цю роботу до 1 грудня 1991 року. Майно цих підприємств передати Фонду державного майна.

Стаття 3. Визнати недійсними майнові договори, якими змінено форму власності, укладені під час дії мораторію, встановленого постановою Верховної Ради Української РСР 29 листопада 1990 року.

Стаття 4. Встановити, що рішення державних органів, органів громадських, політичних, кооперативних, інших організацій і підприємств, посадових осіб, а також договори та інші угоди, прийняті чи здійснені на основі законодавства СРСР щодо зміни власника і форм власності, а також створення акціонерних та спільних підприємств за участю органів влади та управління Союзу РСР після прийняття Постанови Верховної Ради України від 24 серпня 1991 року «Про проголошення незалежності України» (1427-12) без узгодження з відповідними органами управління, визначеними Кабінетом Міністрів України, вважаються недійсними.

(Дію статті 5 зупинено у частині повноважень Фонду державного майна України, крім його повноважень як орендодавця згідно з Декретом N 8-92 від 15.12.92)
Стаття 5. Встановити, що правонаступником за договорами оренди державних підприємств та контрактів з керівниками на території України, які укладені з міністерствами і відомствами СРСР, є Фонд державного майна України.

Стаття 6. Всім підприємствам і організаціям, що підпадають під дію цього Закону, забезпечити безумовне виконання в 1991 році державного замовлення та договірних зобов'язань на основі законодавства України.

Керівники підприємств, установ та організацій, які переходять у державну власність України, за виконання покладених на них обов'язків несуть відповідальність перед Урядом України.

Стаття 7. Кабінету Міністрів України провести переговори і укласти угоди з урядами інших республік щодо їх власності на майнові комплекси і фінансові

ресурси, що знаходяться на території України, а також на майнові комплекси і фінансові ресурси України, що знаходяться на територіях інших республік.

Стаття 8. Національному банку України встановити порядок здачі дорогоцінних каменів та лому дорогоцінних металів підприємствами, установами, організаціями, розташованими на території України.

Стаття 9. Кабінету Міністрів України щомісячно доповідати Президії Верховної Ради України про хід реалізації цього Закону.

Стаття 10. Закон набирає чинності з дня прийняття.

Голова Верховної Ради України

Л. КРАВЧУК

м. Київ, 10 вересня 1991 року
N 1540-XII

Разговор Горбачова с Шахназаровым, 27 сентября 1991 года

Шахназаров. Договор (Союзный) мы подпишем, даст бог, не раньше декабря.

Горбачов. Почему?

Шахназаров. Украина раньше не решится.

Горбачов. Ну и что, подпишем с Россией, Белоруссией, Казахстаном, остальные потом примкнут.

Шахназаров. Не уверен. Сейчас там сложные процессы.

Горбачов. Да ну!

Шахназаров. Никуда не уйти от того, что в Средней Азии растут фундаменталистские настроения.

Горбачов. А какие новости от Ёльцина?

Шахназаров. Пока никаких. Может быть, съездить к нему?

Горбачов. Еще чего! Надо честь беречь.

Шахназаров. Похоже, у них к нам сейчас снисходительное, малость даже высокомерное отношение, они с нами в кошки»мышки играют.

Горбачов. У них у самих проблем достаточно.

Шахназаров. В «Известиях» похвалили ваш выбор членов Политико-консультативного совета, подметили, что все они шестидесятники.

Горбачов. А что, мы действительно шестидесятники!

Ревенко. Притом двойные — вышли из 60-х и по возрасту всем около или чуть за 60.

В Политбюро ЦК КПСС...

По записям Анатолия Черняева, Вадима Медведева,

Георгия Шахназарова (1985—1991).

Издание 2-е, исправленное и дополненное. —

М.: Горбачов-Фонд, 2008. — С.733—734

П О С Т А Н О В А
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про Договір про економічне співтовариство

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 51, ст. 748)

Президія Верховної Ради України виступає за стабілізацію, розвиток, поглиблення і всебічне розширення економічних відносин між усіма державами — республіками колишнього Союзу РСР на принципах добровільної участі, рівноправності, взаємовигідного співробітництва з урахуванням спільності проблем, які стоять перед суверенними державами у зв'язку з переходом до ринкових відносин і інтеграцією у світову економіку.

Верховна Рада, Уряд України уклали міждержавні економічні угоди і договори з Російською Федерацією, Казахстаном, Беларуссю, Киргизстаном, рядом інших республік колишнього Радянського Союзу, в яких відображено прагнення сторін створити сприятливі умови для зміцнення господарських зв'язків між галузями виробництва, трудовими колективами.

Разом з тим поданий Міжреспубліканським Економічним Комітетом варіант проєкту Договору про економічне співтовариство багато в чому не відповідає цим вимогам, відзначається невизначеністю ряду принципових положень економічних взаємин. В ньому повною мірою не враховано зауваження і пропозиції України щодо окремих статей проєкту Договору, не внесено ряд положень, які були погоджені повноважними представниками держав на зустрічах у Москві і Алма-Аті.

Порушено також принципів домовленості про те, що Договір буде обговорюватись і підписуватись разом з додатками з окремих економічних проблем та після укладення двосторонніх угод усіма державами — членами майбутнього економічного співтовариства.

Не може не звернути на себе увагу, що повідомлення деяких центральних засобів масової інформації при висвітленні позиції України у створенні економічного співтовариства мають упереджений характер, замовчуються наші намагання подолати шкідливий диктат центру, активно розвивати взаємовигідні політичні, економічні, науково-технічні, культурні відносини з усіма суверенними державами.

Виходячи з зазначеного Президія Верховної Ради України
п о с т а н о в л я є:

1. Поданий проєкт Договору про економічне співтовариство не може пропонуватися для підписання повноважними представниками України, оскільки в ньому не враховані принципи зауваження Української сторони. Кабінету Міністрів України продовжити консультації щодо Договору з Міжреспубліканським Економічним Комітетом і республіками та вирішити питання про його підписання з урахуванням інтересів народу України, стабілізації економіки.

2. Кабінету Міністрів України прискорити укладення економічних угод України з суверенними державами — членами колишнього Союзу РСР на 1992 рік. Вести активну міждержавно-економічну діяльність щодо укладення контрактів на поставки Україні дефіцитної продукції, особливо нафтопродуктів.

Розробити основні напрями соціально-економічного розвитку та проект бюджету України на майбутній рік, у жовтні внести їх на розгляд Верховної Ради України.

3. Засобам масової інформації широко висвітлювати послідовний курс України на збереження єдиного економічного простору, бажання України всебічно співробітничати з суверенними державами в питаннях розвитку та зміцнення господарських, політичних, культурних та інших зв'язків.

Голова Верховної Ради України

Л. КРАВЧУК

м. Київ, 17 жовтня 1991 року
N 1665-XII

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про основні напрями економічної політики
України в умовах незалежності

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 51, ст.743)

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

1. В основному погодитись з поданими Урядом концептуальними напрямами побудови незалежної економіки України.

2. Кабінету Міністрів України при реалізації основних напрямів економічної політики України в умовах незалежності (1698а-12) передусім забезпечити узгоджене здійснення роздержавлення і приватизації власності, лібералізації цін, фінансової та аграрної реформи, соціального захисту населення.

Голова Верховної Ради України Л. КРАВЧУК

м. Київ, 25 жовтня 1991 року
N 1698-XII

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-12#Text>

З А Я В А
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про основні принципи правонаступництва України стосовно зовнішнього боргу та активів Союзу РСР

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 51, ст. 739)

Верховна Рада України, враховуючи докорінні зміни, що відбулися на території колишнього Союзу РСР,

вважаючи, що питання правонаступництва стосовно зовнішнього боргу та активів Союзу РСР мають особливе значення,

беручи до уваги принципи міжнародного права,

враховуючи положення Віденської Конвенції про правонаступництво держав стосовно державної власності, державних архівів та державних боргів,

З А Я В Л Я Є:

Україна є правонаступником Союзу РСР стосовно частки в абсолютній сумі у зовнішньому боргу та активах Союзу РСР, яка на неї припадає.

Україна підтверджує свою готовність брати участь у погашенні зовнішнього боргу Союзу РСР і приймає на себе обслуговування цього боргу у частці, яка погоджена з усіма іншими державами — суб'єктами колишнього Союзу РСР.

Україна підтверджує, що вона не несе відповідальності за погашення кредитів Союзу РСР, які були отримані за згодою Союзно-республіканського валютного комітету, якщо на отримання таких кредитів не була чітко визначена і належним чином оформлена її згода.

Україна наполягає на негайному розподілі всіх активів і резервів Союзу РСР за принципами, які узгоджені з усіма державами — суб'єктами колишнього Союзу РСР.

Україна наполягає, щоб усі державні органи Союзу РСР надали їй вичерпну інформацію про всі борги Союзу РСР, їхню адресність та активи Союзу РСР.

Україна звертається до світового співтовариства з проханням надати їй інформацію про власність і активи Союзу РСР, розміщені за кордоном, що буде сприяти виконанню Україною її боргових зобов'язань.

Україна доводить до відома Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції і розвитку, Генеральної угоди з тарифів і торгівлі та інших міжнародних економічних організацій, що вона не доручала Союзу РСР представляти її інтереси у цих організаціях.

Зобов'язання Союзу РСР, які він нестиме в зв'язку з наданням йому статусу асоційованого члена Міжнародного валютного фонду, не поширюватимуться на Україну. Україна також не нестиме зобов'язань по кредитах, які може отримати

Союз РСР після набуття ним статусу асоційованого члена Міжнародного валютного фонду.

Україна пропонує іншим державам із складу колишнього Союзу РСР терміново створити міждержавний механізм для обслуговування зовнішнього боргу Союзу РСР.

Україна готова до безпосереднього обслуговування своєї суми боргу.

м. Київ, 23 жовтня 1991 року
N 1693-XII

П О С Т А Н О В А
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про участь України в представницьких органах
Союзу РСР перехідного періоду

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, N 51, ст. 747)

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

1. Вважати за недоцільне участь України в створенні та діяльності будь-яких міжреспубліканських структур, які призводять або можуть призвести до включення України як частини в іншу державу.

2. Доручити Президії Верховної Ради України сформувати з народних депутатів України групу і направити її до Ради Республік Верховної Ради СРСР як спостерігачів.

Голова Верховної Ради України

Л. КРАВЧУК

м. Київ, 25 жовтня 1991 року
N 1702-XII

Из воспоминаний Дж. Буша об ужине у короля Хуана Карлоса
29 октября 1991 г.

«...Горбачов пояснил, что на недавней встрече с руководителями республик он сказал, что ему не нужна власть и он к ней не стремится. Он сказал, что хочет сохранить Союз, а не свою собственную власть, и если они хотят, чтобы он ушел, он подаст в отставку. Никто из них не поддержал этого предложения. Был момент, когда король спросил, не пытаются ли они подрезать ему крылья. Михаил ответил, что вряд ли они на это способны, хотя признал, что кое-кто хотел бы ограничить власть Центра.

Он был убежден, что Украина останется в Союзе (я не стал возражать ему, хотя и вспомнил о своем разговоре с Кравчуком, после которого едва прошел месяц). Он подчеркнул, что на Украине, как, впрочем, и в других республиках, существует огромная «русская проблема». Его отзывы о Кравчуке были не очень лестными... И наоборот, он был в восторге от Президента Казахстана Нурсултана Назарбаева, который, по его словам, «имел очень хорошие представления о том, как должен работать Союз». Что же касалось Ельцина, то он сказал мне, что собирается работать с ним и дальше, однако у меня было такое чувство, что он его просто не выносит, хотя, может быть, это было слишком сильно сказано.

...Я писал в своем дневнике: «Перед ним стоят огромные проблемы, и я думаю, сбудутся ли предсказания некоторых о том, что, мол, «это будет последняя встреча Президента Буша и Президента Горбачова. Время идет слишком быстро для Горбачова, и он уже не является той силой, которой был когда-то. По сути, он сейчас только смотритель». Если Горбачов и осознавал, что его позиции весьма шатки, то, надо сказать, не подавал виду. Открыто признавая, что проблемы очень велики, он не выказывал волнения и не производил впечатление отработанного материала».

Дж. Буш, Б. Скоукрофт.
Мир стал другим. Пер. с англ. М., 2004, с. 488.

Коммюнике
по итогам переговоров между официальными делегациями
Украины и Российской Советской Федеративной
Социалистической Республики

6 ноября 1991 года в Москве состоялись переговоры между официальной делегацией Украины во главе с Председателем Верховного Совета Украины Л. М. Кравчуком и официальной делегацией Российской Советской Федеративной Социалистической Республики во главе с Президентом РСФСР Б. Н. Ельциным.

Делегации Украины и РСФСР подтвердили решимость развивать всесторонние, имеющие вековые традиции, отношения дружбы и сотрудничества между народами Украины и России.

Стороны заявляют о своей приверженности целям и принципам Устава ООН, положениям Хельсинского Заключительного акта (994_055) и иных документов Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе, общепризнанным нормам международного права и международным стандартам в области прав человека.

Следуя Договору об основных отношениях между Украиной и РСФСР от 19 ноября 1990 года (643_011), а также исходя из Коммюнике о переговорах между делегациями Украины и РСФСР с участием делегации Верховного Совета ССР 28—29 августа 1991 года, а также других совместных документов, согласились о следующем:

1. Украина и РСФСР в соответствии с коренными национальными интересами своих народов и на основе безусловного признания их выбора в результате свободного волеизъявления исполнены решимости проводить неизменный курс на укрепление отношений дружбы, добрососедства и взаимовыгодного сотрудничества между обеими суверенными государствами во всех областях и создавать для этого соответствующие механизмы взаимодействия.

Обе Стороны рассматривают такой курс как безусловно приоритетный в своей государственной политике.

При этом они открыты к взаимодействию с другими государствами. Их отношения не направлены против какой-либо третьей стороны и не препятствуют их вступлению в договорные отношения с другими государствами.

2. Стороны рассматривают Договор между Украиной и РСФСР от 19 ноября 1990 года (643_011) как надежную правовую основу своих отношений и будут неукоснительно соблюдать его в полном объеме.

3. Украина и РСФСР безусловно уважают государственный суверенитет друг друга.

Стороны подтверждают ранее согласованные принципы дружественных и добрососедских отношений между государствами, основанные на положениях доку-

ментов Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе, которые получат дальнейшее развитие и наполнение в рамках согласованного принципиального курса на всеобъемлющее взаимовыгодное партнерство.

4. Украина и РСФСР обязуются строго придерживаться своих обязательств по Договору и международных стандартов в области обеспечения прав человека и основных свобод. Стороны предпримут все меры, чтобы гарантировать каждому лицу, подлежащему юрисдикции соответствующей Стороны, гражданские, политические, социальные, экономические и культурные права и свободы без какого бы то ни было различия в отношении расы, пола, языка, религии, политических убеждений, социального происхождения или других обстоятельств.

Стороны будут гарантировать на взаимной основе открытость существующих между ними границ для беспрепятственных контактов между гражданами обоих государств и с этой целью в ближайшее время выработают соответствующую правовую базу.

5. Украина и РСФСР будут уделять первостепенное внимание обеспечению прав национальных меньшинств, проживающих на их территориях, и предпримут, в частности, эффективные меры по предотвращению в отношении их какой-либо дискриминации, в том числе по признаку языка, и гарантируют создание условий для сохранения, выражения и развития их этнической и культурной самобытности. Политика Сторон в области обеспечения прав национальных меньшинств будет соответствовать строгим международным стандартам в этой сфере, в частности, требованиям, выработанным в рамках СБСЕ.

6. Украина и РСФСР в соответствии с международными стандартами и с учетом своего законодательства гарантирует проживающим на их территории лицам неотъемлемое право на основе свободного волеизъявления сохранить гражданство той Стороны, на территории которой они проживают. Стороны признают право лиц, проживающих на их территории, на приобретение гражданства одной из Сторон. Вопросы приобретения гражданства одной из Сторон лицами, проживающими на территории другой Стороны, будут урегулированы соответствующим соглашением Сторон.

7. Украина и РСФСР исходят из целесообразности их сотрудничества во внешней политике, включая рассмотрение вопроса о правопреемстве в отношении международных договоров Союза ССР.

8. Стороны подтвердили готовность соблюдать положения Договора между СССР и США об ограничении и сокращении стратегических наступательных вооружений 1991 года и Договора об обычных вооруженных силах в Европе 1990 года в части, касающейся вооружений, находящихся на их территории.

Российская сторона приветствует Заявление Верховного Совета Украины от 24 октября сего года «О безъядерном статусе Украины» (1697—12), в котором подтверждается, что Украина не претендует на обладание ядерным оружием, считает размещение ядерного оружия на ее территории временным, и с учетом всей совокупности правовых, технических, финансовых, организационных и дру-

гих возможностей с надлежащим обеспечением экологической безопасности, будет вести дело к его полному уничтожению.

9. Стороны договорились вести дело к скорейшему договорному оформлению последовательного курса на всестороннее сотрудничество, в том числе в военно-политической сфере. Они договорились о создании национальной армии, национальной гвардии в пределах взаимосогласованной численности в соответствии с отдельным соглашением. МИД Украины и МИД РСФСР дано поручение во взаимодействии с другими государственными структурами обеих Сторон незамедлительно приступить к переговорам с целью выработки соответствующей двусторонней договоренности и других необходимых соглашений Сторон.

10. Стороны будут взаимодействовать в формировании общего экономического пространства, в управлении системами транспорта и связи, включая спутниковую связь и телекоммуникации, сотрудничать в области охраны окружающей среды, информатики, проведении своей таможенной политики и развитии энергетики.

11. Украина и РСФСР будут взаимодействовать на взаимовыгодной основе в разработке и осуществлении совместных программ экономического и социального развития на уровне регионов в соответствии с законодательством Сторон.

12. Украина и РСФСР намерены расширять непосредственное сотрудничество с Международным валютным фондом, Всемирным банком, Международным банком реконструкции и развития, Европейским банком реконструкции и развития, с другими международными экономическими и валютно-финансовыми организациями, а в перспективе — добиваться вступления в них и при необходимости предпринимать согласованные шаги в этом направлении.

13. Стороны приветствовали открытие Полномочного Представительства Украины в РСФСР и приняли к сведению, что Российское Полномочное Представительство в Украине будет открыто в ближайшее время.

Москва, 6 ноября 1991 года

Председатель Верховного
Совета Украины
(подпись) (подпись)

Л. М. Кравчук

Б. Н. Ельцин

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643_014#Text

Заседание Госсовета в Ново-Огарево, 14 ноября 1991 года

Присутствовали представители семи республик.

Горбачов. Я уже говорил: мы безответственно распорядились тем капиталом, который получили после путча. Тогда возникла возможность овладеть ситуацией, пойдя по пути реформ, не допустить развала Союза. Этого не произошло, мы заглянули в пропасть.

Ельцин при поддержке Шушкевича выступил против формулы единого государства. В ответ на недоумение Горбачова он сослался на то, что в своих поправках указал на несогласие с единой для всего Союза Конституцией.

Горбачов. Надо определить, что, собственно, мы будем создавать. Да, после августа договорились отказаться от федерации, но не ради того, чтобы вместо этого соорудить нечто бесформенное, аморфное.

Назарбаев. Надо подтвердить, что у тех, кто здесь сегодня собрался, по крайней мере есть намерение и воля образовать политический союз — с единой армией, территорией, границами. Если мы не сделаем этого, за нас это сделают другие — те, кто придет после или вместо нас. Давайте же хоть раз будем крепки не задним умом.

Горбачов. Если откажемся от единого государства, то получим нечто неопределенное, никого ни к чему не обязывающее, но не особенно нужное. Даже международное сообщество предпочитает иметь дело с Союзом как с ответственным государством, хотя бы из-за ядерного оружия.

Термин «союз» — наиболее приемлемая формула, ибо позволяет интегрировать все виды связей — федеративных, конфедеративных, даже ассоциативных.

В конце концов определяйтесь сами. Я убежден, что нам необходимо сохранить единое государство, иначе погубим дело и в стране, и в мире. Если не удержим единое государство, я вам прогнозирую беду. Это главный вопрос.

Шушкевич. У конфедерации могут быть единые вооруженные силы.

Ельцин. И транспорт, космос, экология.

Горбачов. Если не будет эффективных государственных структур, зачем тогда нужны президент и парламент? Если вы так решите, я готов уйти.

Ельцин. Ну, это эмоции.

Горбачов. Ничего подобного... Я не могу и не стану брать на себя ответственность за аморфное образование. Если президент вам нужен для свадьбы или чтобы об него ноги вытирать, — такое не для меня. Стране требуется избранный народом сильный руководитель, способный уравновесить ту новую степень децентрализации, на которую мы сейчас переходим. Уверен, что в народе нас поддержат. Повторяю, у меня нет амбиций претендовать на эту должность. Пойми, Борис Николаевич, во что нас втягивают те, кто предлагает России сбросить всех и пойти вперед в одиночку... Колебания Украины — это дополнительный повод всем остальным объединиться.

На перерыв разошлись с двумя вариантами формулировки — номер 1 и номер 2: единое конфедеративное государство (по Горбачову), лишенное единой конституции (по Ельцину).

После уточнения компромиссной формулировки договорились по принципиальным вопросам: об избрании президента не парламентом, а гражданами буду-

щего Союза (через выборщиков); о двухлетнем парламенте с депутатами, избираемыми от территориальных округов, а не только от республик; о правительстве и даже о столице (которую первоначально авторы российских поправок хотели окрестить «местом пребывания» центральных органов) и т. Д.

Условились о том, что участие в будущем политическом Союзе должно быть сопряжено и с экономическими выгодами.

Ельцин. При заключении Экономического соглашения мы подсчитали, что в пересчете на мировые цены взаимных обязательств между Украиной и Россией разница в нашу пользу должна составить 80 млрд долл. Если Украина согласится войти в Союз, можем этот должок забыть, если нет — пусть платят (ухмыльнулся, довольный произведенным эффектом).

Договорились поскорее внести в текст согласованные поправки и направить договор на рассмотрение парламентов. По предложению Шушкевича условились собраться еще раз, чтобы парафировать текст и тем самым взять на себя обязательство защищать его перед своими парламентариями. Согласились провести подписание до конца года, а также внести в проект договора упоминание о Госсовете.

После еще одного перерыва, уже поздно вечером, обсудили структуру МЭК и общими усилиями упростили Ельцина продлить жизнь нескольким союзным министерствам (в их числе Министерству финансов и Министерству экономики) на две недели хотя бы для подготовки чрезвычайного бюджета (их существование должно было прекратиться на следующий день). Ельцин с видимым неудовольствием согласился на «последнюю отсрочку».

Когда после окончания заседания его участники начали спускаться по лестнице, внизу их ждали журналисты. Их первый вопрос: как будет называться страна — Союзом, Содружеством, Конфедерацией или каким-нибудь еще термином?

Горбачов отвечать на этот вопрос предоставил Ельцину.

Ельцин. Договорились, что Союз будет — демократическое конфедеративное государство.

В Политбюро ЦК КПСС... По записям Анатолия Черняева, Вадима Медведева, Георгия Шахназарова (1985—1991)
Сост. А. Черняев (рук. проекта), А. Вебер, В. Медведев.
Издание 2-е, исправленное
и дополненное. — М.: Горбачов-Фонд, 2008. — С. 746—748.

Заседание Госсовета в Ново-Огарево, 25 ноября 1991 года

Помимо представителей республик присутствуют Явлинский, Силаев, Шеварднадзе, который вновь стал министром иностранных дел СССР.

Горбачов. Сегодня парафирование. Затем закрытое заседание. В прессе пошли большие дебаты по названию — ССГ. Значит, менять не будем?

Ельцин. Не конфедеративное государство, а конфедерация демократических государств. Иначе Верховный Совет России может и не ратифицировать.

Горбачов. Не думаю. Поездка в Иркутск показала обратное.

Ельцин. Вы хуже знаете обстановку. При парафировании я изложу особую позицию по этому и другим вопросам, где у нас есть замечания. Продолжительный спор между Горбачовым и Ельциным. Последний мотивирует тем, что конфедерация — это союз государств, а «конфедеративное государство» — неграмотная формула.

Горбачов. Мы будем создавать органы под государство или под Союз? Определяйтесь. Это ваша прерогатива.

Шушкевич. У нас тоже возникли сомнения. Надо было разослать проект Верховным Советам до парафирования.

Горбачов. Хорошо, я умолкаю, а то с моей стороны это выглядит нехорошо, будто я вам навязываю.

Ниязов. Над предложением Бориса Николаевича надо подумать.

Акаев (Киргизия) и Асанбаев (вице-президент Казахстана) высказываются в поддержку Горбачова.

Каримов. До рассмотрения Верховным Советом Узбекистана я не могу парафировать.

Горбачов. Решайте без меня. Разрушаются основы документа.

Каримов. Не надо так остро ставить вопрос. Парафируя документ, я должен быть уверен, что парламент его пропустит.

Горбачов. Я категорически против такого подхода. И если с нынешнего заседания выйдем без парафирования — это может иметь тяжелейшие последствия.

Шушкевич. Этот Договор имеет большее значение, чем Конституция. Нам нужно еще 10 дней.

Горбачов. Страна — в хаосе, а мы медлим. Определяйте, что вы хотите.

Асанбаев. Мне непонятно, хотим иметь союзное государство или облако в штанах?

Шушкевич. Я убежденный сторонник союзного государства, но нам нужно 10 дней.

Ельцин. Идти в парламент с парафированным документом — нарываться на скандал.

Горбачов. Парламенты могут требовать внесения любых уточнений и поправок. Мои возможности исчерпаны полностью. Вы подчиняете дело, которое ждет народ, процедурным вопросам.

Ельцин. Давайте внесем без парафирования.

Горбачов. Парафирование значит, что главы государств будут отстаивать этот документ. Давайте примем решение Госсовета о внесении проекта на рассмотре-

ние парламентов. А те поручат полномочным делегациям окончательно согласовать и подписать.

Каримов. Риск велик.

Ельцин. Да. А что делать? Другого выхода нет. Два года потеряли. Программу «500 дней» провалили.

Горбачов. Что необходимо согласовать в Межгосударственном экономическом комитете?

Ельцин. Ввести новые цены. Иметь общий бюджет — российско-союзный. Кординация продовольственного снабжения, налоговой системы.

Явлинский. Борис Николаевич проявляет огромное мужество, беря все на себя. Но риск чрезвычайно велик. Цены уже дико подскочили. Инфляция ударит по всем.

Горбачов. Скажи прямо — есть другой выход?

Явлинский. Теперь уже поздно. В свободном падении речь не идет о парашюте.

Горбачов. Другого решения нет. Россия берет на себя огромную ответственность. Нужна солидарность. Через несколько лет Россия выкарабкалась бы, толкачи Бориса Николаевича его в этом убеждают. Но потери были бы невосполнимые. Важно предупредить выход людей на улицу в массовом порядке. Поэтому нужно дать социальную защиту. До предела ужать бюджет, только не передавить в этом смысле на армию и науку. Согласовать все между республиками.

Каримов. Если Россия не выдержит — рухнут все. Надо было действовать поэтапно. <...>

Ельцин. Решение Госсовета можно представить на одобрение. Еще один принципиальный вопрос — без Украины Союза не будет. Она примет решение, которое сразу развалит Союз. Достаточно ей принять свою валюту. Горбачов. И наоборот. Если откажемся от Союза, это будет подарок сепаратистам.

Шушкевич. Может быть, трансформация текста позволит и Украине присоединиться?

Горбачов. Кто-то сказал, что Горбачов исчерпал себя полностью. Наверное, так и есть. Возвращаюсь к предложению: Госсовет решает вынести проект на рассмотрение Верховных Советов.

Ельцин. Что за Союз без Украины?!

Горбачов. У нас была та же информация и раньше.

Ельцин. Давайтеждемся 1 декабря. Хотя я уверен, что после 1 декабря не все прояснится.

Горбачов. Значит, мы говорим, что проект согласован и направляем на рассмотрение Верховных Советов?

Ельцин. Не нужно «согласован».

Горбачов. Я констатирую: руководители республик в ответственный момент занимаются ненужными маневрами.

Ельцин, Шушкевич, Каримов. Не можем согласиться. Горбачов. Надо придти к одному тексту.

Искандаров (представитель Таджикистана). Парафировать текст сейчас — значило бы противопоставить глав государств парламентам. Надо просто направить проект на рассмотрение.

Горбачов. Борис Николаевич меняет свою позицию. Мы с ним договорились о союзном государстве.

Ельцин. Это не так.

Горбачов. Надо честно сказать, что россиянам (российским руководителям) не нужно союзное государство. Что мы людей мордуем?! Вы проталкиваете идею угробить союзное государство, берете на себя тяжелейшую ответственность. Нам нужно сохранить государство. Мы ничего не можем решить без этого, не можем двигать реформы. Нас поддержат. Если вы считаете, что договор не нужен, скажите ясно.

Может быть, отдельно сами встретитесь и решите. Или здесь оставайтесь, мы вас покинем... Почувствуйте, что вам важнее — народ или сепаратисты... Если мы не выйдем с Госсовета с заявлением: «Государство будет, но другое — новое»...

Ельцин. Направить «в основном согласованный» проект.

Горбачов. У меня все это вызывает глубокую грусть и разочарование. Создать Союз, подобный богадельне... Придут силы, которые легко возьмут власть. Вы все ориентируетесь на крикунов, а не на массы. Думаю, лучше разойтись. Я вас оставляю, решайте.

(«Аппаратчики» уходят вместе с Горбачовым наверх, в кабинет Горбачова. Внизу обмениваются репликами. Затем к Горбачову приходят Ельцин с Шушкевичем.)

Ельцин. Ну вот, пришли мы к хану Союза — бери нас под свою высокую руку.

Горбачов. Видишь, царь Борис, все можно решить, если честно сотрудничать.

После непродолжительного обсуждения проект решения принимается. Ельцин (после согласования проекта). Надо согласовать момент либерализации цен. Сейчас подготовлена вся программа реформ. Мы вводим компенсации — по зарплате, пенсиям, стипендиям и т. д. Заключены соглашения о гуманитарной помощи. Россия несет на себе большую долю расходов союзного бюджета. Переходим на свободные цены с 16 декабря. Это — тяжелый шаг: одно дело критиковать руководство, а другое — вступать в конфликт с людьми. Период роста цен будет длиться примерно 6 месяцев. Цены могут подняться примерно в 3—6 раз. Затем уже должна быть проведена денежная реформа. Что беспокоит? Удастся ли удержаться на общерублевом денежном рынке. Украинцы уже переходят на купоны, но если они перейдут на свою валюту — придется идти на встречную меру. Задача — удержать потребление на уровне двух третей от нынешнего. Опубликовать Указ о либерализации цен — в пятницу вечером по телевидению (т. е. 12 декабря). С республиками, не подписавшими Союзный договор, с 1 января переходим на торговлю по мировым ценам. С Украиной сделали расчеты — она теряет 10—12 млрд долл. Снижаем поставки нефти. На 15 продуктов фиксированные цены: нефть, уголь, сланцы, топливо всех видов, молоко, некоторые виды хлеба (частично стабильные, может быть, по карточкам), соль, спички, детское питание, водка.

В Политбюро ЦК КПСС... По записям Анатолия Черняева, Вадима Медведева, Георгия Шахназарова (1985—1991) Сост. А. Черняев (рук. проекта), А. Вебер, В. Медведев. Издание 2-е, исправленное и дополненное. — М.: Горбачов-Фонд, 2008. — С.749—752.

Угода
про створення Співдружності Незалежних Держав
(укр/рос)

Статус Угоди див. (997_747)

(Угоду із застереженнями ратифіковано Постановою ВР
N 1958-XII (1958—12) від 10.12.91)

Дата підписання Україною: 8 грудня 1991 р.

Набуття чинності для України: 10 грудня 1991 р.

Ми, Республіка Білорусь, Російська Федерація (РРФСР), Україна як держави-засновниці Союзу РСР, що підписали Союзний договір 1922 року, далі — «Високі Договірні Сторони», констатуємо, що Союз РСР як суб'єкт міжнародного права і геополітична реальність припиняє своє існування.

Грунтуючись на історичній спільності наших народів і сформованих між ними зв'язках, враховуючи двосторонні угоди, укладені між Високими Договірними Сторонами,

прагнучи побудувати демократичні правові держави,

маючи намір розвивати свої відносини на основі взаємного визнання і поваги до державного суверенітету, невід'ємного права на самовизначення, принципів рівноправності і невтручання у внутрішні справи, відмови від застосування сили, економічних або будь-яких інших методів тиску, врегулювання спірних проблем погоджувальними засобами, інших загальноновизнаних принципів і норм міжнародного права,

вважаючи, що подальший розвиток і зміцнення відносин дружби, добросусідства і взаємовигідного співробітництва між нашими державами відповідають докорінним національним інтересам їхніх народів і служать справі миру і безпеки,

підтверджуючи свою прихильність до цілей і принципів Статуту Організації Об'єднаних Націй (995_010), Хельсінкського Заключного Акта (994_055) та інших документів Ради з безпеки і співробітництва в Європі,

зобов'язуючись дотримуватись загальноновизнаних міжнародних норм про права людини і народів,

домовилися про нижченаведене:

Стаття 1

Високі Договірні Сторони утворюють Співдружність Незалежних Держав.

Стаття 2

Високі Договірні Сторони гарантують своїм громадянам незалежно від їхньої національності або інших відмінностей рівні права і свободи. Кожна з Високих Договірних Сторін гарантує громадянам інших Сторін, а також особам без громадянства, що проживають на її території, незалежно від їхньої національної належності або інших відмінностей громадянські, політичні, соціальні, економічні

та культурні права і свободи відповідно до загально визнаних міжнародних норм про права людини.

Стаття 3

Високі Договірні Сторони, бажаючи сприяти вираженню, збереженню і розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності національних меншин, що проживають на їхніх територіях, і сформованих унікальних етнокультурних регіонів, беруть їх під свій захист.

Стаття 4

Високі Договірні Сторони розвиватимуть рівноправне і взаємовигідне співробітництво своїх народів і держав у галузі політики, економіки, культури, освіти, охорони здоров'я, охорони навколишнього середовища, науки, торгівлі, у гуманітарній та інших галузях, сприятимуть широкому інформаційному обміну, сумлінно і неухильно дотримуватимуться взаємних зобов'язань.

Сторони вважають за необхідне укласти угоди про співробітництво у зазначених галузях.

Стаття 5

Високі Договірні Сторони визнають і поважають територіальну цілісність одна одної і недоторканність існуючих кордонів у рамках Співдружності.

Вони гарантують відкритість кордонів, свободу пересування громадян і передачі інформації в рамках Співдружності.

Стаття 6

Держави-члени Співдружності співробітничатимуть у забезпеченні міжнародного миру і безпеки, здійсненні ефективних заходів скорочення озброєнь і військових витрат. Вони прагнуть до ліквідації всіх ядерних озброєнь, загального і повного роззброєння під суворим міжнародним контролем.

Сторони поважатимуть прагнення одна одної до досягнення статусу без'ядерної зони і нейтральної держави.

Держави-члени Співдружності зберігатимуть і підтримуватимуть під об'єднаним командуванням загальний військово-стратегічний простір, включаючи єдиний контроль над ядерною зброєю, порядок здійснення якого регулюється спеціальною угодою.

Вони також спільно гарантують необхідні умови розміщення, функціонування, матеріальне і соціальне забезпечення стратегічних збройних сил. Сторони зобов'язуються проводити узгоджену політику з питань соціального захисту і пенсійного забезпечення військовослужбовців та їх сімей.

Стаття 7

Високі Договірні Сторони визнають, що до сфери їхньої спільної діяльності, яка реалізується на рівноправній основі через спільні координуючі інститути Співдружності, належать:

- координація зовнішньополітичної діяльності;
- співробітництво у формуванні і розвитку спільного економічного простору, загальноєвропейського і євразійського ринків, у галузі митної політики;
- співробітництво в розвитку систем транспорту і зв'язку;
- співробітництво в галузі охорони навколишнього середовища, участь у створенні всеосяжної міжнародної системи екологічної безпеки;

- питання міграційної політики;
- боротьба з організованою злочинністю.

Стаття 8

Сторони усвідомлюють планетарний характер Чорнобильської катастрофи і зобов'язуються об'єднувати і координувати свої зусилля щодо мінімізації і подолання її наслідків.

Вони домовилися укласти в цих цілях спеціальну угоду, що враховує важкі наслідки катастрофи.

Стаття 9

Спори щодо тлумачення і застосування норм цієї Угоди підлягають вирішенню шляхом переговорів між відповідними органами, а при необхідності — на рівні глав Урядів і Держав.

Стаття 10

Кожна з Високих Договірних Сторін лишає за собою право припинити дію цієї Угоди або окремих її статей, повідомивши про це учасників Угоди за рік.

Положення цієї Угоди можуть бути доповнені або змінені за спільною згодою Високих Договірних Сторін.

Стаття 11

З моменту підписання цієї Угоди на територіях держав, що її підписали, не допускається застосування норм третіх держав, у тому числі колишнього Союзу РСР.

Стаття 12

Високі Договірні Сторони гарантують виконання міжнародних зобов'язань, що впливають для них із договорів та угод колишнього Союзу РСР.

Стаття 13

Ця Угода не зачіпає зобов'язань Високих Договірних Сторін щодо третіх держав.

Ця Угода відкрита для приєднання усіх держав-членів колишнього Союзу РСР, а також для інших держав, що поділяють цілі і принципи цієї Угоди.

Стаття 14

Офіційним місцем перебування координуючих органів Співдружності є місто Мінськ.

Діяльність органів колишнього Союзу РСР на територіях держав-членів Співдружності припиняється.

Вчинено у місті Мінську 8 грудня 1991 року в трьох примірниках, кожний білоруською, російською й українською мовами, при цьому три тексти мають однакову силу.

За Республіку Білорусь
(підпис) С. Шушкевич
(підпис) В. Кебіч

За РРФСР
(підпис) Б. Єльцин
(підпис) Г. Бурбуліс

За Україну
(підпис) Л. Кравчук
(підпис) В. Фокін

Зібрання чинних міжнародних договорів України:
Офіційне видання — Том 1: 1990—1991 рр. — К.:
Видавничий Дім «Ін Юре», 2001.

«ПРОТОКОЛ

спільного засідання комісій Верховної Ради Української РСР з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин; з питань культури і духовного відродження; з питань народної освіти і науки; у питаннях законодавства і законності

12 грудня 1991 р.

ГОЛОВУЄ: голова Комісії з питань народної освіти і науки Юхновський І. Р.
Секретар засідання — Козаренко В. І.

ПРИСУТНІ: народні депутати України — члени Комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин КОРНЕЄВ А. В., ГОРИНЬ М. М., ГОРОХІВСЬКИЙ Л. Т., КОСІВ М. В., КОНДРЯКОВ О. М., ПОЛИЧКО А. В., ПІСКУН О. І., СЕМЕНЕЦЬ С. В., УМАНЕЦЬ Ю. І., ХИЛЮК О. О., ХМАРА С. І., ШЕВЧЕНКО О. Є., ШУЛЬГА М. О., ЯХЕЄВА Т. М., члени Комісії з питань культури та духовного відродження, Комісії з питань народної освіти і науки, Комісії у питаннях законодавства і законності, ЄВТУХОВ В. І. (від Комісії з питань розвитку базових галузей народного господарства), ГОЛУБЕЦЬ М. А. (від Комісії у питаннях екології та раціонального природокористування), окремі народні депутати України.

ЗАПРОШЕНІ — СЕРГІЙЧУК, науковець.

П О Р Я Д О К Д Е Н Н И Й:

Про розгляд пропозицій Президії верховної Ради України щодо герба (малого), прапора та державного гімну України,

1. СЛУХАЛИ: Про пропозицію Президії верховної Ради України щодо герба України (малого).

в обговоренні питання взяли участь народні депутати України Юхновський І. Р., Козаренко В. І., Воробйов О. К., Сергійчук (науковець), Євтухов В. І., Шеховцов О. Д.,

Скорик Л. П., Мокін Б. І., Корнеєв А. В., Кондряков О. М.

УХВАЛИЛИ: винести на сесію верховної Ради України пропозицію про затвердження малого герба України — золотого тризуба на синьому полі.

Результати голосування — «за» — 41, «проти» — 4, «урт» — 2.

2. СЛУХАЛИ: Про пропозицію Президії верховної Ради України щодо державного прапора України.

В обговоренні питання взяли участь народні депутати України Юхновський І. Р., Сергійчук (науковець), Романов Ю. С., Євтухов В. І., Піскун О. І., Калинець І. О., Корнеєв А. В., Танюк Л. С., Козаренко В. І., Скорик Л. П., Демідов Г. В., Дорофєєв В. М.

Зміст

IN MEMORIAM

Марта Коломиєць-Яневська (1959—2020)	3
Передмова	5

РОЗДІЛ I.

КРАХ СРСР: АНАТОМІЯ КАТАСТРОФИ

1. Новоогарьовський процес: дуель, що призвела до катастрофи.....	13
2. Серпневий заколот 1991 р.: фатальний рух політичного маятника	41
3. Серпнева «точка біфуркації»: вперед чи назад?	102
4. Пік параду суверенітетів: форсований наступ республіканських еліт	118
5. «Імперський палець» Бориса Єльцина: чи стане Росія єдиним спадкоємцем СРСР?.....	128
5. Перехідний період: куди ми йдемо цього разу?	137
6. Економічний союз: пошуки нової формули співробітництва	147
7. «Ми не уявляємо собі Союзу без України...»	158
8. Боротьба за радянську спадщину: чергова атака Єльцина	166
9. В. Фокін: «А напоследок я скажу...», або як переконували Україну	173
10. «Союз: бути чи не бути?»	182

РОЗДІЛ 2.

УКРАЇНА В ОСТАННІ МІСЯЦІ ІМПЕРІЇ: ВИБІР І ВИБОРИ

1. Трансформація «комуністичного заповідника»: чи здатний народ на правильний вибір?	191
2. Пошуки виходу з економічної кризи: разом чи окремо?.....	204
3. Становлення державних структур: як поділити владу?.....	213
4. Проблема територіальної єдності: чи є ліки від «вірусу сепаратизму»?	221
5. Приватизація та роздержавлення: «наша дивна революція»	227

6. Референдум та вибори Президента України: останні крапки над «і»	242
---	-----

РОЗДІЛ 3.

БІЛОВЕЗЬКА ПУЩА: МІФИ ТА РЕАЛІЇ

1. Міф 1: підготовлена спонтанність	258
2. Міф 2: три слов'янські богатири	267
3. Міф 3: сила права чи право сили?	271
4. «Біловезький феномен»: що це було?	276
5. Луна Віскулів в Україні: неоднозначність та багатовекторність оцінок	281
6. Утворення СНД: крах СРСР	286

РОЗДІЛ 4.

СТАРТОВІ УМОВИ ТА МОЖЛИВОСТІ РОЗГОРТАННЯ ДЕРЖАВОТВОРЧОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

1. Геополітичне становище: між Заходом і Сходом	298
2. Природно-ресурсний потенціал: парадокси незбалансованості	304
3. Національна ментальність: амплітуда двоїстості	309
4. Модернізації навздогін: суперечливі наслідки	314
5. Радянська спадщина, або багаті теж плачуть	315
Висновки	324
Витяги з інтерв'ю Данила Яневського для проекту «ТАЄМНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»	328

ДОКУМЕНТИ	375
-----------------	-----

Суспільно-політичне видання
Серія «Великий науковий проєкт»

БОЙКО
Олександр Дмитрович

30 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
ВІД 18 СЕРПНЯ 1991 р. ДО 31 ГРУДНЯ 1991 р.

У ДВОХ ТОМАХ
Том 2

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *О. Е. Лісовикова*
Художній редактор *О. А. Гугалова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Комп'ютерна верстка: *В. А. Мурликін*

Підписано до друку 02.08.21. Формат 70×100 1/16.
Умов. друк. арк. 34,83. Облік.-вид. арк. 31,76.
Тираж 1000 прим. Замовлення №

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016